DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NITA PROSE

HİZMETÇİ

"Mükemmel ve çok eğlenceli…
Uzun zamandır okuduğum en ilginç karakter."
–Stephen King

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NITA PROSE

HİZMETÇİ

"Mükemmel ve çok eğlenceli...
Uzun zamandır okuduğum en ilginç karakter."
–Stephen King

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HİZMETÇİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hizmetçi
Nita Prose
Orijinal Adı: *The Maid*
Çeviri: Oya Yalçın

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Şener Demir
Düzelti: Nimet Kirşan
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ekim 2022
ISBN: 978-625-414-237-6

© 2022, Nita Prose Inc.
Bu kitabın Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NITA PROSE

HİZMETÇİ

Çeviri

Oya Yalçın

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Ben hizmetçinizim. Otel odanızı temizleyen, ardınızda bıraktığınız dağınıklığa ya da benim görebileceklerime aldırmadan gününüzü gün etmek için dışarı çıktığınızda hayalet gibi odanıza giren benim. Çöpünüzü boşaltan, sizi kimsenin bulmasını istemediğiniz fişlerden kurtaran benim.

Çarşaflarınızı değiştiren, onları kullanıp kullanmadığınızı ya da bir gece önce yalnız olup olmadığınızı anlayabilen benim. Kapıdaki ayakkabılarınızı düzelten, yastıklarınızı kabartan, üzerlerindeki tek tük saçları bulan benim. Saçlar sizin mi? Sanmıyorum. Çok içtikten ve klozeti pislettikten ya da daha beterlerini yaptıktan sonra arkanızı temizleyen benim.

İşimi bitirdiğimde odanızı el değmemiş gibi bırakıyorum. Yatağınız daha önce kimse uzanmamış gibi dört dolgun yastığıyla mükemmelen yapılmış hâlde. Ardınızda bıraktığınız kir ve toz silinip gidiyor. Parlatılmış aynanız yüzünüzün saflığını yansıtıyor; sanki hiç burada olmamışsınız gibi, sanki tüm pisliğiniz ve yalan dolanlarınız silinmiş gibi.

Ben hizmetçinizim. Sizin hakkınızda çok şey biliyorum ama gerçekten düşünürsek siz benim hakkımda ne biliyorsunuz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PAZARTESİ

BÖLÜM 1

Saçma bir ismim olduğunun gayet farkındayım. Dört yıl önce bu işi almadan kulağa bu kadar saçma gelmiyordu. Regency Otel'de hizmetçiyim ve ismim Molly, hizmetçi Molly.* Şaka gibi. İşi almadan önce Molly, beni terk etmiş annem tarafından verilen bir isimdi sadece. O kadar uzun zaman önce gitmişti ki onunla ilgili ninemin anlattıkları ve birkaç fotoğraf dışında hiçbir hatıram yok. Annemin, Molly'nin tatlı bir isim olduğunu düşündüğünü söylemişti ninem. Elma yanakları ve örgülü saçları akla getiriyordu ve görüldüğü üzere bunların hiçbiri bende yok. Sürekli küt kesimli saçlarım basit ve koyu renkte. Saçlarımı ortadan ikiye ayırıyorum; tam ortadan. Dümdüz tarıyorum. Her şeyin basit ve düzünü seviyorum.

İnsanların bazen hayret ettiği elmacık kemiklerim ve solgun cildimle dikkat çekiyorum ve bunun sebebini bilmiyorum. "Modern zamanların sofistike zarafeti ve nezaketini" taşımakla övünen beş yıldızlı butik bir otel olan Büyük Regency Otel'in

* Hizmetçi Molly anlamına gelen *Molly Maid*, aynı zamanda 1979 yılında Kanada'da kurulan, dünya çapında 400 şubesi bulunan ve temizlik hizmetleri veren şirketin adıdır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kıymetli misafirleri için bütün gün çıkarıp yeniden taktığım yirmiden fazla odanın çarşafları kadar beyazım.

Hayatım boyunca hiçbir zaman böylesine büyük bir otelde böylesine ulvi bir görevimin olacağını düşünmedim. Diğerlerinin farklı düşündüğünü, bir hizmetçiyi düşük seviyeli bir hiç kimse olarak gördüklerini biliyorum. Hepimizin doktor, avukat ve emlak kodamanı olmayı arzu etmesi gerektiğini biliyorum ama ben onlardan değilim. İşim için o kadar minnettarım ki her gün kendimi çimdikliyorum; özellikle de şimdi ninemin yokluğunda. Onsuz ev, ev gibi değil. Sanki paylaştığımız dairenin tüm renkleri çekilmiş gibi. Ama Büyük Regency'den içeri girdiğim anda dünya parlak renklerde çekilmiş bir filme dönüşüyor.

Parlak pirinç tırabzanlara elimi koyduğum ya da otelin görkemli sütunlu girişine yönelen ateş kırmızısı basamakları çıktığım anda kendimi Oz'a giriş yapan Dorothy* gibi hissediyorum. Işık saçan döner kapıları itiyorum ve camdan yansıyan gerçek benliğimi görüyorum; koyu renk saçlarım ve solgun görünümüm duruyor ama yanaklarımın kızarıklığı geri dönüyor ve varlık sebebim bir kez daha tazeleniyor.

Bir kez kapıdan geçtikten sonra lobinin ihtişamını solumak için genellikle duruyorum. İhtişamı asla sönükleşmiyor, asla tekdüzeleşmiyor ya da kirlenmiyor, asla donuklaşmıyor ya da solmuyor. Her gün aynı şekilde kutsanmış. Solda, gece karası doğal cam tezgâh ve siyah beyaz kıyafetleriyle penguenlere benzeyen şık görünümlü resepsiyonistleriyle resepsiyon ve kapı görevlilerinin bölümü var. Saf beyazlık saçan halis İtalyan mermeri zeminiyle lobinin kendisi at nalı şeklinde uzanıyor ve gözleri ikinci katın terasına çekiyor. Terasın şatafatlı Art Deco özellikleri ve sizi ona götüren büyük mermer merdivenleri var. Tırabzan parmaklıkları parlak ve gösterişli, altın tokmaklara kıvrılmış yılanlar pirinç ağızlarda hareketsiz duruyor. Misafirler, elleri ışıltılı tırabzanda

---

* *The Wonderful Wizard of Oz* [Oz Büyücüsü] adlı kitap ve filmin kahramanı Dorothy Gale. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

genellikle aşağıdaki muhteşem manzaraya göz gezdirir, arkalarındaki bavullarla zikzaklar çizerek portörler yürüyor, misafirler görkemli koltuklara yayılmış oturuyor ya da çiftler zümrüt yeşili aşk koltuklarına gömülmüş, sırları derin, pelüş kadifeyi inceliyor.

Ama belki de lobinin en sevdiğim tarafı her mesainin başında ilk nefesi almamla otelin kendi kokusunu hatırlatan kokuları: Hanımların kaliteli parfümlerinin kokusunun karışımı, deri koltukların yoğun misk kokusu, ışıltılı mermerlerin günde iki kere parlatılmasında kullanılan limonun keskin kokusu. Bu hayatın kendisinin kokusudur. Yaşamın kendisinin rayihasıdır.

Çalışmak için Büyük Regency'ye vardığım her gün kendimi yeniden hayat dolu hissediyorum; dokusunun, şaşaasının ve renginin bir parçası gibi hissediyorum. Kilimin tasarımını bütünleyen parlak, eşsiz bir kareyim.

"Eğer işini seversen hayatında tek bir gün bile çalışmış sayılmazsın," derdi ninem ve o haklı. Her işgünü benim için neşe kaynağı. Bu işi yapmak için doğdum. Temizliği seviyorum, hizmetçi el arabamı seviyorum ve üniformamı seviyorum.

Hiçbir şey sabahın erken saatinde hizmetçilerin mükemmelen istiflenmiş temizlik arabasına benzeyemez. Naçizane fikrime göre bu, cömertlik ve güzelliğin bir simgesi. İncelikle paketlenmiş küçük portakal çiçeği kokulu sabunlar, minik Crabtree & Evelyn* şampuan şişeleri, bıdık mendil kutuları, hijyenik şeritle sarılı tuvalet kâğıdı ruloları, üç boy ağarmış beyazlıkta havlu –banyo, baş ve el havlusu– ve çay, kahve tepsisi için kullanılan altlık yığını. Ve sonuncusu ama en önemlisi temizlik gereçleri; buna tüylü toz alıcı, limonlu mobilya cilası, hafif kokulu antiseptik çöp poşetlerinin yanı sıra kahve, kusmuk hatta kan lekeleriyle savaşmaya hazır çözücü ve dezenfektan püskürtme şişelerinden oluşan etkileyici bir dizi de dahil. İyi şekilde istiflenmiş bir temizlik el arabası hareket hâlindeki sıhhi bir mucizeydi. Tekerlekli bir temizlik makinesiydi ve daha önce de dediğim gibi güzeldi.

---

* 1973 yılında kurulmuş kişisel ve ev bakım ürünleri ve kokuları üreten Amerikan markası. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üniformama gelirsek. Eğer üniformamla el arabam arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, sanırım yapamazdım. Üniformam benim özgürlüğüm. Son kertede benim görünmezlik pelerinim. Büyük Regency'nin çamaşırhanesinde günlük olarak kuru temizleme yapılıyor. Çamaşırhane otelin rutubetli iç kısmındaki koridorda, temizlikçi soyunma odalarının orada. Her gün ben işe varmadan üniformam kilitli dolabıma asılıyor. Üzerinde siyah keçeli kalemle ismimin çiziktirilmiş olduğu bir not kâğıdıyla yapışkan bir plastiğe sarılı hâlde geliyor. Sabah onu orada görmek ne büyük bir zevk; temiz, dezenfekte edilmiş, yeni ütülenmiş, temiz kâğıt, kapalı havuz ve hiçlik karışımı kokusuyla benim ikinci derim. Yeni bir başlangıç. Sanki bir gün önceki ve ondan da önceki günler tamamen silinmiş gibi.

Hizmetçi üniformamı –gösterişsiz *Downton Abbey** tarzında hatta Playboy** tavşanı klişesinde olduğu gibi değil ama göz kamaştırıcı beyazlıkta kolalı gömlek ve (eğilmeyi kolaylaştıran esnek kumaştan yapılmış) dar kesimli siyah kalem eteğiyle– kuşandığımda ben bir bütünüm. İş için giyindiğim anda sanki ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilir hâle gelip kendime daha çok güvenir oluyorum; en azından çoğu zaman ve günün sonunda üniformamı çıkardığım anda kendimi çıplak, korunmasız ve eksik hissediyorum.

Doğrusu şu ki sosyal durumlarla ilgili sıklıkla sorun yaşıyorum; herkes, herkesin bildiği karmaşık kuralları olan incelikli bir oyun oynuyormuş da sanki ben o oyunu daima ilk kez oynuyormuş gibiyim. Endişe verici bir sıklıkta görgü kurallarıyla ilgili hata yapıyor, iltifat etmek isterken rencide ediyor, vücut dilini yanlış okuyor, yanlış zamanda yanlış şeyi söylüyorum. Bu, gülümsemenin illa ki mutlu olmak anlamına gelmediğini bildiğim ninemden kaynaklanıyor. İnsanlar bazen seninle alay ederken

* İlk kez 2010 yılında İngiliz ITV kanalında yayınlanan ve 20. yüzyılın başında aristokrat bir aile ve hizmetçilerinin hayatına odaklanan tarihsel drama dizisi. (ç.n.)

** 1953 yılında Amerika'da erkekler için basılmaya başlayan ve dünya çapında bilinen ünlü dergi. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sana gülümser ya da yüzünüze bir şaplak atmak isterken onun yerine teşekkür ederler. Ninem davranışları okuma yeteneğimin geliştiğini söylerdi –her *gün, her anlamda gelişiyor canım benim*– ama şimdi onsuzken zorluk çekiyorum. Önceden işten eve koşturduğumda dairemizin kapısını hızla açar ve ona gün boyu biriktirdiğim soruları sorardım. "Eve döndüm! Ketçap, pirinci temizlemede gerçekten işe yarar mı yoksa tuz ve sirkeden vazgeçmeyeyim mi? Bazı insanların çayı kremayla içtiği doğru mu? Nine, bugün bana işte neden Rumba diye seslendiler?"

Oysa şimdi kapı açıldığında ne bir "Ah canım Molly, açıklayabilirim," ne de "Dur da sana doğru düzgün bir çay yapayım da öyle cevaplayayım," var. Artık iki yatak odalı rahat evimiz bir mağara gibi boş ve cansız hissettiriyor; bir tabut gibi ya da bir mezar gibi.

Sanırım bu ifadeleri yorumlamakta zorluk çektiğim için bir partiye –aslında çok sevmeme rağmen– davet edilecek son insan oluyorum. Görünen o ki garip konuşmalar yapıyorum ve dedikodulara kulak verecek olursanız kendi yaşımda arkadaşım yok. Dürüst olmam gerekirse bu yüzde yüz doğru. Kendi yaşımda hiç arkadaşım yok, hatta hiçbir yaştan arkadaşım yok.

Ama işteyken üniformamı giydiğimde araya kaynıyorum. Koridorların ve odaların çoğunu donatan siyah beyaz çizgili duvar kâğıdı gibi otelin dekorunun bir parçası oluyorum. Ağzımı açmadığım sürece üniformamın içinde herhangi biri oluyorum. Gün içinde yanımdan on kez geçmiş bile olsanız beni polisin teşhis için sıraya dizdiği şüpheliler arasında tespit edemezsiniz.

Geçenlerde yirmi beş yaşıma girdim, eğer ninem bir şey söyleyebilecek durumda olsaydı, *bir çeyrek yüzyıl,* diye beyanda bulunurdu ama söyleyemez çünkü o öldü.

Evet, öldü. Neden başka bir kelime bulmaya çalışmalı? Fundalıkları gıdıklayan tatlı bir meltem gibi geçip gitmedi. Hafifçe esip gitmedi. Öldü. Yaklaşık dokuz ay önce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölümünden sonraki gün hoş, ılık bir gündü ve ben de her zamanki gibi işe gittim. Bay Alexander Snow, yani otel müdürü beni gördüğüne şaşırdı. Bana baykuşu hatırlatıyor. Tıknaz yüzüne çok büyük gelen bağa gözlükleri var. İncelmiş saçları alnının ortasından "V" çizerek arkaya yapıştırılmış. Oteldeki diğerleri onu pek sevmiyor. Ninem, "Başkalarının ne düşündüğüne asla aldırma, önemli olan senin ne düşündüğün," derdi. Katılıyorum. Herkes kendi ahlak kurallarıyla yaşamalı ve koyun gibi körü körüne başkalarını takip etmemeli.

"Molly, burada ne işin var?" Bay Snow, ninem öldükten sonra işe geldiğimde bana bu soruyu sordu. "Kaybın için çok üzgünüm. Bay Preston, ninenin dün vefat ettiğini söyledi. Mesain için yerine çoktan başka birini çağırdım. Bugün izin alırsın diye düşünmüştüm."

"Bay Snow, neden öyle düşündünüz?" diye sordum. "Ninemin söylediği gibi, varsayımda bulunduğumuzda iki tarafı da gülünç duruma düşürürüz."

Bay Snow bir fareyi midesinden geri çıkaracakmış gibi göründü. "Lütfen taziyelerimi kabul et. Ve bugün izin almak istemediğinden emin misin?"

"Ölen ninem, ben değilim," diye cevapladım. "Gösteri devam etmeli, biliyorsunuz."

Gözleri büyüdü ki sanırım bu aşırı şaşkınlık anlamına geliyor, değil mi? İnsanlar neden gerçekleri yalanlardan daha şaşırtıcı bulurlar, hiçbir zaman anlayamayacağım.

Bay Snow yine de yumuşadı. "Nasıl istersen Molly."

Birkaç dakika sonra her gün yaptığım gibi aşağıdaki temizlikçi soyunma odalarından birindeydim; bugün ninem değil bir başkası ölmüş olmasına rağmen her sabah yaptığım gibi, daha bu sabah yaptığım gibi ve yarın da yapacağım gibi üniformamı giyindim. Ölen bu sefer evde değil ama oteldeydi.

Evet, bu doğru. Bugün işte, misafirlerden birini yatağında ölü olarak buldum. Bay Black. *Meşhur* Bay Black. Bunun dışında işgünüm her zamanki kadar normaldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek bir sarsıcı olayın, vuku bulmuş şeyle ilgili hafızanızı nasıl değiştirebildiği ilginç değil mi? İşgünleri genellikle birbirini takip eder, gündelik işler birbirine karışır. Dördüncü katta boşalttığım çöp kovaları üçüncü kattakilerin içine karışır. Sokağın batı tarafına bakan köşedeki 410 numaralı süiti temizlediğime yemin edebilecekken aslında otelin diğer sonunda, doğu tarafındaki köşede 430 numaralı süitteyim, süit 410'un aynadaki yansımasında. Ama sonra olağandışı bir şey olur –Bay Black'i yatağında ölü bulmak gibi– ve aniden gün bir anda gazın katılaşması gibi açıklığa kavuşur. Her an bundan önceki işgünlerinden farklı olarak, hatırlanır hâle gelir.

Bugün öğleden sonra üç civarında, mesaimin sonuna yaklaşırken sarsıcı bir olay vuku buldu. Görevli olduğum tüm odaları çoktan temizlemiştim ve buna Blacklerin dördüncü kattaki çatı katı süiti de dahildi ama banyonun temizliğini bitirmek için süite geri dönmem gerekiyordu.

Sakın bir an için bile olsa Black'in çatı katı süitini iki kez temizlediğim için özensiz ya da düzensiz olduğumu düşünmeyin. Bir odayı temizlediğimde ona baştan aşağı saldırırım. Lekesiz ve el değmemiş bırakırım; silinmemiş tek yüzey, geride tek bir kir kalmaz. *Temizlik imandan gelir*, derdi ninem ve ben de o zamandan bu yana bunun en iyi inanç olduğuna inandım. İşin kolayına kaçmam, işi yaparım. Silinecek tek bir parmak izi, temizlenecek tek bir leke kalmaz.

Yani bu sabah olan basitçe benim tembellik edip Black'in süitinin geri kalanını ovalarken banyosunu temizlememeye karar vermiş olmam değildi. Au contraire* ilk temizlik ziyaretimde banyo, misafir tarafından kullanılmaktaydı. Bay Black'in eşi Giselle benim gelişimden az sonra duşa girmişti ve o banyodayken bana süitin geri kalanını temizlemek için –az çok– izin vermişti. Duşta, banyo kapısının altındaki aralıktan dumanlar süzülerek yükselmeye başlayana kadar uzun bir süre oyalandı.

* (Fr.) Tam tersi, bilakis. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Charles Black ve ikinci eşi Giselle Black, Büyük Regency'nin sürekli müşterilerinden. Oteldeki herkes onları tanıyor, ülkenin tamamı onları tanıyor. Bay Black şehirdeki emlak işlerini yönetirken her ay en azından bir hafta bizimle kalır, daha doğrusu kalırdı. Bay Black ünlü bir organizatör, iş insanı ve sermayedar. Yani sermayedardı. O ve Giselle sıklıkla sosyete sayfalarını şereflendirirdi. *Orta yaşlı gümüş tilki* olarak tanımlanırdı; gerçi açık konuşmak gerekirse ne gümüştü ne de tilki. Bu arada Giselle de sıklıkla, *genç, servet avcısı sosyetik* olarak tanımlanıyordu.

Ben bu tanımlamayı övgü dolu buldum ama ninem okuduğunda buna katılmadı. Neden olduğunu sorduğumda, *satır aralarını okumak gerektiğini,* söyledi.

Bay ve Bayan Black kısa bir süredir evliydiler; iki yıldır. Biz Büyük Regency'dekiler bu saygın çiftin otelimizi onurlandırmasından dolayı talihliydik. Bize prestij sağlıyordu. Bu da daha çok misafir demekti. Bu da işimi elimde tutacağım anlamına geliyordu.

Bir keresinde, yirmi üç aydan daha uzun bir süre önce, ninemle Bankalar Bölgesi'nde yürüyorduk ve ninem Bay Black'in sahip olduğu binaları gösterdi. Şehrin çeyreğinin sahibi olduğunun farkında değildim ama heyhat, öyle işte. Ya da bir zamanlar öyleydi. Görünen o ki cesede dönüştüğünüzde mülk sahibi olamıyordunuz.

"Büyük Regency'nin sahibi değil," dedi bir keresinde Bay Snow, Bay Black hâlâ hayattayken. Bay Snow yorumunu komik küçük bir burun çekişiyle vurguladı. Bu burun çekişin ne anlama geldiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Bay Black'in ikinci eşi Giselle'den hoşlanmış olmamın bir diğer sebebi de benimle açıkça konuşmasıydı. Ve kendi kelimelerini kullanıyordu.

Bu sabah Blacklerin çatı katı süitine girdiğimde orayı baştan aşağı temizledim; Giselle içeride olduğu için dolu olan banyo dışında. Hiç kendinde görünmüyordu. Geldiğimde gözleri kırmızı ve şişkindi. Alerjisi mi vardı? Merak ettim. Ya da üzüntüden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miydi? Giselle oyalanmadı. Onun yerine oraya varışımın hemen sonrasında banyoya koştu ve kapıyı çarparak kapadı.

Davranışının görevimi engellemesine izin vermedim. Tam tersine hemen işe koyuldum ve süiti canhıraş temizledim. Mükemmel hâle geldiğinde bir kutu mendille kapalı banyo kapısının dışında durdum ve Bay Snow'un bana öğrettiği şekilde Giselle'e seslendim. "Odanız mükemmel hâle getirildi! Banyoyu temizlemek için daha sonra geri döneceğim!"

"Tamam!" diye cevap verdi Giselle. "Bağırmaya gerek yok! Tanrım!" Banyodan çıktığında gerçekten alerjisi vardır veya üzgündür diye düşünerek ona bir mendil uzattım. Genellikle çok konuşkan olduğundan biraz sohbet ederiz diye bekledim ama o giyinmek için yatak odasına fırladı.

Sonrasında süitten çıktım ve dördüncü kattaki odaları art arda temizledim. Yastıkları kabarttım, yaldızlı aynaları parlattım. Duvar kâğıtlarından ve duvarlardan lekeleri ve kirleri sildim. Kirlenmiş çarşafları ve nemli havluları tomar hâline getirdim. Porselen tuvalet ve lavaboları dezenfekte ettim.

O kattaki işimi yarıladığımda el arabamı bodrum katına taşımak için soluklandım. Oraya iki büyük çanta dolusu lekeli çarşaf ve havlu bıraktım. Bodrum bölümünün havasızlığını parlak floresan ışıklar ve alçak tavanlar daha da kötüleştiriyordu, çantaları ardımda bırakmak rahatlatıcıydı. Koridora yönelirken azıcık da olsa hafiflemiş hissettim.

Mutfağa gidip bulaşıkçı Juan Manuel'i ziyaret etmeye karar verdim. Labirent gibi koridorlarda eğitimli bir fare gibi aynı dönüşleri –sol, sağ, sol, sol, sağ– yaparak ilerledim. Geniş mutfak kapılarına ulaşıp ittiğimde Juan Manuel her şeyi bırakıp bana büyük bir bardak buzlu su verdi ki buna çok ihtiyacım vardı.

Kısa ve hoş bir sohbetten sonra yanından ayrıldım. Ardından temizlik bölümünde temiz havlu ve çarşaf stokumu yeniledim. Sonra ikinci katın temiz havasına çıktım ve yeni bir dizi odayı temizlemeye başladım. Şüphe uyandıracak şekilde az bahşiş vardı ama bunu sonraya bırakalım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saati kontrol ettiğimde üç civarıydı. Dördüncü kata geri dönüp Bay ve Bayan Black'in banyosunu temizleme zamanıydı. Kapılarının dışında durakladım ve içeride kimsenin olup olmadığını anlamaya çalıştım. Protokol gereğince kapıyı çaldım. Yüksek sesle ama kibar bir otoriterlikle, "Oda temizliği!" diye bağırdım. Cevap yoktu. Ana anahtarı çıkarıp arkamdan el arabamı sürükleyerek süitlerine daldım.

"Bay ve Bayan Black? Temizlik işime devam edebilir miyim? Odanızı mükemmel hâle getirmeyi çok isterim."

Ses yok. Görünen o ki karı koca dışarıdaydı. Benim için daha iyiydi. Rahatsız edilmeden işimi düzgünce yapabilirdim. Ağır kapıyı kapadım. Oturma odalarını gözden geçirdim. Birkaç saat önce bıraktığım kadar temiz ve düzenli değildi. Aşağıdaki sokağa bakan tavandan zemine kadar inen etkileyici pencerelerin üzerine perdeler çekilmişti, cam masanın üzerinde bir sürü devrilmiş küçük minibar viski şişesi, onların arkasında yarı dolu bir su bardağı vardı, yanında da yakılmamış bir puro, buruşturulmuş bir mendil yerdeydi ve kanepenin üzerinde içicinin poposunun izini bıraktığı bir çukur vardı. Giselle'in sarı cüzdanı sabah gördüğüm girişteki şifonyerin üzerinde değildi artık. Bu da şehri bir uçtan diğerine dolanıyor olduğu anlamına geliyordu.

Kanepenin üzerinden yastığı alıp dolgunlaştırıp yerine geri koyarken ve kanepeyi düzeltip kusursuz hâle getirirken bir hizmetçinin işi hiçbir zaman bitmez diye düşündüm. Masayı temizlemeden önce odaların durumunu kontrol etmeye karar verdim. Bütün süiti en baştan temizlemem gerekecek gibi gözüküyordu.

Süitin arka bölümündeki yatak odasına doğru gittim. Kapı açıktı ve otelin beyaz pelüş bornozlarından biri girişin hemen orada yerı kaplıyordu. Benim görüş açımdan yatak odası dolabını görebiliyordum, bir kapısı hâlâ sabah tam olarak bıraktığım gibi açıktı çünkü içindeki ayrıca açık olan kasa, kapağın düzgünce kapanmasına engel oluyordu. Kasanın içindeki bazı şeylerin hâlâ orada olduğunu hemen anlamıştım ama sabah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

donakalmama sebep olan bazı nesneler açıkça orada değildi. Bazı açılardan bu rahatlatıcıydı. Dikkatimi dolaptan uzaklaştırıp yerdeki bornozun üzerinden dikkatlice geçtim ve yatak odasına girdim.

İşte onu ancak o zaman gördüm: Bay Black. Daha erken saatlerde koridorda çarparak beni devirdiğinde üzerinde olan aynı kruvaze ceket vardı. Sadece göğüs cebindeki kâğıt gitmişti. Yatakta sırtüstü uzanıyordu. Yatak, sanki sırtüstü yerleşene kadar çokça debelenmiş ve dönüp durmuş gibi buruşuk ve darmadağınıktı. Başı iki değil tek yastık üzerindeydi ve diğer iki yastık arkasında yanlamasına duruyordu. Bu sabah yatağı yaparken kesinlikle oraya koyduğum zorunlu dördüncü yastığı tespit etmem gerekiyordu çünkü dedikleri gibi şeytan ayrıntıda gizlidir.

Bay Black'in ayakkabıları ayağında değil, odanın diğer ucundaydı. Bunu belirgin bir biçimde hatırlıyorum çünkü ayakkabının biri güneyi, diğeri doğuyu işaret ediyordu ve anında biliyordum ki ayakkabıları aynı yöne çevirmek ve odadan çıkmadan önce kötü bir şekilde dolanmış bağcıkları düzeltmek benim profesyonel görevimdi.

Tabii ki bu manzaraya dikkatle baktığımda aklıma gelen ilk şey Bay Black'in ölü olduğu değildi. Aklımdan geçen, oturma odasında birden fazla içkiyi içtikten sonra mışıl mışıl şekerleme yaptığıydı. Ama daha ileri bir gözlemden sonra odada bazı başka gariplikler fark ettim. Bay Black'in solundaki komodinde Giselle'in olduğunu hatırladığım açık bir ilaç şişesi vardı. Şişenin dışına bir sürü mavi hap dökülmüş ve bazıları komodine, bazıları yere saçılmıştı. Birkaç hap ezilmiş ve toz hâlinde halıya yapışmıştı. Bu durum yüksek emişli vakum ve sonrasında halıyı mükemmel durumuna döndürmek için bir damla koku giderici gerektirecekti.

Odaya girip misafirleri uyurken bulmam çok sık olan bir şey değildi. Olsa olsa korktuğum başıma gelir ve misafirlerle tamamen bambaşka durumlarda karşılaşırdım; Latincede dedikleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi in flagrante* bir durumda. Uyumaya veya başka özel faaliyetlere karar vermiş misafirlerin çoğu bu tip ihtimaller için daima ön masaya bıraktığım "Rahatsız Etmeyin: Uyuyorum" yazılı uyarı kartını kapıya asacak kadar incelikliydi. Ve çoğu misafir eğer onları kazara zamansız bir anlarında yakalarsam yüksek sesle bağırırdı. Ama Bay Black ile öyle olmamıştı; bana seslenmedi ve "basıp gitmemi" söylemedi ki yanlış zamanda geldiğimde normalde beni böyle kapı dışarı ederdi. Onun yerine mışıl mışıl uyumaya devam etti.

Yatak odasının kapısında on saniye ya da biraz daha fazla beklemiş bulunduğumda fark ettim ki nefes almıyordu. Sesli uyuyanları bilirdim çünkü ninem de onlardan biriydi ama uyuyan hiç kimse tamamen nefes almayacak kadar derin bir uykuda olamazdı.

Bay Black'i kontrol etmenin ve iyi olduğundan emin olmanın ihtiyatlı olacağını düşündüm. Bu da bir hizmetçinin profesyonel göreviydi. Yüzünü dikkatle incelemek için bir adım attım. O zaman ne kadar solgun göründüğünü fark ettim; nasıl da şişkin ve belirgin şekilde kötüydü. Hemen temkinli bir şekilde yatağın yanına biraz daha yaklaştım, tepesinden bakıyordum. Kırışıklıkları sabitleşmişti, ağzı sertleşerek aşağı düşmüştü; gerçi Bay Black için bu anormal bir durum sayılamazdı. Gözlerinin çevresinde sanki kırmızı ve mor iğne deliklerine benzeyen tuhaf küçük izler vardı. Ancak o zaman zihnimde alarm çanları çalmaya başladı. Ancak o anda durumun başlangıçta fark ettiğimden daha yanlış ve rahatsız edici olduğunu tamamıyla anladım.

Elimi yavaşça ilerlettim ve Bay Black'in omzuna vurdum. Mobilya parçası gibi sert ve soğuktu. Elimi bir parça nefes hissetmek için çaresiz bir umutla ağzının önüne koydum ama nafile.

"Hayır, hayır, hayır!" dedim iki parmağımı nabzını kontrol etmek için boynuna koyduğumda da nabzı yoktu. Onu omuzlarından tutup sarstım. "Beyefendi! Beyefendi! Uyanın!" Şimdi

* (Lat.) Suçüstü. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşününce yaptığım aptalcaydı ama o an için Bay Black'in gerçekten ölü olabileceği neredeyse imkânsız görünmüştü.

Onu bıraktığımda hantal bir şekilde düştü, kafası belli belirsiz yatak başlığına çarptı. O zaman kollarım iki yanımda sabit bir şekilde yataktan uzaklaştım.

Telefonun bulunduğu yatağın diğer ucundaki komodine gittim ve resepsiyonu aradım.

"Büyük Regency resepsiyonu. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tünaydın," dedim. "Misafir değilim. Genellikle yardım için aramam. Ben hizmetçi Molly. Çatı katı süitindeyim, numara 401 ve oldukça garip bir durumla karşı karşıyayım. Alışılmamış bir dağınıklık diyelim."

"Neden resepsiyonu arıyorsun? Temizlik bölümünü ara."

"Ben temizlik bölümündeyim," dedim sesim yükselirken. "Lütfen Bay Snow'u kalıcı olarak rahatsız olan bir misafirle ilgili uyarır mısınız?"

"Kalıcı olarak rahatsız mı?"

İşte bu yüzden en iyisi her zaman doğrudan ve açık olmak gerek ama o anda geçici olarak aklımı yitirdiğimi kabul etmeliyim.

"Oldukça ölü," dedim. "Yatağında ölü duruyor. Bay Snow'u arayın ve lütfen acil durum hizmetlerini tuşlayın. Hemen!"

Sonra telefonu kapattım. Dürüst olmak gerekirse sonrasında olanların hepsi gerçeküstü ve hayal gibi geliyor. Kalbimin, göğsümün içinde tangırdadığını, odanın bir Hitchcock filmindeki gibi eğilip büküldüğünü hatırlıyorum; ellerim ahizeyi yerine koyarken avucumdan kayacak kadar nemliydi.

Başımı yukarı kaldırmam o zamandı. Önümdeki duvarda yaldızlı bir ayna vardı ve bana sadece dehşete kapılmış yüzümü değil, daha önce fark etmeyi başaramadığım her şeyi yansıtıyordu.

O anda baş dönmesi daha da kötüleşti, zemin bir lunapark-taki gibi eğilip bükülüyordu. Titreyen kalbimi sakinleştirmek için beyhude bir çabayla elimi göğsüme koydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göz önündeyken neredeyse görünmez olarak var olmak hiç düşünmediğiniz kadar kolay. Benim hizmetçi olmaktan öğrendiğim şey bu. Bir sistemin çok önemli, çok elzem bir parçası olabilirsiniz ama buna rağmen tamamen gözden kaçabilirsiniz. Bu hizmetçilerin gerçekliği ve görünen o ki başkalarının da. Acı verecek derecede gerçek.

Bayılmam hemen sonrasındaydı. Oda kararda ve ben düştüm; tıpkı bilinçliliğin bunaltıcı geldiği zamanlarda yaptığım gibi.

Şimdi Bay Snow'un lüks ofisinde otururken ellerim titriyor. Sinirlerim yıpranmış durumda. Doğruya doğru. Olan olmuştu ama yine de titriyorum.

Kendimi yatıştırmak için ninemin zihin oyununu uyguladım. Ne zaman bir filmde tansiyon katlanılmaz hâle gelse kumandayı kapar ve hızla ileri alırdı. "İşte," derdi. "Sonu kaçınılmazken sinir olmanın manası yok. Ne olacaksa olacak." Bu filmler için geçerliydi ama gerçek hayatta daha az geçerliydi. Gerçek hayatta eylemlerimiz sonuçları değiştirebilir; üzücü veya mutlu, heves kırıcı ya da tatmin edici, yanlış ya da doğru yönde.

Ninemin oyunu işime yaradı. Filmi hızla ilerletiyorum ve zihnimde yeniden oynatırken tam doğru noktaya geliyorum. Titrememem anında hafifliyor. Hâlâ süitteydim ama yatak odasında değildim. Ön kapının önündeydim. Yatak odasına aceleyle gittim, ahizeyi ikinci kez kaldırdım ve resepsiyonu aradım. Bu sefer Bay Snow'la görüşmeyi talep ettim. "Merhaba? Ne vardı?" diyen sesini duydum hatta. Çok net olmaya karar verdim.

"Ben Molly. Bay Black öldü. Odasındayım. Lütfen hemen acil hizmetler servisini arayın."

Yaklaşık olarak on üç dakika sonra Bay Snow arkasında küçük bir sağlık personeli ve polis memuru ordusuyla odaya girdi. Beni küçük bir çocuk gibi dirseğimden tutarak alıp götürdü.

Ve şimdi hemen ana lobideki ofisinde, sabit ve gıcırtılı, bordo renkli, yüksek sırtlı deri koltukta oturuyorum. Bay Snow bir süre önce gitti; bir saat ya da daha fazla bir zaman önce belki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri dönene kadar bir yere ayrılmamamı söyledi. Bir elimde hoş bir fincan çay, diğer elimde ise kurabiye var. Bunları bana kimin getirdiğini hatırlamıyorum. Fincanı dudaklarıma götürüyorum; sıcak ama yakıcı değil, tam ideal ısıda. Ellerim hâlâ biraz titriyor. Bu kadar mükemmel bir çayı bana kim yaptı? Bay Snow mu? Ya da mutfaktaki başka biri mi? Belki de Juan Manuel. Belki de bardaki Rodney. Rodney'nin bana mükemmel bir çay demlemesi düşüncesi ne kadar da hoş.

Pembe güller ve yeşil dikenlerle süslenmiş çay fincanına, has porselene gözümü diktiğimde aniden ninemi özlüyorum, hem de feci bir şekilde.

Kurabiyeyi ağzıma götürüyorum. Dişlerimin arasında güzelce çıtırdıyor. Dokusu kıtır kıtır, aroması nefis ve yağlı. Genel olarak enfes bir kurabiye. Çok tatlı, ah çok tatlı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Bay Snow'un ofisinde hâlâ yalnızım. Söylemeden edemeyeceğim ama oda temizleme kontenjanımın çok gerisinde kalmaktan endişe duyuyorum, bahşişlerimden bahsetmeyeceğim bile. Genellikle işgünümün bu zamanında en azından bir kat dolusu odayı temizlemiş olurdum ama bugün değil. Diğer hizmetçilerin ne düşüneceğinden ve yerime geçip geçemeyeceklerinden endişeliyim. Çok zaman geçti ve Bay Snow hâlâ gelip beni almadı. Midemde fokurdayan korkuyu bastırmaya çalışıyorum.

Kendime gelmek için en iyi yolun tüm günümün üzerinden geçmek olduğu aklıma geliyor: 401 numaralı süitte Bay Black'i yatağında ölü bulana kadar olan her şeyi bir araya getirmek için elimden geleni yapmak.

Bugün her günkü gibi başladı. Otelin haşmetli döner kapılarından geçtim. Teknik olarak çalışanlar arkadaki servis kapısını kullanıyor olmalı ama bunu çok az çalışan yapıyor. Bu çiğnemekten hoşlandığım bir kural.

Otelin ana girişine uzanan kırmızı basamaklardaki parlak pirinç tırabzanların hissettirdiği soğuk duyguyu seviyorum. Ayağımın altındaki pelüş halının ezilişini seviyorum. Ve Büyük Regency'nin kapı görevlisi Bay Preston'ı selamlamayı seviyorum. İriyarı, başında kepi ve üzerinde altın otel arması kıyafetiyle Bay Preston otelde yirmi yıldan fazladır çalışıyor.

"Günaydın Bay Preston."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah Molly. Mutlu pazartesiler canım kızım." Kepine hafifçe dokunuyor.

"Son zamanlarda kızını gördün mü?"

"Ha evet. Pazar günü akşam yemeği yedik. Yarın mahkemesi var. Hâlâ inanamıyorum. Benim küçük kızım orada bir hâkimin karşısında duruyor. Keşke Mary onu şimdi görebilseydi."

"Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Kesinlikle duyuyorum."

Bay Preston on yıl önce dul kalmıştı ama bir daha hiç evlenmedi. İnsanlar neden diye sorduğunda hep aynı cevabı veriyor: "Kalbim Mary'e ait."

O, onurlu bir adam, iyi bir adam. Hilekâr değil. Hilekârlardan ne kadar tiksindiğimden bahsetmiş miydim? Hilekârlar bataklığa atılıp pislik içinde boğulmayı hak ediyor. Bay Preston o tür bir adam değil. O, baba olarak isteyebileceğiniz türden biri, gerçi benim hiç babam olmadığı için bu konuda pek uzman sayılmam. Benimki annemle aynı zamanda ortadan kayboldu, ninemin dediği gibi ben, "minik bir biskürvi" iken. Bu durumu ninem benim bakımımı üstlendiğinde, altı aylıktan bir yaşıma kadar olan bir zamanda ve bir bütün, yani ninem ve ben, ben ve ninem olduğumuzda anlamaya başladım; ta ki ölüm bizi ayırana kadar.

Bay Preston bana ninemi hatırlatıyor. Nasıl tanıştıkları benim için muamma ama ninem onunla arkadaştı ve karısı Mary'yle —huzur içinde uyusun— oldukça yakındı.

Bay Preston'ı seviyorum çünkü insanlara düzgün davranmaları için ilham veriyor. Eğer iyi, asil bir otelde kapı görevlisiyseniz pek çok şeye tanık olursunuz. Örneğin orta yaşlı eşleri binlerce km uzaktayken, ateşli genç eğlencelikleri otele getiren iş insanlarına. Örneğin çok sarhoş oldukları için kapıcı platformunu pisuvar zanneden rock yıldızlarına. Örneğin yanaklarından süzülen gözyaşları rimel lekesi bırakırken otelden aceleyle çıkan genç ve güzel Bayan Black'e, ikinci Bayan Black'e.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Preston kendi iş ahlakını uygulamak konusunda dediğim dedik. Bir keresinde aynı rock yıldızına çok kızdığı için bir paparaziye tüyo vermiş olduğuyla ilgili bir rivayet duymuştum. Paparazi yıldızın başına öyle bir üşüşmüş ki bir daha asla Büyük Regency'de kalmamış.

"Bay Preston, doğru mu?" diye sordum bir keresinde. "Zamanında paparaziyi siz mi aradınız?"

"Asla bir centilmene ne yapıp yapmadığını sorma. Eğer gerçek bir centilmense iyi bir sebepten yapmıştır. Yine eğer gerçek bir centilmense asla bundan bahsetmez."

Bay Preston böyleydi işte.

Bu sabah yanından geçtikten sonra salınarak heybetli ön lobiden geçtim ve mutfağa, çamaşırhaneye ve benim gözdem olan temizlik bölümüne açılan koridor labirentine inen merdivenleri aceleyle indim. Belki pirinç, mermer, kadife kadar ihtişamlı değillerdi ama temizlik odaları benim ait olduğum yerdi.

Her zaman yaptığım gibi yeni yıkanmış hizmetçi üniformamı giydim, temizlik arabamı aldım ve stoklarının yenilendiğinden ve turum için hazır olduğundan emin olmak istedim. Yeniden doldurulmamıştı ve bu şaşırtıcı değildi çünkü dün gece mesaisinde Cheryl Green vardı. Büyük Regency'deki çoğu çalışan arkasından ona Çernobil derdi. Aslında Ukraynalı falan değildi. Bütün yaşamını benim gibi bu şehirde geçirmişti. Cheryl'la ilgili olumlu düşüncelerim olmadığını bildirmeliyim ama ona veya herhangi birine isim takmayı reddediyorum. *Herkese, kendine davranılmasını istediğin gibi davran,* derdi ninem ve ben bu ilkeyle yaşıyorum. Çeyrek yüzyılda pek çok şeyle isimlendirildim ve öğrendiğim şey, taşlar ve sopalarla* ilgili genel deyimin tersine işlediği: Taşlar ve sopalar genellikle kelimelerden çok daha az incitici.

---

* "Sticks and stones may break my bones. But words shall never hurt me." "Taşlar ve sopalar kemiklerimi kırabilir. Ama kelimeler beni asla incitemez." İngilizcede isim takma ve zorbalık karşısında savunma amaçlı kullanılan çocuk tekerlemesi. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cheryl belki benim patronum ama kesinlikle benden üstün değil. Aralarında fark var bildiğiniz gibi. Bir insanı işi veya hayattaki konumuyla yargılayamazsınız; bir insanı eylemleriyle yargılamalısınız. Cherly özensiz ve tembel. Hile yapıyor ve işin kolayına kaçıyor. Yürürken ayaklarını sürüyor. Bir misafirin lavabosunu aynı misafirin tuvaletini temizlediği bezle temizlediğini gördüm. Bunu aklınız alıyor mu?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum onu suçüstü yakaladığım gün. "Bu sağlıklı değil."

Omuz silkiyor. "Bu misafirlerin bahşiş verdiği yok. Derslerini alsınlar."

Bu çok mantıksız. Misafirler başhizmetçilerinin az önce lavabolarına mikroskobik dışkı püskürttüğünü nereden bilsin? Ve bundan daha çok bahşiş vermeleri gerektiğini nasıl çıkarsınlar?

"Böylesi evlerden ırak," demişti ninem, Cheryl ve tuvalet bezinden ona bahsettiğimde.

Bu sabah vardığımda temizlik arabam hâlâ nemli, kirli havlular ve bir gün öncesinden kalma kullanılmış sabunlarla doluydu. Şunu söylemeliyim ki eğer ben patron olsaydım el arabası stoklarını yenileme şansına sahip olmak hoşuma giderdi.

Stokları yenilemek bir miktar zamanımı aldı ve bitirdiğimde Cheryl nihayet her zamanki gibi geç kalarak ve ayaklarını gevşekçe sürüyerek mesaisine geliyordu. Bugün, genellikle yaptığı gibi "ilk turuna başlamak" için en üst kata aceleyle çıkıp çıkmayacağını merak ettim. Bu benim temizlediğim çatı katı süitlerine gizlice çıkıp yastıklardan en büyük bahşişlerimi çalmak ve benim için geriye bozuk paraların kalması demekti. Bunu yaptığını bilsem de kanıtlayamıyorum. İşte o tam da böyle bir insan –bir hilekâr– ve üstelik Robin Hood gibi iyiliksever değil. Robin Hood çoğunluğun iyiliğini düşünerek, haksızlık edilmiş kişilere adalet sağlar. Bu tür bir hırsızlık meşruyken diğerleri değildir. Ama sakın şüpheniz olmasın: Cheryl bir Robin Hood

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olamaz. O başkalarından sadece tek bir sebeple çalar; başkalarının sırtından çalarak kazanmak için ve bu onu bir kahraman değil parazit yapar.

Cheryl'la gönülsüzce bir merhaba dedim ve sonra benimle mesaisi olan diğer iki hizmetçi Sunshine ve Sunitha'ya selam verdim. Sunshine Filipinli.

"Neden adın Sunshine?*" diye sormuştum ilk tanıştığımızda.

"Parlak gülümsemem yüzünden," demişti bir elini kalçasına koyup tüylü toz alma aletini gösterişle sallarken.

Benzerliği o zaman görebilmiştim; güneş ve Sunshine nasıl da benzerdi. Sunshine parlak ve ışıltılı. Çok konuşuyor ve misafirler ona bayılıyor. Sunitha Sri Lankalı ve Sunshine'ın aksine ağzından zar zor laf çıkıyor.

"Günaydın," derim ona birlikte mesaimiz olduğunda. "İyi misin?"

Bir kez başıyla onaylayıp bir-iki kelime ya da biraz fazlasını eder ki bu da bana gayet uyar. Birlikte çalışmak için makul biri ve kaytarmıyor veya oyalanmıyor. Diğer hizmetçilerden işlerini iyi yapmaları dışında bir beklentim yok. Diyeceğim tek şey: Sunitha ve Sunshine'ın ikisi de bir odayı kusursuzca hazırlamayı biliyor, bu da bir hizmetçinin diğer bir hizmetçiye saygı duyması için yeterli.

El arabam hazır olduğunda Juan Manuel'i ziyaret etmek için koridordan mutfağa doğru harekete geçtim. Juan Manuel daima oldukça hoş ve sorumluluk sahibi iyi bir iş arkadaşı. El arabamı mutfak kapısının dışında bıraktım ve camdan içeriyi gözetledim. İşte oradaydı, devasa bir bulaşık makinesinin ağzına büyük miktarlarda bulaşık sokuyordu. Diğer mutfak çalışanları gümüş yemek tepsileri, taze üç katlı pastalar ya da diğer tatlıları taşıyarak dolanıyorlardı. Juan Manuel'in yöneticisi ortalıkta görünmüyordu, yani içeri girmek için iyi bir zamandı. Etrafından yavaşça hareket ederek Juan Manuel'in çalışma alanına ulaştım.

* (İng.) Günışığı, güneş ışığı. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merhaba!" dedim muhtemelen çok sesli bir şekilde ama niyetim uğuldayan makinenin sesini bastırmaktı.

Juan Manuel zıplayarak döndü. "*Hijole,** korkuttun beni."

"Şimdi iyi bir zaman mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı elleri önlüğünde. Büyük metal lavaboya gidip içi buz dolu temiz bir bardağı kaptı ve elime tutuşturdu.

"Ah, teşekkür ederim," dedim. Bodrum katı sıcaksa mutfak cehennemdi. Juan Manuel'in tabaklardan yarısı yenmiş kırıntıları eşeleyip katlanılamaz ısı ve nemde saatlerce ayakta kalarak işini nasıl yaptığını bilmiyorum. Bütün o çöpü ve mikropları düşünürsek... Onu her gün ziyaret ediyorum ve her ziyaretimde bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Anahtarın bende. Oda 308, bugün erkenden ayrıldılar. Şimdi odayı temizleyeceğim, böylece ne zaman istersen hazır olacak. Tamam mı?" Rodney, Juan Manuel'in talihsiz durumunu açıkladığından beri neredeyse iki aydır ona gizlice anahtarları ben veriyordum.

"*Amiga mía,*** çok teşekkür ederim," dedi Juan Manuel.

"Yarın sabah dokuzda Cheryl gelene kadar güvende olursun. O katı temizlemiyor olması gerekiyor ama onun ne yapacağı belli olmaz."

İşte o zaman bileğindeki yuvarlak ve kırmızı izleri fark ettim.

"Bunlar ne?" diye sordum. "Kendini mi yaktın?"

"Ah! Evet, kendimi yaktım. Bulaşık makinesinde. Evet."

"Bu güvenlik ihlali gibi gözüküyor," dedim. "Bay Snow güvenlik konusunu çok ciddiye alıyor. Ona söylemelisin, böylece makineye baktırabilir."

"Hayır, hayır!" diye cevapladı Juan Manuel. "Benim hatamdı. Kolumu olmaması gereken bir yere soktum."

"Peki," dedim. "Dikkatli ol."

"Olacağım," diye cevapladı.

---

* (İsp.) "Aman Tanrım! Yok artık!" anlamlarında kullanılan ünlem. (ç.n.)

** (İsp.) "Arkadaşım benim" anlamına geliyor. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuşmanın bu bölümünde benimle göz teması kurmadı ki genelde yaptığı bir şey değildir. Aksilik yüzünden utandığı sonucuna vardım ve konuyu değiştirdim.

"Son zamanlarda ailenden haber var mı?" diye sordum.

"Annem dün bunu yolladı." Önlüğünden bir telefon çıkardı ve bir fotoğraf buldu. Ailesi Kuzey Meksika'da yaşıyor. Babası iki yıl kadar önce ölmüş, bu da ailesini gelirsiz bırakmış. Juan Manuel bu durumu telafi etmek için eve para yolluyor. Dört kız kardeşi, iki erkek kardeşi, altı halası, yedi amcası ve bir yeğeni var. Kardeşlerinin en büyüğü ve benim yaşlarımda. Fotoğraf tüm aileyi plastik bir masa etrafında otururken gösteriyor ve hepsi kameraya gülümsüyor. Annesi, elinde barbeküde pişirilmiş et dolu tabağını gururla tutarak masanın başında duruyor.

"Burada, bu mutfakta, bu ülkede olmamın sebebi bu. Böylece ailem pazar günleri et yiyebiliyor. Annem seninle tanışsa anında severdi Molly. Annem ve ben birbirimize benziyoruz. İyi insanları gördüğümüzde anlarız." Fotoğrafta annesinin yüzünü işaret etti. "Bak! Ne olursa olsun gülümsemekten vazgeçmiyor. Ah Molly."

O anda gözleri doldu. Ne yapacağımı bilemedim. Daha fazla aile fotoğrafı görmek istemedim. Her baktığımda mide çukurumda garip bir his oluşuyor; bir keresinde bir misafirin küpesini yanlışlıkla giderin siyah deliğine düşürdüğümde hissettiğime benzer bir his.

"Gitmem lazım," dedim. "Temizlenecek yirmi bir oda var bugün."

"Tamam, tamam. Ziyarete gelmen beni mutlu ediyor. Görüşmek üzere Molly."

Mutfaktan aceleyle sessizliğe, mükemmel durumdaki el arabamın bulunduğu parlak koridora çıktım. Anında daha iyi hissettim.

Otelin içindeki restoran bar Social'a gitmenin zamanı gelmişti, Rodney orada mesaisine başlayacaktı. Rodney Stiles, şef

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

barmendi. Gür, dalgalı saçları, üst düğmeleri zevkli bir şekilde düğmelenmemiş beyaz gömleğiyle mükemmel, yani neredeyse mükemmel göğsünün sadece küçük bir bölümünü açığa çıkarmıştı, ayrıca göğüs kemiğindeki yuvarlak yara izi de görünüyordu. Her neyse, söylemeye çalıştığım kıllı olmadığı. Herhangi bir kadının, kıllı bir erkeği beğenebilmesini aklım almıyor. Önyargılı olduğumdan değil de beğendiğim erkek kıllı olsaydı ağdayı çıkarır ve onu temiz ve kılsız kalana kadar yolardım demeye çalışıyorum.

Henüz gerçek hayatta bunu yapma fırsatım olmadı. Şimdiye kadar sadece tek bir erkek arkadaşım oldu, Wilbur. Göğsü kıllı olmamakla beraber bir kalp kırıcı olduğu ortaya çıktı. Ve bir yalancı ve hilekârdı. Yani belki de göğüs kılı dünyanın en kötü şeyi değildir.

Wilbur'u aklımdan çıkarmak için derin nefes alıyorum. Bu yetenekle kutsanmışım, bir odayı temizler gibi zihnimi temizliyorum. Saldırgan insanları ve rahatsız edici anları resimliyor ve temizliyorum. Gidiyorlar. Öylece siliniyorlar. Zihnim mükemmel durumuna geri dönüyor.

Ama Bay Snow'un ofisinde onun geri dönmesini bekler ve otururken zihnimi temizlemekte zorluk yaşıyorum. Zihnim, Bay Black'e, cansız teninin parmaklarımda hissettirdiği duygulara geri dönüyor. Ve benzerlerine...

Artık soğumuş çayımdan bir yudum alıyorum. Bir kez daha sabaha, her detayı hatırlamaya odaklanacağım. Nerede kalmıştım?

Ah evet, Juan Manuel. Yanından ayrıldıktan sonra el arabamla lobiye çıkmak için asansöre yöneldim. Kapılar açıldığında karşımda Bay ve Bayan Chen duruyordu. Chenler, Blackler gibi düzenli misafirlerden; sadece Chenler Tayvanlı. Bana söylendiğine göre Bay Chen tekstil ürünleri satıyor. Bayan Chen daima onunla seyahat ediyor. O gün çok hoş, siyah şeritli, şarap rengi bir elbise giyiyordu. Chenler her zaman kusursuz bir şekilde naziktir; bu özelliklerini olağanüstü buluyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni hemen tanıdılar ve bunun otel misafirleri için ender bir durum olduğunu hemen söylemeliyim. Hatta onlar girmeden önce çıkabilmem için kenara çekildiler.

"Sürekli misafirimiz olduğunuz için teşekkür ederim Bay ve Bayan Chen."

Bay Snow bana misafirleri isimleriyle selamlamayı ve onlara aileden biri gibi davranmayı öğretti.

"Asıl biz odamızı bu kadar düzenli tuttuğun için sana teşekkür ederiz," dedi Bay Chen. "Bayan Chen burada olduğumuz zamanlarda dinleniyor."

"Giderek tembelleşiyorum. Benim için her şeyi yapıyorsun," dedi Bayan Chen.

İlgi meraklısı tiplerden değilim. Bir iltifatı başımla onaylayarak ya da sessizce kabul etmeyi tercih ederim. O an başımla onayladım, reverans yaptım ve "Lütfen tadını çıkarın," dedim.

Chenler ayaklarını sürüyerek asansöre bindiler ve kapılar kapandı.

Lobi yeni gelen bazı misafirler ve çıkış yapanlarla kısmen yoğundu. İlk bakışta temiz ve düzenli görünüyordu. Rötuşa gerek yoktu. Ama bazen misafirler bir gazeteyi sehpada düzensizce bırakır ya da temiz mermer masanın üzerine kahve fincanı atarlardı. Fincanın son damlaları meşum lekeler bırakırdı. Bu tür hoşnutsuzlukları fark ettiğimde derhal onlara yönelirdim. Açıkçası lobiyi temizlemek benim görevim değildi ama Bay Snow'un da dediği gibi iyi çalışanlar kalıpların dışında düşünür.

El arabamı Social Restoran ve Bar'ın girişine ittim ve park ettim. Rodney, barın arkasındaydı ve bar tezgâhına yayılı bir gazeteyi okuyordu.

Kendine güvenen ve amacı olan bir kadın olduğumu göstermek için canlı bir şekilde yürüdüm.

"Ben geldim," dedim.

Yukarı doğru baktı. "Ah merhaba Molly. Sabah gazeteleri için mi geldin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tahminin yüzde yüz doğru." Her gün turumu yaparken misafir odalarına dağıtmak için bir deste gazete alırım.

"Bunu gördün mü?" diye sordu önündeki gazeteyi işaret ederek. Çok parlak bir Rolex saat takıyordu. Ben bile marka insanı olmadığım hâlde Rolex'in pahalı bir marka olduğunun gayet farkındayım. Bu da Bay Snow'un Rodney'nin barmen olarak üstün yeteneklerini fark ettiği ve sıradan bir barmen maaşından daha fazlasını ödediği anlamına geliyor olmalıydı.

Rodney'nin gösterdiği başlığa baktım: "AİLELER ARASI KAN DAVASI BLACK İMPARATORLUĞU'NU SARSIYOR."

"Bakabilir miyim?"

"Elbette." Yazıyı bana çevirdi. Birçok fotoğraf vardı, büyük bir tanesi klasik kruvaze takımı içinde yüzüne sokulan kameraları savuşturan Bay Black'inkiydi. Giselle baştan aşağı mükemmel bir stil içinde kolundaydı ve siyah gözlükler takıyordu. Kıyafetine bakılırsa yakın zamanda çekilmişti; belki de dün.

"Görünüşe göre Black Ailesi'nde bela baş göstermek üzere," dedi Rodney. "Görünen o ki kızı Victoria, Black iş imparatorluğunun yüzde kırk dokuzunun hisse sahibi ve Bay Black o hisseleri geri istiyor."

Yazıyı gözden geçirdim. Blacklerin üç çocuğu vardı ve hepsi yetişkindi. Oğlanlardan biri Atlantic City'de yaşıyordu, diğeri Tayland'dan Virgin Islands'a ya da nerede parti varsa oraya geçiyordu. Yazıda Bayan Black –ilk Bayan Black– iki oğlunu "kaypaklar" olarak tanımlıyor ve "Black Girişimcilik ve Yatırımcılık'ın hayatta kalmasının tek yolu kızım Victoria'dır ve halihazırda organizasyonu temelde o yürütüyor ve neredeyse yarı hissedar," diye alıntılanıyordu. Yazı, Bay Black ve eski eşi arasındaki nahoş resmî sürtüşmeleri anlatarak devam ediyordu. Bir birini, bir diğerini destekleyen diğer güçlü sermayedar yığınından bahsediliyordu. Yazı, Bay Black'in iki yıl önce kendisinin yarı yaşında bir kadınla, Giselle'le evlenmesinin Black İmparatorluğu'nun istikrarsızlaşmasının başlangıcını işaret ettiğini iddia ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zavallı Giselle," dedim sesli bir şekilde.

"Değil mi?" diye cevapladı Rodney. "Buna ihtiyacı yok."

Aklıma bir düşünce takıldı. "Onu yani Giselle'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Rodney gazeteyi barın altına kaldırdı ve yukarı götürmem için bir deste yeni gazete çıkardı. "Kimi?"

"Giselle'i," dedim.

"Bay Black onun buraya, bara inmesine izin vermiyor. Muhtemelen senin onunla, benim olduğumdan daha çok iletişimin vardır."

Haklıydı. Öyleydi, evet. Aramızda son zamanlarda alışılmadık ve hoş bir bağ (Arkadaşlık demeye dilim varabilir mi?) oluştu. Kötü şöhretli emlak imparatorunun ikinci eşi, genç ve güzel Giselle ile ben, önemsiz oda hizmetçisi Molly arasındaki bağ. Aramızdaki bağdan çok fazla konuşmuyorum çünkü Bay Preston'ın vecizesi centilmenlere olduğu kadar hanımefendilere de eşit olarak uyuyor: En iyisi ağzımı kapalı tutmak.

Bekâr ama umutsuz olmayan bir kadının bırakabileceği genişlikte bir mesafe bırakarak Rodney'nin konuşmayı sürdürmesini bekledim; bergamotlu ve egzotik erkeksi mistik kokusuyla gözde bekârla romantik olarak ilgilenen bir kadının yapacağı gibi.

Hayal kırıklığına uğramamıştım; en azından tamamıyla.

"Molly, gazetelerin." Bara eğildiğinde kolunun ön kısmındaki kaslar çekici bir şekilde gerildi. (Ne de olsa burası bir yemek masası değil bardı ve "masanın üzerinde dirsek olmaz" kuralı burada geçerli değildi.) "Ve Molly, teşekkürler bu arada. Arkadaşım Juan Manuel'e yardımın için. Sen gerçekten özel bir kızsın."

Yanaklarım ninem sanki yeni çimdiklemiş gibi kızardı. "Senin için de aynısını, muhtemelen fazlasını yapardım. Demek istediğim, arkadaşlar bunun içindir, değil mi? Başlarını belâdan kurtarırsın."

Ellerinden birini bileğime koydu ve zarifçe sıktı. Son derece hoş bir histi ve aniden ne kadar uzun zamandır herhangi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birinin bana dokunmadığını fark ettim. Elini ben buna hazır hissetmeden çok önce çekti. Bir şeyler daha demesini bekledim; belki çıkma teklif etmesini. Rodney Stiles'tan ikinci bir randevudan başkasını istemiyordum. İlk randevumuz tam olarak otuz iki gün önce gerçekleşti ve hâlâ yetişkin yaşamımın en önemli olayı olmaya devam ediyor.

Ama boşuna bekledim. Kahve servisi bölümüne döndü ve taze bir demlik hazırlamaya başladı.

"Yukarı çıksan iyi olacak," dedi. "Yoksa Çernobil üzerine bir bomba bırakacak."

Güldüm, aslında daha çok kahkahayla öksürük arası bir şeydi. Cheryl'a gülmüyordum, Rodney'yle birlikte gülüyordum; bunun kesinlikle sakıncası yoktu.

"Seninle konuşmak çok hoştu," dedi Rodney. "Belki başka bir zaman yine yapabiliriz?" diye hızla cevap verdim.

"Şüphesiz," dedi. "Bütün hafta buradayım."

"Tabii ki öylesin," dedim, doğru söze ne hacetti.

"Şakaydı," dedi göz kırparak.

Şakayı anlamamış olsam da göz kırpmayı kesinlikle anladım. Bardan süzülerek ayrıldım ve el arabamı aldım. Kalbimi kulaklarımda hissedebiliyordum, heyecan pompalıyordu.

Lobide arabamla ilerlerken gördüğüm misafirleri başımla selamladım. "Mütevazı bir nezaket, görünmez ama her daim hazır bir müşteri servisi," derdi sıklıkla Bay Snow. Gayret gösterdiğim davranış biçimi buydu, gerçi bana epey kolay geldiğini kabul etmeliyim. Sanırım ninem bana bu varoluş biçimini fazlasıyla öğretti, bununla birlikte otel bana pratik yapıp mükemmelleşmek için geniş bir olanak sağladı.

Bu sabah asansörle dördüncü kata çıkarken kafamda mutlu bir melodi vardı. Bay ve Bayan Black'in süitine, 401 numaralı süite yöneldim. Tam kapılarını çalmak üzereydim ki kapı açıldı ve Bay Black hışımla dışarı çıktı. Kendine özgü kruvaze takımı üzerindeydi, sol göğüs cebine bir kâğıt sıkıştırılmıştı ve üzerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kıvrımlı harflerle TAPU kelimesi yazılıydı. Çıkışının kaba kuvvetiyle beni az kalsın devirip düşürüyordu.

"Çekil önümden."

Bunu sık sık yapardı; beni devirir ya da görünmezmişim gibi davranırdı. "Özür dilerim Bay Black," dedim. "İyi günler dilerim."

Ayağımı açık tutmak için kapının arasına sıkıştırdım, sonrasında yine de kapıyı çalmam gerektiğine karar verdim. "Oda temizliği!" diye bağırdım.

Giselle oturma odasındaki kanepede oturuyordu, bornoz giymişti, kafası ellerinin arasındaydı. Ağlıyor muydu? Tam olarak emin değildim. Parlak, uzun ve koyu saçları darmadağınıktı. Saçlarının durumu beni oldukça endişelendirdi.

"Odanızı mükemmel duruma getirmek için uygun bir zaman mı?" diye sordum.

Giselle başını kaldırdı. Yüzü kırmızıydı, gözleri şişmişti. Telefonunu cam masadan kaptı, kalktı, banyoya koştu ve kapıyı çarparak kapadı. Vantilatörü çalıştırdığında gürültülü ve hantal sesi dikkatimi çekti. Bunu bakım bölümüne bildirmek durumunda kalacaktım. Sonra duşu açtı.

"Tamam o zaman!" diye bağırdım banyo kapısının ardından. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa siz güne hazırlanırken ben sadece burayı toparlayayım!"

Cevap yok.

"Dedim ki burayı temizleyeceğim. Bana bir cevap vermediğinizden..."

Hiçbir şey yok. Giselle'in böyle davranması pek alışıldık değildi. Süitini her temizlediğimde genellikle oldukça konuşkan olurdu. Beni sohbete dahil ederdi ve onun yanında, başkalarının yanında nadiren hissettiğim bir şey hissederdim. Sanki evde, koltukta ninemle oturuyor gibi rahat hissederdim.

Ona bir kez daha seslendim. "Ninem iyi hissetmenin en iyi yolu, ortalığı toplamak derdi hep! Üzgün mü hissediyorsun, bir toz bezi kap!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama akan su ve vantilatörün hantal vınlaması yüzünden beni duyamıyordu.

Oturma odasından başlayarak kendimi temizliğe verdim. Cam masaüstü parmak izleri ve lekelerden geçilmiyordu. İnsanların yol açtığı pislik beni etkilemeyi asla bırakmıyor. Amonyak şişemi kaptım ve işe koyularak masayı azametli parlaklığına yeninden kavuşturdum.

Odayı gözden geçirdim. Perdeler açıktı. Neyse ki camlarda parmak izi yoktu ve bu en azından şükredilecek şeylerden biriydi. Kapının yanındaki masada bazı zarflar vardı ve açılmışlardı. Zarfın yırtılmış köşelerinden biri kıvrılmış bir şekilde yerde yatıyordu. Aldım ve çöpe attım. Mektupların arkasında altın zincirli kayışıyla Giselle'in sarı çantası vardı. Değerli görünüyordu ama çantayı ortalığa bu şekilde savuruşundan bunu çıkaramazdınız. Üstteki fermuar açıktı ve uçuş programı araya sıkışmıştı. Her işe burnunu sokanlardan değilim ama Cayman Adaları'na iki adet tek yönlü bilet olduklarını fark etmeden edemedim. Benim çantam olsaydı daima fermuarını kapalı tutar ve kıymetli eşyalarımın etrafa saçılmadığından emin olurdum. Çantayı mektuplara paralel olacak şekilde yerleştirmeyi ve zincir kayışı düzeltmeyi üstüme vazife edindim.

Odayı gözden geçirdim. Halı iyice ezilmişti; iki taraftaki tüyleri altüst olmuş, sanki Bay Black ya da Giselle veya ikisi birden üzerinde volta atmıştı. El arabamdan elektrik süpürgesini alıp fişini taktım.

"Gürültünün kusuruna bakmayın!" diye seslendim.

Odayı, halı tekrar kabarana ve yeni süpürülmüş bir Zen bahçesi gibi görünene kadar düzgün çizgiler hâlinde süpürdüm. Gerçek hayatta bir Zen bahçesi görmüşlüğüm yoktu aslında ama ninem ve ben oturma odamızdaki koltukta tatilimizi yan yana geçirirdik.

"Bu gece nereye seyahat edelim?" diye sorardı. "David Attenborough ile Amazonlar'a ya *da National Geographic* ile Japonya'ya mesela."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O gece Japonya'yı seçtim ve ninemle Zen bahçeleriyle ilgili ne varsa öğrendik. Bu hasta olmadan önceydi tabii ki. Artık koltuk seyahatlerini yapamıyorum çünkü kablolu TV ya da Netflix'in ücretini karşılayamıyorum. Param olsaydı bile koltuk seyahati yapmak ninemle yaptığımıza benzemezdi.

Şu anda Bay Snow'un ofisinde oturmuş günü kafamda tekrar ederken Giselle'in banyoda o kadar uzun süre kalışının garipliği kafama dank ediyor. Sanki neredeyse benimle konuşmak istememiş gibiydi.

Süpürdükten sonra yatak odasına geçtim. Yatak darmadağınıktı ve yastıklarda bahşiş olmaması bir hayal kırıklığıydı. Kabul etmeliyim ki Blacklerden gelen cömert bahşişleri bekler olmuştum. Artık tek gelirli bir haneyken ve kirayı ödemeye yardım eden ninemin gelirinin yokluğunda son birkaç ayımı atlatmamı sağlamışlardı.

Yatak çarşaflarını çıkarmaya koyuldum ve düzenli bir şekilde yatağı yaptım; mükemmel hastane yatağı köşeleri ve dört dolgun otel standardı yastığıyla –iki sert, iki yumuşak, her birine ikişer yastık, karı ve kocaya– yatağı tamamladım. Dolap kapısı yarı aralıktı ama kapamaya gittiğimde başaramadım çünkü içindeki kasa açıktı. Kasanın içinde bir pasaport, iki değil, çok resmî görünen bazı belgeler ve destelerce para –gıcır gıcır yeni 100 dolarlık banknotlar– vardı ve toplamda en azından beş desteydi.

Bunu kendime bile itiraf etmek zor ama finansal bir krizin ortasındayım. Bu gurur duymadığım bir durumken yine de kasada duran para destesinin beni cezbetmiş olduğu bir gerçekti hatta o kadar çok cezbediyordu ki odanın geri kalanını olabildiğince çabuk topladım.; ayakkabılar doğru yöne gelecek, gecelik katlanıp sandalyeye konacak vesaire. Böylece yatak odasını bitirip süitin geri kalanını temizlemek için burayı terk edebilecektim.

Oturma odasına geri döndüm ve orada bara ve mini buzdolabına yöneldim. Beş şişe Bombay cini (Giselle'in içtikleri diye düşündüm) ve üç mini viski şişesi (Kesinlikle Bay Black'in) eksikti. Stok yeniledim ve sonra da tüm çöp kutularını boşalttım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duşun en sonunda kapatıldığını duydum ve vantilatörün de öyle. Ardından Giselle'in yanlış anlaşılmaya mahal bırakmayan hıçkırık seslerini duydum.

Sesi çok üzgün çıkıyordu, ben de süitin temizlendiğini duyurdum, el arabamdan bir kutu mendil aldım ve banyo kapısının dışında bekledim.

Nihayet çıktı. Otelin kabarık beyaz bornozlarından birine sarılıydı. Bu bornozlardan birini giymenin nasıl olacağını hep merak etmiştim; bir bulut tarafından sarmalanmaya benziyor olmalıydı. Saçını da bir banyo havlusuyla sarmıştı, en sevdiğim zevklerimden biri olan dondurma gibi mükemmel bir kıvrımla dolanmıştı kafasına.

Ona mendil kutusunu uzattım. "Sorununuz için bir mendil alır mıydınız?" diye sordum.

İç geçirdi. "Çok tatlısın," dedi. "Ama mendil yeterli gelmez."

Etrafımdan dolanıp yatak odasına yürüdü. Gardırobunu alt üst ettiğini duyabiliyordum.

"Siz iyi misiniz?" diye sordum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bugün olmaz Molly. Enerjim yok. Tamam mı?"

Sesi farklıydı, tabii ki sadece çizgi filmlerde olabilecek sönük bir lastik gibiydi. Çok üzgün olduğu belliydi.

"Peki o zaman," dedim canlı bir sesle. "Banyonuzu şimdi temizleyebilir miyim?"

"Hayır Molly. Üzgünüm. Lütfen şimdi değil."

Bunu üstüme alınmadım. "Daha sonra temizlemek için geleceğim o zaman, olur mu?"

"İyi fikir," dedi.

Kibarlığı üzerine reverans yaptım, sonra el arabamı çekerek kendimi dışarı attım.

O kattaki diğer oda ve süitleri temizlemeye hazırlandığımda kendimi oldukça tedirgin hissediyordum. Giselle'in nesi vardı? Normalde gün içinde nereye gideceğinden, ne yapacağından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bahsederdi. Şu ya da bu kıyafeti giyme konusunda fikrimi sorardı. Güzel şeyler söylerdi. "Hizmetçi Molly, senin gibisi yok. Sen en iyisisin ve bunu sakın aklından çıkarma." Yüzüme sıcaklık basardı. Her nazik kelimeyle göğsümün kabardığını hissederdim.

Ayrıca Giselle'in bana bahşiş vermeyi unutması da pek yapacağı şey değildi.

Kafamın içinde ninemin, "hepimizin zaman zaman kötü günleri olur," deyişini duydum. Ama hep kötü günler varsa ve içlerinde tek bir iyi gün bile yoksa her şeyi gözden geçirmenin zamanı gelmiştir.

Birkaç kapı ilerideki Bay ve Bayan Chen'in odasına doğru ilerledim. Cheryl odaya girmek üzereydi.

"Kirli çarşafları senin için aşağıya götürecektim, iyilik olsun diye," dedi.

"Önemli değil, ben hallederim," diye cevap verdim yanından el arabamla geçerken. "Ama kibarlığın için teşekkür ederim." Öne atılarak kapının çatık kaşlı suratına sertçe kapanmasına izin verdim.

Chenlerin yatak odasında yastığın üzerinde gıcır gıcır yirmi dolarlık bir banknot vardı. Benim için. İşimin, varlığımın ve ihtiyaçlarımın tasdiki olarak.

"Çok kibarsın Cheryl," diye bağırdım yirmiliği katlayıp cebime sokarken. Bir yandan temizlik yaparken diğer yandan benim odalarımdan birinden bahşiş çalarken Cheryl'ı suçüstü yakalarsam ona yapabileceğim şeylerle ilgili hayallere daldım; yüzüne çamaşır suyu sıkmak, banyo ipiyle boğmak, balkondan itmek gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Bay Snow'un bordo renkli, yüksek sırtlı deri sandalyelerinden birinde itaatkâr bir şekilde oturmaya devam ederken koridordan Bay Snow'un ofisine doğru gelen ayak sesleri duyuyorum. Ne kadar zamandır buradayım, bilmiyorum –yüz yirmi dakikadan daha fazla gibi geliyor– ve dikkatimi düşünceler ve hatıralarla dağıtmaya çalışırken sinirlerim giderek yıpranıyor. Bay Snow içeri giriyor. "Molly, beklediğin için teşekkür ederim. Çok sabırlı davrandın."

Ancak o zaman arkasında koyu mavi bir siluet olduğunu fark ediyorum. Siluet ileri çıkıyor. Bu bir kadın polis memuru. İri, azametli ve geniş atletik omuzları var. Gözlerinde sevmediğim bir şey var. Gözleri beni görmeden etrafıma bakan insanlara alışığım ama bu kadın söylemeye dilim varmasa da oldukça tedirgin edici bir şekilde içime bakıyor. Elimdeki fincan taş kadar soğuk. Ellerim de soğuk.

"Molly, bu Dedektif Stark. Dedektif, bu da Molly Gray. Bay Black'i bulan o."

Bir dedektif nasıl selamlanır emin değilim. Bay Snow'dan iş insanlarını, devlet başkanlarını, Instagram ünlülerini selamlama eğitimi aldım ama dedektiflerle ne yapacağımdan hiç bahsetmemişti. Kendi pratik zekâma ve *Columbo** ile ilgili hatıralarıma başvurmam gerek.

---

* 1968 yılında NBC kanalında yayınlanmaya başlayan Amerikan polisiye drama dizisi. Başrolünde Peter Falk'ın oynadığı dizi on sezon sürmüştür. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayağa kalktığımda fincanın hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum. Bırakmak için Bay Snow'un maun masasına doğru sürüklendiğimde bardak altlığı olmadığını görüyorum. Temizlemesi zahmetli ama bir o kadar da tatmin edici olabilecek şatafatlı, deri ciltli bir deste bardak altlığını odanın diğer tarafındaki bir rafta tespit ediyorum. Bir tanesini alıyorum, Bay Snow'un masasına dönüyorum, masanın köşesine yerleştiriyorum ve sonra gül desenli fincanımı tek bir damlasını dökmeden üzerine koyuyorum.

"Oldu," diyorum. Sonra dedektife yaklaştığımda sezgili gözleriyle karşılaşıyorum. "Dedektif," diyorum aynı televizyonda yaptıkları gibi. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak bir çeşit reverans yapıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

Dedektif, Bay Snow'a ve sonra tekrar bana göz gezdiriyor.

"Sizin için kötü bir günmüş," diyor dedektif. Sanırım sesi sıcaklıktan yoksun değil.

"Ah, o kadar da kötü değildi," diyorum. "Az önce zihnimde tekrar üzerinden geçiyordum. Aslında saat aşağı yukarı üçe kadar çoğunlukla hoştu."

Dedektif tekrar Bay Snow'a bakıyor.

"Şok," diyor. "Şok geçiriyor."

Belki de Bay Snow haklı. Aklıma gelen bir sonraki düşünce sesli bir şekilde dile getirilecek kadar acil görünüyor. "Bay Snow çay ve harika bisküvi için çok teşekkür ederim. Siz mi getirdiniz? Yoksa bir başkası mı? İkisinden de çok hoşlandım. Bisküvinin ne marka olduğunu sorabilir miyim?"

Bay Snow boğazını temizliyor. Sonra, "Bunlar kendi mutfağımızda yapıldı Molly. Başka zaman daha fazlasını da getirmekten mutlu olurum. Ama şimdi başka bir şey tartışmamız daha önemli. Şu anda Bay Black'i... Onu ilk gören sen olduğun için Dedektif Stark'ın senin için birkaç sorusu var."

"Ölüm yatağında," diyorum yardımcı olmak için.

Bay Snow başını eğiyor ve iyi cilalanmış ayakkabılarına bakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dedektif kollarını kenetliyor. Gözleri benimkileri anlamlı bir şekilde delip geçiyor fakat bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin olamıyorum. Ninem burada olsaydı ona sorardım ama burada değil. Bir daha asla burada olmayacak.

"Molly," diyor Bay Snow, "başın hiçbir şekilde belada değil ama dedektif seninle bir tanık olarak konuşmak istiyor. Belki olay yeriyle ya da günle ilgili senin fark ettiğin ve soruşturmaya yardımcı olacak detaylar vardır."

"Soruşturma..." diyorum. "Bay Black'in nasıl öldüğünü bildiğinizi mi farz ediyorsunuz?" diye soruyorum.

Dedektif Stark boğazını temizliyor. "Şu noktada hiçbir şey farz etmiyorum."

"Ne kadar duyarlı," diyorum. "Yani Bay Black'in öldürüldüğünü düşünmüyorsunuz?"

Dedektif Stark'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Şey, daha çok kalp krizinden ölmüş gibi görünüyor," diyor. "Gözlerinin etrafında ani kalp durmasına bağlı peteşiyal iç kanama var."

"Peteşiyal iç kanama mı?" diye soruyor Bay Snow.

"Göz çevresinde minik morartılar. Kalp krizi sırasında olur ama ayrıca başka anlamlara da gelebilir. Şu noktada hiçbir şeyden emin değiliz. Cinayet olasılığını elemek için kapsamlı bir soruşturma yapacağız."

Bu bana ninemin anlattığı bir fıkrayı anımsattı: Tavukların sahnelediği Hamlet'in kötü bir uyarlamasına ne denir? Kümes oyunu.*

Hatıra beni gülümsetiyor.

"Molly," diyor Bay Snow, "durumun öneminin farkında mısın?" Kaşları çatıldığında gülümsememin nasıl yanlış anlaşıldığının farkına varıyorum.

"Özür dilerim efendim," diye açıklıyorum. "Aklıma bir fıkra geldi."

---

* Yazar İngilizcede cinayet anlamına gelen "foul play" kelimelerine gönderme yaparak "fowl play" kelimelerini kullanmış. "Fowl" kümes hayvanı anlamına geliyor. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dedektif kollarını çözüyor ve iki kolunu da sıkıca kalçalarına yerleştiriyor. Bana yine aynı şekilde bakmaya başlıyor. "Sizi karakola götürmek istiyorum Molly," diyor. "Görgü tanığı ifadenizi almak için."

"Korkarım bu mümkün değil," diyorum. "Henüz mesaimi tamamlamadım ve Bay Snow hizmetçi olarak üzerime düşeni yapacağıma güveniyor."

"Ah, sorun yok Molly," diyor Bay Snow. "Bu istisnai bir durum ve Dedektif Stark'a yardımcı olman için ısrar ediyorum. Ödemen tam mesai üzerinden yapılacak, yani bu konuda endişelenme."

Bunu duymak rahatlatıcı. Şu anki mali durumum göz önüne alındığında maaşımda azalma olmasını göze alamam.

"Çok düşüncelisiniz Bay Snow," diyorum. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. "Yani başım hiçbir şekilde belada değil, bu doğru mu?"

"Hayır," diyor Bay Snow. "Öyle değil mi dedektif?"

"Hayır, hem de hiç. Sadece anlatacaklarını dinlememiz gerek; özellikle de olay yerinde nelere dikkat ettiğini."

"Bay Black'in süitini mi kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Onu ölü bulduğum zaman."

"Ah evet."

"Anlıyorum. Kirli fincanımı nereye götüreyim Bay Snow? Mutfağa bırakabilirim. *Ardınızda asla misafirin keşfedeceği bir dağınıklık bırakmayın.*"

Bay Snow'un en yeni mesleki gelişim seminerinden alıntı yapıyorum ama heyhat, esprili karşılığımın hakkını teslim etmiş görünmüyor.

"Fincanı sorun etme. Ben hallederim," diyor.

Böylece dedektif beni Bay Snow'un ofisinden çıkarıp Büyük Regency Oteli'nin ön lobisine, oradan da servis kapısına götürüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Polis karakolundayım. Büyük Regency'den ya da ninemin dairesinden başka bir yerde olmak garip geliyor. "Benim dairem" demek zor geliyor ama sanırım artık benim. Kirasını ödemeyi başarabildiğim sürece yalnızca benim.

İşte şimdi daha önce hiç bulunmadığım bir yerdeyim. Bugün kesinlikle olmayı beklemediğim bir yerde; içinde sadece iki sandalye, bir masa ve üst sol köşesinde bana kırmızı ışığıyla göz kırpan bir kamera olan küçük, cüruf briketli bir odada. Floresanlı aydınlatma çok keskin ve gözalıcı. Dekor ve kıyafetlerde parlak beyazı ne kadar çok sevsem de burada bu tarz kesinlikle işlemiyor. Beyaz ancak oda temizliğinde güzel duruyor. Bu arada yanlış anlaşılmasın: Bu oda temiz olmaktan çok uzak.

Belki de mesleki bir deformasyon: Başkalarının görmediği yerde pislik görüyorum. Duvardaki lekeler muhtemelen siyah bir evrak çantasının sıyırması sonucu oluşmuş, önümdeki beyaz masada "O" şeklinde iki kahverengi kahve lekesi var. Gri parmak izleri kapı tokmağına bulaşmış, yerde bir memurun ıslak botlarından kalan geometrik desenli ayak izleri var.

Dedektif Stark birkaç dakika önce beni burada bıraktı. Arabayla buraya gelişimiz yeterince hoştu. Arabanın ön koltuğunda oturmama izin vermesine minnet duydum. Sağ olun ama ben suçlu değilim, yani bana öyle davranmanıza gerek yok. Yol

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boyunca havadan sudan konuşmaya çalıştı. Havadan sudan konuşmak konusunda iyi değilim.

"Peki ne zamandır Büyük Regency'de çalışıyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık olarak dört yıl, on üç hafta ve beş gün oldu. Bir günle yanılıyor olabilirim ama daha fazlası değil. Eğer bir takviminiz varsa tam olarak söyleyebilirim."

"Gerekli değil." Başını yavaşça bir-iki saniye salladığında çok fazla bilgi verdiğimi anladım. Bay Snow bana "BTA" öğretmişti, uygunsuz bir şey değil. Basit Tut Aptal'ı temsil ediyor. Açıklığa kavuşturayım, bana aptal demiyordu. Bazen gereğinden fazla açıklamada bulunduğumu ima ediyordu ki bunun başkalarını rahatsız edebileceğini zamanla öğrendim.

Karakola vardığımızda Dedektif Stark danışma görevlisini selamladı. Bunu yapması iyiydi. Sözde amirlerin çalışanlarını selamlamasını takdir ediyorum. "Kimse nezaket göstermek için çok alçak veya çok yüksekte değildir," derdi ninem.

Karakolun içine girdiğimizde dedektif beni arkadaki bu küçük odaya getirdi.

"Sohbetimize başlamadan önce sana bir şey ikram edebilir miyim? Bir fincan kahve ya da çay mesela?"

"Mümkünse çay."

"Elimden geleni yapacağım."

İşte şimdi elinde strafor bir bardakla buradaydı. "Kusura bakma, bu karakolda çay yokmuş. Onun yerine sana biraz su getirdim."

Strafor bir bardak. Starfor bardaklardan iğrenirim. Gıcırdamasından. Pisliğin üzerine yapışmasından. Ufacık bir çentiğin bile üzerinde kalıcı iz bırakmasından ama kibar olmayı biliyorum. Olay çıkarmayacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Boğazını temizliyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. Sarı bir not defteri ve üst kısmı çiğnenmiş Bic marka kalemi var. O kalemin tepesinde yaşayan bakteri evrenini düşünmemeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalışacağım. Defteri masaya, kalemi yanına koyuyor. Arkasına yaslanıyor ve bana o içime işleyen bakışlarıyla bakıyor.

"Başın belada değil Molly," diyor. "Bunu bilmeni istiyorum."

"Gayet farkındayım," diyorum.

Sarı defter eğri duruyor, yaklaşık olarak masanın köşesinden kırk yedi derece sapma gösteriyor. Ellerim ben onları durduramadan defteri masayla paralel yapıp düzeltmek için harekete geçiyor. Kalem de eğri ama dünyadaki hiçbir güç ona dokunmamı sağlamaya yetmez.

Dedektif Stark başını yana eğerek beni izliyor. Kaba olacak belki ama ormandaki sesleri dinleyen bir köpeğe benziyor. Sonunda konuşuyor.

"Öyle görünüyor ki Bay Snow senin şok geçiriyor olmanla ilgili haklıymış. Şok geçirmekte olan insanların duygularını ifade etmekte güçlük çektiği bilinir. Daha önce de gördüm."

Dedektif Stark'ın beni tanıdığı falan yok. Sanırım Bay Snow ona benim hakkımda pek de bir şey söylememiş. Huzursuzluğumun Bay Black'i yatağında ölü bulmaktan kaynaklandığını ve bu yüzden tuhaf davrandığımı düşünüyor. Şok edici olduğu ve huzursuz olduğum doğru ama şimdi birkaç saat öncesine göre çok daha iyi hissediyorum ve aslında oldukça normal davrandığıma eminim.

Asıl yapmak istediğim şey eve gitmek, kendime doğru düzgün bir çay yapmak ve belki beni bir şekilde avutur ya da randevu teklifinde bulunur umuduyla Rodney'ye mesaj atarak günün olaylarını yazışmaktı. Bu da olmazsa hâlâ umut var. Güzel bir banyo yapabilir ve bir Agatha Christie romanı okuyabilirim; ninemde bir sürü var ve her birini bir kereden fazla okudum.

Bu düşüncelerin hiçbirini paylaşmamaya karar veriyorum. Onun yerine, tam bir kandırılma hâliyle Dedektif Stark'ın şu ana kadar söylediklerini onaylıyorum. "Dedektif," diyorum, "belki şokta olduğumla ilgili haklısınız ve pek kendimde olmadığımı düşünüyorsanız bunun için üzgünüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oldukça anlaşılır," diyor ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor; en azından sanırım bu bir gülümseme, öyle değil mi? Tam olarak emin olamıyorum.

"Sana bu öğleden sonra Blacklerin süitine girdiğinde ne gördüğünü sormak istiyorum. Her zamankinden uygunsuz veya olağandışı bir şey gördün mü?"

Her bir mesaim boyunca "uygunsuz" ya da "olağandışı" şeyler silsilesiyle karşılaşıyorum ve sadece Black süitinde de değil. Bugün üçüncü kattaki bir odada menteşelerinden sökülmüş bir korniş, dördüncü katta banyo tezgâhında bırakılmış kaçak bir ısıtıcı, iki kişinin kullanması gereken bir odada yatağın altına şişme yataklarını saklamaya çalışan ve kıkırdayan altı hanım gördüm. Gereken titizliği göstererek tüm bu ihlalleri ve fazlasını Bay Snow'a bildirdim.

"Büyük Regency'nin yüksek standartlarına adanmışlığın sınır tanımıyor," dedi Bay Snow ama gülümsemedi. Dudakları mükemmel bir yatay çizgi hâlinde kaldı.

"Teşekkür ederim," diye cevapladım, verdiğim bilgilerle içim oldukça rahat olarak.

Dedektifin gerçekte ne bilmek istediğini ve benim ne kadarını açıklamaya hazırlıklı olduğumu düşünüyorum.

"Dedektif," diyorum, "bu öğleden sonra Black süitine girdiğimde oda her zamanki düzensizliğindeydi. Komodinin üzerindeki haplar dışında olağandışı bir şey yoktu."

Bunu bilerek ortaya atıyorum çünkü en budala gözlemcinin bile olay yerinde fark edebileceği bir ayrıntı. Tartışmak istemediğim şeyler ise diğerleri: yerdeki bornoz, kasanın açık oluşu, kayıp para, uçuş programı, ikinci kez odaya girdiğimde Giselle'in çantasının kayboluşu ve Bay Black'in yatak odasındaki aynada gördüğüm şey.

Baş şüphelilerin neye benzeme eğiliminde olduğunu bilecek kadar cinayet filmi izlemiştim. Eşler genelde listenin başında olurdu ve istediğim en son şey şüpheleri Giselle'in üzerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekmekti. Onun tüm bunlarda suçu yok ve o benim arkadaşım. Onun için endişeleniyorum.

"O hapları araştırıyoruz," diyor dedektif.

"Onlar Giselle'in," diyorum kendime rağmen. İsminin ağzımdan çıkmasına inanamıyorum. Belki de gerçekten şoktayım çünkü düşüncelerim ve ağzım uyum içinde çalışmıyor.

"Hapların Giselle'in olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor dedektif başını defterden asla kaldırmayarak. "Şişe etiketli değildi."

"Biliyorum çünkü Giselle'in tüm tuvalet malzemeleriyle ben ilgileniyorum. Banyoyu temizlerken sıraya koyuyorum. Onları en uzundan en kısaya doğru düzenlemeyi seviyorum, gerçi bazen bir misafirin farklı bir düzenleme metodu tercih edip etmeyeceğinden emin olamıyorum."

"Farklı bir metod."

"Evet, örneğin makyaj malzemeleri, ilaçlar, kadın hijyen ürünleri..."

Dedektif Stark'ın ağzı biraz aralanıyor.

"Ya da tıraş aletleri, nemlendiriciler, saç tonikleri. Anlıyor musunuz?"

Fazlaca uzun bir süre sessiz kalıyor. Bana sanki aptalmışım gibi bakıyor ama benim basit mantığımı kavrayamayan asıl o. Gerçek şu ki hapların Giselle'in olduğunu biliyorum çünkü odasında onları ağzına attığını defalarca kez gördüm. Hatta bir keresinde haplar hakkında soru sordum.

"Bunlar mı?" dedi. "Çıldırdığımda beni sakinleştiriyorlar. Sen de ister misin?"

Kibarca reddettim. İlaçlar sadece ağrı kesici olarak kullanılmalı ve istismar edildiği zaman neler olabileceğinin son derece farkındayım.

Dedektif sorularına devam ediyor. "Blacklerin odasına vardığında hemen yatak odasına mı gittin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," diyorum. "Bu protokole aykırı olurdu. İlk önce odada biri olabileceğini düşünerek geldiğimi bildirdim. Ortaya çıktığı gibi bu varsayımımda yüzde yüz haklıydım."

Dedektif bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Bekliyorum. "Bunu yazmadınız," diyorum.

"Neyi yazmadım?"

"Az önce dediğimi."

Bana okunması zor bir bakış atıyor, sonra plume de peste'sini* alarak sözlerimi not ediyor ve bitirdiğinde kalemini deftere çarpıyor. "Sonra ne oldu peki?" diye soruyor.

"Şey," diyorum, "Kimsenin cevap vermemesinden cesaret alarak oldukça dağınık olan oturma odasına gittim. Temizlemek istedim ama süitin geri kalanına bakmanın doğru olacağını düşündüm. Yatak odasına yürüdüm ve Bay Black'i dinlenir gibi yatakta buldum."

Söylediklerimi not alırken çiğnenmiş kalemi bana doğru tehditkâr bir şekilde sallanıyor. "Devam et," diye teşvik ediyor.

Bay Black'in yatağına nasıl yaklaştığımı açıklıyorum; nefesini kontrol ettiğimi, nabzını kontrol ettiğimi ama bulamadığımı ve yardım için resepsiyonu aradığımı. Bir noktaya kadar olan biten her şeyi anlatıyorum.

Şu an ara sıra durup bana bakarak deli gibi yazıyor ve aynı zamanda şu mikrop fabrikası kalemi ağzına sokuyor.

"Söylesene, Bay Black'i iyi tanır mıydın? Süitlerini temizlemek dışında onunla aranda bir konuşma geçti mi hiç?"

"Hayır," diye cevaplıyorum. "Bay Black her zaman soğuktu. Çok içerdi ve benden pek de hoşlanmazdı. Bu yüzden ondan olabildiğince uzak dururdum."

"Peki ya Giselle Black?" diye soruyor dedektif.

Giselle'i düşündüm, söyleştiğimiz onca zamanı, paylaşılan mahremiyeti; onunkini ve benimkini. Bir arkadaşlık böyle kuruluyor, her seferinde küçük bir gerçekle.

* (Fr.) "Vebalı kalem" anlamında. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aylar önce Giselle'le tanıştığım zamanı düşündüm. Blackle-rin süitini daha önce de çok kez temizlemiştim ama Giselle'le aslında tanışmamıştım. Sabah muhtemelen dokuz buçuk civarı kapıyı çaldığımda Giselle beni içeri aldı. Saten veya ipekten pembe bir sabahlık giyiyordu. Koyu renk saçları mükemmel dalgalar hâlinde omuzlarına dökülmüştü. Bana, ninemle geceleri izlediğimiz siyah-beyaz eski filmlerdeki yıldızları hatırlattı. Bununla birlikte, sanki iki dünyayı birleştirircesine Giselle'de çağdaş bir şeyler vardı.

Beni içeri davet ettiğinde el arabamı peşi sıra sürüyerek ona teşekkür ettim.

"Ben Giselle Black," dedi elini uzatarak.

Ne yapacağımı bilemedim. Pek çok misafir, hizmetçilerle ve özellikle ellerimizle temastan kaçınır. Bizi diğer insanların kirliliğiyle özdeşleştirir ama asla kendilerininkiyle değil. O farklıydı; o hep farklıydı. Belki de ona bu yüzden çok düşkünüm.

Ellerimi çabucak el arabasından aldığım temiz bir havluyla sildim ve sonra elini sıkmak için uzandım. "Tanıştığımıza çok sevindim," dedim.

"Peki ismin nedir?" diye sordu.

Yeniden afalladım. Misafirler nadiren ismimi sorardı. "Molly," diye mırıldandım reverans yaparak.

"Hizmetçi Molly!" diye kükredi. "Bu çok gülünç!"

"Gerçekten de öyle madam," diye cevapladım ayakkabılarıma bakarken.

"Ah ben 'madam' falan değilim," dedi. "Uzun zamandır da olmadım. Bana Giselle diyebilirsin. Bu bok çukurunu her gün temizlemek zorunda olduğun için üzgünüm. Ben ve Charles biraz dağınığız ama sen burayı temizledikten sonra kapıyı açıp her şeyi temiz bulmak çok hoş. Her gün yeniden doğmak gibi."

Çalışmam fark edilmiş, kabul görmüş ve takdir edilmişti. Bir anlığına görünmez olmaktan çıkmıştım.

"Hizmetinizdeyim Giselle," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O zaman gülümsedi, kedi yeşili gözlerine kadar ulaşan aşırı bir gülümsemeydi.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Sonrasında ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Böylesine prestijli bir misafirle her gün gerçek bir konuşma yapmıyordum. Ayrıca bir misafirin benim varlığımın farkına varması da her gün olan bir şey değildi.

Tüylü toz alıcıyı alıp işe başlamak üzereydim ki Giselle konuşmaya devam etti.

"Söyle bana Molly," dedi. "Hizmetçi olmak, benim gibi insanların arkasını toplamak nasıl bir şey?"

Hiçbir misafir bana bunu sormamıştı. Bunun cevabı Bay Snow'un hizmet görgüsü üzerine kapsamlı mesleki gelişim oturumlarının bir konusu değildi.

"Zor bir iş," dedim. "Ama odayı el değmemiş olarak bırakıp iz bırakmadan yok olmayı mutluluk verici buluyorum."

Giselle kanepeye oturdu. Bir tutam kestane rengi saçı parmaklarının arasında çevirdi. "Bu kulağa inanılmaz geliyor," dedi. "Görünmez olmak, o şekilde kaybolmak. Benim hiç özel hayatım yok. Nereye gidersem yüzüme kameralar çevriliyor ve kocam bir tiran. Zengin bir adamın eşi olmanın bütün sorunlarımı çözeceğini düşünürdüm ama öyle olmadı. Hem de hiç."

Dilim tutulmuştu. Uygun cevap neydi? Bunun cevabını bulmaya fırsat kalmadan Giselle tekrar konuşmaya başladı. "Temel olarak söylemeye çalıştığım şey şu ki Molly, hayatım berbat."

Kanepeden kalktı, mini bara gitti ve küçük bir şişe Bombay cini kapıp su bardağına doldurdu. İçkisiyle kanepeye geri döndü ve külçe gibi yığıldı.

"Hepimizin sorunları var," dedim.

"Ah gerçekten mi? Seninkiler ne?"

Hazırlıksız olduğum bir soru daha. Ninemin tavsiyesini hatırladım: *Dürüstlük en iyi ilkedir.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey," diye başladım, "kocam olmayabilir ama bir süreliğine bir erkek arkadaşım vardı ve onun yüzünden şimdi para problemim var. Benim serseri âşık... Görünen o ki... Şey, şerefsiz çıktı."

"Serseri âşık. Şerefsiz. Biraz komik konuşuyorsun, farkındasın değil mi?" Bardağından büyük bir yudum aldı. "Yaşlı bir kadın gibi ya da bir kraliçe."

"Bunun sebebi ninem," dedim. "Beni o büyüttü. Resmi anlamda çok eğitimli biri değildi, liseden sonrasına devam etmedi ve bütün hayatı boyunca, hastalanana kadar ev temizledi ama kendini yetiştirdi. Akıllıydı. Üç şeye inanıyordu: Adabımuaşeret, hitabet ve bilgelik. Bana çok şey öğretti. Aslına bakarsanız her şeyi."

"Hah!" dedi Giselle.

"Nezakete ve insanlara saygılı davranmaya inanıyordu. Önemli olan dünyadaki konumunuz değil. Önemli olan nasıl davrandığınız."

"Evet. Bunu anlıyorum. Sanırım nineni severdim. Ve sana böyle konuşmayı o öğretti, öyle mi? *My Fair Lady*'deki* Eliza gibi?"

"Sanırım o öğretti, evet."

Kanepeden kalktı ve tam önümde durdu, çenesini yukarı kaldırdığında yanında ufacık kaldım.

"Muhteşem bir cildin var. Porselen gibi. Seni sevdim Hizmetçi Molly. Biraz tuhafsın ama senden hoşlandım." Sonra yatak odasına kaçtı ve elinde kahverengi bir erkek cüzdanıyla geri döndü. Kolaçan etti ve yeni bir 100 dolarlık banknot çıkardı. Elime koydu.

"Al. Senin için," dedi.

"Hayır, kabul etmem mümkün..."

"Kaybolduğunu fark etmeyecek bile. Fark etse bile ne yapabilir ki? Beni öldürecek değil ya?"

Elimdeki banknota baktım, gıcır gıcırdı ve tüy gibi hafifti. "Teşekkür ederim," demeyi başardım sesim kısık bir şekilde. Şimdiye kadar aldığım en büyük bahşişti.

---

* George Cukor'un yönettiği 1964 yapımı Amerikan müzikali. Filmde Audrey Hepburn'ün oynadığı Eliza karakteri bir çiçek satıcısıdır ve bir dilbilim uzmanı tarafından yüksek sosyeteye karışacak şekilde eğitilmeye çalışılır. (ç.n.)

"Önemli değil. Bahsi bile olmaz," diye cevap verdi.

Giselle ve benim aramdaki arkadaşlık işte böyle başladı. Uzun kalışlarının her birinde gelişmeye devam etti. Bir yıl içerisinde oldukça yakınlaştık. Genellikle hemen otelin dışında bekleyen paparaziyle yüzleşmemek için bazen işlerini halletmeye beni gönderiyordu.

"Molly, çok acayip bir gün geçirdim. Charles'ın kızı bana servet avcısı dedi ve eski eşi erkek zevkimin korkunç olduğunu söyledi. Gizlice dışarı çıkıp bana barbekü cipsi ve kola alır mısın? Charles abur cubur yememden nefret ediyor ama bu öğleden sonra dışarıda olacak. Al." Bana 50 dolarlık banknot uzatır ve ısmarladıklarıyla döndüğümde hep aynı şeyi söylerdi. "Sen bir tanesin Molly. Üstü kalsın."

Her zaman nasıl davranacağımı ya da ne söylemem gerektiğini bilmediğimi anlamış görünüyordu. Bir keresinde her zamanki saatimde odayı temizlemeye gittiğimde Bay Black kapının oradaki masada oturuyor, dikkatle gazeteyi okuyor ve iğrenç bir puro içiyordu.

"Efendim. Şu an süitinizi mükemmel bir konuma getirmek için uygun bir zaman mı?" diye sordum.

Bay Black gözlüklerinin üzerinden bana dikkatle baktı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu ve sonra bir ejderha gibi dumanını suratıma üfledi.

"Bence iyi bir zaman," diye cevap verdim elektrikli süpürgeme dönerek.

Giselle aceleyle yatak odasından çıktı. Kolunu omzuma koydu ve makineyi kapatmam için işaret etti.

"Molly," dedi, "sana iyi bir zaman olmadığını söylemeye çalışıyor. Kısaca defolup gitmeni söylemeye çalışıyor."

Tam bir aptal gibi korkunç hissettim. "Özür dilerim," dedim.

Elimi tuttu. "Sorun yok," dedi Bay Black'in duymaması için sessizce. "Senin suçun yok." Bana kapıya kadar eşlik etti ve kapıyı açmadan önce dudaklarını oynatarak özür diledi, böylece el arabamı ve kendimi süitin dışına atabildim.

Giselle işte böylesine iyi. Beni aptal gibi hissettirmek yerine bir şeyleri anlamama yardımcı oluyor. "Molly, insanlara çok yakın duruyorsun, biliyorsun değil mi? Biraz geri çekilmen lazım, konuşurken hemen yüzlerinin dibinde durmamalısın. Gerçekten orada olmasa bile el arabanın sen ve diğer insan arasında olduğunu hayal et."

"Böyle mi?" diye sordum doğru olduğunu düşündüğüm mesafeden.

"Evet! Bu mükemmel," dedi iki kolumu da yakalayıp sıkarak. "Her zaman bu mesafede dur, eğer ben değilsem ya da çok yakın başka bir arkadaşın değilse."

Başka yakın arkadaş. Benim tek ve biricik arkadaşım olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Bazı günler süiti temizlerken Bay Black'le evli olmasına rağmen yalnız hissettiğini ve bir arkadaşlığa benim onunkine muhtaç olduğum kadar muhtaç olduğu duygusuna kapılırdım.

"Molly!" diye bağırdı bir gün öğlen vaktine yaklaştığımız hâlde kapıda beni ipek pijamalarıyla selamlarken. "Burada olduğuna çok sevindim. Odaları hızlıca temizle de sonra makyaj yapalım." Ellerini neşeyle çırptı.

"Anlayamadım?"

"Sana nasıl makyaj yapılacağını öğreteceğim. Gerçekten çok güzelsin Molly, biliyorsun değil mi? Mükemmel bir cildin var ama koyu renk saçların seni solgun gösteriyor ve sorun şu ki sen de yeterince çabalamıyorsun. Sana bahşedilen şeyi geliştirmelisin."

Kolaya kaçmadan yapması zor olmasına rağmen süiti çabucak temizlemeyi başardım. Öğlen yemeği zamanıydı, böylece bir ara vermenin makul olduğunu düşündüm. Giselle beni banyonun hemen dışında, koridordaki makyaj masasına oturttu. Makyaj çantasını getirdi; her gün kozmetik eşyalarını yeniden düzenlediğimden çantayı iyi biliyordum, açık bıraktığı şeyler üzerine kafa patlatıyor ve her bir şişeyi ve kutuyu doğru şekilde yerine yerleştiriyordum.

Pijamasının kollarını sıvadı, ılık ellerini omuzlarıma koydu ve aynada bana baktı. Ellerinin omuzlarımda olması çok güzel bir histi. Bana ninemi hatırlattı.

Fırçasını aldı ve saçlarımı fırçalamaya başladı. "Saçların ipek gibi," dedi. "Düzleştiriyor musun?"

"Hayır," dedim. "Ama yıkıyorum. Düzenli ve güzelce. Oldukça temizler."

Kıkırdadı. "Tabii ki öyle," dedi.

"Benimle mi yoksa bana mı gülüyorsun?" diye sordum. "Aralarında büyük bir fark var biliyorsun."

"Ah biliyorum tabii," dedi. "Birçok şakanın hedefiyim. Seninle gülüyorum Molly," dedi. "Asla seninle alay etmem."

"Teşekkür ederim," dedim. "Buna çok sevinirim. Aşağıdaki resepsiyonistler bugün bana gülüyordu. Bana taktıkları yeni isimle ilgili bir şeyler. Dürüst olmak gerekirse tam olarak anlamadım."

"Ne dediler sana?"

"Rumba," dedim. "Ninem ve ben *Dancing with the Stars*'ı izlerdik ve rumba, eşle yapılan canlı bir dans."

Giselle yüzünü buruşturdu. "Dansı kastettiklerini sanmıyorum Molly. Sanırım Roomba demek istemişler. Robot elektrik süpürgesi markası gibi."

Sonunda anlamıştım. Giselle gözlerime dolan yaşları fark etmesin diye yüzümü kucağımdaki ellerime çevirdim ama işe yaramamıştı.

Saçımı taramayı bıraktı ve ellerini omuzlarıma geri koydu. "Molly, dinleme onları. Aptal onlar."

"Teşekkür ederim," dedim.

Sandalyede dikleştim ve yüzüme makyaj yapmaya başladığında aynadaki kendi görüntüm ve Giselle'inkine baktım. Birisinin içeri girip beni Giselle Black'le oturmuş makyaj yaptırırken bulmasından endişeliydim. Misafirlerin sizi tam da bu duruma

* 2005 yılında ABC kanalında yayınlanmaya başlayan Amerikan dans yarışması şovu. Şovda profesyonel dansçılar ünlülerle çiftleştiriliyor. (ç.n.)

düşürdüklerinde durumu nasıl idare edeceğiniz Bay Snow'un mesleki gelişim seminerlerinde hiç işlenmemişti.

"Kapa gözlerini," dedi Giselle. Gözlerimi sildi ve yeni bir makyaj süngeriyle tüm yüzümü fondötenle sıvadı.

"Söylesene Molly," dedi. "Yalnız yaşıyorsun, değil mi? Yapayalnızsın yani?"

"Artık öyleyim," dedim. "Ninem birkaç ay önce öldü. Öncesinde sadece ikimizdik."

Bir pudra kutusu ve fırça alıp yüzüme uygulamak üzereyken onu durdurdum. "Temiz mi?" diye sordum. "Fırça?"

Giselle iç geçirdi. "Evet Molly, temiz. Dünyada bir şeyleri steril yapan tek insan sen değilsin, biliyorsun."

Bu beni son derece memnun etti çünkü yürekten bildiğim bir şeyi onaylamıştı. Giselle ve ben çok farklıydık ama temelde çok benziyorduk.

Fırçayı yüzümde kullanmaya başladı. Benim tüylü toz alıcımın minyatürü gibiydi, sanki küçük bir serçe yanaklarımın tozunu alıyordu.

"Bu şekilde yalnız yaşamak zor mu? Tanrım, ben asla dayanamazdım. Kendi başıma olmayı bilmiyorum."

Çok zor olmuştu. Hâlâ eve her gelişimde orada olmadığını bilmeme rağmen ninemi selamlıyordum. Kafamda sesini, dairede boş boş dolanışını duyuyordum. Çoğu zaman bunun normal olup olmadığını ya da kuş beyinli birine dönüşüp dönüşmediğimi merak ediyordum.

"Zor ama alışıyorsun," dedim.

Giselle durdu ve aynada göz göze geldik. "Seni kıskanıyorum," dedi. "Bu şekilde devam edebilmek, tamamen bağımsız olma cesaretine sahip olmak, kimsenin ne düşündüğüne aldırmamak ve taciz edilmeden sokakta yürüyebilmek."

Ne kadar mücadele verdiğimle ilgili en ufak bir fikri yoktu. "Çok kolay değil," dedim.

"Belki değil ama en azından sen birine bağlı değilsin. Charles ve ben mesela? Dışarıdan çok şaşaalı görünüyor ama bazen... Bazen öyle değil. Ve çocukları benden nefret ediyor. Yaşları bana yakın ve bunun biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum. Ya eski karısı? Bana garip bir şekilde iyi davranıyor ve bu her şeyden daha kötü. Geçen gün buradaydı. Charles duyamayacağı kadar uzaklaştığı anda bana ne dedi biliyor musun? 'Hâlâ şansın varken onu terk et.' İşin kötü tarafı haklı olduğunu bilmem. Bazen doğru seçimde mi bulundum diye merak ediyorum, anlıyor musun?"

"Doğrusu, anlıyorum," dedim. Ben, hâlâ her gün pişmanlık duyduğum kendi yanlış seçimimi –Wilbur– yapmıştım.

Giselle göz farı seçti. "Yine kapa gözlerini." Öyle yaptım. Giselle çalışırken konuşmaya devam etti. "Birkaç sene önce tek ama sadece bir tek amacım vardı. Benimle ilgilenecek zengin bir adam tarafından ayaklarımın yerden kesilmesi. Sonra şu kızla tanıştım; hadi ona akıl hocam diyelim. Bana neyin nasıl yapılacağını gösterdi. Bütün doğru mekânlara gittim, birkaç tane uygun kıyafet aldım. 'İnanırsan istediğini elde edersin,' derdi. Üç farklı adamla evlenmişti, üç kere boşanmıştı, her birinin net servetlerinin yarısını almıştı. İnanılmaz değil mi? Hazırdı. Saint-Tropez ve bir de Venice Sahili'nde evi vardı. Yalnız yaşadı; bir hizmetçi, bir şef ve bir şoförle. Kimse ona ne yapması gerektiğini söylemiyordu. Kimse patronluk taslamıyordu. Böyle bir yaşam için katil olurdum. Kim olmaz ki?"

"Şimdi gözlerimi açabilir miyim?" diye sordum.

"Henüz değil. Az kaldı gerçi." Göz kapaklarıma serin ve narin gelen daha ince bir fırçaya geçti.

"En azından sana ne yapman gerektiğini söyleyen ikiyüzlü bir adam yok. Charles beni aldatıyor," dedi. "Bunu biliyor muydun? Başka bir adama göz atsam kıskanır ama iki farklı şehirde en az iki metresi var ve bunlar sadece benim bildiklerim. Burada da bir tane var. Kendisi hakkındaki gerçek ortaya çıkmasın diye paparaziye para veriyor. Bu arada, ben bu odayı her terk ettiğimde ona açıklama yapmak zorundayım."

Gözlerimi açtım ve hemen sandalyeden kalktım. Bay Black'le ilgili öğrendiklerim canımı sıkmıştı. "Hilekârlardan iğrenirim," dedim. "Onları hor görürüm. Bunu sana yapmamalı. Bu doğru değil Giselle."

Elleri hâlâ yüzüme yakındı. Pijamasının kollarını dirseğine kadar sıyırdı. Bulunduğum açıdan kollarındaki yara bere izlerini seçebiliyordum ve öne doğru eğilip üstü sıyrıldığında köprücük kemiğindeki mavi-sarı izi de gördüm.

"Bunlar nasıl oldu?" diye sordum. Oldukça mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Omuzlarını silkti. "Dediğim gibi Charles'la aramız her zaman iyi değil."

Midemde tanıdık bir dalgalanma hissettim, hemen yüzeyde acılık ve öfke köpürüyordu, patlamasına izin veremeyeceğim bir volkandı. Henüz patlayamazdı.

"Daha iyi davranılmayı hak ediyorsun Giselle," dedim. "Sen iyi bir insansın."

"Peh!" dedi. "O kadar da iyi değilim. Deniyorum ama bazen... Bazen iyi olmak zor. Doğru olan şeyi yapmak zor." Çantasından kan kırmızısı tonunda bir ruj aldı ve dudaklarıma sürmeye başladı.

"Bir konuda haklısın gerçi. Daha iyisini hak ediyorum. Beyaz atlı prensi hak ediyorum ve en sonunda bunun olmasını sağlayacağım. Bunun üzerinde çalışıyorum. İnanırsan başarırsın, değil mi?" Ruju bıraktı ve makyaj masasından büyük bir kum saatini eline aldı. Onu orada yeterince sık görmüştüm. Cam kıvrımlarını amonyak, pirinç bölümlerini metal temizleyicisiyle parlatarak fazlasıyla parlatmıştım. Çok güzel bir objeydi, klasik ve zarif; dokunması ve tutması bir zevkti.

"Bu kum saatini görüyor musun?" dedi önümde tutarak. "Tanıştığım şu akıl hocam olan kadın var ya; bu onun hediyesi. Bana verdiğinde boştu ve bana içini en sevdiğim sahillerden

kumlarla doldurmamı söyledi. 'Delirdin mi?' diye sordum. Okyanusu hiç görmedim. Yakın zamanda bir sahile gideceğimi de nereden çıkardın?"

"Görünen o ki haklı çıktı. Son yıllarda bir sürü sahil gördüm. Charles'la tanışmadan önce bile birçoğunda başkalarıyla bulundum: Fransız Rivierası, Polinezya, Maldivler, Cayman Adaları. En sevdiğim Cayman Adaları. Orada sonsuza kadar yaşayabilirim. Charles'ın orada bir villası var ve beni en son götürdüğünde bu kum saatini oradaki sahilin kumlarıyla doldurdum. Bazen çeviriyorum ve sadece kumun akışını izliyorum. Zaman, öyle değil mi? Bir şeylerin olmasını sağlamalısın. Çok geç olmadan hayatınla ilgili ne yapmak istiyorsan yapmalısın. Ve bittil" dedi geri adım atıp aynadaki yansımamı görmeme izin vererek.

Arkamda durduğunda elleri yine omuzlarımdaydı.

"Gördün mü?" dedi. "Biraz makyajla seksi oluyorsun."

Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Yüzümün eski hâlini zar zor çıkarabiliyordum. Bir şekilde "daha iyi" gözüktüğümü biliyordum ya da en azından daha az ben gibi ama bu değişiklikte çok rahatsız edici bir şey vardı.

"Beğendin mi? Ördeğin kuğuya dönüşmesi gibi, Cindrella'nın baloya gidişi gibi."

Bu durumda nasıl davranıldığını biliyordum ve bu rahatlatıcıydı. Birileri size iltifat ettiğinde onlara teşekkür etmelisiniz ve sizin için nazik bir şeyler yaptıklarında –siz yapmalarını istemiyor olsanız bile– onlara teşekkür etmeniz gerekir.

"Çabaların için çok teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil," diye cevap verdi. "Ve bunu al," dedi güzel kum saatini alarak. "Bu, benim sana hediyem Molly."

Parlayan objeyi elime koydu. Ninem öldüğünden beri aldığım ilk hediyeydi. Ninemden başka birinin bana hediye verdiğini hatırlayamıyordum. "Bayıldım," dedim. Ciddiydim. Bu herhangi makyajdan daha çok değer verdiğim bir hediyeydi. Şimdi benim olduğuna inanamıyordum, bundan böyle kıymetini bilecektim.

Hiç göremeyeceğim uzak, egzotik bir yerin kumuyla doluydu ve bir arkadaştan gelebilecek çok cömert bir hediyeydi.

"Tekrar geri almak isteyebilirsiniz diye burada, oteldeki kilitli dolabımda tutacağım," dedim. Gerçek şuydu ki kum saatini ne kadar sevmiş olsam da eve götüremezdim. Evde sadece ninemin eşyalarının olmasını istiyordum.

"Gerçekten çok sevdim Giselle. Her gün hayranlıkla bakacağım."

"Kimi kandırıyorsun? Çoktandır her gün hayranlıkla bakıyorsun."

Gülümsedim. "Evet, sanırım haklısın," dedim. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

Ben makyaj çantasını ve masasını toparlarken bir eli belinde orada durdu.

"Bay Black'i terk etmeyi düşünebilirsin. Seni incitiyor. Onsuz daha iyi olursun."

"Keşke o kadar kolay olsa," dedi. "Ama zaman, Bayan Molly. Zaman tüm yaraları iyileştirir derler."

Haklıydı. Zaman geçtikçe yara ilk baştaki gibi acıtmıyordu ve bu hep şaşırtıcıydı; biraz daha iyi hissedebilmek ama yine de geçmişi özlemek.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez ne kadar geç olduğunu fark ettim. Telefonumu kontrol ettiğimde biri üç geçiyordu. Öğlen yemeği saatim dakikalar önce bitmişti.

"Gitmem gerekiyor Giselle. Müdürüm Cheryl geciktiğim için çok kızacak."

"Ah o mu? Dün buralarda dolanıyordu. Gelip bana temizlik servisinden memnun olup olmadığımı sordu. 'Gelmiş geçmiş en iyi hizmetçiye sahibim. Neden memnun olmayacakmışım?' dedim. Yüzünde salak bir ifadeyle orada durup, 'Sizin için Molly'den çok daha iyisini yaparım. Ben onun üstüyüm,' dedi. Ben de, 'Yok!' dedim. Cüzdanımdan bir onluk çıkardım ve ona uzattım. 'Molly ihtiyacım olan tek hizmetçi, teşekkürler,' dedim.

Sonra gitti. Pek sevimsiz biri. 'Nemrut suratlı' ifadesine yeni bir anlam katıyor, bilmem anlatabildim mi?"

Ninem bana küfürlü konuşmamayı öğretti ve ben de nadiren öyle yaparım ama bu özel durum için Giselle'in uygun gördüğü dili inkâr edemeyecektim. Kendime rağmen gülümsemeye başladım.

"Molly! Molly!" Seslenen Dedektif Stark'tı.

"Özür dilerim," dedim. "Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

"Giselle Black'i tanıyıp tanımadığını sordum. Onunla herhangi bir ilişkin oldu mu? Konuşman? Bay Black hakkında sana garip gelen bir şey söyledi mi? Soruşturmamıza yardımcı olacak herhangi bir şeyden bahsetti mi?"

"Soruşturma mı?"

"Daha önce söylediğim gibi, Bay Black doğal sebeplerden öldü ama benim görevim olasılıkları elemek. Bu yüzden bugün seninle konuşuyorum." Dedektif bir eliyle kaşını düzeltti. "Şimdi yeniden soracağım: Giselle Black seninle hiç konuştu mu?"

"Dedektif," dedim, "ben bir otel hizmetçisiyim. Benimle kim konuşmak ister?"

Bunun üzerine düşünüyor ve sonra başını sallıyor. Cevabım onu tamamen tatmin ediyor.

"Teşekkür ederim Molly," diyor. "Senin için zor bir gün olduğunu görebiliyorum. Seni eve bırakayım."

Ve öyle de yaptı.

BÖLÜM 5

Anahtarı çevirmemle dairemin kapısı açılıyor. Girişte ilerliyorum ve kapıyı ardımdan kapayıp sürgüyü çekiyorum. Evim, güzel evim.

Kapının yanında duran ninemin antika sandalyesindeki yastığa bakıyorum. Üstüne iğne oyasıyla "Huzur Duası"nı işlemişti: *Tanrım, bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmek için metanet, değiştirebileceğim şeyler için cesaret ve ikisinin arasındaki farkı anlamak için bilgelik bahşet.*

Telefonumu pantolonumun cebinden çıkarıyorum ve sandalyeye koyuyorum. Ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyorum ve dolaba kaldırmadan önce altlarını bir bezle siliyorum.

"Nine, evdeyim!" diye sesleniyorum. Dokuz aydır yok ama ona seslenmemek yanlış geliyor; özellikle bugün.

Akşam rutinim onsuz artık eskisi gibi değil. O hayattayken tüm boş zamanlarımızı beraber geçirdik. Akşamları ilk yaptığımız şey günün temizlik işlerini tamamlamaktı. Sonra beraber yemek yapardık; çarşambaları spagetti, her cuma balık; balığı filetolarda indirim olduğu günlerde marketten alıyorduk. Sonra sofrada yan yana yemeğimizi yerken *Columbo*'nun yeniden gösterimini izlerdik.

Ninem *Columbo*'ya bayılırdı, ben de öyle. Sık sık Peter Falk'un onu toparlayacak kendisi gibi bir kadına ihtiyacı olduğuyla ilgili yorumları olurdu. "Şu cekete bak. Aşırı derecede yıkanmaya ve

ütülenmeye ihtiyacı var." Başını sallar, gerçekmiş ve hemen onun önündeymiş gibi ekranda onu işaret ederdi. "Keşke puro içmesen canım. Pis bir alışkanlık."

Ama kötü alışkanlığına rağmen ikimiz de *Columbo*'nun beceriksiz ve işe yaramaz kişilerin sinsi komplolarının içyüzünü anlayabilmesine ve hak ettikleri cezaları alacaklarından emin olmasına hayrandık.

Artık *Columbo* izlemiyorum. Ninem öldüğü için yanlış gelen şeylerden biri daha. Ama her gece yaptığımız temizlik rutinlerine yetişmeye çalışıyorum.

Pazartesi, yerler ve ufak tefek işler.

Salı, anlam katacak köşe bucak temizlik.

Çarşamba, banyo ve mutfak.

Perşembe, toz alınmalı.

Cuma, yıkama-kurulama günü.

Cumartesi, joker.

Pazar, alışveriş yapma ve doğrama.

Ninem sürekli kafama temiz ve düzenli bir evin önemini soktu.

"Temiz bir ev, temiz bir beden ve temiz eşlikçi. Bu bizi nereye götürür biliyor musun?"

Bana bunu öğrettiğinde beş yaşımdan büyük olmamalıydım. Konuşurken kafamı kaldırıp ona baktım. "Nereye götürür nine?"

"Temiz bir vicdana. İyi, temiz bir hayata."

Bunu gerçekten anlamam yıllarımı aldı ama ne kadar haklı olduğu şimdi kafama dank ediyor.

Süpürgeyi ve faraşı, temizlik kovasını ve fırçayı mutfaktaki dolaptan çıkarıyorum. Yatak odamın en uzak köşesinden başlayarak iyice süpürüyorum. Büyük boy yatağım yerin büyük bölümünü kapladığından süpürecek çok fazla alan yok ama pislik bir şeylerin altına saklanmasını ve çatlaklara yerleşmesini iyi bilir. Yatağın eteklerini kaldırıyorum ve bütün tozu ileri iterek ve odadan çıkararak yatağın altını süpürüyorum. Ninemin İngiliz

kırsal yaşam tabloları tüm duvarları kaplıyor ve her biri bana onu hatırlatıyor.

Nasıl bir gün olmuştu böyle! Hatırlamaktansa unutmayı tercih edeceğim türden ama işler öyle yürümüyor. Kötü anıları en derine gömüyoruz ama bir yere gitmiyorlar. Sürekli bizimleler.

Koridor boyunca süpürmeye devam ediyorum. Haftada iki kere temizlesem de yeterince parlamayan çatlak siyah-beyaz fayanslı banyoya doğru ilerliyorum. Yere düşmüş birkaç saç telimi süpürüyorum ve sonra tekrar banyoya dönüyorum.

Şimdi tam ninemin odasının önündeyim. Kapalı. Duraksıyorum. Oraya girmeyeceğim. Aylardır o girişi geçmedim. Bugün de geçmeyeceğim.

Oturma odasının en ucunda, ninemin vitrinli dolabının çevresine, kanepenin altına, mutfağa ve oradan da ön kapıya kadar parkeleri süpürüyorum. Arkamda bıraktığım süprüntüleri sona bırakıyorum; bir kısmı yatak odamın önünde, bir kısmı banyonun dışında, bir kısmı burada, girişin önünde, bir kısmı da mutfakta olmak üzere. Görebildiğim kadarıyla ninemden geriye bir şey kalmamış, hem de hiçbir şey.

Pislikleri mutfaktaki çöp kutusuna silkiyorum. Sonra kovayı ılık suyla doldurup şu güzel Mr. Clean markalı ayışığı esintisi esanslı (ninemin gözdesi) malzemeyi kovaya ekliyorum. Kovayı ve fırçayı yatak odama taşıyorum ve uzak köşeden başlıyorum. Yatağımın eteklerine ve en önemlisi ninemin yıllar evvel yaptığı, artık kullanılmaktan solmuş ama yine de hazine değerinde yıldızlı yatak örtüsüne sıçratmamaya çalışıyorum.

Turumu yine girişte bitirerek tamamladığımda kapıda inatçı siyah bir ayak iziyle karşılaşıyorum. Siyah tabanlı iş ayakkabılarımla yapmış olmalıyım. Ovalıyorum, ovalıyorum, ovalıyorum. "Çık artık lanet leke!" diye bağırıyorum ve sonunda altındaki parkenin ışıltısını açığa çıkararak gözümün önünde soluyor.

Ne zaman temizlik yapsam hatıraların aniden ortaya çıkması garip. Bunun herkes için geçerli olup olmadığını merak

ediyorum; temizlik yapan herkes için demek istiyorum. Olaylı bir gün geçirmiş olmama rağmen düşündüğüm, geçirmiş olduğum gün, Bay Black ve olan biten berbat olaylar değil ama çok ama çok uzun zaman önce ben on bir yaşındayken olanlar. Nineme zaman zaman yaptığım gibi annemi soruyordum. Nasıl bir insandı? Nereye ve neden gitmişti? Babamla kaçtığını biliyordum; ninemin "şerefsiz" ve "gece kadar güvenilmez" diye tanımladığı babamla.

"Gün içinde nasıldı peki?"

Güldü.

"Benimle mi gülüyorsun, bana mı gülüyorsun?"

"Seninle gülüyorum canım! Hep seninle."

Annemim "güvenilmez" birine kendini kaptırmasının şaşırtıcı olmadığını anlatmaya devam etti çünkü ninem de gençken hatalar yapmıştı. Zaten anneme sahip olmasının sebebi buydu.

O zaman bunların hepsi benim için kafa karıştırıcıydı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Şimdi çok daha anlamlı geliyor. Yaşlandıkça daha çok anlıyorum ve anladıkça soracak daha fazla sorum oluyor; artık cevaplayamayacağı sorular.

"Bize tekrar geri dönecek mi? Annem?" diye sormuştum o zaman.

Uzun bir iç geçiriş geldi. "Kolay olmayacak. Ondan kaçmak zorunda ve kaçmayı istemesi gerekiyor."

Gerçi kaçmadı. Annem asla geri dönmedi ama benim için sorun yok. Hiç tanımadığınız biri için yas tutmanın anlamı yok. Tanıdığınız biri için yas tutmak yeterince zor; bir daha asla göremeyeceğiniz biri için, korkunç bir şekilde özlediğiniz biri için.

Ninem çok çalıştı ve bana iyi baktı. Bana bir şeyler öğretti. Bana sarıldı, gözümün içine baktı ve hayatı yaşamaya değer kıldı. Ninem de hizmetçiydi ama evlerde çalışıyordu. Varlıklı bir aile olan Coldwelller için çalıştı. Bizim apartmanımızdan onların konağına yarım saat içinde yürüyebiliyordu. Çalışmasını övüyorlardı ama onlar için her ne yaptıysa asla yeterli olmadı.

"Cumartesi gecesi suaremizden sonra temizlik yapar mısın?"

"Şu lekeyi halıdan çıkarabilir misin?"

"Bahçecilikten de anlar mısın?"

Hep hevesli ve iyi huylu ninem, her isteğe kendisine ne kadar zarar vereceğini düşünmeden evet dedi. Böyle yaparak yıllar içerisinde çok iyi bir birikim yaptı. Buna "Fabergé"* diyordu.

"Canım kızım bankaya uğrayıp bunu Fabergé'ye yatırır mısın?"

"Elbette nine," derdim, banka kartını kapıp, beş kat merdiven inip, binadan çıkıp ATM'ye iki blok yürüyerek.

Büyüdükçe ninemin çok çalıştığını düşünüp endişelendiğim zamanlar oldu ama endişelerimi ciddiye almadı.

"Boş durmak şeytan işidir. Ayrıca bir gün bir tek sen kalacaksın ve Fabargé, zamanı geldiğinde sana destek olacak."

O günü düşünmek istemedim. Ninemin ötesinde bir hayatı hayal etmek zordu, özellikle de okul özel bir işkence türüyken. İlkokul ve lisenin ikisi de yalnız ve sıkıntılı geçti. Notlarımın iyi olmasıyla gurur duyuyordum ama yaşıtlarımla asla yaşıt gibi değildim. Beni o zaman hiç anlamadıkları gibi şimdi de anlamıyorlar. Bu durum beni daha gençken şimdi olduğundan fazla incitti.

"Kimse beni sevmiyor," derdim nineme beni okuldan aldığında.

"Çünkü sen farklısın da ondan," diye açıklardı.

"Bana ucube diyorlar."

"Ucube falan değilsin. Sadece olgunsun ve bu da gurur duyulacak bir şey."

Lisenin sonuna yaklaşırken ninemle meslekler hakkında, özellikle de yetişkin hayatımda ne yapacağımla ilgili çok konuştuk. Beni ilgilendiren sadece tek bir seçenek vardı. "Hizmetçi olmak istiyorum," dedim ona.

"Canım kızım, Fabergé de olduğu için bundan biraz daha yukarısını amaçlayabilirsin."

---

* Fabergé yumurtası. Rus İmaparatorluğu'nda 1885-1917 yılları arasında üretilen mücevherli yumurtalar. Gustav Fabergé tarafından tasarlanmış ve oğlu Peter Carl Fabergé tarafından geliştirilmiştir. (ç.n.)

Ama ben ısrar ettim ve sanırım ninem benim kim olduğumu herkesten çok daha iyi biliyordu. Benim kabiliyetlerimi ve gücümü biliyordu, zayıflıklarımın da kuvvetli bir şekilde farkındaydı. Gerçi iyiye gittiğimi söylemişti. *Yaşadıkça öğrenirsin.*

"Aklına koyduğun şey bir hizmetçi olmaksa öyle olsun," dedi ninem. "Gerçi devlet üniversitesine girmeden önce biraz iş tecrübesine ihtiyacın olacak."

Ninem soruşturdu ve Büyük Regency'de kapıcı olan biri aracılığıyla otele bir hizmetçi alınacağını öğrendi. Görüşmem sırasında gergindim, siyah-altın rengi tentesinin haşmetli kırmızı halılı basamaklarının üzerinde yükseldiği görkemli otelin dışında dikilirken koltuk altlarımdan uluorta ter boşaldığını hissediyordum.

"Oraya giremem nine. Benim için fazla havalı."

"Zırvalık. O kapılardan girmeyi en az herkes kadar hak ediyorsun ve gireceksin. Hadi bakalım."

Beni ileri doğru itti. Kapıcı arkadaşı Bay Preston tarafından karşılandım.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi hafifçe eğilip kepine vururken. Nineme tam olarak kavrayamadığım garip bir şekilde baktı. "Uzun zaman oldu Flora," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Seni görmek de öyle," diye cevap verdi ninem.

"Hadi seni artık içeri alalım Molly," dedi Bay Preston.

Beni parlak döner kapılardan geçirdi ve böylece Büyük Regency'nin ihtişamlı lobisine ilk kez adım atmış oldum. O kadar güzel, o kadar gösterişliydi ki neredeyse gördüklerim karşısında bayılacaktım: Mermer zemin ve merdivenler, ışıltılı altın korkuluklar, haşmetli lobide dolanan iyi giyimli misafirlerle ilgilenen zarif, küçük penguenler gibi becerikli, üniformalı resepsiyon çalışanları.

Koyu kaplamalı, midye kabuğu şeklinde duvar aydınlatmaları ve tüm sesi emerek geride gözalıcı bir sessizlik bırakan türden yoğunlukta halısıyla süslemeli giriş katı koridorlarında bana yol gösteren Bay Preston'ı nefesim kesilerek takip ettim.

Ofis üstüne ofis geçerek sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa döndük ve sonunda üzerinde BAY SNOW: OTEL MÜDÜRÜ, BÜYÜK REGENCY yazılı pirinç bir tabela olan sade siyah bir kapıya vardık. Bay Preston iki kere vurduktan sonra kapıyı sonuna kadar açtı. Son derece şaşırarak kendimi hardal rengi sırmalı duvar kâğıdı, belli belirsiz kitap rafları olan karanlık, derimsi bir mağarada buldum; ofisin 221B Baker Sokağı'nda* olduğuna ve bizzat Sherlock Holmes'tan başkasına ait olamayacağına kolayca inanabilirdim.

Devasa maun bir masanın arkasında ufacık Bay Snow oturuyordu. İçeri girdiğimiz anda beni selamlamak için kalktı. Bay Preston ihtiyatlı bir şekilde odadan çıkıp bizi görüşmemiz için bıraktığında avuçlarım terleyip kalbim deli gibi çarparken, Büyük Regency'nin aklımı başımdan aldığını ve gıptayla bakılan hizmetçi pozisyonuna kendimi aldırmaya çok kararlı olduğumu kolayca kabul edebilirim.

Gerçeği söylemek gerekirse görüşmenin kendisini çok hatırlamıyorum; Bay Snow'un kulağıma sadece müzik gibi değil ama cennetten çıkma kutsal bir ilahi gibi gelen davranış ve kurallar, nezaket ve terbiye konularındaki açıklamaları dışında. Sohbetimizden sonra lobiye geri dönene kadar beni kutsal koridorlardan –sol, sağ, sol– geçirdi; mermer merdivenlerden hızlı bir uçuşla bodrum kata indik ki beni bilgilendirdiği üzere burası mutfağın yanı sıra temizlik bölümünü ve çamaşırhane bölgesini barındırıyordu. Sıkış tıkış, havasız, yosun, küf ve kola kokan dolap-ofis karışımı bir odada başhizmetçi Bayan Cheryl Green'le tanıştırıldım. Beni baştan aşağı süzdü ve sonra "İşe yarasa iyi olur," dedi.

Hemen ertesi gün eğitimime başladım ve çok geçmeden tam zamanlı çalışıyordum. Çalışmak okula gitmekten çok daha iyiydi. İşte benimle alay edildiğinde en azından görmezden gelebileceğim kadar incelikli oluyordu. Silip süpürdükçe küçümsemeler

* Arthur Conan Doyle'un yarattığı ünlü dedektif Sherlock Holmes'un Londra'daki adresi. (ç.n.)

de uçup gidiyordu. Ayrıca maaş çeki almak son derece heyecan vericiydi.

"Nine!" demiştim Fabergé için ilk kez kendi paramı yatırıp eve döndükten sonra. Ona makbuzu gösterirdim ve ağzı kulaklarına varırdı.

"Bugünü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Benim için bir şükür kaynağısın. Bunu biliyor musun?"

Ninem beni kendine yaklaştırıp sıkıca sarıldı. Bu dünyada ninenizin size sarılması gibisi yok. Belki de onunla ilgili en çok özlediğim şey bu. Bir de sesi.

"Gözlerine bir şey mi oldu nine?" diye sordum geri çekildiğinde.

"Hayır hayır, oldukça iyiyim."

Büyük Regency'de ne kadar çok çalıştıysam, Fabergé'ye o kadar çok para yatırdım. Ninemle eğitim için lise sonrası seçenekleri konuşmaya başladık. Yakındaki bir devlet üniversitesinde otel yönetimi ve konuk ağırlama hakkında bir bilgilendirme programına katıldım. Son derece heyecan vericiydi. Ninem başvurmam için beni cesaretlendirdi ve hayret verici bir şekilde kabul edildim. Üniversitede sadece tüm bir oteli temizleme ve idame ettirmeyi değil, tıpkı Bay Snow'un yaptığı gibi çalışanları idare etmeyi de öğrenecektim.

Gel gör ki tam dersler başlamak üzereyken bir oryantasyon toplantısına katıldım ve orada Wilbur'la tanıştım. Wilbur Brown. Sunum masalarının birinin önünde durmuş basılı materyalleri okuyordu. Ücretsiz verilen defter ve kalemler vardı. Bir sürü materyali kaptı ve sırt çantasına sokuşturdu. Bir türlü yoldan çekilmeyecekti ve ben de broşürlere göz atmak için can atıyordum.

"Afedersiniz," dedim. "Masaya yanaşabilir miyim?"

Bana döndü. Tıknazdı, çok kalın gözlükleri ve kalın telli, siyah saçları vardı.

"Pardon," dedi. "Yolunuzu kesti̇ği̇mi̇ fark etmedi̇m." Gözünü kırpmadan bana baktı. "Adım Wilbur, Wilbur Brown. Sonbaharda muhasebeye başlayacağım. Sen de mi sonbaharda muhasebeye başlayacaksın?" Elini uzattı. O kadar çok salladı ki sonunda kurtulmak için elimi çekmek zorunda kaldım.

"Ben otel yönetimine gideceğim," dedim.

"Akıllı kızları severim. Ne tür adamlardan hoşlanırsın? Matematikten anlayanlardan mı?"

"Ne tür adamlardan" hoşlandığımı hiç düşünmemiştim. İşteki Rodney'den hoşlandığımı biliyordum. Televizyonda "kasıntı" olarak bahsedildiğini duyduğum türden bir niteliği vardı. Mick Jagger gibi. Wilbur kasıntı değildi ama onda da başka nitelikler vardı; ulaşılabilir, doğrudan ve tanıdık olması gibi. Ondan diğer pek çok oğlan çocuğundan ve erkekten korktuğum kadar korkmuyordum.

Wilbur'la ben, daha çok ninemi mutlu etmek için çıkmaya başladık.

"Birini bulduğuna çok seviniyorum. Bu harika," dedi.

Eve gelir ve nineme ondan bahsederdim; birlikte markette nasıl alışveriş yaptığımızdan ya da parkta heykelden havuza yürürken 1203 adımı nasıl saydığımızdan. Ninem ilişkimizin daha kişisel boyutlarını asla sorgulamadı ve bunun için minnettarım çünkü fiziksel bölümleri nasıl anlatabileceğimden emin değildim. Bu arada hepsi benim için yeni ve farklıydı, ayrıca oldukça zevkliydi.

Bir gün ninem Wilbur'u eve davet etmemi istedi ve ben de öyle yaptım. Ninem hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu kesinlikle iyi sakladı.

"Şu senin âşık ne zaman isterse gelebilir," dedi.

Wilbur düzenli olarak ziyarete başladı, bizimle yemek yedi ve yemekten sonra *Columbo* izlemek için kaldı. Ne ninem ne de ben ardı arkası kesilmeyen yorumlarından ve sorularından hoşlanmadık ama sabır gösterdik.

"Ne tür bir polisiye, katili en başta açık eder?" diye sorardı. Ya da "Uşak katil, göremiyor musunuz?" Bölümleri konuşarak mahveder, sıklıkla yanlış zanlıya takılırdı. Gerçi dürüst olmak gerekirse ninemle tüm bölümleri defalarca izlediğimiz için çok da önemi yoktu.

Bir gün Wilbur'la birlikte hesap makinesi alabilmesi için ofis malzemeleri satan bir dükkâna gittik. O gün pek kendinde değil gibiydi ama bana, "Acele etsene sen," dediğinde bile uzun adımlarına yetişmeye çalışarak durumu pek sorgulamadım. Dükkâna girdiğimizde çeşit çeşit hesap makinesini çıkarıp denedi ve her bir tuşun işlevini açıkladı. Sonra en çok sevdiğini seçtiğinde onu sırt çantasına attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Lanet olası çeneni kapatır mısın?" diye cevap verdi.

Beni neyin daha çok şaşırttığını bilmiyorum; kullandığı dil mi yoksa hesap makinesinin parasını ödemeden dükkândan çıkışı mı? Öylece çalıvermişti.

Hepsi bu kadar da değildi. Bir gün maaş çekimle işten eve döndüm. O akşam ziyarete geldi. Ninem o sıralar pek iyi değildi. Kilo kaybetmeye başlamıştı ve her zamankinden daha durgundu. "Nine, Fabergé'ye gidip şunu yatıracağım."

"Seninle geleyim," diye teklifte bulundu Wilbur.

"Bak sen şu centilmene Molly," diye cevapladı ninem. "İkiniz gidin hadi o zaman."

ATM'de Wilbur bana otelle ve oda temizlemenin neye benzediğiyle ilgili türlü türlü sorular sordu. Yeni ütülenmiş çarşafları hastane yatağı gibi hazırlamayı ve parlatılmış pirinç kapı kolunun günışığında tüm dünyayı altın gibi parlattığını özel bir zevkle anlatmaktan oldukça mutluydum. Kendimi bunları anlatmaya o kadar kaptırmıştım ki ninemin şifresini girerken beni izlediğini fark etmedim.

O gece hemen *Columbo*'dan önce aniden gitti. Günlerce ona mesaj attım ama cevap vermedi. Aradım ve sesli mesaj bıraktım

ama cevap vermedi. Nerede oturduğunu hiç düşünmemiş olmam, evine hiç gitmemiş olmam, adresini bile bilmiyor olmam garipti. Benim evime gitmemizin daha iyi olacağıyla ilgili bahaneler bulurdu daima; buna ninemi görmenin her zaman güzel gelmesi de dahil.

Bir hafta kadar sonra kira parasını çekmeye gittim. Kendi banka kartımı bulamamam tuhaftı, ben de nineminkini istedim. ATM'ye gittim. İşte o zaman Febergé'mizin boş olduğunu keşfettim. Tamamen boşaltılmıştı ve işte o zaman Wilbur'un sadece bir hırsız değil aynı zamanda hilekâr olduğunu anladım. Şerefsizin ta kendisiydi ve bu da olabileceklerin en kötüsüydü. Oyuna geldiğim ve yalanlarına kandığım için utanmıştım.

Utançtan yerin dibine geçmiştim. Polisi aramayı ve onu yakalayıp yakalayamayacaklarını görmek istedim ama sonunda bunun nineme, onun neler yaptığını anlatmak anlamına geleceğini biliyordum ve bunu yapamadım. Onun kalbini bu şekilde kıramazdım. Çok teşekkür ederim ama bir kırık kalp yeterliydi.

"Nerede senin şu âşık?" diye sordu birkaç gündür onu görmeyen ninem.

"Şey, nine," dedim, "Görünen o ki kendi yoluna gitmeye karar verdi." Bariz bir şekilde yalan söylemeyi sevmiyorum ve bu da bariz bir yalandan çok, daha ileri bilgi gerektirmeyen bir gerçekti. Ve ninem daha fazla sorgulamadı.

"Çok yazık," dedi ninem. "Ama endişelenme canım. Denizde daha çok balık var."

"Böylesi daha iyi," dediğimde sanırım daha üzgün olmayışıma şaşırdı ama gerçek şu ki üzgündüm. Kızgındım ama duygularımı saklamayı öğreniyordum. Öfkemi ninemin göremeyeceği bir yüzeyin altında tutmayı başardım. Yeterince mücadele etmişti ve tüm enerjisini iyi olmaya harcamasını istiyordum.

Wilbur'u gizlice kendim aradığımı hayal ettim. Okul kampüsünde ona rastlamak ve onu kendi sırt çantasının kemeriyle boğmakla ilgili güçlü fantezilerim vardı. Nineme ve bana yaptıklarını

itiraf etmesi için boğazından aşağıya çamaşır suyu boşalttığımı hayal ettim.

Wilbur'un bizi soyduğu günün ertesi günü ninemin doktor randevusu vardı. Ondan önceki haftalarda da defalarca gitmişti ama eve her dönüşünde haberler aynıydı.

"Bir sonuç var mı nine? Neden iyi olmadığını anladılar mı?"

"Henüz değil. Belki de hepsi şu yaşlı ninenin kafasındadır."

Bunu duyduğuma sevinmiştim çünkü sahte bir hastalık, gerçeğinden daha az korkutucuydu. Ama yine de bir tarafım kuşku içindeydi. Teni krepon kâğıdı rengindeydi ve hiç iştahı kalmamıştı.

"Molly, biliyorum günlerden salı ve köşe bucak temizlik zamanı ama sence buna başka bir gün girişmemiz mümkün mü?" İlk defa temizlik rutinimizi ertelememizi istiyordu.

"Sorun yok nine. Sen dinlen. Akşam görevimizi ben yaparım."

"Canım kızım, sensiz ne yapardım?"

Sesli bir şekilde söylemedim ama asıl ben ninemsiz ne yaparım diye düşünemeye başlamıştım.

Birkaç gün sonra ninemin başka bir randevusu daha vardı. Eve geldiğinde bir şeyler farklıydı. Yüzünden anlayabiliyordum. Şişkin ve süzülmüş görünüyordu.

"Görünen o ki sonuç olarak biraz hastaymışım," dedi.

"Ne tür bir hastalık?"

"Pankreasla ilgili," dedi sessizce gözlerini benden ayırmadan.

"Sana ilaç verdiler mi?"

"Evet," dedi. "Verdiler. Maalesef ağrılı hastalık, o yüzden ağrıya yönelik tedavi uygulayacaklar."

Daha önce ağrıdan bahsetmemişti ama sanırım ben anlamıştım. Yürüyüşünden, her gece kanepeye otururken zorlanışından, ürkerek ayağa kalkışından anlamıştım.

"Peki ama nedir bu hastalık tam olarak?" diye sordum.

Bana asla cevap vermedi. Onun yerine, "Uzanmam lazım eğer sakıncası yoksa. Uzun bir gün oldu," dedi.

"Sana çay yapayım nine," dedim.

"Harika. Teşekkür ederim."

Haftalar geçti ve ninem gittikçe sessizleşti. Kahvaltı ederken mırıldanmayı kesti. İşten eve erken döndü. Hızla kilo kaybediyordu, her geçen gün daha çok ilaç alıyordu.

Anlayamıyordum. Madem ilaç alıyordu, neden iyileşmiyordu?

Soruşturmaya başladım. "Nine," dedim, "senin hastalığın ne? Bana hiç söylemedin."

O sırada mutfaktaydık, yemekten sonra ortalığı topluyorduk. "Canım kızım," dedi, "hadi oturalım." Yıllar önce binamızın önündeki çöpten kurtardığımız iki kişilik sade yemek masamızda yerlerimizi aldık.

Konuşmasını bekledim.

"Sana zaman kazandırıyordum bu düşünceye alışman için," dedi en sonunda.

"Hangi düşünceye alışmak için?" diye sordum.

"Molly canım. Ciddi bir hastalığım var."

"Öyle mi?"

"Evet. Pankreas kanseriyim."

Böylece taşlar yerine oturdu ve tüm resim karanlık gölgelerin arasından açığa çıktı. Bu kilo kaybını ve enerji eksikliğini açıklıyordu. Ninem kilosunun yarısına düşmüştü bu yüzden tamamen iyileşmesi için düzgün bir tıbbi bakıma ihtiyacı vardı.

"İlaçlar ne zaman etki edecek?" diye sordum. "Belki de başka bir doktora görünmelisin." Detayları yavaş yavaş paylaştığında gerçek anlaşılmaya başladı. Palyatif tedavi.* Ne kadar çarpıcı kelimeler, söylemesi ne kadar hoş. Tasavvur etmesi bir o kadar zor.

"Olamaz nine," diye ısrar ettim. "İyileşeceksin. Sadece bu pisliği temizlememiz gerekiyor."

"Ah Molly. Bazı pislikler temizlenemez. Çok iyi bir hayatım oldu, gerçekten öyle. Seninle daha çok vakit geçiremeyecek olmam dışında bir şikâyetim yok."

---

* Palyatif bakım ya da tedavi, ciddi ve/veya ilerleyici hastalığı olan kişilere ve yakınlarına tanı almasından itibaren tüm hastalık süreci boyunca verilen, yaşam kalitesini artırmayı hedefleyen tedavilerdir. (ç.n.)

"Hayır," dedim. "Bu kabul edilemez."

O zaman bana dayanılmaz bir şekilde baktı. Ellerimi ellerine aldı. Teni yumuşacık ve incecikti ama dokunuşu sonuna kadar sıcaktı.

"Hadi, bu konuda sağgörülü olalım," dedi. "Ben öleceğim."

Odanın beni içine aldığını, bir ucunun eğildiğini hissettim. Bir anda nefes alamadığım gibi hareket de edemez oldum. Mutfak masasında o anda bayılacağımdan emindim.

"Coldwelllere artık çalışamayacağımı söyledim ama endişelenme hâlâ Fabergé var. Umarım zamanım geldiğinde ulu Tanrım beni çok acı çekmeden hemencecik alır. Ama acı olursa bana yardımcı olacak ilacım var. Ve sen varsın."

"Nine," dedim, "bir yolu..."

"Bana bir şey için söz vermelisin," dedi. "Hiçbir koşulda hastaneye gitmeyeceğim. Son günlerimi yabancılarla çevrili bir hastanede geçirmeyeceğim. Ailenin, sevdiklerinin ya da evinin rahatlığının yerini hiçbir şey tutmaz. Yatağımın yanında görmek istediğim tek bir kişi varsa o da sensin. Anlıyor musun?"

Üzülerek de olsa anlıyordum. Gerçeği görmezden gelmek için elimden geleni yapmıştım ama bu artık imkânsızdı. Ninemin bana ihtiyacı vardı. Başka ne yapabilirdim ki?

O akşam ninem *Columbo*'dan çok önce yoruldu, böylece ben de onu yatağına yatırdım, yanağından öptüm ve iyi geceler diledim. Sonra mutfak dolaplarını ve sahip olduğumuz her tabağı tek tek temizledim. Gümüşlerin –çok gümüşümüz olduğundan değil– her bir parçasını parlatırken gözyaşlarımı tutamıyordum. Bitirdiğimde tüm mutfak limon kokuyordu ama pisliğin her yarığa ve çatlağa sindiği ve temizlemezsem bulaşıcı hastalığın hayatımızın her yüzeyine yayılacağı duygusundan kurtulamıyordum.

Nineme hâlâ Fabergé'den ve Wilbur'un bizi meteliksiz bırakmasından bahsetmemiştim; okul ücretini artık ödeyemeyeceğimden, hatta kirayı bile zar zor denkleştirdiğimden de. Onun yerine Büyük Regency'de daha fazla mesai yapmaya başladım,

fazladan bir saat mesai alarak her şeyi –ninemin ağrı tedavisi ilaçlarını ve market masrafları dahil– ödemeye çalışım. Bahsetmediğim bir diğer şey de kirayı ödemekte gecikmiş olmamızdı. Ev sahibimizle (Bay Russo) koridorda her karşılaştığımda biraz daha zaman vermesi için yalvarıyor, ninemin hasta olduğunu ve gelirimizin yarıya düştüğünü açıklıyordum.

Bu arada ninemin sağlığı kötüleşirken, birinci sınıfa bile varamayacağımı bilmeme rağmen ona yatağının kenarında tüm ders ve atölyeleri açıklayan üniversite broşürlerini okudum. Ninemin gözleri kapalıydı ama yüzündeki huzurlu gülümsemeden dinlediğini biliyordum.

"Gittiğimde, ihtiyacın olduğunda Fabergé'yi kullan. Yarı zamanlı çalışmaya devam etsen bile en az iki yıl kirayı ödeyecek kadar para olacak. Buna okul ücretin dahil değil. Hepsi senin, hayatını kolaylaştırmak için kullan."

"Tamam nine. Teşekkür ederim."

Hayallere daldığım için fark etmedim. Dairemizin ön kapısının önünde duruyorum. Paspasım duvara dayalı ve ninemin huzur duası yastığına sıkıca sarılmış durumdayım. Paspası ne zaman bırakmıştım, yastığı ne zaman almıştım, hatırlamıyorum. Parke yerler temiz ama on yılların ayak trafiğiyle yıpranmış ve zarar görmüş, gündelik ev yaşantımız yüzünden aşınmıştı. Tavan lambası üzerime geliyor; çok parlak, çok sıcak.

Yalnızım. Ne kadar zamandır burada dikiliyorum? Yerler kuru. Telefonum çalıyor. Eğiliyorum ve ninemin sandalyesinden alıyorum.

"Merhaba. Molly Gray ile görüşüyorsunuz."

Hattın diğer ucunda bir duraksama var. "Molly. Ben otelden Alexander Snow. Evde olduğuna sevindim."

"Teşekkür ederim. Evet, bir süredir evdeyim. Dedektif beni sorgudan sonra buraya kendisi getirdi. Sanırım bu yaptığı iyi bir şey."

"Evet ve onunla konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Eminim içgörülerin soruşturmaya yardımcı olacaktır."

Yine duraksıyor. Nefes alıp verişini hattın diğer ucunda duyabiliyorum. Beni evden ilk arayışı değil ama Bay Snow'dan gelen bir arama nadir bir olaydır.

"Molly," diyor yeniden, "bugünün senin için zorlayıcı olduğunu düşünüyorum. Çoğumuz için öyle oldu, özellikle Bayan Black için. Bay Black'in... Vefatı ile ilgili haberler yayılıyor. Tahmin edebileceğin gibi tüm çalışanlar üzgün ve rahatsız."

"Evet. Tahmin edebiliyorum," diyorum.

"Yarının izin günün olduğunun ve bugün çok şey yaşadığının farkındayım ama öyle görünüyor ki Bay Black'le ilgili haberleri Cheryl pek iyi karşılamadı. Dediğine göre bu deneyim ona 'aşırı derecede travmatik' gelmiş ve yarın gelemeyecekmiş."

"Ama onu ölü bulan o değildi," diyorum.

"Sanırım herkes strese farklı şekilde tepki veriyor," diye cevap veriyor.

"Evet, elbette," diye cevap veriyorum.

"Molly, yarın onun yerine sen gelip mesai yapabilir misin? Yeniden özür diliyorum."

"Tabii ki," diyorum. "Fazladan bir günlük iş beni öldürmez."

Uzun bir duraklama daha.

"Hepsi bu mu Bay Snow?"

"Evet, hepsi bu. Ve teşekkür ederim. Yarın sabah görüşürüz."

"Evet, gerçekten de öyle," diyorum. "İyi geceler Bay Snow. İyi uykular."

"İyi geceler Molly."

SALI

BÖLÜM 6

Dün gece kâbus gördüğümü itiraf etmeliyim. Bay Black'in dairemin kapısından bir zombi gibi gri ve beti benzi atmış şekilde girdiğini gördüm. Ben kanepede oturuyor, *Columbo* izliyordum. Ona döndüm ve "Ninem öldüğünden beri buraya kimse gelmiyor," dedim. Gülmeye başladı; bana gülüyordü ama lazer gözlerimle ona baktığımda uzuvları toza, ince kömür parçalarına dönüştü ve odaya ve ciğerlerime yayıldı. Öğürmeye ve öksürmeye başladım.

"Hayır!" diye bağırdım. "Sana bunu ben yapmadım! Ben değildim! Çık dışarı!"

Ama çok geçti. Pisliği her yere yayılmıştı. Nefes nefese uyandım.

Saat sabah altıydı. Çakı gibi uyanma zamanıydı. Ya da sadece uyanma.

Yataktan kalkıyorum ve ninemin yorganındaki yıldızın kuzeye gelmesine dikkat ederek yatağımı düzgünce yapıyorum. Mutfağa giderek ninemin şal desenli önlüğünü takıyorum, tek kişilik çay ve kızarmış hamur hazırlıyorum. Sabahları çok sessiz. Bıçağın ısıtılmış hamurda çıkardığı ses âdeta kulaklarıma saldırıyor. Hızla yiyorum, sonra duş alıp işe gitmek için çıkıyorum.

Dairenin kapısını kilitlerken koridorda birinin boğazını temizlediğini duyuyorum. Bay Russo.

Döndüğümde yüz yüze geliyoruz. "Merhaba Bay Russo. Bugün erkenci misiniz?"

Medeni bir şekilde günaydın demesini bekliyorum ama elime tek geçen, "Kiran gecikti. Ne zaman ödeyeceksin?" oluyor.

Anahtarlarımı çantama koyuyorum. "Kira birkaç gün içinde ödenecek ve zamanı geldiğinde size borcum olan her kuruş ödenmiş olacak. Ninemi tanıyorsunuz, beni de. Borcumuzu ödemeye inanan, kanunlara saygılı vatandaşlarız ve ben de öyle yapacağım. Yakında."

"Yapsan iyi olur," diyor ayaklarını sürüyerek dairesine dönüp ardından kapıyı kaparken.

Keşke insanlar yürürken ayaklarını sürümeseler. Böylesine ayak sürümek çok savsakça bir şey. Çok kötü bir intiba bırakıyor.

Dur bakalım, insanları bu kadar da sertçe yargılamayalım. Ninemin sesiyle bu cümle kafamdan geçerken bana lütufkâr ve bağışlayıcı olmayı hatırlatıyor. Bu kadar çabuk yargılamak ve dünyanın benim kurallarım etrafında dönmesini istemek benim hatam.

Bambu gibi olmalıyız. Rüzgârla birlikte eğilmesini ve esnemesini bilmeliyiz.

Eğilmek ve esnemek. En güçlü yönlerim değil.

Aşağıya iniyorum ve binadan dışarı çıkıyorum. İşe kadar yürümeye karar veriyorum; yirmi dakikalık bir gezinti iyi bir havada hoş olabilir gerçi ama bugün bulutlar kasvetli ve yağmurla tehdit ediyor. Hareketli oteli görünce rahatlayarak soluğumu bırakıyorum. İşine yarım saat önce gelen bir profesyonelim ve bu benim tarzım.

Kapıda Bay Preston'ı selamlıyorum.

"Ah Molly. Bana bugün çalışmadığını söyle lütfen."

"Çalışıyorum. Cheryl dün hastalık izni aldı."

Kafasını sallıyor. "Doğal olarak. Molly, sen iyi misin? Duyduğuma göre dün oldukça korkmuşsun. Gördüklerin için çok üzgünüm."

Yatağındaki ölü ve gerçek Bay Black'in görüntüsü kâbusumla karışık bir hâlde bir anlığına kafamda canlanıyor. "Üzülmeye gerek yok Bay Preston. Sizin hatanız değil. Ama kabul etmeliyim, tüm bu olanlar biraz zorlayıcı oldu. Sakinliğimi koruyup yoluma devam edeceğim." Bir anda aklıma bir şey geliyor. "Bay Preston, Bay Balck'in dün hiç ziyaretçisi oldu mu? Arkadaşı ya da değil?"

Bay Preston kepini düzeltiyor. "Fark ettiğim biri olmadı," diyor. "Neden soruyorsun?"

"Ah bir sebebi yok," diyorum. "Polis soruşturacaktır eminim ki; özellikle bir şeyler zıvanadan çıkmışsa."

"Zıvanadan çıkmak mı?" Bay Preston bakışlarını bana dikiyor. "Molly, eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa –her türden yardıma– eski arkadaşın Bay Preston'ı hatırla, duyuyor musun?"

Diğer insanlara zahmet verecek türden biri değilim. Bay Preston beni şimdiye kadar tanımıştır şüphesiz. Yüzü katı, kaşları benim bile açıkça anlayabileceğim gibi endişeyle çatılmış.

"Teşekkür ederim Bay Preston," diyorum. "Nazik teklifinize minnettarım. Şimdi eğer sakıncası yoksa dün bir sürü memur ve sağlık görevlisi otelde dolandığından eminim girişilecek fazladan temizlik işi vardır. Korkarım ki hepsinin botları sizinkiler kadar temiz değil."

Kepine vuruyor ve dikkatini başarısız bir şekilde taksi çevirmeye çalışan bazı misafirlere yöneltiyor.

"Taksi!" diye bağırıyor ve sonra bir anlığına bana dönerek, "Kendine iyi bak Molly. Lütfen."

Başımla onaylıyorum ve kırmızı pelüş merdivenlere yöneliyorum. Girip çıkmaya çalışan misafirlere sürtünerek parlak döner kapıları itiyorum. Ön lobide Bay Snow'u resepsiyon masasında görüyorum. Elleri belinde ve bir parça saçı, jöleyle arkaya yatırılmış saçlarından kaçarak kurtulmuş. Başını onaylamayan bir parmak işareti misali ileri geri sallıyor.

"Molly, burada olduğuna çok sevindim. Teşekkür ederim," diyor. Elinde günün gazetesi var. Manşeti fark etmemek mümkün değil: VARLIKLI İŞ İNSANI CHARLES BLACK BÜYÜK REGENCY OTEL'DE ÖLÜ OLARAK BULUNDU.

"Bunu okudun mu?" diye soruyor.

Gazeteyi yazıya göz atmam için uzatıyor. Yazı, bir hizmetçinin Bay Black'i yatağında nasıl ölü bulduğunu anlatıyor. Tanrı'ya şükür ki ismim geçmiyor. Sonra Black Ailesi'nden, çocukları ve eski eşiyle arasındaki çekişmeden bahsediyor. "Black Girişimcilik ve Yatırımcılık'ın meşruluğu ile ilgili yıllardır söylentiler dönüp dolaşıyordu; dolandırıcılık ve yolsuzluk suçlamaları Black'in güçlü avukat ordusu tarafından savuşturuluyordu."

Yazının ortasına doğru Giselle'in ismini yakalıyorum ve daha dikkatli okuyorum. "Bay Black'in ikinci eşi Giselle Black, kendisinden otuz beş yaş küçük. Black, varlığının ona miras kalacağı düşünülüyordu ve bu da son yıllarda aile içinde ihtilaflara neden olmuştu. Giselle Black, kocası ölü bulunduktan sonra bilinmeyen bir erkeğin eşliğinde koyu renk gözlüklerle otelden ayrılırken görüldü. Otelin çeşitli çalışanlarına göre Blackler, Büyük Regency'nin düzenli misafirlerindendi. Bay Black'in işlerini otelden yönetip yönetmediği sorulduğunda otel müdürü Bay Alexander Snow yorumda bulunmadı. Başdedektif Stark'a göre Bay Black'in ölüm nedeni olarak cinayet olasılığı hâlâ mevcut."

Yazıyı okumayı bitiriyorum ve gazeteyi Bay Snow'a uzatıyorum. Son cümlenin önerdiklerini idrak edince aniden kendimi dengesiz hissediyorum.

"Görüyor musun Molly? Bu otelle ilgili düşündükleri..."

"Fena," diye yorumda bulunuyorum. "Kirli."

"Evet, kesinlikle."

Bay Snow başarısız bir girişimle gözlüklerini düzeltmeye çalışıyor. "Molly, sana sormam gerekiyor. Bu otelde Blakcler veya diğer misafirlerle ilgili herhangi bir zamanda, herhangi bir şüpheli davranış fark ettin mi?"

"Şüpheli mi?"

"Alçakça bir şey," diye açıklıyor.

"Hayır!" diye cevap veriyorum. "Kesinlikle hayır. Öyle olsaydı ilk öğrenen siz olurdunuz."

Bay Snow tuttuğu nefesini bırakıyor. Onun için üzülüyorum, taşıdığı yük için; Büyük Regency Otel'in güçlü itibarı onun ince omuzlarında yüklü.

"Efendim, bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Yazıda Giselle Black'e değinilmiş. Siz biliyor musunuz, hâlâ burada mı kalıyor? Otelde demek istiyorum."

Bay Snow'un gözleri sağa sola oynuyor. Resepsiyon masasından çıkıyor ve şık üniformalı penguenler onun yerini alıyor. Bana da aynısını yapmam için işaret veriyor. Misafirlerin gürültüsü lobiyi dolduruyor; bu sabah her zamankinden daha işlek. Birçoğunun elinde gazete var ve ben pek çok insanın konuşma konusunun Bay Black olmasından şüpheleniyorum.

Bay Snow büyük merdivenin gölgeli köşesindeki zümrüt yeşili bir kanepeyi işaret ediyor. Oraya yöneliyoruz. Bu, bu kanepelerde ilk oturuşum. Evdeki kanepemizde olduğu gibi yaylar batmadan yumuşak kadifeye gömülüyorum. Bay Snow yanıma ilişiyor ve fısıltıyla konuşuyor. "Sorunu cevaplamak gerekirse Giselle hâlâ burada, otelde kalıyor ama bu bilgiyi paylaşamazsın. Gidecek başka yeri yok, anlaşıldı mı? Ve tahmin edebileceğin gibi perişan hâlde. Onu ikinci kata taşıdım. Bundan sonra odasını Sunitha temizleyecek."

Midemde gergin çırpınışlar hissediyorum. "Peki öyleyse," diyorum. "Ben gitsem iyi olacak. Otelin kendi kendini temizleyeceği yok."

"Bir şey daha Molly," diyor Bay Snow. "Black sülü var ya, bugün girilmeyecek kuşkusuz. Polis hâlâ odada soruşturmasını sürdürüyor. Güvenlik şeridini fark edeceksin ve kapının dışında bir polis görevlisi var."

"Yani o odayı ne zaman temizlemeliyim?"

Bay Snow uzun süre yüzüme bakıyor. "Temizlemeyeceksin Molly. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

"Tamam. Temizlemeyeceğim o zaman. Hoşça kalın."

Böylece kalkıp topuklarımın üzerinde dönerek temizlik bölümündeki dolabımın olduğu bodrum katına inen merdivenlere yöneliyorum.

Kilitli dolabımda asılı, plastiğe sarılı, gıcır gıcır ve temiz, sadık üniformam tarafından karşılanıyorum; sanki dünkü karışıklıklar hiç yaşanmamış, sanki her gün bir önceki günü rahatlıkla siliyormuş gibi. Hızla üzerimi değiştiriyorum, kendi kıyafetlerimi dolabımda bırakıyorum. Sonra el arabamı alıyorum; mucize eseri tamamıyla stokları yenilenmiş durumda. (Şüphesiz bunu Sunshine ya da Sunitha'ya borçluyum ama kesinlikle Cheryl'a değil.)

Fazlasıyla parlak koridor labirentinde mutfağa varana kadar ilerliyorum. Juan Manuel kahvaltı artıklarını büyük bir çöp kutusuna döküyor ve endüstriyel bulaşık makinesine tabakları koyuyor. Hiç saunada bulunmadım ama kahvaltı yemekleri çeşnisinin saldırgan kokusunu çıkarırsak eminin böyle hissettiriyordur.

Juan Manuel beni görür görmez püskürtücü başlığı bırakıyor ve endişeyle bana bakıyor.

"*Dios te bendiga!*" diyor haç işareti yaparken. "Seni gördüğüme sevindim. İyi misin? Senin için endişeleniyordum Bayan Molly."

Bugün herkesin benimle ilgili bu kadar yaygara koparması sinir bozucu hâle geliyor. Ölen ben değilim.

"Ben oldukça iyiyim Juan Manuel," diyorum.

"Ama onu sen buldun," diyor gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde. "Ölüyü."

"Buldum."

"Gerçekten öldüğüne inanamıyorum. Bu ne anlama geliyor, merak ediyorum," diyor.

* (İsp.) "Tanrı seni kutsasın!" anlamında ünlem. (ç.n.)

"Öldüğü anlamına geliyor," diyorum.

"Demek istediğim otel için ne anlama geliyor?" Bana iki adım yaklaşıyor, o kadar yakın ki yarım el arabası mesafesinde.

"Molly," diye fısıldıyor. "O adam, Bay Black. O güçlüydü. Fazlasıyla güçlü. Şimdi kim patron olacak?"

"Patron Bay Snow," diyorum.

Bana garip bir şekilde bakıyor. "Öyle mi? Öyle mi gerçekten?"

"Evet," diye cevaplıyorum son derece güvenle. "Bay Snow kesinlikle bu otelin patronu. Şimdi bunu tartışmayı bırakabilir miyiz? Gerçekten işe girişmem gerek. Bugün, bu gece için yeni ayarlamalar yapacağım. Dördüncü katın gözetim altında olduğunu öğrendim. Polis hâlâ orada. Bu gece 202 numaralı odada kalmalısın, tamam mı? İkinci kat, dördüncü değil. Polisten kaçınmak için."

"Tamam, merak etme. Gözden uzak olacağım."

"Ve Juan Manuel sana bunu söylememem gerekiyor ama Giselle Black aynı katta bir yerde kalıyor. İkinci katta. Yani dikkatli ol. Onun katında da görevliler olabilir. Bu soruşturma bitene kadar göze batmamalısın. Anlaşıldı mı?"

Ona 202 numaralı odanın anahtarını veriyorum. "Evet Molly, anlaşıldı. Sen de çok göze batma tamam mı? Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir şey yok," diyorum. "Ben gitsem iyi olacak." Sonra mutfaktan çıkıyor ve el arabamı servis asansörüne sürüyorum. İçeri adım atıyorum, havası anında daha temiz ve serin geliyor. Social'dan günlük gazete destemi alacağım lobiye çıkıyorum.

Uzaktan bile olsa Rodney'yi barın arkasında tespit edebiliyorum. Beni gördüğünde telaşla selamlamaya geliyor.

"Molly! Buradasın." Ellerini omuzlarıma koyuyor. İçimin derinliklerine kadar beni ısıtan bir elektriklenme hissediyorum. "İyi misin?"

"Herkes bana bunu sorup duruyor. Ben iyiyim," diyorum. "Senden bir kucaklaşma istesem fazla bir şey istemiş sayılmam değil mi?"

"Tabii ki!" diyor. "Aslında bugün tam da görmek istediğim insansın." Beni göğsüne çekiyor. Başımı omzuna koyuyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Kucaklaşmayalı o kadar çok olmuştu ki kollarımla ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Sırtına sarılmaya ve ellerimi kürek kemiğine koymaya karar veriyorum; hayal ettiğimden daha güçlüler.

Ben hazır olamadan geri çekiliyor. Ancak o zaman sağ gözünü fark ediyorum. Sanki yumruklanmış gibi şişkin ve mor. "Sana ne oldu?" diye soruyorum.

"Oh, aptalcaydı. Odasında Juan Manuel'e çantası için yardım ediyordum ve ben... Ben kapıya çarptım. Ona sor. Sana söyler."

"Buz koymalısın. Feci görünüyor."

"Benden bahsettiğimiz yeter, senin nasıl olduğunu duymak istiyorum." Bunu söylerken barda etrafına bakınıyor. Bir sürü orta yaşlı kadın grubu birlikte kahvaltı ediyor, tiyatro matinelerinden saatler önce çay kaşıkları seramikte, kahkahaları ortalıkta çınlarken zaman geçiriyorlar. Birkaç aile müzeler ve görülecek yerlerle dolu bir günden önce yığınla kreple karınlarını doyuruyor. Ve iki yalnız kurt iş insanı gözleri telefonlarına ya da önlerinde yayılmış gazeteye yapışmış hâlde gıdım gıdım kontinental kahvaltılarını ediyor. Rodney'nin aradığı kim? Kesinlikle bu misafirlerden biri değil. Peki onlar değilse kim?

"Dinle," diyor Rodney sessizlik içinde. "Dün Bay Black'i bulduğunu ve sorgulanmak için polis karakoluna götürüldüğünü duydum. Şimdi konuşamam ama neden mesain bitince uğramıyorsun? Sessiz bir bölme buluruz, böylece bana her şeyi anlatabilirsin. En ufacık ayrıntıyı bile, tamam mı?" Elime uzanıyor ve sıkıyor. Gözleri okyanus mavisi kadar derin. Endişeli. Benim için endişeli. Bir anlığına beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum

ama sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum. Bir bar restoranının ortasında iş arkadaşını öpmek. Tabii ki bunu yapmayacaktı. Yine de çok yazık.

"Sonra seninle buluşmak çok güzel olur," diyorum nihayet bir kayıtsızlıkla. "O zaman akşam beşte, olur mu? Tam beş?" Bu bir randevu sayılır mı?

"Ah evet. Tamam."

"Görüşürüz o zaman," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

"Gazetelerini unutma," diyor. Yerden bir deste kapıyor ve barın üzerine külçe gibi bırakıyor.

"Ah ne kadar aptalım." El arabama taşırken zorlanıyorum. Şu an barın ardında bir müşteriye kahve doldurmakla meşgul. Son kez göz teması kurmaya çalışıyorum ama boşuna.

Olsun. Bu gece göz teması için yeterince zamanımız olacak.

BÖLÜM 7

Hayat garip. Bir gün oldukça sarsıcı olabilirken, ertesi gün de öyle olabiliyor. Ama iki sarsıcı olay birbirinden gündüzle gece, siyahla beyaz, iyiyle kötü kadar farklı olabilir. Dün Bay Black'i ölü buldum, bugün Rodney bana çıkma teklif etti. Teknik olarak "çıkıyoruz" ama "içeride kalıyoruz" çünkü buluşma işyerimizde gerçekleşecek ama bu sadece anlambilim meselesi. Asıl önemli olan kısım randevulaşmamız.

Rodney'yle son randevumuzdan bu yana otuz yedi gün geçti. *İyi şeyler, sabredenlerin başına gelir,* derdi sürekli ninem ve evet nine, bu konuda haklıydın. Sadece tam da Rodney'nin benimle ilgilenmediğini düşünüyorken görünen o ki meğerse ilgileniyormuş ve zamanlaması mükemmel. Dün beni derinden sarstı. Bugün de öyle ama daha hoş ve heyecanlı bir şekilde. Hayatın bizim için ne tür sürprizler hazırladığını asla bilemiyor olduğumuz ortaya çıkıyor.

El arabamı lobi boyunca itiyorum ve asansöre yöneliyorum. Muhtemelen "kızlar kaçamağı" yapan bir grup hanımefendi aceleyle yanımdan geçiyor. Alışkın olduğum üzere asansörü yüzüme kapatıyorlar. Hizmetçi bekleyebilir. Hizmetçi en son girer. Sonunda asansör sadece bana kalıyor ve 4 numaraya basıyorum. Düğme kırmızı renkte parlıyor. Bay Black'i yatağında ölü bulduktan sonra dördüncü kata tekrar ilk kez giderken midem

bulanıyor. *Topla kendini,* diye aklımdan geçiriyorum. *Bugün o süite girmek zorunda değilsin.*

Kapılar çınlayarak açılıyor. El arabamı dışarı ittiğimde sertçe bir şeye çarpıyorum. Baktığımda bir polis memuruna çarptığımı anlıyorum, gözleri telefonuna öyle bir kenetlenmiş ki asansörün önünü tıkadığından tamamıyla bihaber. Kimin hatası olduğundan bağımsız olarak ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum. Bunu Bay Snow'la yaptığımız ilk eğitim seanslarında öğrendim: Misafir, kime rahatsızlık verdiğini umursamıyor olsa bile daima haklıdır.

"Çok özür dilerim efendim. İyi misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, iyiyim ama o şeyle nereye gittiğine dikkat et."

"Tavsiye için minnettarım. Teşekkür ederim memur bey," diyorum el arabamla etrafından dolanırken. Asıl yapmak istediğimse yoldan çekilmeyi reddettiği için ayak parmaklarının tam üzerinden geçmek ama bu uygunsuz olur. Geçmeyi başardığımda duruyorum. "Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim? Otel havlusu ister miydiniz? Biraz şampuan?"

"Ben iyiyim," diyor. "İzin verirseniz."

Etrafımdan dolanıyor ve Blacklerin süitine yöneliyor. Kapıda parlak sarı ikaz şeridi var. Kapının yanında duruyor, bir ayağını diğerinin üzerine koyarak duvara yaslanıyor. Bütün gün böyle aylaklık ederse kurtulması zor bir leke bırakacağını çoktan görebiliyorum. Paspasın sapıyla onu duvardan kazımayı çok isterdim ama boş vereceğim. Bana düşmez.

407 numaralı odadaki işime başlamak için katın en uzağına doğru ilerliyorum. Boş bulduğuma seviniyorum, misafirler ayrılmış. Yastıkta beş dolar var, alıp sessiz teşekkürlerle cebime koyuyorum. Ninemin her zaman söylediği gibi, *her kuruş önemlidir.* Nevresimleri çıkarıp yeni çarşafları sermekle oyalanıyorum. Ellerimin bugün biraz titrediğini itiraf etmeliyim. Arada bir Bay Black'ten sahneler gözümün önüne geliyor: Şiş surat, dokunduğumda hissettiğim soğukluk ve sonrasında tanık olduğum her

şey. Bedenim elektrikleniyor. Gerçi vesveseye gerek yok. Bugün dün değil. Bugün yepyeni bir gün. Sinirlerimi rahatlatmak için mutlu düşüncelere odaklanıyorum ve şu anda benim için Rodney'nin düşüncesinden daha mutluluk verici bir şey yok.

Temizlerken filizlenmekte olan ilişkimizi kafamda yeniden canlandırıyorum. Otelde ilk çalışmaya başladığım zamanı ve onu çok iyi tanımadığımı hatırlıyorum. Her gün mesaimin başında gazeteleri alırken biraz daha fazla yanında oyalanmaya çalışıyordum. Yavaşça, zamanla, oldukça samimi olduk. Kafa dengi diyebilir miyim? Ama bir buçuk yıldan daha fazla bir süreden sonra sohbetimiz koyulaştı.

Üçüncü kattaki odalarımı temizliyordum. Katın yarısını Sunshine temizliyor, diğer yarısıyla da ben uğraşıyordum. 305 numaralı odaya girdim, listemde yoktu ama resepsiyon boş olduğunu ve temizlenmesi gerektiğini söyledi. Boş olduğu söylendiğinden kapıyı çalma zahmetine girişmedim ama el arabamla kapıdan girdiğimde iki azametli adamla yüz yüze geldim.

Ninem, insanları görünüşleriyle değil davranışlarıyla yargılamamı öğretmişti; böylece kazılı kafaları ve yüzlerindeki şaşırtıcı dövmeleriyle bu iki kazulet gibi adama baktığımda anında onlarla ilgili en kötüsünü değil en iyisini düşündüm. Belki de bu misafirler hiç duymadığım bir rock ikilisiydi? Ya da belki son moda iki dövme sanatçısı veya dünyaca ünlü güreşçiler. Antikaları pop kültürüne tercih ettiğimden, ben nereden bilebilirdim ki?

"Çok özür dilerim beyefendiler," dedim. "Bana bu odadaki tüm misafirlerin çıkış yaptığı söylendi. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Sonra protokol gereği gülümsedim ve centilmenlerin cevap vermesini bekledim ama ikisi de tek kelime etmedi. Yatağın üzerinde donanma mavisi silindir bir çanta vardı. İzinsiz girdiğim sırada devlerden biri, bir parça ekipmanı içine koyuyordu; çantaya sokmak üzere olduğu şey bir çeşit makine ya da tartıydı. O an, elinde garip aygıtla hareketsiz kalmıştı.

Tam da havada asılı kalan sessizlikten azıcık rahatsız olmaya başladığımda iki adamın arkasındaki banyodan iki kişi çıktı. Biri yeni beyaz gömleğinin kolları kıvrılmış ve harika önkollarını açıkta bırakmış olan Rodney'ydi. Diğeri bir elinde kahverengi karton paket –paketlenmiş öğlen veya akşam yemeği belki– tutan Juan Manuel'di. Rodney'nin elleri yumruk olmuştu. O ve Juan Manuel beni gördükleri için bariz bir şekilde şaşkınlardı ve dürüst olmak gerekirse ben de onları gördüğüm için öyle.

"Molly, hayır. Neden buradasın?" diye sordu Juan Manuel. "Lütfen hemen şimdi gitmelisin."

Rodney, Juan Manuel'e döndü. "Ne yani şimdi de patron mu oldun? Aniden her şey senden mi sorulur oldu?"

Juan Manuel iki adım geri attı ve ayaklarının pozisyonuyla merkeze geçti.

İleri atılıp aralarındaki ihtilafı çözmenin zamanının geldiğine karar verdim. "Teknik olarak konuşursak," dedim, "Rodney bar müdürü. Bu da hiyerarşi yönünden şu anda aramızdaki en yüksek rütbeli çalışanın o olduğu anlamına geliyor. Ama unutmayalım, hepimiz VIP'yiz, her birimiz," dedim.

İki kazulet peş peşe hızla Rodney'den Juan Manuel'e, sonra da bana baktı.

"Molly," dedi Rodney. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bariz değil mi?" diye cevapladım. "Odayı temizlemek için buradayım."

"Evet, o kısmı anladım ama bu oda bugün senin listende olmamalıydı. Aşağıdakilere dedim ki..."

"Kime söyledin?" diye sordum.

"Bak, fark etmez. Konu o değil."

Juan Manuel aniden Rodney'nin yanından geçti ve kolumu kaptı. "Molly, benim için endişelenme. Şimdi aşağıya koş ve söyle."

"Orada dur," dedi Rodney. "Bırak onu, hemen şimdi." Bu bir istek değildi. Emirdi.

"Ah, sorun değil," dedim. "Juan Manuel ve ben dostuz ve hiç rahatsız olmadım." İşte tam o anda neler olduğu kafama dank etti. Rodney, Juan Manuel'i kıskanmıştı. Bu romantik bir çekişmenin erkeksi bir dışavurumuydu. Bunu çok iyi bir işaret olarak aldım, ne de olsa Rodney'nin bana olan duygularının gerçek bir uzantısıydı.

Rodney, Juan Manuel'e memnuniyetsizliğini açığa vuran bir bakış attı ama sonra tamamen şaşırtıcı bir şey söyledi. "Annen nasıl Juan Manuel?" diye sordu. "Ailen Mazatlán'da değil mi? Meksika'da arkadaşlarım var, biliyorsun değil mi? İyi arkadaşlar. Eminim aileni yoklamaktan mutlu olurlar."

O zaman Juan Manuel kolumu bıraktı. "Gerek yok," dedi. "Onlar iyi."

"Güzel. Bırakalım öyle kalsınlar," diye cevapladı.

Rodney'nin Juan Manuel'in ailesini düşünmesi ne kadar hoş diye düşündüm. Onu tanıdıkça gerçek doğası daha da açığa çıkıyordu.

O anda iki kazulet konuştu. Doğru düzgün tanıştırılmayı bekliyordum, böylece sonraki zamanlar için isimlerini hafızama işleyebilirdim, hatta belki akşamları yatak açma servisi sırasında çikolata almalarını bile sağlayabilirdim.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu içlerinden biri Rodney'ye.

"Bu da ne ayak?" diye ekledi diğeri.

Rodney ileri atıldı. "Sorun yok, endişelenme. Bunu halledeceğim."

"Halletsen iyi olur. Ve hızlıca olsun."

Şimdi şunu söylemeliyim ki tekrar eden küfürlü konuşma beni afallattı ama nazik ya da kaba, temiz ya da pasaklı, küfürbaz ya da düzgün konuşan her türde insana dört dörtlük bir profesyonel olarak davranmak için eğitim almıştım.

Rodney hemen önüme geçti. Kısık bir sesle, "Bunların hiçbirini görmemen gerekiyordu," dedi.

"Neyi görmemem gerekiyordu?" diye sordum. "Bu odada yarattığınız muazzam dağınıklıktan mı bahsediyorsun?"

Kazuletlerden biri o anda konuştu. "Hanımefendi, biz her şeyi gayet güzel temizledik."

"Şey," dedim. "Yetersiz iş çıkarmışsınız. Gördüğünüz üzere halının süpürülmesi gerekiyor. Her yerde ayak izleriniz var. Şunu görüyor musun? Halının tüyleri ön kapıda, şurada ve banyoda nasıl ezilmiş. Burada filler tepişmiş gibi görünüyor. Sehpadan bahsetmeyeceğim bile. Kim pudra şekerli donatı tabaksız yedi? Ya şu büyük, iri parmak izlerine ne demeli? Alınmak yok ama bunları nasıl fark edemediniz? Bütün cam masayı kaplamışlar. Bütün kapı tokmaklarını da parlatmak zorunda kalacağım."

El arabamdan sprey şişesi ve kâğıt havlu aldım ve masaya püskürtmeye başladım. Şimşek hızıyla tüm pisliği temizledim. "Gördün mü? Daha iyi değil mi?"

Kazuletlerin yüzleri birbirine döndü; büyük ağızları ardına kadar açıldı. Belli ki benim etkili temizlik tekniklerimden oldukça etkilenmişlerdi. Bu arada Juan Manuel açıkça utanmıştı. Hâlâ ayakkabılarına bakıyordu.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Bir şeyler tersti ama ne olduğunu bulmakta zorlanıyordum. Sessizliği bozan Rodney oldu, sırtını bana dönüp arkadaşlarına seslendi. "Molly çok özel bir kız. Görebiliyorsunuz değil mi ne kadar benzersiz olduğunu?"

Ne kadar da güzel bir şey söylemişti. Gerçekten gururum okşanmıştı ve kızardığımdan şüphelendiğim için göz temasından kaçınıyordum. "Arkadaşlarınızdan sonra temizlik yapmaktan her zaman mutlu olurum," dedim. "Aslında bu benim için bir zevk. Bana sadece hangi odada kaldığınızı söylemelisiniz, böylece listeme eklenmesini isterim."

Rodney tekrar arkadaşlarına seslendi. "Ne kadar yardımcı olabileceğini görebiliyor musunuz? Ayrıca ağzı sıkıdır. Değil mi Molly, ağzı sıkısın?"

"Ağzı sıkılık benim düsturumdur. Görünmez müşteri hizmeti amacımdır."

İki adam Rodney ve Juan Manuel'i yollarından uzaklaştırarak aniden üzerime yürüdü.

"Yani şikâyetçi değilsin, öyle mi? Ötmeyeceksin?"

"Çok sağ olun ama ben bir hizmetçiyim, dedikoducu değil. Ağzımı sıkı tutup odaları mükemmel hâle getirmek için para alıyorum. İşi bitirip iz bırakmadan ortadan kaybolduğum için kendimle gurur duyuyorum."

İki adam birbirine bakıp omuz silkti.

"Tamam mı?" diye sordu Rodney onlara. Başlarıyla onayladılar ve sonra yataktaki silindir çantaya döndüler. "Ya sen?" diye sordu Rodney, Juan Manuel'e. "Her şey yolunda mı?"

Juan Manuel onayladı ama dudakları keskin bir çizgi hâlindeydi.

"Tamam Molly," dedi Rodney bana şu delici mavi gözleriyle bakarken. "Her şey iyi olacak. Sadece her zaman yaptığın gibi işini yap, tamam mı? Bu odada tek bir iz bırakma, böylece Juan Manuel ve arkadaşlarının burada olduğunu kimse anlamasın. Ve bu konuda sesini çıkarma."

"Elbette. Ve şimdi izin verirseniz gerçekten işe koyulmalıyım."

Rodney yanıma yaklaştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu konuda sonra yine konuşuruz. Bu gece buluşalım, tamam mı? Her şeyi açıklayacağım."

İlk defa böyle bir randevu teklifinde bulunmuştu. Kulaklarıma inanamıyordum. "Çok sevinirim!" dedim. "Yani bu bir randevu o zaman?"

"Elbette. Evet. Saat altıda benimle lobide buluş. Bir yere gider ve özel olarak konuşuruz."

Böylece kazuletler silindir çantayı kaptı, beni iterek geçti ve otel odasının kapısını açtı. Koridorda önce sola sonra sağa baktılar. Sonra Rodney ve Juan Manuel'e takip etmeleri için işaret ettiler. Dördü birden hızla odayı boşalttı.

O sabahın geri kalanı etkinliklerin bulanıklığı içinde geçti. Saatin altı olması arzusuyla yanıp tutuşurken cayır cayır temizlik yaptım ve aniden sabah iş için eski ama iş görür bir kumaş pantolon ve ninemin yüksek yakalı bluzlarından birini giydiğimi fark ettim. Bu olamazdı, Rodney'yle ilk randevu için hiç olmazdı.

Temizlemekte olduğum odayı bitirdim ve el arabamı koridora çektim. Katın öbür ucunda olan Sunitha'ya bakındım.

"Tak tak!" dedim temizlemekte olduğu süitin kapısı ardına kadar açık olmasına rağmen. Yaptığı şeyi bıraktı ve bana baktı. "Bir iş halletmem gerekiyor. Eğer Cheryl buraya çıkarsa ona hemen döneceğimi söyler misin?"

"Evet Molly. Öğlen yemeği zamanını hayli geçmiş ama sen asla durmuyorsun. Ara vermeye iznin var, biliyorsun değil mi?" Temizliğe devam ederken mırıldanmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim aceleyle odadan fırlayıp asansöre giderken. Döner kapıdan hışımla çıktım.

"Molly, her şey yolunda mı?" diye sordu Bay Preston onun yanından süzülürken.

"Muhteşem!" diye bağırdım. Koşarak kaldırıma çıktım. İşe gelirken her gün önünden geçtiğim küçük butiğe doğru koşturdum. Sevimli limon sarısı tabelasını ve vitrinindeki her gün yeni şık bir elbise giydirilen mankeni her zaman çok beğenmiştim. Burası normalde alışveriş yaptığım bir yer değildi. Oteldeki misafirler içindi, hizmetçileri için değil.

Kapı kolunu yakaladım ve içeri adımımı attım. Bir satıcı anında yanıma yaklaştı.

"Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor," dedi.

"Evet," diye cevapladım biraz nefes nefese. "Acele bir kıyafete ihtiyacım var. Bu gece olası gizli bir âşıkla romantik bir randevum var."

"Orada dur!" dedi. "Şanslı günündesin. Romantik gizli âşıklar benim uzmanlığım."

Yaklaşık yirmi dakika sonra mağazayı, içinde puantiyeli bir üstlük, "dar kesim kot" diye bir şey ve bir çift "yavru kedi topuklusu" denen ama görebildiğim kadarıyla üzerinde yavru kedi olmayan sivri topuklu ayakkabı olan limon sarısı büyük bir poşetle terk ediyordum. Satıcı toplam tutarı söylediğinde neredeyse bayılıyordum ama aldıklarım çoktan paketlendiğinden ödemekten vazgeçmek görgüsüzlük gibi olacaktı. Para kartımı kullanarak ödedim, sonra aceleyle otele döndüm. Az önce harcamış olduğum kira parasını ve onu yerine nasıl koyacağımı düşünmemeye çalıştım.

İşe tam da başlama saati olan 12:54'te döndüm. Bay Preston alışveriş poşetimi görünce dönüp bir daha baktı ama yorum yapmaktan çekindi. Temizlik bölümüne inen mermer merdivenlere koşturdum ve satın aldıklarımı kilitli dolabıma yerleştirdim. İşe döndüğümde Cheryl dünyadan bihaberdi.

O gece tam olarak saat altıda yeni kıyafetimi giyinmiş olarak lobide göründüm. Kayıp eşya bölümünden bir saç maşasıyla saçıma şekil vermeyi bile başarmıştım. Giselle'in ütüsüyle yaptığı gibi düz ve parlak hâle getirdim. Rodney'nin lobiye girip beni aramasını izledim, gözleri hemen yanımdan hızla geçti ve geri döndü çünkü beni ilk bakışta tanıyamamıştı.

Yaklaştı. "Molly," dedi. "Sen farklı görünüyorsun."

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?" diye sordum. "Yerel bir mağaza görevlisine itimat ettim ve umarım beni yanlış yönlendirmemiştir. Moda asıl uzmanlık alanım değil."

"Sen... Harika görünüyorsun." Rodney'nin gözleri sağa sola bakındı. "Buradan çıkalım, olur mu? Sokağın aşağısındaki Olive Garden'a gidebiliriz."

İnanamıyordum! Bu kaderdi. Bir işaretti. Olive Garden benim en sevdiğim restoran. Ninemin de öyleydi. Her yıl onun ve benim doğum günlerimizde kendimizi sonsuz sarımsaklı ekmek ve ücretsiz salatayla tamamladığımız bir geceye hazırlardık. Olive Garden'a en son birlikte gidişimiz, ninem yetmiş beş yaşına bastığındaydı. Kutlamak için iki kadeh Chardonnay sipariş etmiştik.

"Sana nine, üç çeyrek yüzyıla ve kalan en az bir çeyrek yüzyıla daha!"

"Şu dediklerine bak hele!" dedi ninem.

Rodney'nin benim favori restoranımı seçmiş olması gerçeği de neydi? Biz talihsiz âşıklardık, öyle olmalıydı.

Bay Preston otelden çıkarken bizi izledi. Yeni kedi topuklarımla merdivende belirsizce sendeleyerek inerken beni desteklemek için kolunu uzattığında, "Molly, sen iyi misin?" diye sordu.

"Endişelenecek bir şey yok Bay Preston," dedim. "Gerçekten çok iyiyim."

En alt basamağa varır varmaz Bay Preston düşük bir sese geçti. "Onunla dışarı çıkmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız," diye fısıldadım, "çıkıyorum. Şimdi izin verirseniz..." Kolunu azıcık sıktım ve sonra kaldırımdaki Rodney'ye doğru yalpalayarak yürüdüm.

"Ben hazırım, hadi gidelim," dedim. Rodney telefonunda hallettiği önemli, son dakika işinden başını kaldırmadan yürümeye başladı. Otelden uzaklaştığımız anda telefonunu kaldırdı ve adımlarını yavaşlattı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Bir barmenin işi asla bitmez."

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Seninki çok önemli bir iş. Sen kovan için gerekli arılardan birisin."

Bay Snow'un çalışan eğitim seminerine olan göndermemden etkilenmesini umdum ama etkilendiyse bile belli etmedi.

Restorana giden yol boyunca düşünebildiğim tüm ilginç başlıklarla ilgili gevezelik ettim; gerçek tüy toz alıcıların sentetik olanlar karşısındaki avantajları, beraber çalıştığı ve adımı nadiren hatırlayan garson ve tabii ki Olive Garden'a olan aşkım.

Çok uzun zaman sürmüş gibi görünen ama muhtemelen sadece on altı buçuk dakikadan sonra Olive Garden'ın girişine vardık. "Önden buyur," dedi Rodney kapıyı kibarca benim için açarken.

Yardımsever genç bir garson bizi restoranın bir yanına gizlenmiş mükemmel, romantik bir bölmeye oturttu.

"İçki ister misin?" diye sordu Rodney.

"Kulağa harika geliyor. Ben bir kadeh Chardonnay alayım. Bana eşlik eder misin?"

"Ben daha çok biracıyım."

Garson geri döndüğünde içkilerimizi sipariş ettik. "Yemeği hemen sipariş edebilir miyiz?" diye sordu Rodney. Bana baktı. "Hazır mısın?"

Gerçekten de her şeye hazırdım. Her zaman sipariş ettiğim yemeği sipariş ettim. "İtalyan mönüsü lütfen," dedim. "Ne de olsa lazanya, fettucini ve tavuk parmesan üçlüsüyle yanlış karar vermiş olmazsın." Şuh olduğunu düşündüğüm bir şekilde Rodney'ye gülümsedim.

Mönüsüne baktı. "Spagetti ve köfte."

"Peki efendim. Ücretsiz salata ve sarımsaklı ekmek ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok," diye cevapladı Rodney ve itiraf etmeliyim bu ufak bir hayal kırıklığıydı.

Garson gittiğinde sarkıt lambaların çevrelediği ışıltının altında yalnız kaldık.

Dirseklerini masaya koydu, bana önkollarının muhteşem manzarasını sunduğu için bu seferlik affedilebilir bir falsoydu.

"Molly, muhtemelen bugün neler olduğunu merak ediyorsundur. O adamlarla. Otel odasında. Senin aklına kötü bir şey gelmesini ya da gördüklerin hakkında konuşmaya başlamanı istemedim. Açıklamak için bir şans istedim."

Garson içkilerimizle geri döndü.

"Bize," dedim kadehin sapını ninemin öğrettiği gibi bir incelikle iki parmağımın arasında tutarak. (*Bir hanımefendi asla kadehe dokunmaz, hiç hoş olmayan parmak izleri kalır.*) Rodney bira bardağını kaldırdı ve kadehimle tokuşturdu. Çok susamış olduğundan masaya çarparak koymadan önce içkisinin yarısını hüpletti.

"Demeye çalıştığım gibi," dedi. "Bugün gördüklerini açıklamak istiyorum."

Durdu ve bana baktı.

"Gerçekten de gözalıcı mavi gözlerin var," dedim. "Bana dikkat çekmemi uygunsuz bulmuyorsundur umarım."

"Garip. Başka biri daha geçenlerde aynı şeyi söyledi. Her neyse şunu bilmeni istiyorum. Odadaki o iki adam var ya? Onlar Juan Manuel'in arkadaşları, benim değil. Anlıyor musun?"

"Bence bu harika," dedim. "Burada arkadaş edindiğine sevindim. Bütün ailesi Meksika'da bildiğin gibi ve bence zaman zaman yalnız hissediyor. Ben de zaman zaman yalnız hissettiğim için bu anlayabileceğim bir şey; şu an değil tabii ki. Özellikle tam şu anda hiç de yalnız hissetmiyorum."

Kadehimden derin, lezzetli bir yudum aldım.

"Peki öyleyse, o zaman al sana ahbabım Juan Manuel hakkında muhtemelen bilmediğin bir bilgi," dedi Rodney. "Aslında şu anda kayıtlı bir göçmen değil. Çalışma izni kısa bir süre önce bitti ve şu an otelde yasal olmayan bir şekilde çalışıyor. Bay Snow bunu bilmiyor. Eğer Juan Manuel yakalansaydı ülkeden atılır ve evine bir daha asla para yollayamazdı. Ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim. "Aile çok önemli bir şey. Sen de kanıyor musun?"

"Pek değil," dedi. "Ailem beni yıllar önce evlatlıktan reddetti." Birasından başka bir yudum daha aldı ve sonra ağzını elinin tersiyle sildi.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedim. Rodney gibi iyi bir adamla aile olma şansını kim, neden geri çevirirdi ki?

"Tabii üzülürsün," dedi. "Yani odada gördüğün şu iki adama gelince. Sahip oldukları çantaya... O, Juan Manuel'in çantasıydı, onların değil. Benim kesinlikle değil. Juan Manuel'indi. Anladın mı?"

"Anlıyorum evet. Hepimizin yükü var." Bekledim ve Rodney'ye benim zekice söylenmiş iki anlamlı sözümü fark edebilmesi için zaman tanıdım. "Bu bir şaka," diye açıkladım.

"O adamlar gerçekten bir bagaj taşıyordu ama deyim genellikle psikolojik yüklerimize gönderme yapıyor. Anlıyor musun?"

"Evet, tamam. Şöyle ki Juan Manuel'in ev sahibi, belgelerinin zamanının dolduğunu fark etti. Bir süre önce onu dairesinden attı. Şimdi yaşayacak bir yeri yok. Bir süredir Juan Manuel'le işleri yoluna koyması için yardım ediyorum. Anlarsın işte, hukuki meselelerle ilgili çünkü tanıdıklarım var. İki yakasını bir araya getirebilsin diye elimden geleni yapıyorum. Bunların hepsi gizli Molly. Sır tutmakta iyi misin?"

Gözlerini benimkilere kenetlediğinde sırdaşı olmaktan büyük onur duydum.

"Tabii ki sır saklayabilirim; özellikle de seninkini. Kalbimin içinde senin tüm sırdaşlıkların için kilitli bir kutu var," dedim göğsümdeki bir kutuyu kilitler gibi yaparken.

"Harika," diye cevap verdi. "Dahası da var: Her gece Juan Manuel'i gizlice bir odaya yerleştiriyorum, böylece sokaklarda uyumak zorunda kalmıyor. Ama kimse öğrenmemeli, anlıyor musun? Eğer biri yaptığımı öğrenirse..."

"Başın büyük belaya girer ve Juan Manuel evsiz kalır," dedim.

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdi.

İşte yine Rodney ne kadar iyi bir adam olduğunu kanıtlıyordu. İyi niyetiyle bir arkadaşa yardım ediyordu. O kadar duygulanmıştım ki söyleyecek söz bulamadım.

Neyse ki garson geri döndü ve sessizliği benim İtalyan mönüsü tabağımla ve Rodney'nin spagetti ve köftesiyle doldurdu.

"Afiyet olsun," dedim.

Bir ağız dolusu tatmin edici lokmadan sonra çatalımı bıraktım. "Rodney, senden çok etkilendim. Sen iyi bir adamsın."

Rodney'nin ağzı köfte doluydu. "Deniyorum," dedi çiğner ve yutarken. "Ama senin yardımın da hiç fena olmaz Molly."

"Nasıl bir yardım?" diye sordum.

"Hangi otel odalarının boş olduğunu öğrenmem gittikçe zorlaşıyor. Şöyle diyeyim: Bana haber uçuran önemli çalışanlar var

ama bundan böyle benden çok da hoşlanmayabilirler. Ama sen şüphe çekmezsin ve her gece hangi odaların boş olduğunu biliyorsun. Ayrıca bugün de gösterdiğin gibi temizlikte çok iyisin. Her gece hangi odanın boş olduğunu söylersen ve ben –yani Juan Manuel ve arkadaşları demek istedim– kaldıktan sonra o odayı senin temizleyeceğinden emin olursan bu inanılmaz olur. Anlarsın işte, orada kimse kalmamış gibi göründüğünden emin ol."

Çatal ve bıçağımı dikkatlice tabağın yanına yerleştirdim. Şaraptan bir yudum daha aldım. İçkinin etkilerini ellerimde, ayaklarımda ve yanaklarımda hissedebiliyordum, beni özgürleştiriyor ve teklifsiz kılıyordu. Bunlar uzun zamandır hissetmediğim iki şeydi.

"Sana elimden geldiğince yardım etmekten keyif duyarım," dedim.

Tangırdatarak çatalını masaya koydu ve elime uzandı. Hissiyatı nefes kesiciydi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum Molly," dedi.

Bu çok hoş bir iltifattı. Yine sesim soluğum kesildi, şu derin mavi havuzda kayboldum.

"Ve bir şey daha var. Bunların hiçbirini, hiç kimseye söylemiyorsun, tamam mı? Bugün gördüklerini de. Tek kelime edemezsin, özellikle de Snow'a. Ya da Preston'a. Hatta Çernobil'e bile."

"Bunu söylemene bile gerek yok Rodney. Sen adaleti sağlamaya çalışıyorsun. Bu, genellikle yanlış olan dünyada bir şeyleri doğru yapmaya çalışmak demek. Anlıyorum. Robin Hood fakirlere yardım etmek için istisnalar yapmak zorunda kaldı."

"Evet, o benim. Ben Robin Hood'um." Tekrar çatalını aldı ve yeni bir köfteyi ağzına attı. "Molly, seni öpebilirdim. Gerçekten."

"Bu harika olur. Yutmanı bekleyelim mi?"

O zaman güldü ve hızla kalan makarnasını yalayıp yuttu. Sormak zorunda bile kalmadım: Benimle güldüğünü biliyordum, bana değil.

Biraz daha oyalanıp tatlı sipariş etmeyi umuyordum ama tabağı biter bitmez hemen garsondan hesabı istedi.

Restorandan ayrılırken kapıyı benim için tuttu; tam bir centilmen. Dışarıya çıkar çıkmaz, "O zaman anlaştık, değil mi? Bir arkadaş diğerine yardım ediyor," dedi.

"Evet. Mesaimin başında Juan Manuel'e gece hangi odada kalabileceğini söyleyeceğim. Ona bir anahtar ve oda numarası vereceğim ve her gün sabah erkenden o ve arkadaşlarının bir gece önce kaldığı odayı temizlemek için uğrayacağım. Cheryl'ın geç kalmaları efsanevi, yani fark etmeyecektir."

"Bu harika Molly. Sen gerçekten özel bir kızsın."

Casablanca ve *Rüzgâr gibi Geçti*'den bildiğim üzere bu o andı. Beni öpebilsin diye öne doğru eğildim. Sanırım yanağımı hedefliyordu ama dudağımdan öpülmeye karşı olmadığımı gösterecek şekilde hareket ettim. Maalesef biraz iletişim kopukluğu oldu, gerçi burnum beklenmeyen yakınlıktan nasibini aldığı için hayal kırıklığına uğramış sayılmazdı.

Rodney'nin beni öptüğü o an dudaklarının nereye konduğu önemli değildi. Aslında öpücük dışında hiçbir şeyin önemi yoktu; ne yakasındaki sos lekesinin, ne hemen telefona uzanmasının ne de dişlerinin arasına sıkışmış pörsümüş fesleğen parçasının.

BÖLÜM 8

Neredeyse mesaimin sonuna geldim. İlk randevumuzu kafamda canlandırmam günün hızlı geçmesini sağladı ve bu gecekî randevumuzdan beklentimi artırdı. Ayrıca dünün hatıralarından kurtulmama da yardımcı oldu. Büyük bölümünde zihnimdeki geri dönüşlerden uzak kalmayı başardım. Sadece bir an Bay Black yatağında ölü hâldeyken, bir sebepten kafamda Rodney'nin yüzü aniden Bay Black'in bedeninde canlandı; sanki birleşmiş, ayrılamaz şekilde birbirlerine bağlılarmış gibi.

Ne büyük saçmalık. Pek çok açıdan zıt kutuplarda olmalarına rağmen bu şekilde bağlı olabildiklerini nasıl hayal etmiştim; biri yaşlı diğeri genç, biri ölü diğeri canlı, biri kötü diğeri iyiyken? Nahoş görüntüden kurtulmak için kafamı ileri geri salladım ve tıpkı bir Etch-a-Sketch* oyuncağında olduğu gibi iyi bir baş sallaması zihnimi temizlememe yetti.

Bugün aklıma gelen diğer davetsiz düşünceler Giselle'le ilgili. Hâlâ otelde kaldığını biliyorum ama ikinci kattaki hangi odada olduğunu bilmiyorum. Kocasının ölmüş olduğunu hesaba katarsak nasıl olduğunu merak ediyorum. Olayların bu şekilde gelişmesinden memnun mu? Yoksa üzgün mü? Ondan kurtulduğu için rahatlamış mı yoksa geleceğiyle ilgili endişeli mi? Ona miras

* Andre Cassagnes tarafından Fransa'da icat edilen ve aslında üretimi yapılan mekanik bir çizim oyuncağı. Kırmızı çerçeveli düz, gri bir ekranı ve iki alt köşesinde ekrandaki alüminyum tozu silerek temizleyen hareketli düğmeleri var. (ç.n.)

kalacaksa ne kalacak? Eğer gazetelerin yazdığı doğruysa ailenin meşru mirasçısı ama Bay Black'in ilk eşi ve çocuklarının şüphesiz bu konuda söyleyecekleri var. Ve eğer parayla ilgili bir şey öğrendiysem o da parayla doğanların parayı mıknatıs gibi çektiği ve ona en çok ihtiyacı olanların onsuz kaldığıydı.

Giselle'e ne olacağı içime dert oluyor.

Arkadaşlıklarla ilgili sorun bu. Bazen bilmemeniz gereken şeyleri bilirsiniz, bazen başka insanların sırlarını onlar için taşırsınız ve bazen bu yük zarar verir.

Saat dört buçuk, Rodney'yle Social'daki randevumuz için buluşmadan sadece yarım saat önce. İkinci randevumuz; ilerleme var!

El arabamla Sunshine'a tüm odalarımın temizliğini –Juan Manuel'in dün gece kaldığı da dahil olmak üzere– bitirdiğimi haber vermek için koridorda kayarak ilerliyorum.

"Çok hızlısın çok Bayan Molly!" diyor Sunshine. "Benim bitirecek dört odam daha var."

Bugünlük vedalaşıp asansöre giden yolun üzerindeki polis memurunun yanından geçiyorum ama varlığımın neredeyse hiç farkına varmıyor. Asansörle bodrum katına iniyorum. Hizmetçi üniformamı çıkarıp günlük kıyafetlerimi giyiyorum: Kot pantolon ve çiçekli bluz. Rodney'yle randevu için seçeceğim türden kıyafetler değiller ama artık kedi topuklu ayakkabı ve puantiyeli kıyafetler gibi aşırılıklara harcayacak param yok. Ayrıca Rodney gerçekten iyi bir insansa beni dış görünüşüme göre yargılamayacaktır.

Beşe beş kala aşağıda, Social'ın önündeyim, 'Oturun Lütfen' tabelası önünde bekliyor, Rodney'ye bakınıyorum.

"Bakıyorum çok dakiksin."

"Dakikliğimle övünürüm," diye cevap veriyorum.

"Arkadaki bölmelerden birine gidelim."

"Mahremiyet. Evet, bu uygun görünüyor."

Restoranın içinden geçerek arkadaki en kuytu –ve romantik– bölmeye gidiyoruz.

"Burası şu an çok sessiz," diyorum boş sandalyeye otururken. Servis bölümündeki iki garson birbirleriyle konuşuyor çünkü görünürde müşteri yok.

"Evet. Öncesinde böyle değildi. Bir sürü polis vardı. Ve muhabir." Odaya göz gezdiriyor, sonra bana bakıyor. Bereli gözleri bu sabahkinden daha iyi görünüyor ama hâlâ şişler.

"Dinle, dün başına gelenler için çok üzgünüm, Bay Black'i o şekilde bulmana vesaire. Ayrıca polis karakoluna gördüğümüzde de. Fazla gelmiş olmalı."

"Yıkıcı bir gündü. Bugün çok daha iyi geçiyor, özellikle de şimdi," diye ekliyorum.

"Söylesene, polislerin yanındayken umarım Juan Manuel'le ilgili bir şey gündeme gelmemiştir."

Bu kafa karıştırıcı bir sorgulama. "Hayır," diyorum. "Bunun Bay Black'le hiçbir ilgisi yok."

"Doğru. Tabii ki yok. Ama bilirsin. Polisler meraklı olabilir. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim." Bir elinin parmaklarını kalın, gür saçlarından geçiriyor. "Bana ne olduğunu, dün süitte ne gördüğünü anlatabilir misin?" diye soruyor.

"Demek istediğim, eminim çok korkmuşsundur ve bir arkadaşa sesli bir şekilde anlatmak, bilirsin, iyi gelebilir."

Elini, benim elime dokunmak için uzatıyor. İnsan elinin bu kadar çok sıcaklık taşıması inanılmaz. Ninemin hayatımda olduğu zamanlardaki gibi fiziksel teması özledim. Tam olarak bunu yapardı, beni konuşturmak için elini elimin üzerine koyardı. Eli ne olursa olsun her şeyin iyi olacağının teminatıydı.

"Teşekkür ederim," diyorum Rodney'ye. Durup dururken ağlama isteği duyuyorum; bu beni şaşırtıyor. Ona bir önceki günden bahsederken bu duyguyla boğuşuyorum. "Blacklerin odasını temizlemeye gidene kadar normal bir gün gibi görünüyordu. İçeri girdim ve oturma odasının dağınık olduğunu gördüm. Sadece banyoyu temizlemem gerekiyordu ama sonra yatak odasına gidip oranın da dağınık olup olmadığını görmek

istediğimde, orada, yatakta uzanıyordu. Kestirdiğini düşündüm ama... Görünen o ki ölmüştü. Gerçekten ölüydü."

Bunun üzerine Rodney diğer elini de çıkarıyor ve böylece iki eliyle ellerimi avuçluyor. "Ah Molly," diyor. "Bu çok korkunç. Sonra peki, odada bir şey gördün mü, uygunsuz ya da şüpheli bir şey?"

Kasanın açık olduğunu, paranın ve erken saatlerde Bay Black'in göğüs cebinde gördüğüm belgenin gitmiş olduğunu anlatıyorum.

"Bu kadar mı? Başka olağandışı bir şey var mıydı?"

"Aslında evet," diyorum. Ona Giselle'in yere saçılmış haplarını anlatıyorum.

"Ne hapı?" diye soruyor.

"Giselle'in yazılı olmayan bir şişesi var. O şişe Bay Black'in yatağının yanına dökülmüştü."

"Hadi oradan. Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

"Peki Giselle neredeydi?"

"Bilmiyorum. Süitte değildi. Sabah çok üzgün görünüyordu. Bir gezi planladığını biliyorum çünkü uçak biletlerini çantasına tıkıştırılmış hâlde gördüm." Sandalyemde kımıldamadan, çenemi klasik bir filmdeki yıldız gibi cilveli bir şekilde elimin üzerine koyuyorum.

"Polislere söyledin mi, seyahat planını ya da hapları?"

Sabırlı olmanın –diğer erdemler kadar– bir erdem olduğunu bilsem ve bunu anlamasını umut etsem de bu sorgulama yüzünden giderek sabırsızlanıyorum.

"Onlara haplardan bahsettim," diyorum. "Ama daha fazla bir şey anlatmak istemedim. Dürüst olmak gerekirse bunu kendine saklarsan sevinirim, Giselle bir misafirden daha fazlası oldu. O... şey, benim arkadaşım oldu ve onun için oldukça endişeliyim. Polis sorularının doğası, onlar..."

"Ne? Nasıllardı?"

"Sanki şüpheli gibiydiler. Ondan."

"Ama Black doğal sebeplerden öldü, değil mi?"

"Polis durumun bu olduğundan epey emin. Ama tamamen değil."

"Başka bir şey sordular mı Giselle hakkında ya da benim hakkımda?"

Bir ejderin uyuşukluğundan uyanışı gibi midemde bir şeyin süründüğünü hissediyorum. "Rodney," diyorum sesimde saklamayı beceremediğim bir keskinlikle. "Seni neden sorsunlar?"

"Bu aptalcaydı," diyor.

Ellerini çektiğinde anında elimin üstüne tekrar koymasını diliyorum.

"Sanırım endişeliyim Giselle için, otel için, aslında hepimiz için."

O zaman bir şeyleri kaçırdığımı anlıyorum. Her yıl Noel'de ninemle oturma odasına oyun masası kurar, radyodaki Noel şarkılarını dinlerken beraber yapboz yapardık. Yapboz ne kadar zorsa o kadar mutlu olurduk. Ninemle gerçekten zor bir yapbozla mücadele ederken hissettiğim aynı duyguyu hissediyorum. Sanki parçaları doğru düzgün bir araya getiremiyormuşum gibi.

Sonra aklıma geliyor. "Giselle'i yakından tanımadığını söylemiştin. Bu doğru mu?"

İç geçiriyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Niyetim öyle olmasa da onu kızdırdım.

"Bir insan, iyi bir insan gibi görünen biri için endişelenemez mi?" diye soruyor. Ünsüz harflere vurgusu bana Cheryl'ın sağlıklı olmayan bir şeyler peşinde olduğu zamanları hatırlatıyor.

Rodney'yi kendimden tamamen uzaklaştırmadan rotamı düzeltmeliyim. "Özür dilerim," diyorum genişçe gülümseyerek ve sandalyemde ileri doğru eğilerek. "Endişelenmekte haklısın. Sen böylesin. Başkalarını önemsiyorsun."

"Kesinlikle." Arka cebine uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Molly, numaramı al," diyor.

Üzerimden sürünerek ilerleyen şüphenin tamamını yok eden bir ürperti geçiyor. "Telefon numaranı almamı mı istiyorsun?" Başardım. Kusurları giderdim. Randevumuz rayına oturdu.

"Eğer herhangi bir şey olursa –mesela polis seni yine rahatsız ederse ya da çok fazla soru sorarsa– sadece haber ver. Senin için orada olurum."

Telefonumu çıkarıyorum ve birbirimize numaralarımızı veriyoruz. İsmimi telefonuna yazdığımda bir belirteç eklemeye hevesleniyorum. "Molly, Hizmetçi ve Arkadaş" yazıyorum. Hatta sonuna âşıkane niyetimin ifadesi olarak bir kalp emojisi bile ekliyorum.

Telefonunu geri verirken ellerim titriyor. Bakıp eklediğim kalbi görür diye umuyorum ama bakmıyor.

Hemen sonra Bay Snow restorana giriyor. Onu barın yanında, çıkmadan gazete alırken görüyorum. Rodney karşımdaki sandalyede kamburlaşıyor. Mesai bittiğinde işyerinde kalmaktan utanmamalı. Bay Snow bunun birinci sınıf bir çalışan olmanın göstergesi olduğunu söylüyor.

"Dinle, gitmem gerek," diyor Rodney. "Bir şey olursa ararsın, değil mi?"

"Ararım," diyorum. "Kesinlikle telefonla iletişim kuracağım."

Bölmeden kalkıyor ve onu lobiden ve ön kapıdan çıkana kadar takip ediyorum. Bay Preston hemen girişin dışında.

El salladığımda kepine yavaşça vuruyor.

"Hey, etrafta taksi gördün mü?" diye soruyor Rodney.

"Elbette," diyor Bay Preston. Sokağa yürüyor, ıslığını öttürüyor ve bir taksiyi durduruyor. Taksi kenara çektiğinde Bay Preston arka kapıyı açıyor. "Buyur Molly!" diyor.

"Hayır, hayır," diye cevaplıyor Rodney. "Taksi benim için. Sen başka bir yere gidiyorsun, değil mi Molly?"

"Ben doğuya gidiyorum," diyorum.

"Doğru, ben batıya gidiyorum. İyi geceler!"

Rodney bindiğinde Bay Preston kapıyı kapatıyor. Taksi uzaklaşırken Rodney bana pencereden el sallıyor.

"Seni arayacağım!" diye bağırıyorum arkasından.

Bay Preston arkamda duruyor. "Molly," diyor, "bana dikkat et."

"Rodney'ye mi? Niçin?" diye soruyorum.

"Çünkü canım kızım, o bir kurbağa ve tüm kurbağalar prense dönüşmüyor."

BÖLÜM 9

Rodney'yle geçirdiğim zamandan ötürü enerji dolu olarak ve içim içime sığmayarak çabucak eve yürüyorum. Bay Preston'ın kurbağalar ve prensler hakkındaki merhametsiz yorumlarını yeniden düşünüyorum. İnsanları yanlış değerlendirmenin ne kadar kolay olduğunu aklımdan geçiriyorum. Bay Preston gibi asil bir adam bile bazen yanılabilir. Kılsız göğsünü bir yana koyarsak Rodney, amfibik özelliklerden tamamen yoksun. En büyük umudum kurbağa olması bir yana dursun benim kendi peri masalımın prensine dönüşmesi yönünde.

Rodney'nin numarasını çevirmeden önce ne kadar beklenmesi gerektiğiyle ilgili davranış kuralının ne olduğunu merak ediyorum. Onu hemen arayıp randevumuz için teşekkür mü etmeliyim yoksa yarına kadar beklemeli miyim? Belki de aramak yerine mesaj atmalıyım. Bu konulardaki tek tecrübem Wilbur'la olanlar; o ise zamanlama ya da vazife gerektiren yazışmalar dışında telefonda konuşmaktan nefret ederdi: "Öngörülen varış zamanı: 07:03. Muzlar indirimde: 0,49 sent. Kullanma süresi geçmeden al." Eğer ninem hâlâ aramızda olsaydı ondan tavsiye isterdim ama bu artık olasılık dışı.

Binama yaklaşırken ön kapıda tanıdık bir simanın durduğunu fark ediyorum. Bir anlığına halüsinasyon gördüğüme eminim ama yaklaştıkça gerçekten o olduğunu anlıyorum. Büyük, koyu renk güneş gözlüklerini ve güzel sarı çantasını takıyor.

"Giselle?" diyorum yaklaşırken.

"Ah, Tanrı'ya şükür. Molly, seni gördüğüme çok sevindim." Bir şey söylememe fırsat kalmadan kollarını açıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Daha çok zar zor nefes alabildiğimden diyecek kelime bulamıyorum. Beni bırakıyor, güneş gözlüklerini aşağı indiriyor, böylece kızarmış gözlerini görebiliyorum. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki," diyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ben... Ben seni gördüğüme çok sevindim."

"Benim seni gördüğüme sevindiğim kadar olamaz," diyor.

Ceplerimi karıştırıyorum ve anahtarlarımı bulmayı başarıyorum. Kapıyı açarken ellerim biraz titriyor ve onu binanın içine davet ediyorum.

İhtiyatla içeri adımını atıyor ve lobiye göz gezdiriyor. Buruşturulmuş broşürler yerlere saçılmış, etrafları ayak izleri ve sigara izmaritleriyle çevrili; nasıl da pis bir alışkanlık. Yüzü dağınıklık karşısındaki küçümsemesini dışavuruyor, hatta o derece ki ben bile bunu anlayabiliyorum.

"Talihsiz bir durum değil mi? Keşke her kiracı girişi temiz tutmaya iştirak etse. Umarım ninemin... Benim dairemi çok daha temiz bulursun," diyorum.

Ona girişte ve merdiven boşluğunda eşlik ediyorum.

Göz korkutucu merdivene bakıyor. "Kaçıncı kattasın?" diye soruyor.

"Beşinci," diyorum.

"Asansöre binebilir miyiz?"

"Özür dilerim, asansör yok."

"Hayret!" diyor ama imkânsız yükseklikte topuklularına rağmen merdivenlere tırmanmak için bana eşlik ediyor. Beşinci kata çıkmayı başarıyoruz ve ben aceleyle kırık yangın kapısını açmak için önünden gidiyorum. Çektiğimde gıcırdıyor. O ileri atılıyor ve benim katıma varıyoruz. Aniden bu koridorların loş ışıklandırmasının, patlak ampullerinin, soyulmuş duvar kâğıtlarının ve

genel hırpaniliğinin farkına varıyorum. Tabii ki Bay Russo, ev sahibim, yaklaştığımızı duyuyor ve tam olarak şu anda dairesinden çıkmayı seçiyor.

"Molly," diyor. "Ninenin ölüsü aşkına, bana olan borcunu ne zaman ödeyeceksin?"

Suratıma ateş bastığını hissediyorum. "Bu hafta. İçiniz rahat olsun. İstediğinizi alacaksınız." Sabun dolu büyük kırmızı bir kova ve soğan kılıklı kafasını kovanın içine ittiğimi hayal ediyorum.

Giselle'le yanından geçiyoruz. Geçerken gözlerini komik bir şekilde yuvarlıyor ve kiramı ödeyememekten dolayı benim hakkımda kötü düşünür diye endişelendiğimden dolayı bu hareketi beni çok rahatlatıyor. Belli ki düşüncesi bu yönde değil.

Anahtarı kilide sokuyorum ve titreyerek ön kapımı açıyorum. "Önden buyur," diyorum.

Giselle içeri giriyor ve etrafa bakıyor. Ben nerede duracağımı bilemeden arkasından giriyorum. Kapıyı kapatıp paslı sürgüyü çekiyorum. Ninemin, hasır sepetlerden lezzetli şeyler yiyen ve tembelce akan nehrin kıyısında aylaklık eden hanımefendilerin olduğu girişte asılı resimlerini süzüyor. Ninemin oya işi yastığının olduğu ahşap sandalyeyi tespit ediyor. İki eliyle yastığı alıyor. Huzur Duası'nı okurken dudakları kıpırdıyor.

"Hah," diyor. "İlginç." Aniden hemen girişin orada yüzü buruşuyor ve gözleri yaşla doluyor. Yastığı göğsüne bastırıyor ve sessizce hıçkırıyor.

Titrememem kötüleşiyor. Ne yapacağımı şaşırıyorum. Giselle neden benim evimde? Neden ağlıyor ve ne yapmam gerekiyor?

Anahtarlarımı boş sandalyeye bırakıyorum.

Elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka çaren yok, dediğini duyuyorum ninemin kafamın içinde.

"Giselle, Bay Black öldüğü için mi üzgünsün?" diye soruyorum. Ama sonra pek çok insanın bu gibi doğrudan konuşmalardan hoşlanmadığını hatırlıyorum. "Üzgünüm," diyorum kendimi düzelterek. "Demek istediğim kaybın için üzgünüm."

"Üzgün müsün? Neden?" diye soruyor hıçkırıklarının arasında. "Ben üzgün değilim, hem de hiç." Yastığı yerine koyuyor, bir kere sıvazlıyor, sonra derin bir nefes alıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, dolaptaki bezle altlarını siliyorum ve sonra kaldırıyorum.

Beni izliyor. "Ah," diyor. "Sanırım bunları çıkarmam gerekiyor." Gösterişli, kırmızı düğmeli, siyah topuklularını çıkarıyor; topuklar o kadar yüksek ki beşinci kata çıkmayı nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yok.

Bezi ona uzatmam için işaret ediyor.

"Hayır, hayır!" diyorum. Sen misafirimsin." Tutması bir zevk olan güzel ve şık ayakkabılarını alıyorum ve dolaba koyuyorum. Dar meskenimizi süzüyor, gözleri yukarıdaki daireden gelen sızıntıyla dairesel lekeler bırakmış ve pul pul dökülmüş oturma odası tavanında dolaşıyor.

"Görünüşe aldırma," diyorum. "İş yukarıdakilerin nasıl davranacağına gelince yapabileceğim çok fazla bir şey yok."

Başıyla onaylıyor, sonra yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor.

Mutfağa koşup bir mendil kapıyorum ve ona getiriyorum. "Sorunun için bir mendil," diyorum.

"Aman Tanrım, Molly," diye cevaplıyor. "İnsanlar üzgün olduğunda bunu söylemeyi bırakmalısın. Yanlış anlayacaklar."

"Demek istemiştim ki..."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama diğerleri anlamayacaktır."

Bunu kavramaya çalışırken sessizleşiyorum ve bana verdiği dersi zihnimde depoluyorum.

Hâlâ girişteyiz. Olduğum yerde donakalmış ve akabinde ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemez durumdayım. Keşke ninem burada...

"Burası beni oturma odana davet ettiğin kısım," diyor Giselle. "Bana, kendimi evimde hissetmemi ya da ona benzer şeyler söylüyorsun."

Midemde kıpırdanmalar hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Bizim... Benim çok sık misafirim olmuyor, hatta hiç olmuyor. Ninem ara sıra özel birkaç arkadaşını davet ederdi ama öldüğü için burası oldukça sessizleşti." Dokuz aydır kapıdan giren ilk misafir olduğunu söylemiyorum ama Tanrı biliyor ki gerçek bu. Ayrıca benim ağırladığım ilk misafir. Aklıma bir şey geliyor.

"Ninem hep, 'Bir fincan çay tüm yaralara iyi gelir, eğer gelmezse bir tane daha için,' derdi. Bir fincan çay ister misin?"

"Elbette," diyor. "En son ne zaman çay içtiğimi hatırlamıyorum."

Su ısıtıcısını çalıştırmak için mutfağa koşuyorum. Girişten oturma odasında dolaşan Giselle'e gizlice göz gezdiriyorum. Salı olduğu için ve yerleri daha bir önceki gece silmiş olduğum için mutluyum. En azından mükemmel bir şekilde temiz olduklarını biliyorum. Giselle oturma odasının ucundaki pencerelere doğru yürüyor. Ninemin çiçekli perdelerindeki fırfırlara dokunuyor, yıllar önce kendi diktiği perdelere.

Çaydanlığa çay koyarken Giselle ninemin vitrinine doğru hareket ediyor. Çömelerek Swarovski cam hayvan koleksiyonuna hayranlıkla bakıyor, sonra köşeye yatırılmış çerçeveli fotoğraflara göz atıyor. Evimde olması beni biraz rahatsız etse de aynı zamanda azıcık başımı da döndürüyor. Dairemin temizliğine güvenim tam olsa da Giselle Black gibi bir kadının alışkın olduğu türde döşeli değil. Belki de yaşam şeklim onu dehşete düşürüyordur. Otel gibi olmadığı kesin. Büyük değil. Bu benim için hiç sorun olmadı ama belki onun için sorundur. Bu, bozguna uğratan bir düşünce.

Kafamı mutfaktan uzatıyorum. "Lütfen evimde her zaman en yüksek derecede temizliği sağladığımdan emin ol. Maalesef hizmetçi maaşıyla gösterişli parçalar alamıyor ya da modern dekorasyon trentlerini takip edemiyorum. Seni temin ederim ki bu ev modası geçmiş ve eski kafalı bir ev. Belki biraz da yıpranmış"

"Molly, bir şeylerin bana nasıl göründüğüyle ilgili hiçbir fikrin yok. Beni gerçekte o kadar iyi tanımıyorsun. Her zaman şu an yaşadığım gibi mi yaşadım sence? Nereli olduğumu biliyor musun?"

"Martha's Vineyard,"* diyorum.

"Hayır, bu Charles'ın insanlara söylediği şey. Aslında Detroitliyim ve şehrin çok da iyi olmayan bir bölgesinden. Burası aslında bana evimi hatırlatıyor, yani çok uzun zaman önceki evimi, kendimi yapayalnız bulmadan önceki evimi, bir daha asla arkama bakmadan kaçtığım evimi."

Ninem ve benim on beş yıl önce çekilmiş bir fotoğrafımızı incelemek için eğilişini mutfak kapısından izliyorum. On yaşındaydım. Ninem ikimizi de yemek pişirme kursuna yazdırdı. Bu karede komik bir şekilde büyük şef başlıkları takıyoruz. Ben endişeli görünsem de ninem gülüyor. Mutfak masamıza yayılmış un yüzünden memnuniyetsiz olduğumu hatırlıyorum. Tüm ellerim ve önlüğüm un içindeydi. Giselle onun yanındaki fotoğrafı alıyor.

"Vaay!" diyor. "Bu senin kız kardeşin mi?"

"Hayır," diyorum. "Annem. Çok uzun zaman önce çekilmiş."

"Tıpkı ona benziyorsun." O fotoğraftaki benzerliğimizin gayet fakındayım. Saçları omuzlarında ve koyu renkte, ay yüzünü çevreliyor. Ninem bu fotoğrafı hep sevdi. "Bir taşla iki kuş," derdi bu fotoğraf için çünkü ona kaybettiği kızını ve kazandığı torununu hatırlatıyordu.

"Annen şimdi nerede yaşıyor?"

"Yaşamıyor," diyorum. "O öldü, dedem de öyle."

Su kaynıyor. Ateşi söndürüyorum ve sıcak suyu çaydanlığa döküyorum.

"Benimkiler de öldü," diyor. "O yüzden Detroit'ten ayrıldım."

Çaydanlığı, iki doğru düzgün porselen fincan ve parlak çay kaşığının, iki kulplu kesme kristal şekerlik ve küçük antika bir

* Güneydoğu Massachusetts açıklarında sayfiye olarak kullanılan bir ada. (ç.n.)

sütlüğün yanına, ninemin en iyi ve tek gümüş tepsisine yerleştiriyorum. Bütün bu parçalar hatıralarla dolu; ninem ve ben ikinci el dükkânlarını didikler ya da Coldwell sokaklarında sıralı gösterişsiz konakların önüne atılmış kutulardaki parçaları eşelerdik.

"Annen için üzgünüm," diyor Giselle. "Ninen için de öyle."

"Üzülecek bir şey yok. Seninle bir ilgisi yok."

"Olmadığını biliyorum ama sen de aynısını söyledin az önce. Kapıda. Charles için üzgün olduğunu söyledin. Taziyelerini sundun."

"Ama Bay Black dün öldü, annemse yıllar evvel."

"Fark etmez," diyor Giselle. "Böyle söylenir."

"Teşekkür ederim açıklama için."

"Elbette, her zaman."

Rehberliği için gerçekten müteşekkirim. Ninemin yokluğunda çoğu zaman kendimi mayın tarlasındaki kör bir insan gibi hissediyorum. Sürekli yüzeyin altında gizli sosyal yersizliklerle karşılaşıyorum ama Giselle etraftayken zırh giymiş bir koruyucu tarafından korunuyor gibi hissediyorum. Büyük Regency'de çalışmayı sevmemin sebeplerinden biri de tavır ve hareketler için bir kural kitabının olması. Nasıl hareket edeceğim, kime ne zaman ve nasıl söyleyeceğimle ilgili Bay Snow'un eğitimine güvenebilirim.

Çay tepsisini oturma odasına getiriyorum. Elimde tıngırdıyor. Giselle koltuğun yaylarının azıcık battığı en kötü bölümüne oturuyor. Gerçi ninem onları örgü bir battaniyeyle kapatmıştı. Yanına oturuyorum.

İki fincan çay dolduruyorum. Benimkini alıyorum, altın ağızlıklı ve papatya zincirleriyle süslü olanı ve sonra hatamı fark ediyorum. "Üzgünüm. Bu fincanı mı yoksa diğerini mi tercih edersin? Ben papatyalı olanı almaya alışkınım. Ninem İngiliz kır evi manzarası olanı alırdı. Ben biraz alışkanlıkların insanıyım."

"Yok canım," diyor Giselle ve ninemin fincanını alıyor. İki silme çay kaşığı şeker ve biraz süt ekliyor. Hepsini karıştırıyor. Çok

fazla ev işi yapmadığı kesin. Elleri pürüzsüz ve kusursuz, manikürlü tırnakları uzun ve kırmızıya boyanmış.

Giselle bir yudum alıyor ve yutuyor. "Dinle, muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsundur."

"Senin için endişelendim, iyi ki buradasın," diyorum.

"Molly, dün hayatımın en kötü günüydü. Polisler üstüme çullandı. Beni karakola götürdüler. Beni sanki olağan bir suçluymuşum gibi sorguladılar."

"Bunun olmasından korkuyordum. Bunu hak etmiyorsun."

"Biliyorum ama onlar bilmiyor. Bana Charles'ın varlıklarının mirasçısı olmaya çok istekli olup olmadığımı sordular. Onlara avukatlarımla konuşmalarını söyledim; avukatım falan olduğundan değil. O işlere Charles bakardı. Tanrım, böyle bir şeyle suçlanmak korkunçtu. Sonra otele döner dönmez Charles'ın kızı Victoria beni aradı."

Fincanımdan yudum alırken bir titremeyle sarsılıyorum. "Ah evet, yüzde kırk dokuz hisse sahibi."

"O eskiden sahip olduğu orandı, şimdi her şeyin yarıdan fazlasının sahibi olacak ki annesinin istediği şey hep buydu. 'Kadınlar ve iş, birbirine karışmamalı,' derdi Charles. Ona göre kadınlar pis işleri kaldıramaz."

"Bu akılalmaz," diyorum. Sonra hata yaptığımı anlıyorum. "Özür dilerim. Ölünün arkasından kötü konuşulmaz."

"Önemli değil. Hak ediyor. Her neyse, kızı telefonda bana daha beterlerini söyledi. Bana ne dediğini biliyor musun? Babasının Prada paraziti, orta yaş hatası, katili dediğinden bahsetmeyeceğim bile. O kadar çok öfkelendi ki annesi telefonu elinden aldı. Bayan Black –ilk Bayan Black– çok sakince, 'Kızım adına özür dilerim. Hepimiz farklı şekillerde yas tutuyoruz,' dedi. İnanabiliyor musun? Deli kızı arkada bağırırken bana arkamı kollamamı söylüyor."

"Victoria'yla ilgili endişelenmene gerek yok," diyorum.

"Ah Molly, herkese çok güveniyorsun. Dışarıdaki dünyanın ne kadar kötü olduğunun farkında değilsin. Herkes düştüğümü görmek istiyor. Masum olmamın bir önemi yok. Benden nefret ediyorlar. Ne için peki? Polis mesela, Charles'a karşı şiddet kullandığımı düşünüyor. İnanılmaz!"

Dikkatle Giselle'i izliyorum. Bana Bay Black'in metreslerinden bahsettiği günü ve kızıp nasıl onu öldürmek istediğini anlatışını hatırlıyorum ama düşünmek ve yapmak başka şeyler. Tamamen farklılar. Bunu bilen biri varsa o da benim.

"Polis kendi kocamı öldürdüğümü düşünüyor," diyor.

"Dediğimin bir değeri var mı bilmiyorum ama ben öldürmediğini biliyorum."

"Teşekkür ederim Molly," diyor.

Elleri benimkiler gibi titriyor. Fincanını masaya koyuyor. "Charles'ın eski eşi gibi düzgün bir kadının nasıl öyle kaltak bir kız yetiştirebildiğini hiçbir zaman anlamayacağım."

"Belki Victoria babasına çekmiştir," diyorum. Giselle'in morluklarını ve nasıl oluştuklarını hatırlıyorum. Parmaklarım fincanımın hassas kulpunda geriliyor. Biraz daha sıkı kavrasam tuzla buz olacak. *Nefes al Molly. Nefes al.*

"Bay Black sana iyi davranmadı," diyorum. "Kanımca o, çok kötü bir insandı."

Giselle kucağına bakıyor. Saten eteğinin eteklerini düzeltiyor. Resim gibi güzel. Sanki sinemanın altın çağından yıldız, ninemin televizyonundan fırlamış da sihirli bir şekilde kanepede yanıma oturmuş gibi. Bu düşünce Giselle'in gerçek olmasından daha olası görünüyor; bir sosyetenin sıradan bir hizmetçiyle gerçekten arkadaş olması düşüncesinden.

"Charles bana her zaman iyi davranmadı ama beni kendince sevdi. Ben de onu kendimce sevdim. Evet sevdim." İri, yeşil gözleri yaşla doluyor.

Wilbur ve Fabergé'yi çalışı geliyor aklıma. Ona karşı hissetmiş olduğum tüm yakınlık anında hoşnutsuzluğa dönüşmüştü.

Yapabilseydim eğer sonuçlarını hiç düşünmeden onu çamaşır sodası teknesinde buharlaştırabilirdim. Bununla birlikte daha yeni Charles'tan nefret etmiş olan Giselle, ona olan aşkına tutunuyordu. Farklı insanların benzer uyarıcılara olan tepkileri ne kadar da ilginç.

Çayımdan bir yudum alıyorum. "Kocan bir hilekârdı ve seni dövdü," diyorum.

"Vay! Daha açık konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Konuştum ya!" diyorum.

Başıyla onaylıyor. "Charles'la tanıştığımda hayatımın tamamlandığını düşündüm. Sonunda benimle ilgilenecek, her şeyi yoluna koymuş ve bana tapacak birini bulduğumu düşündüm. Beni dünyadaki tek kadınmışım gibi özel hissettirdi. İşler bir süreliğine yolundaydı. Ta ki öyle olmayana kadar. Ve dün sen süiti temizlemek için gelmeden hemen önce çok büyük bir kavga ettik. Ona, hayattan usandığımı, şehirden şehre, otelden otele gitmekten usandığımı, tüm şu 'işinden' usandığımı söyledim. 'Neden sadece bir yere yerleşemiyoruz, mesela Cayman Adaları'ndaki villaya ve normal insanlar gibi yaşayıp hayatın tadını çıkarmıyoruz?' dedim."

"İnsanlar bunu bilmiyor ama evlendiğimizde hiçbir mülkünün ve mal varlığının bana ait olamayacağını belirten bir evlilik anlaşması imzalattı. Bana güvenmediği için incindim ama salak gibi imzaladım. O andan itibaren aramızdaki her şey değişti. Evlendiğimiz andan itibaren artık özel değildim. Bana istediğini istediği zaman vermekte ve geri almakta özgürdü. İki yıllık evliliğimizde tam olarak yaptığı şey buydu. Davranışlarım hoşuna gittiğinde üzerime hediyeler –elmaslar, tasarım ayakkabılar, egzotik seyahatler– yağıyordu ama kıskanç bir adamdı. Bir partide bir adamın esprisine gülmüş bulunsam cezalandırılıyordum. Ve sadece para musluğunun kapanmasıyla da değil." Ellerinden biri köprücük kemiğinin üzerinden geçiyor. "Bilmeliydim. Uyarılmadığımdan değil."

Giselle duruyor, kalkıyor ve kapıdaki çantasını bulup getiriyor. Karıştırıyor ve elinde iki hap görünüyor. Çantasını kapıdaki sandalyenin üstüne koyuyor, kanepeye dönüyor ve hapları ağzına atıp çayla yutuyor.

"Dün Charles'a evlilik sözleşmemizi iptal etmeyi ya da en azından Cayman'daki villayı benim adıma yaptırıp yaptıramayacağını yeniden düşünür müsün diye sordum. İki yıldır evliydik; şimdiye kadar bana güvenmiş olmalıydı, değil mi? Tek istediğim üzerimdeki baskı arttığında kaçacak bir yerdi. Ona, 'Eğer istediğin buysa sen işini, şu Black imparatorluğunu büyütmeye devam edebilirsin ama en azından villanın tapusunu bana ver. Üzerinde ismim olsun. Benim diyebileceğim bir yerim olsun. Bir yuvam olsun,' dedim."

Çantasında gördüğüm biletler aklıma geliyor. Eğer seyahat o ve Bay Black için planlandıysa neden uçuşlar tek yönlüydü?

"*Yuva* kelimesini kullandığımda kendini kaybetti. Herkesin ona yalan söylediğini, parasını çalmaya çalıştığını, ondan yararlandığını söyledi. Sarhoştu, odanın etrafında dört dönüyor ve benim tıpkı eski eşi gibi olduğumu söylüyordu. Bana bir sürü şey söyledi; üçkâğıtçı, servet avcısı, ucuz fahişe... O kadar delirdi ki evlilik yüzüğünü çıkarıp odanın karşısına fırlattı. 'Peki, nasıl istersen öyle olsun!' dedi. Sonra kasayı açtı, altını üstüne getirdi, bazı kâğıtları ceketinin göğüs cebine soktu ve sonra beni iterek geçip hışımla odadan çıktı."

Belgenin ne olduğunu biliyordum. Cebinde görmüştüm. Cayman Adaları'ndaki villanın tapusuydu.

"Molly, işte sen o zaman süite geldin, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Bay Black yolunun üzerindeki can sıkıcı bir diğer engel gibi beni iterek geçmişti.

"Çok garip davrandığım için üzgünüm ama şimdi neden olduğunu biliyorsun."

"Önemli değil," diyorum. "Bay Black senden çok daha kabaydı ve dürüst olmak gerekirse senin çıldırmış değil, üzgün olduğunu düşündüm."

Gülümsüyor. "Biliyor musun Molly, herkesin düşündüğünün aksine daha fazlasını anlıyorsun."

"Evet," diyorum.

"Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Sen bir tanesin."

İltifat karşısında yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğünü sormaya fırsatım olmadan Giselle'in yüzü garip bir şekilde değişiyor. Az önce aldığı ilaçların içinde her ne varsa değişim çok hızlı oluyor. Gözümün önünde katıdan sıvıya dönüşüyor sanki. Omuzları rahatlıyor ve yüzü yumuşuyor. Ninemin hasta olduğu zamanı hatırlıyorum, ilaçlar tam da böyle, en azından bir süreliğine acısını hafifletiyordu. Benim bile anında anlayabileceğim şekilde gergin, taş gibi çarpılmış yüzü huzurlu, mutlu bir görünüme dönüşüyordu. O haplar ninemde mucize yaratmıştı; ta ki artık işe yaramayana kadar. Ta ki yeterli gelmeyene kadar, hiçbir şey işe yaramayana kadar.

Giselle bana doğru dönüyor ve bacak bacak üstüne atarak koltukta oturuyor. Ninemin battaniyesini bacaklarına sarıyor. "Onu sen buldun, değil mi? Charles'ı? Onu ilk bulan sendin?"

"Bendim, evet."

"Ve seni karakola götürdüler, değil mi? Ben öyle duydum."

"Doğru."

"Peki onlara ne söyledin?" Bir elini dudaklarına götürüyor ve işaret parmağını kemiriyor. Ona tırnak kemirmenin pis bir alışkanlık olduğunu ve hoş manikürünü mahvetmemesini söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Dedektife ne gördüysem onu söyledim: Süiti mükemmel hâline döndürmek için nasıl içeri girdiğimi, süitin olasılıkla dolu olduğunu düşündüğümü, yatak odasına girdiğimde Bay Black'i nasıl yatakta uzanmış hâlde bulduğumu, sonra biraz daha incelediğimde ölü olduğunu fark ettiğimi."

"Peki süitte herhangi garip bir şey var mıydı?"

"İçmişti," diyorum. "Korkarım ki Bay Black için bu sıradan bir durum değil."

"Orası öyle," diyor.

"Ama senin hapların... Genelde banyoda olur ama komodinin üstündeydiler, şişe açıktı ve bir kısmı halıya saçılmıştı."

Bütün bedeni kaskatı kesiliyor. "Ne?"

"Evet, bazı hapların üzerine basılmıştı ve halıya yapışmıştı ki süiti sonrasında temizleyecek olanlarımız için bu bir sorun." Keşke tırnaklarını mısır püskülü gibi kemirmese.

"Başka bir şey?" diye soruyor Giselle.

"Kasa açıktı." Giselle başıyla onaylıyor.

"Tabii. Normalde kilitli tutar, bana şifreyi asla vermedi ama o gün her ne aramışsa aldı ve dışarı fırlarken açık bıraktı."

Çay fincanını kaldırıyor ve kibarca bir yudum alıyor. "Molly, polise ben ve Charles hakkında bir şey söyledin mi? İlişkimiz hakkında?"

"Hayır," diyorum.

"Onlara benim hakkımda herhangi bir şey söyledin mi?"

"Gerçeği saklamadım," diyorum. "Ama gönüllü olarak anlatmadım da."

Giselle bir saniyeliğine bana gözünü dikiyor ve sonra beni hazırlıksız yakalayarak uzanıp sarılıyor. Pahalı parfümünün kokusunu alabiliyorum. Lüksün, korku ve ölüm kadar kendine has bir kokusu olması ilginç, değil mi?

"Molly sen çok özel bir insansın, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum," diyorum. "Daha önce de söylenmişti."

"Sen iyi bir insan ve arkadaşsın. Ne kadar yaşasam da senin kadar iyi bir insan olabileceğimi sanmıyorum. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum: Her ne olursa olsun sakın bir saniyeliğine bile seni takdir etmediğimi düşünme."

Benden uzaklaşıyor ve ayaklarının üzerine fırlıyor. Birkaç dakika önce narin ve rahatlamıştı, şimdiyse aşırı yüklü.

"Ne yapacaksın? Bay Black de öldüğüne göre?"

"Pek bir şey değil," diyor. "Polis toksikoloji ve otopsi sonuçları tamamlanana kadar bir yere gitmeme izin vermeyecek çünkü eğer zengin adamın biri ölürse, belli ki onu öldüren karısıdır, değil mi? Doğal sebeplerden, kendine ve etrafındaki herkese yaşattığı stresten ölemez değil mi? Karısının o ölmesin diye azaltmaya çalıştığı stresten?"

"Sence böyle mi oldu? Öylece düşüp öldü mü?"

İç geçiriyor. Gözlerine yaş doluyor. "Bir kalbin durması için pek çok sebep var."

Boğazımda bir yumru hissediyorum. Ninemi, güzel kalbini ve kalbinin duruşunu düşünüyorum.

"Sonuçları beklerken otelde mi kalacaksın?" diye soruyorum.

"Pek başka şansım yok. Gidecek başka bir yerim yok ve muhabirler başıma üşüşmeden otelden nadiren çıkabiliyorum. Bir mülküm yok. Sadece ama sadece benim olan hiçbir şeyim yok Molly. Bunun gibi boktan bir dairem bile yok." İrkiliyor. "Özür dilerim. Görüyor musun? Ara sıra sınırı aşan sadece sen değilsin."

"Önemli değil. Alınmadım."

Uzanıyor ve bir elini dizime koyuyor. "Molly," diyor, "bir süre daha Charles'ın vasiyetinin ne olacağından haberim olmayacak. Bu da bir süre ne yapacağımı bilemeyeceğim anlamına geliyor. O zamana kadar otelde kalacağım. En azından oranın faturası çoktan ödendi."

Duraksayıp bana bakıyor. "Bana göz kulak olur musun? Otelde demek istiyorum. Benim hizmetçim olur musun? Sunitha da iyi, hoş ama aynı şey değil. Sen benim için kız kardeş gibisin, biliyorsun değil mi? Ara sıra deli saçması şeyler söylesen ve toz almayı çok fazla sevsen de her şeye rağmen bir kız kardeşsin."

Giselle'in benim hakkımda bu kadar olumlu düşünmesinden, diğerlerinin göremediği şeyleri görmesinden ve beni aileden saymasından onur duymuştum.

"Seninle ilgilenmek benim için onurdur," diyorum. "Tabii Bay Snow için de sakıncası yoksa."

"Harika. Geri döndüğümde ona söyleyeceğim." Kalkıyor, kapıya yürüyor ve sarı çantasını alıyor. Kanepeye getiriyor ve bir tomar banknot çıkarıyor; fazlasıyla tanıdık gelen bir tomar. İki yeni yüz dolarlık banknotu çekiyor ve ninemin gümüş çay tepsisinin üzerine koyuyor.

"Senin için," diyor. "Bunu hak ettin."

"Ne? Bu para çok Giselle."

"Dün sana bahşiş veremedim. Bunu bahşişin olarak gör."

"Ama dün süiti temizlemeyi hiç bitiremedim."

"Bu senin hatan değil. Bu sende kalsın ve bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranalım."

Bilhassa ben bu konuşmayı unutmayı asla başaramayacaktım ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Kalkıyor ve kapıya yöneliyor ama sonra durup bana dönüyor. "Bir şey daha var Molly. Senden bir iyilik istemeliyim."

Bunun ütü ya da çamaşırla ilgili olup olmadığını merak ediyorum ama hemen akabinde söylenenler beni şaşırtıyor.

"Sence hâlâ bizim süitimize girebilir misin? Şu an polis kordonu altında ama orada çok ihtiyacım olan bir şeyi bıraktım. Banyo vantilatörüne sokuşturdum."

Bu, dün o banyoda duş alırken duyduğum hantal sesi açıklıyor.

"Geri almak istediğin şey nedir?"

"Silahım," derken sesi nötr ve sakin. "Risk altındayım Molly. Bay Black yokken savunmasızım. Herkes benden bir şey istiyor. Korunmaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diyorum. Ama gerçekte bu istek bende öfkeli bir endişe doğuruyor. Boğazımın tıkandığını hissediyorum. Bay Snow'un tavsiyesini düşünüyorum: "Eğer bir misafir beklenenin üzerinde bir şey talep ederse bunu bir imtihan olarak düşün. Reddetme. Üstesinden gel!"

"Elimden geleni yapacağım," diyorum ama kelimeler tekliyor. "Eşyanızı... Almak için." Hazır olda, önünde duruyorum.

"Tanrı seni korusun Hizmetçi Molly," diyor ve kollarıyla beni tekrar sarmalıyor. "Başkalarının ne dediğine aldırma. Sen ne bir ucubesin ne de robot ve bunu yaşadığım sürece unutmayacağım. Göreceksin. Yemin ederim unutmayacağım."

Ön kapıya koşuyor, dolaptan gösterişli yüksek topuklu ayakkabılarını alıyor ve ayağına geçiriyor. Fincanını ninemin yaptığı gibi mutfağa taşımaktansa arkada, masada bırakıyor. Ama omzuna astığı sarı çantasını her nedense unutmuyor. Ön kapımı açıyor, bana bir öpücük yolluyor ve elini hoşça kal demek için sallıyor.

Aklıma bir düşünce geliyor.

"Bekle," diyorum.

Neredeyse merdivenlere varmış durumda. "Giselle, beni nerede bulacağını nasıl bildin? Ev adresimi nereden buldun?"

Dönüyor. "Ah," diyor. "Bana oteldeki biri verdi."

"Kim?" diye soruyorum.

Gözlerini kısıyor. "Hımm... Tam olarak hatırlayamıyorum ama endişelenme. Seni sürekli rahatsız edecek değilim. Ve teşekkürler Molly. Çay için. Konuşma için. Kendin olduğun için."

Ve böylece güneş gözlüklerini indiriyor, kırık yangın kapısını çekerek açıyor ve gidiyor.

ÇARŞAMBA

BÖLÜM 10

Ertesi sabah saatimin alarmı çalıyor. Öten bir horozun sesi. Onca aydan sonra bile ninemin sessizce koridorda yürüdüğünü, eklemlerinin nazikçe kıtırdadığını duyuyorum.

Kalkma zamanı kızım! Yeni bir gün başlıyor. Bir süre ayaklarını sürüdükten sonra mutfakta bize İngiliz kahvaltı çayı ve marmelatlı kızarmış hamur yapmakla oyalanıyor.

Ama hayır, bu gerçek değil, sadece bir hatıra. Öten horozu susturmak için alarmın düğmesine basıyorum ve Rodney'nin gece bana mesaj atmış olma olasılığını düşünerek telefonumu kontrol ediyorum. Mesajlar: Sıfır.

İki ayağımı parke zemine koyuyorum. Fark etmez. Bugün işe gideceğim. Rodney'yi orada görürüm. İlişkimizin ateşini ölçeceğim. İşleri yoluna koyacağım. Arkadaşım olduğu için Giselle'e yardım edeceğim. Ne yapacağımdan emin olacağım.

Geriniyorum ve yataktan çıkıyorum. Başka bir şey yapmadan önce tüm çarşafları ve yorganı yatağı tekrar düzeltmek için çıkarıyorum.

Eğer bir şey yapacaksan düzgün yap.

Çok doğru nine. Üstteki çarşafla başlıyorum, düzenli bir şekilde vurup yatağa yerleştiriyorum. Kıvır, sıkıştır. Köşeleri üçgen şeklinde katla. Sonra ninemin yorganını topluyorum, düzeltiyorum, yıldızı her zaman olduğu gibi kuzeye bakacak şekilde yerleştiriyorum. Yastıkları şişiriyorum, sistemli olarak kırk beş derece açıyla yatak başına yerleştiriyorum, örgü püsküllerıyle iki tombul tepecik şeklinde.

Mutfağa gidiyor ve kızarmış hamurlarımı ve çayımı hazırlıyorum. Her ısırık alışımda kendi gıcık sesimi duyuyorum. Ninem hayattayken çıkardığım korkunç sesleri neden duymuyordum?

Ah nine! Sabahları ne kadar çok severdi. Bir melodi mırıldanır, mutfakta koşuştururdu. İki kişilik sade mutfak masamızda oturur ve günışığındaki bir serçe gibi kahvaltısını gıdım gıdım yiyerek cıvıldayıp dururdu.

Bugün Coldwelllerin kütüphanesine girişeceğim Molly. Ah Molly, keşke orayı görebilseydin. Bir gün seni ziyarete götürüp götüremeyeceğimi Bay Coldewell'e soracağım. Koyu renk deri ve cilalı ceviz mobilyalarla kaplı muhteşem bir oda ve o kadar çok kitap var ki. İnanır mısın, oraya o kadar az giriyorlar ki. O kitapları kendi kitaplarım gibi seviyorum ve bugün toz alma günü. Haberin olsun, kitapların tozunu almak alengirli bir iş. Birçok hizmetçinin yaptığı gibi üzerlerindeki tozu üfleyip geçemezsin. Temizlik öyle bir şey değil Molly. O sadece tozun yerini değiştirmek...

İkimizi de güne hazırlamak için anlatıp dururdu.

Çayımı höpürdettiğimi duyuyorum. İğrenç. Kızarmış hamurdan bir ısırık daha aldığımda daha fazla yiyemeyeceğimi anlıyorum. Kabul edilemez bir israf olmasına rağmen gerisini atıyorum. Tabaklarımı yıkıyorum ve duş için banyoya gidiyorum. Ninem öldüğünden beri her şeyi biraz daha hızlı yapıyorum çünkü daireyi mümkün olduğunca çabuk terk etmek istiyorum. O olmadan sabahlar çok zor geçiyor.

Hazırım. Kapıdan çıkıyorum ve Bay Russo'nun dairesine doğru gidiyorum. Kısaca kapıyı çalıyorum. Onu kapının diğer tarafında duyuyorum. Bir tıkırtıyla açılıyor.

Kolları kenetli bir şekilde duruyor. "Molly," diyor, "saat sabahın yedisi. Umarım boş yere uyandırılmıyorumdur."

Elimde parayı tutuyorum. "Bay Russo, işte kiranın iki yüz doları."

İç çekiyor ve kafasını sallıyor. "Kira bin sekiz yüz dolar ve bunu biliyorsun."

"Evet, hem borçlu olduğum miktar hem de bunu bildiğim konusunda haklısınız ve günün sonunda geri kalanını da temin edeceğim. Söz veriyorum."

Biraz daha kafasını sallıyor ve yaygara çıkarmaya devam ediyor. "Molly, eğer ninene bu kadar saygı duymuyor olsaydım..."

"Gün sonunda. Göreceksiniz," diyorum.

"Gün sonu yoksa bir sonraki adıma geçerim Molly. Seni evden çıkarırım."

"Buna gerek kalmayacak. İki yüz dolarlık ödemeyi yaptığımı kanıtlayan bir fatura alabilir miyim?"

"Şimdi mi? Bunu şimdi isteyecek cesaretin var mı? Peki ya hepsini ödedikten sonra yarın almaya ne dersin?"

"Bu mantıklı bir anlaşma. Teşekkür ederim. İyi günler Bay Russo."

Böylece dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

İşe dokuzdan çok önce varıyorum. Her zamanki gibi ulaşımda gereksiz yere zaman kaybetmekten kaçınmak için tüm yolu yürüyorum. Bay Preston podyumunun arkasında, otel girişinin en üst basamağında dikiliyor. Telefonla görüşüyor. Beni gördüğünde ahizeyi indiriyor ve gülümsüyor.

Giriş bu sabah her zamankinden daha işlek. Döner kapının dışında depoya taşınmayı bekleyen bir sürü bavul var. Misafirler aceleyle girip çıkıyor, birçoğu fotoğraf çekiyor ve Bay ve Bayan Black hakkında konuşuyor. "Cinayet" kelimesinin lunaparktaki

bir günden ya da yeni bir dondurma aromasından bahsedilircesine bir kereden fazla kez söylendiğini duyuyorum.

"Günaydın Bayan Molly," diyor Bay Preston. "İyi misiniz?"

"Oldukça iyiyim," diyorum.

"Dün gece eve sağ salim vardınız, değil mi?"

"Vardım. Teşekkür ederim."

Bay Preston boğazını temizliyor. "Biliyorsun Molly. Eğer bir sorunun varsa –herhangi bir sorunun– iyi ve yaşlı Bay Preston'a güvenebileceğini unutma." Alnı garip bir şekilde karışıyor.

"Bay Preston, siz endişeli misiniz?"

"Öyle demeyeyim. Sadece sana iyi bir arkadaş olmak isterim ve bir ihtiyacın olursa yanında olacağımı bilmeni isterim. Bay Preston'a başınla minik bir işaret ver yeter. Ninen iyi bir kadındı. Ondan hoşlanırdım ve o da benim değerli 'Mary'me çok iyi davrandı. Eminim ninen olmadan işler kolay yürümüyordur."

Vücudunun ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Bir anlığına azametli kapıcı Bay Preston gibi değil de aşırı gelişmiş bir çocuk gibi görünüyor.

"Teklifiniz için müteşekkirim Bay Preston ama ben oldukça iyiyim."

"Peki o zaman," diyor kepine küçük bir dokunuşla. Hemen sonrasında boy boy üç çocuklu bir aile ve altı valizle ilgilenmesi gerekiyor. Doğru düzgün vedalaşamadan onlara dönüyor.

Zikzak çizerek misafir kalabalığının içinden geçiyorum, döner kapıyı itiyorum ve lobiye giriyorum. Doğrudan merdivenlere, oradan da temizlik bölümüne ilerliyorum. Üniformam temiz ve koruyucu bir filmle sarılı bir şekilde kilitli dolabımda asılı. Dolabımın şifresini giriyorum ve kilit fırlayarak açılıyor. Üst rafta Giselle'in kum saati var; uzak, egzotik diyarlardan gelen, karanlıkta bir umut gibi parlayan onca altın sarısı kum. Arkamda birinin varlığını hissediyorum. Döndüğümde dolabımı gözetleyen Cheryl'la karşı karşıya geliyorum, yüzü haşin ve sıkıntılı, diğer bir deyişle her zamanki hâli.

Neşeli bir iyimserlik yolunu deniyorum. "Günaydın. Umarım bugün daha iyi hissediyorsundur ve bir günlük dinlenme iyi gelmiştir," diyorum.

İç geçiriyor. "Benimki gibi bir sağlık durumunun neye benzediğini anladığından şüpheliyim Molly. Bağırsaklarımda sorun var ve stres durumu kötüleştiriyor. İşyerimde ölü bir adam bulunması gibi stresler. Sindirim sistemi işlevsizliği yaratan stres."

"İyi olmadığın için üzgünüm," diyorum.

Sonra gitmesini umuyorum ama gitmiyor. Sadece yolumun üzerinde duruyor. Sürtündüğünde üniformamın üzerindeki plastik sargı, uğursuzluk alameti bir ses çıkarıyor.

"Blacklerle olan çok kötü," diyor.

"Bay Black'e demek istiyorsun," diyorum. "Evet. Çok korkunç."

"Hayır. Black öldüğüne göre artık bahşişlerini alamayacak olman çok kötü." Yüzü bana bir yumurtayı hatırlatıyor, karaktersiz ve yavan.

"Aslına bakarsan," diyorum, "sanırım Bayan Black hâlâ otelde misafir."

Burnunu çekiyor. "Giselle'in yeni odasına Sunitha bakıyor. Tabii ki işini ben denetliyorum."

"Tabii ki," diyorum. Bahşişleri çalmak için yeni bir taktik ama uzun sürmeyecek. Giselle, Bay Snow'la konuşacak. Tekrar onunla ilgilenmemi talep edecek. Yani şimdilik dilimi tutacağım.

"Polis'in eski Black süitinde işi bitti," diyor Cheryl. "Altını üstüne getirmişler. Tümüyle dağılmış. Düzeltmek için epey uğraşman gerekecek. Polislerin de iyi bahşiş verdiği söylenemez. Bundan sonra Chenlerle ben ilgileneceğim. Çok çalışmanı istemem."

"Ne kadar düşüncelisin," diyorum. "Teşekkür ederim Cheryl."

Orada biraz daha dikiliyor ve dolabımın içine bakıyor. Gözleri Giselle'in kum saatinde. Öyle bir kıskançlıkla bakıp lekeliyor ki gözlerini oyup çıkarmak istiyorum. O benim, benim hediyem. Benim arkadaşımdan. Benim.

"Affedersin," diyorum ve dolabın kapağına çarparak kapatıyorum.

Cheryl irkiliyor.

"Gitsem iyi olacak. İşe koyulmalıyım."

Üniformamı kapıp soyunma odasına yollandığımda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Üniformamı giyip el arabamı yeniden doldurur doldurmaz ana lobiye doğru yola koyuluyorum. Resepsiyonda Bay Snow'u görüyorum. Sıcak bir günde eriyen şeker kaplı bir donat gibi tepesi atmış görünüyor. Eliyle işaret edip beni çağırıyor.

Misafir akınının benim ve el arabamın yanından geçmesine izin verirken dikkatliyim ve bana hiç umursamasalar bile her birini başımla selamlıyorum. Defalarca, "Önden buyurun hanımefendi/beyefendi," diyorum. Asansörden resepsiyon masasına kadar olan kısa mesafeyi almak çok uzun sürüyor.

"Bay Snow, özür dilerim. Bugün çok yoğun," diyorum resepsiyona vardığımda.

"Molly, seni gördüğüme sevindim. Dün işe geldiğin için tekrar teşekkür ederim ve bugün de. Pek çok çalışan son günlerde olanları hasta numarası yapmak için bahane olarak kullandı. Görevlerini yerine getirmedi."

"Ben asla böyle bir şey yapmam Bay Snow. *Her işçi arının kovanda bir yeri vardır.* Bana bunu siz öğrettiniz."

"Öyle mi?"

"Evet. Geçen seneki mesleki gelişim seminer günü esnasında konuşmanızın bir parçasıydı. Otel bir kovan ve içinde çalışan her kişi bir arı. Tek tek her birimiz olmadan bal olmaz."

Bay Snow'un bakışları üzerimden geçip yoğun lobiye kayıyor. Bunu fırsat bilip etrafa dikkat ediyorum. Bir çocuk yüksek sırtlı sandalyelerden birinde kazağını unutmuş. Meşgul bir portör, gıcırtılı bir valizi peşinden sürüklerken mermer zeminde rüzgâra kapılmış bir ileri bir geri savrulan, naylon bir atık poşeti önüne katıyor.

"Garip bir dünya Molly. Dün, talihsiz olayların ardından misafirlerin rezervasyonlarını iptal edeceklerinden ve otelimizin boşalacağından endişeleniyordum ama bugün tam tersi oldu. Daha fazla müşteri rezervasyon yaptırıyor. Hanımefendilerden oluşan gruplar sürüler hâlinde çay ziyafeti için geliyor ve etrafa bakınıyor. Konferans salonumuz gelecek ay için tamamıyla doldu. Görünüşe bakılırsa herkes birer amatör hafiye. Hepsi elini kolunu sallayarak otele gelip Bay Black'in zamansız vefatının ardındaki gizemi çözebileceğini sanıyor. Resepsiyona bak. Neredeyse zar zor yetişiyorlar."

Haklı. Bankonun arkasındaki penguenler ekranlarına şiddetle vuruyor; valeler, portörler ve kapıcılara emirler yağdırıyordu.

"Büyük Regency revaçta bir mekâna dönüştü," diyor Bay Snow. "Bay Black sağ olsun."

"Ne kadar ilginç," diye belirtiyorum. "Ben de tam bir gün son derece uğursuz olabilirken ertesi günün bir nimete dönüşebilmesi üzerine düşünüyordum. Bu hayatta virajı dönmeden ölü bir adamla mı yoksa bir sonraki randevunla mı karşılaşacağını asla bilemezsin."

Bay Snow eline öksürüyor. Umarım üşütmüyordur. Yaklaşıyor ve fısıltıyla konuşuyor. "Dinle Molly. Polisin Black süitindeki incelemesinin artık bittiğini sana söylemeliyim. Umarım tatsız bir şeyleri açığa çıkarmamışlardır."

"Çıkarmışlarsa da ben temizlerim. Cheryl bana bugün oradan başlamamı söyledi. Hemen oraya gideceğim efendim."

"Ne? Cheryl'a kendisinin halletmesini özellikle belirtmiştim. O süiti kiralamak için bir acelemiz yok. Tabiri caizse, biraz ölü toprağı serpilse iyi olur. Katlanmak zorunda kaldığından daha fazla strese sokmak istemiyorum seni."

"Önemli değil Bay Snow," diyorum. "Süitlerin karman çorman olması beni daha çok strese sokuyor. Eski hâline dönerse çok daha iyi hissedeceğim; o yatakta hiç kimse ölmemiş gibi temizlendiğinde."

"Sus!" diyor Mr. Snow. "Misafirleri korkutmayalım." Ancak o zaman içsesimi terk ettiğimin farkına varıyorum.

"Özür dilerim Bay Snow," diye fısıldıyorum. Sonra dinliyor olabilecek herkesin yararına bağırarak, "Şimdi bir süiti, özel bir süiti değil, listemde hangisi varsa onu temizlemeye başlayacağım."

"Evet, evet," diyor Bay Snow. "En iyisi sen git Molly."

Böylece birçok misafiri savuşturarak Social'dan gazeteleri almak ve Rodney'yi görmek umuduyla oradan ayrılıyorum.

Oraya vardığımda barın arkasında pirinç muslukları parlattığını görüyorum. Gözlerimi ona çevirdiğim anda aniden içim ısınıyor.

Dönüyor. "Ah, merhaba," diyor sadece benim için olduğunu bildiğim bir biçimde gülümseyerek. Elinde bir kurulama bezi tutuyor; tamamen beyaz, lekesiz.

"Seni aramadım," diyorum. "Mesaj da atmadım. Şu andaki gibi yüz yüze konuşabileceğimizi düşündüm. Ama bilmeni istiyorum ki eğer umduğun iletişim biçimini uygulamadıysam sana istediğin zaman –ne zaman istersen, gece veya gündüz– mesaj atmaktan ya da seni aramaktan mutluluk duyarım. Sadece beklentilerini paylaşmaktan çekinme, ben uyum sağlarım. Bu sorun olmaz."

"Vay!" diyor. "Tamam o zaman." Gıcır gıcır, beyaz havluyu alıyor ve omzuna atıyor. "Öyleyse," diyor, "dün gece ilginç bir şey öğrendin mi?"

Bara yaklaşıyorum. Bu sefer fısıldadığımdan emin olacağım. "Buna inanmayacaksın," diyorum.

"Anlat bana," diye cevap veriyor.

"Giselle beni görmeye geldi! Evime! Eve vardığımda apartmanın önünde bekliyordu. İnanabiliyor musun?"

"Hah. Ne sürpriz ama," diyor ama sesi sanki hiç de şaşırmamış gibi garip çıkıyor. Bir bardağı alıyor ve parlatmaya başlıyor. Bütün cam eşyalar aşağıdaki mutfakta düzgünce sterilize edilmiş olmasına rağmen her noktayı siliyor. Mükemmelliğe olan adanmışlığını takdir ediyorum. O harika biri.

"Peki Giselle ne istedi?" diye soruyor.

"Şey," diyorum, "bu arkadaşlar arasında bir sır." Duruyorum ve kalabalık restoranda etrafta dinleyen birileri olmadığından emin oluyorum. Kimse benim tarafıma bakmıyor gibi.

"Silah sesinden ürkmüş bir hâlin var," diyor. Yüzünde oyuncu bir tebessüm var ve sanırım benimle flört ediyor. Bu düşünceyle kalbim bayılacak kadar atmaya başlıyor.

"Bunu söylemen komik," diye cevap veriyorum. Ona başka ne söyleyebilirim diye düşünmeme gerek kalmadan Rodney, "Juan Manel hakkında konuşmalıyız," diyor.

Aniden suçluluk ağır basıyor. "Ah, tabii ki." O kadar çok Rodney'ye ve filizlenen ilişkinin heyecanına odaklanmıştım ki Juan Manuel'i tamamen unutmuştum. Rodney'nin benden daha iyi bir insan olduğu ortada, daima başkalarını düşünüyor ve kendini ikinci plana koyuyor. Bu bana ne kadar çok şey öğretmek zorunda kalacağının ve hâlâ ne kadar çok şey öğrenmem gerektiğinin bir hatırlatıcısı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum.

"Polisin gittiğini ve Black süitinin boş olduğunu duydum. Doğru mu?"

"Bunu doğrulayabilirim," diyorum. "Aslında bir süreliğine kiralanmayacak. Bugün ilk iş orayı temizleyeceğim."

"Bu harika!" diyor Rodney. Bir parlatılmış bardağı bırakıyor, diğerini alıyor. "Juan Manuel için şu an en güvenli yerin Black süiti olduğunu düşünüyorum," diyor. "Polisler gitti, oda yakın zamanda kiralanmayacak; gerçi misafirler ilgilenmediğinden değil. Buranın hâlini gördün mü bugün? Şehirdeki her orta yaşlı polisiye izleyicisi, kedi delisi kadın lobide dolanıp Giselle'i görmeyi ya da ona benzer bir şeyler umuyor. Dürüst olmam gerekirse acınası bir durum."

"Sana şu sözü veriyorum: Hiçbir meraklı işgüzar süite giremez," diyorum. "Yapacak işim var ve onu yapmaya niyetliyim.

Süit temizlenir temizlenmez sana haber vereceğim ve Juan Manuel içeri girebilecek."

"Harika," diyor Rodney. "Senden bir şey daha isteyebilir miyim? Juan Manuel bana küçük valizini verdi. Onu süite koyabilir misin acaba? Yatağın altına ya da bir yerlere... Ona orada olduğunu söyleyeceğim."

"Tabii ki," diyorum. "Senin için ve Juan Manuel için her şeyi yaparım."

Rodney tanıdık donanma mavisi silindir çantayı bir bira fıçısının arkasından çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkürler Molly," diyor. "Vay be, keşke her kadın senin gibi harika olsa. Çoğu çok daha karmaşık."

Çoktan iki katı hızla çarpmaya başlayan kalbim yere konup havaya yükseliyor. "Rodney, merak ediyordum da belki bir gün birlikte dondurma yemeye gidebiliriz, değil mi? Tabii eğer yapbozları sevmiyorsan. Yapboz sever misin?" diye soruyorum.

"Yapboz mu?"

"Evet, yapboz."

"Ah, eğer seçenekler bunlarsa ben daha çok dondurma adamıyım. Bu günlerde biraz yoğunum ama evet bir gün gideriz. Elbette."

Juan Manuel'in çantasını alıyorum, omzuma asıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

"Molly," diye seslenildiğini duyuyorum. "Gazetelerini unuttun."

Büyük bir tomarı barın üstüne külçe gibi bırakıyor ve onları kucaklıyorum.

"Teşekkür ederim Rodney. Çok naziksin."

"Ah, biliyorum," diyor göz kırparken. Sonra bir garson ve siparişiyle ilgilenmek için arkasını dönüyor.

Bu çılgınca lezzetli karşılaşmadan sonra yukarı yöneliyorum. Neredeyse havada uçuyorum ama eski Black süitinin kapısına

varır varmaz anıların ağırlığı beni yere çakıyor. Bu süite girmeyeli iki gün oldu. Kapı olduğundan daha büyük ve heybetli gözüküyor. İçeri girmek için güç toplayarak nefes alıp veriyorum. Sonra hızlıca girmek için anahtar kartımı kullanıyor ve el arabamı peşimden çekiyorum. Kapı tıkırtıyla kapanıyor.

İlk fark ettiğim şey koku ya da kokunun eksikliği; Giselle'in parfümünün Bay Black'in tıraş losyonuna karışmış kokusu yok. Önümdeki manzarayı taradığımda bütün mobilyaların her bir çekmecesinin açık olduğunu görüyorum. Koltuktaki yastıklar yerde ve fermuarları açılmış. Oturma odası masası parmak izleriyle bezeli ve öyle bırakılmış; izler suçüstü yakalanmış durumda. Yerler, her ne kadar parmaklarımın boyayla kaplanmasından nefret etmiş olsam da anaokulunda yapmaya zorlandığım parmak boyası resimlerini andırıyor. Bir rulo yanıcı sarı uyarı bandı yatak odası kapısının orada, yerde terk edilmiş hâlde yatıyor.

Derin bir nefes daha alıyor ve süitte ilerliyorum. Yatak odasının girişinde duruyorum. Yatak çırılçıplak, ne çarşaf var ne de yatak örtüsü. Polisin çarşafları yanında götürüp götürmediğini merak ediyorum. Bu nevresim sayımımda eksik olacağı ve bunu Cheryl'a gerekçelendirmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Yastıklar fırlatılmış, kılıflarından çıkarılmış, üzerlerindeki lekeler grotesk boğa gözleri gibi parıldıyor. Sadece üç yastık var, dört değil.

Aniden başım dönüyor. Dengemi korumak için kapıya tutunuyorum. Kasa açık ama şimdi içinde bir şey yok. Giselle'in ve Bay Black'in tüm kıyafetleri gardıroplardan boşaltılmış ve Bay Black'in yatağın yanında duran ayakkabıları gitmiş. Komodinler de toz içinde, çirkin parmak izleri geriye kalan pudranın arasından işaret veriyor. Muhtemelen bazıları benim.

Haplar gitmiş, yerde ezilmiş olanlar bile buharlaşmış. Aslında süitteki doğru düzgün temizlenmiş tek şey halılar ve yerler

gibi gözüküyor. Belki de polis süpürdü ve kanıtları emdi; Blacklerin özel yaşamının mikrofiber ve partükülleri tek bir filtreye hapsedildi.

Bay Black'in kendisinin hayalet benzeri bir dumanmışçasına beni bir kenara ittiğini hissettiğimde üzerimden soğuk bir ürperti geçiyor. Giselle'in kolundaki morlukları hatırlıyorum, *Ah, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Onu seviyorum biliyorsun.* İğrenç adam süitte ya da koridorda ona her rastladığımda beni sanki ezilmeyi hak eden bir böcek ya da haşereymişim gibi itekliyordu. Hayalimde pis, leş gibi kokan bir puro içen habis, kem gözlü bir yaratık.

Şakaklarımın öfkeyle attığını hissediyorum. Giselle şimdi nereye gidecekti? Ne yapması gerekiyordu? Giselle'i, kendimi düşündüğüm kadar düşünüyorum. Bay Russo bu sabah yeni tehditler savurdu. *Kirayı öde, yoksa evden çıkarılırsın.* Evim, bu iş. Bana kalan tek şeyler. Gözyaşlarımın akmasına ramak kaldığını hissediyorum ve şu an ihtiyacım olan son şey bu.

Çok çalışanların başına iyi şeyler gelir. Temiz vicdan, temiz yaşam.

Ninem her zaman imdadıma yetişiyor.

Onun tavsiyesini dinliyorum. El arabama koşturuyorum ve plastik eldivenlerimi takıyorum. Cam masalara, pencerelere, mobilyalara dezenfektan sıkıyorum. Odada bulunmuş tüm davetsiz misafirlerden kalan izleri, tüm izleri söküp atıyorum. Sonra duvarları ovuyorum, sakar dedektifler gelmeden önce burada olmadığından emin olduğum sürtünme izleri ve göçüklerle başlıyorum. Yatağı kusursuz beyazlıkta bir örtüyle kaplıyorum. Yatağı yeni çarşaflar aşağı sarkacak şekilde yapıyorum. Kapı kolları parlatılıyor, kahve servisi bölümü yenileniyor, kâğıt örtüleriyle temizliklerine kefil olunan temiz su bardakları konuyor. Ezberden çalışıyorum, bedenim kendi ahengiyle hareket ediyor, bunu o kadar çok yaptım ki birçok gün, oda ve misafir iç içe geçip

bulanıklaşıyor. Yatağa bakan yaldızlı aynayı parlatırken ellerim titriyor. Şu ana odaklanmalıyım, geçmişe değil. Kendi mükemmel görüntüm bana ışıldayarak bakana kadar siliyorum.

Blacklerin yatak odasında temizlenecek tek bir köşe kaldı; Giselle'in gardırobunun ardındaki karanlık köşe. Elektrik süpürgesini alıyorum ve oradaki halının üzerinden defalarca geçiyorum. Dikkatle duvarları inceliyorum, dezenfektanla aşağıya doğru derinlemesine siliyorum. İşte. Silindi.

İşçiliğime bakıyorum ve süitin eski hâline döndüğünü görüyorum. Havada hoş ve keskin bir turunç kokusu var.

Zamanı geldi.

Banyodan uzak durmuştum ama bunu daha fazla yapamam. Orası da darmadağın bırakılmış. Havlular, mendiller, tuvalet kâğıtları bile kayıp, hepsi gitmiş. Aynada ve banyo küvetinin etrafında parmak izi pudrası var. Püskürtüyorum, parlatıyorum ve yeniliyorum. Bu küçük odada, işlevi yüzünden daha saldırgan bir şekilde dezenfekte edildiğinden çamaşır suyunun sert kokusu o kadar güçlü ki genzim yanıyor. Vantilatörün düğmesini çeviriyorum ve tanıdık hantal sesi duyuyorum. Hızla kapatıyorum.

Zamanı geldi.

Plastik eldivenlerimi çıkarıp çöp kutusuna atıyorum. El arabamdan küçük, basamaklı tabureyi alıyorum ve vantilatörün altına yerleştiriyorum. Vantilatörün muhafazası kolayca çıkıyor. İki mandalını tamamen çıkarmak için içeri itiyorum. Muhafazayı ihtiyatla lavabonun yanına yerleştiriyorum. Tekrar sandalyeye çıkıyorum ve bir kolumu vantilatörün karanlık girintisine, parmak uçlarım soğuk metale değene kadar bilinmezliğe sokuyorum. Nesneyi indiriyorum ve iki elimle tutuyorum. Düşündüğümden daha küçük, düz, siyah ve şaşırtıcı derecede ağır. Kabzası, zımpara kâğıdı ya da bir kedinin dili gibi pütürlü. Namlusu tatminkâr bir ışıltıyla pürüzsüz. El değmemiş. Parlatılmış. Temiz.

Giselle'in silahı.

Hayatımda hiç buna benzer bir şey tutmadım. Öyle olmadığını bilsem de sanki canlı gibi geliyor.

Kim onu, buna sahip olmakla suçlayabilir? Ben onun yerinde olsaydım, Bay Black ve diğerleri tarafından bu şekilde muamele görseydim, şey... Şaşıracak bir şey yok. Elimdeki güç beni anında daha güvende ve görünür kılıyor, hissedebiliyorum. Yine de bu silahı kullanmadı. Kocasının üzerinde kullanmadı.

Nereye gidecek? Ne yapacak? Peki ben ne yapacağım? Odadaki yerçekimi kuvvetinin değiştiğini hissediyorum, her şeyin ağırlığı omuzlarıma çullanıyor. Tabancayı lavaboya yerleştiriyorum, tekrar merdivene tırmanıyorum ve vantilatörün muhafazasını yerine takıyorum. Basamaklardan tekrar aşağıya iniyorum ve sonra silahı tekrar alıp oturma odasına götürüyorum. Avuçlarımda çok güzel duruyor. Bununla ne yapacağım? Giselle'e nasıl götüreceğim?

Sonra çözümü buluyorum. Televizyonun boş bir meşgale olduğunu söylerler ama öğrendiğim pek çok ders *Columbo*'ya dayanıyor.

Göz önünde saklı.

Silahı dikkatlice cam masanın üzerine koyuyorum ve sonra el arabama gidiyorum. Juan Manuel'in silindir çantasını çıkarıyorum. Yatak odasına geri gidiyorum ve çantasını yatağın altına sürüyorum. Sonra oturma odasına geri dönüyorum.

Dikkatimi yanımda sabit ve kararlı bir şekilde duran elektrik süpürgeme çeviriyorum. Toz torbasının fermuarını açıyor ve kirli filtreyi çıkarıyorum. El arabamdan yepyeni bir filtre çıkarıyorum ve silahı içine bırakıyorum. Yeni filtreyi süpürgemin içine itiyorum. Fermuarı çekiyorum. *Gözden uzak olan, gönülden de uzak olur.* Süpürgeyi ileri geri sallıyorum. Sırrımdan, sessiz arkadaşımdan hiçbir ses yok.

Kirli filtremi alıp çöp kutusuna atmak üzereyken bir toz yığını pat diye halıya düşüyor. Ayaklarımın dibinde kir toz içinde

kalan halıya bakıyorum şimdi. Pislik yuvasının ortasında bir yerde bir şey parlıyor. Eğiliyorum ve nesneyi elime alıyorum. Pisliği temizliyorum. Altın, ağır, elmas ve diğer mücevherlerle süslenmiş. Bir yüzük. Bir erkek yüzüğü. Bay Black'in evlilik yüzüğü. Hemen avucumun içinde.

*Tanrı verdi, Tanrı aldı.**

Parmaklarımı kenetliyorum. Dualarıma cevap almış gibiyim. "Teşekkür ederim nine," diyorum kendi kendime.

Çünkü ancak o zaman artık ne yapmam gerektiğini biliyorum.

---

* Eski Ahit, Eyüp, 1:21
"And said, Naked came I out of my mother's womb, and naked shall I return thither: The LORD gave, and the LORD hath taken away; blessed be the name of the LORD." (Kral James versiyonu)
"Dedi ki,
'Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim.
RAB verdi, RAB aldı,
RAB'bin adına övgüler olsun!'" (Kaynak: https://incil.info/) (ç.n.)

BÖLÜM 11

Silah elektrik süpürgemde saklı. Yüzük dikkatlice bir mendile sarılı hâlde sutyenimin sol kısmına tıkılı, hemen kalbimin yanına.

Elektrik süpürgem yerine el süpürgesiyle elimden geldiğince fazla odayı, elimden geldiğince hızlı süpürüyorum. Bir noktada koridorda Sunhita ile karşılaşıyorum. Beni gördüğünde irkiliyor ki bu normal değil. "Ah, çok özür dilerim," diyor.

"Sunhita her şey yolunda mı?" diye soruyorum. "Temizlik malzemelerin mi bitti?"

Kolumu yakalıyor. "Onu sen buldun. Ölü. Sen çok iyi bir kızsın. Dikkatli ol. Bazen bir yer taze kar kadar temiz görünür ama değildir. Bu sadece bir tuzak. Anlıyor musun?"

Aklıma hemen Cheryl'ın tuvalet beziyle lavaboları temizleyişi geliyor.

"Tamamen anlıyorum Sunitha. Her zaman temiz tutmalıyız."

"Hayır," diye tıslıyor. "Çok daha dikkatli olmalısın. Çimenler yeşil ama içinde yılanlar var."

Ve böylece beyaz bir havluyu havada sallayıp sonra kirli çamaşır yığınına bırakıyor. Bana anlamadığım, dağarcığıma uymayan bir ifadeyle bakıyor. İçine ne girmiş? Soramadan el arabasıyla bir sonraki odaya doğru uzaklaşıyor.

Bu garip karşılaşmayı ardımda bırakmaya çalışıyorum. Öğlen yemeğinden birkaç dakika önce kaçabilmek için elimden geldiğince çabuk işimi bitirmeye odaklanıyorum.

Zamanı geldi.

El arabamı asansöre itiyorum ve gelmesini bekliyorum. Kapı üç kere açılıyor ama misafirler bana bakıyor ancak bir sürü yer olmasına rağmen içeri girmeme izin verecek kadar hareket etmiyorlar. Hizmetçiler en son girer.

Sonunda kapılar açılıyor ve asansör boş. Bodrum katına kadar bana ait. Kilitli dolabıma doğru köşeyi dönmek için el arabamla aceleyle giderken neredeyse Cheryl'la çarpışıyorum.

"Nereye böyle aceleyle? Ve tüm o odaları nasıl bu kadar hızlı bitirdin?" diye soruyor.

"Verimli bir iş çıkardım," diye cevap veriyorum. "Özür dilerim, yemek saatinde yapmam gereken bir işim var."

"İş mi? Ama genellikle yemek saatinde çalışırsın," diyor Cheryl. "Öğlen yemeği saatinde etrafta koştururken 'Birinci Sınıf Olağanüstü Üretkenlik Skoru'nu nasıl koruyacaksın?"

Birinci Sınıf Olağanüstü Üretkenlik Skorumla gurur duyuyorum. Her yıl Bay Snow'un elinden Üstün Başarı Belgesi almamı sağlıyor. Cheryl hiçbir zaman günlük oda temizliği kotasını tamamlamıyor ve benim başarım bu boşluğu kapatıyor.

Ama Cheryl'a baktığımda ifadesinde hep orada olan bir şeyi yakalıyorum ama bugün bunu açıkça okuyabiliyorum; üst dudağının kıvrımı, küçümseme ve bir şey daha. Kafamda ninemin okul kabadayıları için verdiği tavsiye duyuluyor.

Düğmelerine basıp seni sinirlendirmelerine izin verme.

O zamanlar düğmelerin gerçek düğme olmadığını anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Parçalar kafamda birleşiyor.

"Cheryl," diyorum, "izin yapmakla ilgili yasal hakkımın farkındayım ve öyle yapacağım. Ve seçtiğim herhangi başka günde de öyle yapacağım. Uygun mudur yoksa Bay Snow'a mı danışayım?

"Hayır, hayır," diye cevap veriyor. "Sorun yok. Yasadışı olan bir şey önermem. Sadece saat birden önce geri dön."

"Döneceğim," diyorum.

Böylece ondan uzaklaşarak çıkıyorum. El arabamı kilitli dolabımın dışına park ediyorum, cüzdanımı kapıyorum ve sonra asansöre koşturup otelin hareketli ön kapısından dışarı çıkıyorum.

"Molly?" diye sesleniyor arkamdan Bay Preston. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir saate geri döneceğim!"

Karşıya geçiyorum ve hemen otelin önündeki kahve dükkânının yanından geçiyorum. Sonra ara sokağa sapıyorum. Burada trafik daha sakin ve kaldırımlarda daha az insan var. Varacağım yer on yedi dakika uzaklıkta. Sıcaklığın göğsüme kadar yükseldiğini hissediyorum, bacaklarım ben onları ileri doğru ilerlemeye zorladıkça yanıyor. Ama önemi yok. Ninemin söylemekten hoşlandığı gibi: *İstenirse her şey mümkündür.*

İşçilerin toplandığı ve sıralar hâlinde oturarak kürsüde deli gibi el kol hareketleri yapan takım elbiseli bir adamı dinlediği birinci kattaki bir ofisin yanından geçiyorum. Adamın arkasındaki ekranda tablolar ve grafikler beliriyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Mesleki gelişim dersi alacak kadar talihli, gururlu bir çalışan olmanın ne demek olduğunu tam olarak biliyorum. Bay Snow'un bir ay kadar sonra gerçekleşecek bir sonraki mesleki gelişim dersi gününü iple çekiyorum.

Bazı çalışanların sanki ceza almışlar gibi, kişisel gelişim, misafir ağırlama ve otel hijyeni üzerine ücretsiz bir eğitim şansı Büyük Regency'de çalışmanın avantajlarından biri değilmiş gibi bu etkinlikler hakkında şikâyet etmelerini hiç anlamadım. Bu tip fırsatların tadını çıkarıyorum; özellikle de otel işletmeciliği ve konukseverlik üzerine lise sonrası eğitim hayalimi gerçekleştiremediğim düşünüldüğünde. Bu kötü bir düşünce, istenmeyen bir düşünce. Wilbur'un yüzü, gözümün önüne geliyor ve içimde ona yumruk atma isteği uyanıyor ama bir düşünceyi yumruklayamazsınız. Yapabilseniz bile gerçekliği değiştirme olasılığı düşük.

Yürürken midem gurulduyor. Yemeğim yok, dolapta pek bir şey olmadığı için sabah yemek hazırlayamadım ve kahvaltımı da

doğru düzgün yapamamıştım. Odaların birinin dışına bırakılmış tepside hiç dokunulmamış krakerler ve belki hiç açılmamış küçük bir kavanoz reçel bulurum diye ummuştum, hatta belki yakayabileceğim ve gizlice saklayabileceğim bir parça meyve. Ama heyhat, bugünkü misafirler bana çok az şey bırakmışlar. Toplamda 20 dolar 45 sent bahşişim var ve bu az sayılmaz ama kızgın bir ev sahibini yatıştırmaya ya da az miktarda temel ihtiyaç dışında dolabı doldurmaya yetmez. Her neyse.

Bal, kovandan gelir. Arılar bala eğilimlidir.

Bu sefer kafamdaki Bay Snow'un sesi. Son mesleki gelişim gününde çok önemli bir başlık işledi: Kovan Anlayışı Nasıl Daha Büyük Bir Verimlilik Sağlar? Yeni bir deftere not almıştım ve ayrıntıları uzun uzun çalışmıştım. Bir saatlik dersinde Bay Snow takım çalışmasından bahsetti ve bunu yaparken zorlayıcı bir analoji kullandı.

"Bu oteli bir kovan olarak düşünün," dedi baykuş gözlüklerinin üzerinden çalışanlarına bakarken. Dikkatle sözlerini dinliyordum. "Ve kendinizi arı olarak düşünün."

Defterime yazdım: *Kendini bir arı olarak düşün.*

Bay Snow devam etti. "Biz bir takımız, bir birim, bir aile, bir koloni. Kovan anlayışına uyum sağladığımızda hepimiz birlikte çoğunluğun ve otelin iyiliği için çalışmış oluruz. Arılar gibi otelin, kovanımızın öneminin farkına varırız. Beslemek, temizlemek, bakmak zorundayız çünkü biliriz ki onsuz bal olmayacaktır." Defterimde: *Otel=Kovan; Kovan=Bal.*

Bu noktada Bay Snow'un konuşması çok şaşırtıcı bir yön aldı. "Şimdi," dedi iki eliyle önündeki kürsüyü tutarak, "gelin, kovandaki rollerin hiyerarşisini, rütbelerine bakmadan ve ellerinden gelen tüm arılık yetenekleriyle çalışan bütün arıların önemini değerlendirelim. Denetleyen arılar var (burada kravatını düzeltti) ve işçi arılar var. Diğerlerine doğrudan ve dolaylı olarak hizmet eden arılar var ama hiçbir arı diğerinden daha önemli değil, anlıyor musunuz?"

Bay Snow'un elleri son hususun önemini vurgulamak için yumruk hâlini aldı. Deli gibi not alıyor ve her kelimeyi elimden geldiğince kaydediyordum ki Bay Snow kalabalık içinde beni işaret etti. "Hizmetçi örneğini ele alalım. Herhangi bir yerde, herhangi bir hizmetçi olabilirdi. Bizim otelimiz içinde o mükemmel bir işçi arı. Gelecek bal için her peteği hazırlarken çok çalışıyor ve eziyet çekiyor. Bu fiziksel olarak zorlayıcı bir iş. Çok yorucu ve usandırıcı bir şekilde tekrar eden bir iş ama yine de işiyle gurur duyuyor, her gün işini iyi yapıyor. İşi çoğunlukla görünür değil ama bu onu erkek arılardan ya da kraliçe arıdan daha mı önemsiz kılar? Hayır! Gerçek şu ki işçi arı olmadan kovanımız olmaz. Onsuz işlevimizi yerine getiremeyiz!"

Bay Snow, söylediklerinin önemini vurgulamak içim kürsüyü yumrukladı. Etrafa baktığımda gözlerin üzerimde olduğunu gördüm. Önümdeki sırada oturan Sunshine ve Sunitha döndüler ve gülümseyerek el salladılar. Birkaç sıra ötedeki Cheryl gözleri aralık, kolları kenetli bir şekilde arkasına yaslanıyordu. Rodney ve Social'dan birkaç garson arkamdaydı ve omzumun üzerinden dönüp baktığımda kaçırdığım bir espriye gülerek birbirlerine fısıldılar.

Etrafımda tanıdığım –ama çoğu benimle hiç konuşmamış– çalışanlar bana doğru bakıyordu.

Bay Snow devam etti. "Bu organizasyonu geliştirmek için yapacaklarımız çok ve kovanımızın daima uyumlu bir birim olarak çalışmadığının gittikçe farkına varıyorum. Misafirlerimiz tadını çıkarsın diye bal üretiyoruz ama bazen tatlılığı sadece tepede kalıyor ve adil bir şekilde paylaşılmıyor. Kovanımızın bir kısmı adice kullanılıyor; çoğunluğun iyiliğinden çok kişisel yarar sağlamak için."

Bu noktada not almayı bıraktım çünkü Cheryl dikkat dağıtıcı bir şekilde kuru kuru öksürmeye başladı. Arkamı bir kez daha döndüğümde Rodney'yi sandalyesine çökerken gördüm.

Bay Snow devam etti. "Hepinize bundan daha iyisini yapabileceğinizi hatırlatmak için buradayım, daha fazlası için gayret

edebiliriz. Kovanımız bir arının sahip olabileceği kovanların en iyisi, en uygunu, en temizi, en lüksü olabilir ama bu, uyum ve işbirliği gerektiriyor. Kovan anlayışına bağlılık gerektiriyor. Sizden koloni adına koloniye yardım etmenizi istiyorum. Saf profesyonellik hakkında düşünmenizi istiyorum; parlak bir duruş hakkında. *Bu yeri temizlemenizi ve kurtarmanızı* istiyorum!"

Bu noktada sandalyemden ayaklarımın üzerine sıçradım. Bütün personelin Bay Snow'un ihtişamlı konuşmasının sonunu takdir edeceğine ve aynı anda alkışlarla ortalığın yıkılacağına olan inancım tamdı ama ayağa kalkan bir tek bendim. İğne atsan duyulacak bir odada tek başıma ayakta duruyordum. Taş kesildiğimi hissettim. Muhtemelen oturmalıydım ama yapamadım. Donakalmıştım. Kilitlenmiştim.

Bu şekilde çok uzun bir süre kaldım. Bay Snow kürsüde bir ya da iki dakika daha kaldı. Sonra gözlüklerini düzeltti, konuşmasını aldı ve odasına ilerledi. Gittiğinde iş arkadaşlarım sandalyelerinde kıpırdandılar ve kendi aralarında konuşmaya başladılar. Etrafımdaki tüm fısıldaşmaları duyabiliyordum. Gerçekten duyamayacağımı mı düşünüyorlardı?

Mutant Molly.

Robot Roomba.

Resmiyet Ucubesi.

Nihayet resepsiyon masası penguenleri ve portörler, garsonlar ve valeler kendi küçük takımlarıyla kalkıp uzaklaştılar. Odadaki son kalan arı olana kadar yerimden kıpırdamadım.

"Molly?" diye seslenildi arkamdan. Omzumda tanıdık bir el hissettim. "Molly, sen iyi misin?"

Döndüğümde Bay Preston'ın önümde durduğunu gördüm. İpuçları için yüzünü taradım. Dost muydu, düşman mı? Bazen böyle olur. Donakalırım çünkü o ana kadar öğrendiğim her şey uçup gitmiştir. Silinmiştir.

"Seninle ilgili değildi," dedi.

"Anlamadım?" diye cevap verdim.

"Bay Snow'un otelin pek tertemiz olmayabileceği, bazı çalışanların kaymağı yemesi hakkında söyledikleri senin hakkında değildi Molly. Bu otelde benim bile tamamen anlamadığım şeyler oluyor. Ama senin bununla ilgili endişelenmene gerek yok. Herkes her gün elinden geleni yaptığını biliyor."

"Ama bana saygı duymuyorlar. İş arkadaşlarımın beni sevdiğini bile sanmıyorum."

Kepini elinde tutuyordu. İç geçirdi ve ona baktı. "Ben sana saygı duyuyorum ve seni çok seviyorum."

Bana bakarken gözlerindeki sıcaklık dışarı vurdu. Bu bakış beni bir şekilde çözdü. Bacaklarım tekrar hareket etti.

"Teşekkür ederim Bay Preston," dedim. "Sanırım geri dönmeliyim. Kovan asla durmaz, vesaire."

Ondan ayrıldım ve hemen işe geri döndüm.

Bu aylar önceydi. Şimdi otelden birkaç blok uzakta bir dükkânın önünde duruyorum. Tıpkı o gün olduğu gibi bacaklarım yine kilitlendi.

Dükkâna çoktan girdim. Tezgâhın arkasındaki adama ürünü gösterdim; bana bir fiyat teklif etti. Kabul ettim. Kalbimin yanında duran ve sutyenimin içinde daha önce olan şeyin yerinde şimdi bir mendile sarılı kalın bir deste banknot var.

Telefonumda saati kontrol ediyorum. Buraya kadar yürümek de dahil tüm bu işlem yirmi beş dakikamı aldı ki asıl tahminimden beş dakika daha az. Bu da Cheryl'ın bana kibarca hatırlattığı gibi mesaimin ikinci yarısı başlamadan yaklaşık beş dakika önce işe döneceğim anlamına geliyor.

Sanki orada yaşayan bir ejderha kuyruğunu sallayıp her yeri aside bulamış gibi midem bulanıyor. Belki bunu yapmamalıydım, belki yanlıştı.

Camdaki yansımamı yakalıyorum. Bay Black'in solgun, düşük suratını, yarattığı morlukları, sebep olduğu acıları hatırlıyorum.

Karnımdaki canavar gergin bir topa dönüşüyor ve uzanıyor.

Olan oldu.

Bir hafiflik çöküyor. Derin bir nefes alıyorum. Camdaki yansımam beni hayrete düşürüyor; gıcır gıcır, beyaz gömleği ve kolalı yakasıyla bir hizmetçi. Duruşumu düzeltiyorum. Ninemi gururlandıracak kadar dik duruyorum.

Yansımamın ötesindeki dükkân vitrininde satılık olan ürünler var: Kırmızı kadife kılıfında parlak bir saksafon, bazı sağlam elektrikli aletler ve onların sekiz şeklinde kıvrılmış ve bantla yapıştırılmış kabloları, birkaç tane aşınmış eski cep telefonu ve kutuda birkaç mücevher. Kutunun ortasında yeni bir ilave duruyor, bir yüzük, bir adamın yüzüğü, bir evlilik yüzüğü; elmaslar ve diğer mücevherlerle süslenmiş, parlayan, bariz ve nadir bir lüks nesnesi, katışıksız bir hazine.

Anlaştığımız tutarı verdiğinde dükkân sahibinin benim için üzüldüğünü görebiliyordum. Sıkı dudaklar. Gülümseme olmayan bir gülümseme. Gülümsemeler arasındaki nüansları, ne kadar çok anlama gelebildiklerini anlamaya başlıyorum. Her gülümsemeyi zihnimdeki bir rafta alfabetik bir sırada tuttuğum sözlüğe kaydediyorum.

"İşler umduğunuz gibi gitmediği için üzgünüm," diyor dükkân sahibi. "Eşinizle demek istiyorum."

"Eşimle mi?" diye cevap veriyorum "Tam tersi; uzun zamandır ilk defa onunla her şey yolunda gidiyor. Gerçekten öyle."

BÖLÜM 12

Sürekli saati kontrol ederek hızlıca otele geri yürüyorum. İyi yol katediyorum. Şu an saat bire beş var ve otele varmak üzereyim, zamanlamam neredeyse doğru. Yürümekten biraz ter bastı ve göğsümdeki para tomarı biraz nemlendi ama önemi yok.

Otel sabaha göre biraz daha sakin görünüyor, etrafta daha az misafir var. Bay Preston kapıcı kürsüsünde yalnız. Beni yaklaşırken gördüğünde kürsünün arkasından çıkıyor, kolları iki yanında garip bir şekilde gergin duruyor. El sallıyorum ve aceleyle merdivenlere yöneliyorum ama Bay Preston daha yukarı varamadan beni aşağıya çağırıyor.

"Molly," dediğinde sesi hassas bir fısıltı şeklinde çıkıyor. "Eve git."

Üçüncü basamakta duruyorum. İfadesi sanki acilen lavaboya gitmesi gerekiyormuş gibi tuhaf.

"Bay Preston şimdi eve gidemem. Daha mesaimin yarısındayım."

"Molly," diye yalvarıyor tekrar. "Arka kapıyı kullan. Lütfen."

"Siz iyi misiniz Bay Preston? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ancak o zaman netleşiyor: Ana girişte misafirlerin yokluğu, Bay Preston'ın kürsüde resmi bir şekilde duruşu, garip ve fısıltılı emirleri. Döner kapının camının ardında Bay Snow'u ve yanındaki belli belirsiz, gölgeli silueti çıkarabiliyorum. Dedektif Stark.

"Canım kızım," diyor Bay Preston. "İçeri girme."

"Önemli değil," diyorum kalan merdivenleri çıkarken. "Birkaç fazla soru beni öldürmez."

Kapıları itiyorum. Daha lobiye gireli birkaç adım olmuşken Bay Snow ve Dedektif Stark yolumu kesiyor. Dedektif Stark'ın duruşunda sevmediğim bir şeyler var; sanki bir serseriymişim de firar etmeden önce beni yakalamaya kararlıymış gibi çarpıttığı kolları ve uzanan elleri. Köşede birkaç el arabası uzaklığında dikilen Cheryl gözüme ilişiyor ama onda da bir değişiklik var. Yüzünde ilk defa gerçek bir gülümseme görüyorum; beklentili ve heyecanlı bir bakış.

"Özür dilerim," diyorum Bay Snow ve Dedektif Stark'a. "Oyalanmamam gerek. Mesaimin geri kalanı üç dakika içinde başlıyor."

"Korkarım başlamıyor," diyor Dedektif Stark.

Bay Snow'a bakıyorum ama zar zor gözüme bakabiliyor. Gözlükleri bir yana doğru çıkıntı yapmış. Şakaklarında boncuk boncuk ter var. "Molly, dedektif seni daha fazla sorgulamak için karakola geri götürüyor."

"Soruları burada cevaplayıp sonra işe dönemez miyim? Bugün iş yüküm çok fazla."

"Bu mümkün değil," diyor Dedektif Stark. "Her şeyi yapmanın bir kolay bir de zor yolu var ve kolay yol en iyisi."

Bu ilginç bir yorum ama tamamen yanlış. Benim mesleğimde kolay yol tembel işi ve hiç de en iyi yol değil. Ama otelde olduğumuzdan ve bu da dedektifi teknik olarak misafir yaptığından kibar olacağım ve çenemi tutacağım.

Etrafıma tekrar baktığımda lobide insanların toplaştığını görüyorum. Genellikle yaptıkları gibi boş boş dolanıp oraya buraya akmıyorlar. Küçük kümeler oluşturdular; resepsiyon masasının orada, fuaye sandalyelerinde, büyük merdivenlerin indiği mermer sahanlıkta. Garip bir şekilde durağan ve sessizler. Tek bir yöne bakıyorlar. Soğuk gözleri beni izliyor.

"Peki Dedektif Stark," diyorum. "Kolay yolu kabul ediyorum." Bay Snow'a bakıyorum ve "Ama sadece bu seferlik," diye ekliyorum.

Dedektif Stark bana döner kapılardan çıkmamı işaret ediyor ve ben de arkamdan, çok yakından beni takip ederken öyle yapıyorum.

Bay Preston kapının dışında, basamakların en üstünde. "Bekle," diyor dirseğimi tutarken. "Sana yardım etmeme izin ver Molly."

Ona gayet iyi olduğumu söylemek üzereyim ama merdivenlerden aşağıya baktığımda kırmızı halı baş döndürücü bir şekilde dalgalanıyor. Sıkıca Bay Preston'ın kolunu tutuyorum. Sıcaklığını hissediyorum. Rahatlatıcı.

Basamakların en aşağısındayız.

"Hadi gidelim, zamanı geldi," diyor Dedektif Stark.

"Molly, kendine dikkat et," diyor Bay Preston.

"Her zaman," diye cevap veriyorum kendi sözlerime tamamen inanmayarak.

BÖLÜM 13

Araba yolculuğu sessiz geçiyor. Bu sefer polis aracının önü yerine arka koltuğunda oturuyorum. Arkada oturmaktan hoşlanmıyorum. En ufak hareketimde koltuk döşemesi altımda gıcırdıyor. Kurşun geçirmez cam bir bariyer Dedektif Stark'ı benden ayırıyor. Cama rezil parmak izleri ve koyu kahverengi lekeler bulaşmış.

Bir limuzinde olduğunu, arka koltukta oturduğunu ve operaya götürüldüğünü hayal et.

Ninem, kapana kısılmanın sadece ruhsal bir durum olduğunu, her zaman bir çıkış yolu bulunduğunu hatırlatıyor. Ellerimi kucağımda birleştiriyor ve derince nefes alıyorum. Camdan görünen manzarayı izleyeceğim. Evet, buna odaklanacağım.

Saniyeler gibi gelen bir zaman sürecinde karakoldayız. İçeri girdiğimizde Dedektif Stark beni daha önce sorgulandığım aynı beyaz odaya yönlendiriyor. Oraya doğru giderken üzerimde daha fazla göz hissediyorum: Bize geçerken bön bön bakan üniformalı memurlar. Bazıları başıyla selam veriyor; bana değil, Dedektif Stark'a. Başımı dik tutuyorum.

"Otur!" diyor dedektif. Daha önce oturduğum aynı sandalyeye oturuyorum ve Dedektif Stark karşıma geçiyor. Kapıyı kapatıyor. Bu sefer kahve hatta su bile önermiyor ki bu utanç verici. Biraz su çok iyi olurdu, gerçi istesem adi strafor bardaklarda geleceğini biliyorum.

Omuzlar geriye, çene yukarı, nefes al.

Dedektif Stark tek kelime etmedi. Orada oturuyor ve beni izliyor. Köşedeki kamera kırmızı gözüyle bana göz kırpıyor.

Sessizliği ilk bozan benim. "Size nasıl yardımcı olabilirim Dedektif Stark?" diye soruyorum. "Bana nasıl mı yardımcı olabilirsin? Peki o zaman Hizmetçi Molly, gerçeği söyleyerek başlayabilirsin."

"Ninem gerçekliğin öznel olduğunu söylerdi ama ben buna tam olarak asla inanmadım. Bence gerçek mutlaktır," diyorum.

"O zaman anlaştığımız bir şey var," diye cevap veriyor Dedektif Stark. Öne eğiliyor ve dirseklerini aramızdaki eskimiş beyaz masaya koyuyor. Keşke yapmasaydı. Dirseklerin masaya konmasını doğru bulmuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Mavi gözlerinin irisindeki minik benekler görebileceğim kadar yakında. "Madem gerçekten bahsediyoruz," diyor, "seninle Bay Black'in toksikoloji raporunun sonuçlarını paylaşmak isterim. Henüz otopsi sonucu yok ama o da yakında elimize geçecek. Bay Black'in vücudunda, yatağının başucuna ve yatak odasının zeminine dağılmış uyuşturucunun aynısından vardı."

"Giselle'in ilacı," diyorum.

"İlaç mı? Bazı başka sokak uyuşturucularıyla karıştırılmış benzodiazepin."

Kafamda Giselle'in bir eczane tezgâhındaki görüntüsünü, sefil bir arka sokakta yasadışı bir şey satın alırkenki görüntüsüyle değiştirmem biraz zamanımı alıyor. Bir şeyler ters. Mantıklı değil.

"Her neyse," diyor Dedektif Stark, "onu öldüren haplar değildi. Sisteminde fazlasıyla vardı ama onu öldürmeye yetecek kadar değil."

"O zaman sizce onu ne öldürdü?" diye soruyorum.

"Henüz bilmiyoruz ama seni temin ederim işin aslını öğreneceğiz," diyor. "Tam otopsi raporu, peteşiyal iç kanamaya kalp krizinin mi yoksa daha meşum bir şeyin mi sebep olduğunu gösterecek."

Birdenbire her şey zihnime geri dönüyor. Oda dönmeye başlıyor. Bay Black'i görüyorum; teni gri ve gergin, gözlerinin etrafında iğne deliği kadar küçük morluklar var, bedeni kaskatı ve cansız. Resepsiyonu aradıktan sonra başımı kaldırıyorum. Yatağın önündeki aynada kendi yansımamı yakalıyorum.

Aniden sanki bayılacakmışım gibi nemli ve soğuk hissediyorum.

Dedektif Stark dudaklarını büzüyor, doğru anı bekliyor. Nihayet, "Eğer bir şey biliyorsan, bu şimdi iyilerin yanında olma şansın. Bay Black'in çok önemli bir adam olduğunun farkındasın değil mi? Bir VIP?" diyor.

"Hayır," diyorum.

"Anlamadım?" diye cevap veriyor Dedektif Stark.

"Bazı insanların diğer insanlardan daha önemli olduğuna inanmıyorum. Hepimiz kendimizce önemliyiz Dedektif Stark. Örneğin sizinle burada oturuyorum –sevimli bir otel hizmetçisi– ve yine de belli ki benimle ilgili önemli bir şey var. Aksi takdirde bugün beni buraya getirmezdiniz."

Dedektif Stark her kelimeme tüm dikkatini vererek beni titizlikle dinliyor.

"Sana bir şey sormama izin ver," diyor. "Bu seni hiç kızdırıyor mu? Hizmetçi olmak demek istiyorum; zengin insanların arkasını toplamak, dağınıklıklarını toparlamak?"

Bu soru dizisinden etkilendim. Buraya getirildiğimde beklediğim bu değildi.

"Evet," diyorum dürüstçe. "Bazen kızgın hissediyorum; özellikle de misafirler dikkatsiz davrandığında, hareketlerinin diğerleri üzerindeki etkisine aldırmadıklarında, bana önemsiz gibi davranıldığında."

Dedektif Stark hiçbir şey söylemiyor. Dirsekleri hâlâ masada ve bu resmi olarak sadece yemek servis edilirken bir kuralın ihlal edilmesi olsa da sinirlerime dokunmaya devam ediyor.

"Şimdi izin verin, ben size bir soru sorayım," diyorum. "Sizi rahatsız ediyor mu?"

"Beni ne rahatsız ediyor mu?"

"Zengin insanların arkasını toplamak, dağınıklıklarını toparlamak," diyorum.

Dedektif, Hydra'nın* başını koparmışım da yerine çıkan yüz tane yılan suratına tıslıyormuş gibi geri çekiliyor. Gerçi beni en çok memnun eden dirseklerinin artık masada olmayışı.

"Bunu böyle mi görüyorsun? Dedektif olarak işimin ölü bir adamın arkasını toplamak olduğunu mu?"

"Söylemeye çalıştığım, işin aslına baktığımızda çok da farklı olmadığımız."

"Öyle mi?"

"Bu dağınıklığı toparlamak istiyorsunuz, ben de öyle. İkimiz de bu talihsiz olayın kapanmasını istiyoruz. Olağan duruma geri dönmek istiyoruz."

"Benim aradığım şey gerçek Molly, Bay Black'in ölümünün arkasındaki gerçek ve şu anda ayrıca senin hakkındaki gerçeği de öğrenmek istiyorum. Son kırk sekiz saatte bazı ilginç bilgiler açığa çıkardık. Geçen gün konuştuğumuzda Giselle Black'i özellikle iyi tanımadığını söyledin ama görünüşe göre bu doğru değil."

Geri çekilerek onu tatmin etmeyeceğim. Giselle benim arkadaşım. Daha önce onun gibi bir arkadaşım olmadı ve onu kaybetmenin ne kadar kolay olabileceğinin son derece farkındayım. Hem onu koruyup hem de nasıl doğruyu söyleyeceğimi düşünüyorum.

"Giselle bana geçmişte içini döktü. Bu onu istediğim kadar tanıyor olduğum anlamına gelmiyor. Bay Black kesinlikle öfkeli biriydi. Giselle'in morluklarını fark etmemek zordu. Sebebin Bay Black olduğunu itiraf etti."

"Oteldeki diğer çalışanlarla konuşmuş olduğumuzun farkındasın değil mi?"

"Bunu tahmin edebiliyorum, evet. Eminim soruşturmanız için çok yararlı bulmuşsunuzdur," diyorum.

*Kelime anlamı yılan veya ejderha olan Hydra Yunan ve Roma mitolojisinde bir su canavarı. (ç.n.)

"Bize çok şey anlattılar. Sadece Giselle ve Bay Black hakkında değil, senin hakkında da."

Midemin altüst olduğunu hissediyorum. Eminim onlara hitap etmiyor olsam da yorumlarında adil olmuşlardır, öyle değil mi? Ve eğer dedektif, Bay Snow, Bay Preston ve Rodney'ye danıştıysa iş yürütmem ve genel güvenilirliğimle ilgili parlak bir rapor almış olmalı.

Aklıma bir düşünce geliyor: Cheryl. Dün "hastaydı" ama muhtemelen yolunu bu karakola düşüremeyecek kadar hasta değildi.

Sanki aklımı okuyormuş gibi dedektif, "Molly, yöneticin Cheryl'la konuşmalarımız oldu."

"Umarım yardımcı olmuştur," diye cevap veriyorum, gerçi bundan oldukça şüpheliyim.

"Cheryl'a, Blackler oteldeyken onların süitini temizleyip temizlemediğini sorduk. Bir süre senin yanı sıra kendisinin de süiti temizlediğini söyledi. Kalite kontrolü sağlama ve hizmetçilerini tetikte tutmanın bir yoluymuş."

Mideme asit yerleşiyor. "Bu onun ortalıkta durup izlemektense işini yapanlara verilen bahşişleri hortumlamasının bir yolu," diyorum.

Dedektif sözlerimi tamamen görmezden geliyor. "Cheryl, Giselle'le senin aranda arkadaşça bir ilişki, bir misafir ve hizmetçi arasında olağandışı sayılabilecek bir yakınlık gözlemlediğini söyledi; bana söylendiğine göre pek arkadaşın olmadığından dolayı senin için özellikle olağandışıymış."

Cheryl'ın beni izlediğini biliyordum ama ne kadar ileri gittiğinin farkında değildim. Cevap vermeden önce düşüncelerimi toparlamak için biraz bekliyorum. "Giselle hizmetlerim için minnettardı," diyorum. "Bu, ilişkimizin temelini oluşturan şey."

"Söyle bana, Giselle'den hiç bahşiş aldın mı? Ya da büyük miktarda para?" diye soruyor.

"O ve Bay Black bana iyi bahşiş verdi," diye cevaplıyorum. Giselle'in süiti temiz tuttuğum için avucumun içine defalarca

kez yerleştirdiği yepyeni yüz dolarlar hakkında detaya inmiyorum ve dün gece beni evimde ziyaret ettiğinden ve bana bıraktığı paradan da bahsetmiyorum. Bu, benim dışımda kimseyi ilgilendirmez.

"Giselle sana hiç para dışında bir şey verdi mi?"

Nezaket. Arkadaşlık. Yardım. Güven. "Olağandışı bir şey değil," diyorum.

"Hiçbir şey vermedi mi?"

Dedektif Stark cebini karıştırıyor ve küçük bir anahtar çıkarıyor. Aramızdaki masanın çekmecesini açıyor. Kum saatini çıkarıyor, Giselle'in kum saatini, bana verdiği altından hediyeyi. Dedektif onu masaya yerleştiriyor.

Yüzüme sıcak bastığını hissediyorum. "Cheryl kilitli dolabıma bakmanıza izin verdi. O *benim* dolabım, benim kişisel alanım. Birinin mahremiyetini ihlal etmek, izni olmadan eşyalarına dokunmak doğru değil."

"Kilitli dolap otelin malı Molly. Lütfen hatırla, sen sadece bir çalışansın, otelin sahibi değilsin. Şimdi söyle bana: Giselle'le senin arandaki gerçeği itiraf etmeye hazır mısın?"

Giselle'le benim aramdaki gerçek zar zor anladığım bir şey. Bir kaplumbağa tarafından evlat edinilmiş bebek bir gergedan kadar garip. Böyle bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki? "Size ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diyorum.

"O zaman bırak da ben söyleyeyim," diye cevap veriyor dirsekleri masayı tekrar ele geçirirken. "Bizim için hızla şüpheli kişi hâline geliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bir lütfetme havası seziyorum. Bununla daha önce karşılaştım: İnsanlar, çok kolay kavradıkları şeyleri onlar kadar kolay kavramadığım için benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor.

"VIP hâline geliyorsun Molly," diyor Dedektif Stark. "Ve iyi olan türden değil. Önemli ayrıntıları dışarıda bıraktığını, gerçeği kendine göre çarpıttığını kanıtladın. Sana bir kez daha soracağım: Giselle Black'le iletişim hâlinde misin?"

Bir kez daha düşünüp taşınıyorum ve bu soruyu yüzde yüz dürüstlükle cevaplayabileceğimi görüyorum. "Giselle'le şu anda iletişimde değilim ama anladığım kadarıyla kendisi hâlâ otelde misafir."

"Senin menfaatine bunun doğru olduğunu ve otopsi raporunun doğal ölüm olarak sonuçlanmasını umalım. O zamana kadar ülkeyi terk edemezsin ve bizden hiçbir şekilde saklanmaya çalışamazsın. Tutuklu değilsin."

"Ben de kesinlikle öyle umuyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Geçerli bir pasaportun var mı?"

"Hayır."

Başını bir yana eğiyor. "Eğer yalan söylüyorsan öğrenirim. Seni araştırabilirim, biliyorsun."

"Ve bunu yaptığınızda," diyorum, "pasaportum olmadığını çünkü hayatımda hiç ülke dışına çıkmadığımı öğreneceksiniz. Ayrıca örnek bir vatandaş olduğumu ve sicilimin tamamen temiz olduğunu da göreceksiniz."

"Hiçbir yere gitme, anlıyor musun?"

İşte beni tam olarak bu tür konuşmalar yanıltıyor. "Evime gidebilir miyim? Markete gidebilir miyim? Tuvalete? Peki ya işe?"

İç geçiriyor. "Evet, tabii ki eve gidebilirsin ve genelde gittiğin yerlere de. Ve evet, işe gidebilirsin. Demek istediğim seni izliyor olacağız."

İşte yine başladık. "Beni ne yaparken izleyeceksiniz?" diye soruyorum.

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Neyi saklıyorsan, kimi korumaya çalışıyorsan öğreneceğiz. İşimde öğrendiğim tek bir şey varsa, o da pisliğin ancak bir süre saklanabileceği ama bir noktada hepsi gün yüzüne çıkar. Anlıyor musun?"

"Bana pislikten anlayıp anlamadığımı mı soruyorsunuz?"

Kapı tutacağında kara lekeler. Yerde ayak izleri. Masa üstünde toz halkaları. Bay Black yatağında ölü.

"Evet, dedektif. Pisliği herkesten çok daha iyi anlıyorum."

BÖLÜM 14

Dedektif Stark beni beyaz odadan azat ettiğinde saat üç buçuktu. Karakoldan çıkıyorum. Bu sefer evime bırakılmıyorum. Sabahtan beri yemek yemedim ve beni idare edecek bir fincan çay bile içmedim.

Midem çalkalanıyor. Ejder uyanıyor. Bayılmamak için apartmanın önündeki kaldırımda bir dakikalığına durmak zorundayım.

Sinirlerime bu kadar zarar veren açlık değil, kendi kendimi kandırmam. Ne Giselle'le ilgili ne de şu anda göğsümün üzerinde saklamış olduğum şeyle ilgili tam olarak bir açıklama yapmamış olduğum gerçeği. Beni bu hâle getiren bu durum.

Dürüstlük tek gerçek ilkedir.

On iki yaşımdayken okuldan eve geldiğimde ve bana günümün nasıl geçtiğini sorduğunda ninemin hayal kırıklığıyla çarpılmış yüzü gözümün önüne geliyor. Ona her şeyin sıradan olduğunu ve anlatacak bir şey olmadığını söylemiştim. Bu da bir yalandı. Doğrusu öğlen yemeğinde kaçmış olmam ve bunun sıradan olmaktan çok uzak oluşuydu. Okuldan ninemi aradılar. Nineme neden kaçtığımı itiraf etmiştim. Sınıf arkadaşlarım etrafımda halka olup çamurda yuvarlanmamı ve çamuru yememi istemişti ve denileni yaptığımda beni tekmelemişlerdi. İş bana işkence etmeye geldiğinde çok hevesli bir şekilde yaratıcıydılar ve olayların bu seferki tekerrürü de istisna değildi.

İşkence bittiğinde halk kütüphanesine gitmiştim ve yüzüm-den ve ağzımdan pisliği çıkarmak, tırnaklarımdan çamurları temizlemek için saatler harcamıştım. Giderden akıp giden kanları zevkle izledim. Bundan paçayı kurtaracağımdan, ninemin asla öğrenmeyeceğinden çok emindim.

Ama öğrendi ve zorbalığa uğradığımı itiraf ettikten sonra bana tek bir sorusu vardı. "Canım kızım, neden bana gerçeği hemen söylemedin? Öğretmenine? Bana? Herhangi birine?" Sonra ağladı ve beni sorusuna asla cevap verme şansım olamayacak kadar sıkıca kucakladı. Ama bir cevabım vardı. Gerçekten. Gerçeği söylemedim çünkü gerçek acı veriyordu. Okulda olanlar yeterince kötüydü ama ninemin acımı bilmesi, onun da bu acıyı deneyimlemesi anlamına geliyordu.

Acıyla ilgili sorun bu. Bir hastalık kadar bulaşıcı. Acıyı çeken insandan, o insanı en çok sevenlere bulaşıyor. Gerçek her zaman en üstün ideal olmuyor: Bazen acının sizi sevenlere bulaşmasını önlemek için kurban edilmesi gerekiyor. Çocuklar bile bunu sezgisel olarak biliyor.

Midem yatışıyor. Dengemi yeniden buluyorum. Karşıya geçip apartmana giriyorum. Merdivenleri kendi katıma kadar sıçrayarak çıkıyorum ve doğrudan Bay Russo'nun kapısına varıyorum. Güvende olsun diye göğsüme yerleştirdiğim banknotları çıkarıyorum. Polis karakolunda olduğum tüm süre boyunca onların farkındaydım ama sıkıntı vermenin ötesinde koruyucu bir kalkan gibi hissettirdi.

Kapıyı gürültüyle çalıyorum. Bay Russo'nun koridorunda yavaşça yürüdüğünü duyuyorum ve sonra kilit gıcırtıyla dönüyor. Ev sahibimin soğan biçimli, kırmızı yüzü görünüyor. Elimdeki banknotları uzatıyorum.

"İşte bu ayki kiramın geri kalanı," diyorum. "Gördüğünüz üzere nineme çekmişim. Sözümün kadınıyım."

Parayı alıyor ve sayıyor. "Hepsi orada ama çabanızı takdir ediyorum," diyorum.

Saymayı bitirdiğinde yavaşça başını sallıyor. "Molly, bunu her ay tekrarlamayalım, olur mu? Ninenin gittiğini biliyorum ama kiranı zamanında ödemelisin. Hayatını düzene sokmalısın."

"Bunun gayet farkındayım," diyorum. "Düzene gelince, en özel isteğim mümkün olduğunca düzenli bir hayat yaşamak ama dünya bu düzenleme çabalarımı sıklıkla altüst eden tesadüfî bir kaosla dolu. Ödemenin tamamı için faturamı alabilir miyim lütfen?"

İç geçiriyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Hafakanlar bastı ama bu adil görünmüyor. Eğer birisi elime bir tomar banknot yerleştirseydi emin olun ki böyle iç geçirmezdim. Son derece minnettar kalırdım.

"Bu gece faturayı hazırlayacağım ve sana yarın vereceğim," diyor.

Faturayı derhal elime almış olmayı tercih ederdim ama kabul ediyorum. "Bu kabul edilebilir. Teşekkür ederim," diyorum. "İyi geceler."

Kapıyı yapmacık bir, "Sana da iyi geceler," bile demeden kapatıyor.

Kendi dairemin girişine gidiyor ve kilidi çeviriyorum. Girişe ayak basıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Evimiz. Benim evim. Tam olarak bu sabah bıraktığım gibi. Tertipli. Düzenli. Ninemin kafamdaki sesine rağmen rahatsız edici bir şekilde sessiz.

Hayatta yapmak istemediğimiz şeyleri yapmamız gereken zamanlar vardır. Ama onları yapmalı mıyız?

Normalde kapıyı arkamdan kapadığım anda bir rahatlama dalgası hissederim. Burada güvendeyim. Yorumlanmayı bekleyen ifadeler yok. Çözülmesi gereken konuşmalar yok. İstekler yok. Talepler yok.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, temizliyorum ve dolaba yerleştiriyorum. Kapının yanında duran sandalyedeki ninemin huzur yastığını okşuyorum. Düşüncelerimi toparlamak için kanepeye

oturuyorum. Burada kendi evimin huzurunda bile sersem gibiyim. Bir sonraki adımlarımı düşünmem gerek, biliyorum. Giselle'i aramalı mıyım? Ya da destek ve tavsiye için Rodney'yi? Bu öğleden sonraki yokluğumdan, günlük kotamı tamamlamadan odalarımı terk ettiğimden dolayı özür dilemek için Bay Snow'u aramalı mıyım? Ama tüm bu düşünceler beni bunaltıyor.

Wilbur ve Fabergé'den, ninemin ölmesinden beri hissetmediğim bir biçimde keyifsiz hissediyorum bir süredir.

Bugün o çok parlak karakol odasında Dedektif Stark beni suçladı, hiç alakası olmadığı hâlde beni sıradan bir suçluymuşum gibi tehdit etti. Tek isteğim başımı çevirdiğimde ninemi kanepede yanımda otururken görmek ve *Canım kızım. Kendini yiyip bitirme. Hayat bir şekilde yolunu bulur,* demesi.

Mutfağa gidiyorum ve su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Ellerim titriyor. Dolabımı açtığımda neredeyse boş olduğunu görüyorum, yarınki kahvaltıya saklamam gereken birkaç kırıntı kalmış. Dolapta birkaç bisküvi buluyorum ve düzgünce bir tabağa koyuyorum. Su kaynadığında sütün yokluğunu telafi etmek için iki şeker ekleyip çayımı hazırlıyorum. Bisküvilerin her lokmasının tadını çıkarmakta kararlıyım ama bunu yapacağıma, kendimi hemen mutfak tezgâhının orada bisküvileri çaydan aldığım büyük yudumlarla, açgözlülükle yalayıp yutarken buluyorum. Farkına varmadan fincanım boşalmış bile. Anında çayın işe yaradığını hissediyorum. İçimde yeniden sıcak bir enerji dolaşıyor.

Tüm çareler tükendiğinde etrafı toparla.

İyi bir fikir. Hiçbir şey iyi bir derleyip toparlamadan daha çok moralimi yükseltemez. Fincanımı yıkıyorum, kuruluyorum, sonra kaldırıyorum. Ninemin oturma odasındaki camlı vitrininin ilgiye ihtiyacı var. Dikkatle cam kapıları açıyorum ve tüm değerli hazineleri çıkarıyorum; her birinin bedeli Coldwell evinde fazladan ağır çalışmayla ödenmiş Swarovski cam hayvan koleksiyonu, gümüş olan ve yıllar içinde ikinci el dükkânlarından toplanmış kaşıklar da var. Ve fotoğraflar: Ninem ve ben yemek pişirirken,

ninem ve ben bir parkta çeşmenin önündeyken, ninem ve ben ellerimizde Chardonnay kadehleriyle Olive Garden'dayken. Ve bize ait olmayan tek fotoğraf annemin gençlik fotoğrafı.

Elime alıyorum. Ellerim hâlâ titriyor. Cam çerçevenin tozunu alır ve parlatırken odaklanmalıyım. Eğer parmaklarım kayar da çerçeve yere düşerse cam yüzlerce ölümcül parçaya bölünür. Yere yakın olmak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Böylesi daha güvenli. Çerçeveyi iki elimle tutarken annemin görüntüsünü inceliyorum. Etrafım ninemin tüm güzel objeleriyle çevrili.

Yeni değil ama uzun zamandır düşünmediğim bir anı su yüzüne çıkıyor. Bir gün okuldan gelip evden içeri girdiğimde ve ninemi tıpkı şimdi benimkine benzer bir şekilde yere eğilmiş bulduğumda yaklaşık olarak on üç yaşımdaydım. Bir perşembe günüydü *–toz alınmalı–* ve temizlik görevine başlamıştı; koleksiyonu önüne seriliydi, bir parlatma bezi vardı ve bir de elinde annemin bu fotoğrafı. Girişten geçer geçmez bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım. Ninem darmadumandı. Genelde mükemmel şekilde kıvrılmış ve yapılmış saçları dağınıktı. Yanaklarında izler vardı ve gözleri şişti.

"Nine, sen iyi misin?" diye sordum ayakkabılarımın altını bile temizleyemeden.

Cevaplamadı. Bana sadece cam gibi gözleri uzaklara dalmış hâlde baktı. Sonra, "Canım kızım, sana olanı, olduğu gibi söyleyeceğim. Annen. O öldü," dedi.

Olduğum yerde donakaldım. Annemin dışarılarda bir yerlerde olduğunu biliyordum ama benim için kraliçe kadar soyut bir figürdü. Benim için çok uzun zaman önce ölmüş gibiydi ama ninem için anlamı büyüktü ve beni endişelendiren de buydu.

Her yıl Anneler Günü yaklaştığında ninem günde üç defa posta kutumuza yolculuk yapardı. Annemden bir kart gelmiş olacağını umuyordu. İlk yıllarda titrek bir şekilde karalanmış bir imzayla kartlar gelirdi. Ninem çok mutlu olurdu.

"O hâlâ bir yerlerde, benim küçük kızım," derdi.

Anneler Günü üzerine Anneler Günü geçmiş olmasına rağmen son yıllarda hiç kart gelmediğinde ninem ayın geri kalanı boyunca hüzünlü olurdu. Bunu telafi etmek için çok para harcayıp bulabildiğim en büyük, en neşeli kartı alır, "Anne" kelimesinin önüne "Büyük" ekler ve içini harflerinin arasında eşit boşluklar bıraktığım "öpücük" kelimesinin harfleriyle ve kırmızı ve pembe renklerle içlerini boyadığım kalplerle doldurur, bunu yaparken çizgilerin dışına taşmamaya dikkat ederdim.

Ninem bana annemin öldüğünü söylediğinde hissettiğim kendi acım değildi, onun acısıydı.

Durmadan ağladı ve bu, o kadar ondan beklemediğim bir şeydi ki beni derinden etkiledi.

Yanına koştum ve sırtına elimi koydum.

"İhtiyacın olan şey bir fincan iyi çay," dedim. "Bir fincan güzel çayın iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur."

Mutfağa koştum ve ellerim titreyerek su ısıtıcısını çalıştırdım. Ninemin oturma odasının zemininde hıçkırdığını duyabiliyordum. Su ısınır ısınmaz iki mükemmel fincan hazırladım ve ninemin gümüş tepsisinde oturma odasına getirdim.

"İşte buradayız," dedim. "Neden kanepede otururak içmiyoruz?"

Ama ninem hareket etmeyecekti. Parlatma bezi bir elinde top hâline gelmişti.

Heykelden engellerle dolu yere adım attım ve kendime bir yer açıp yanına oturdum. Tepsiyi bir yana koydum, iki fincanı aldım ve önümüze yerleştirdim. Bir elimi yine ninemin omzuna koydum.

"Nine," dedim, "oturur musun? Çay için bana eşlik eder misin?" Sesim titriyordu. Dehşete kapılmıştım. Ninemi hiç bu kadar zayıf ve ufalmış görmemiştim, yavru bir kuş gibi kırılgandı.

Ninem nihayet kalktı. Elindeki bezle gözlerini hafifçe sildi.

"Ah," dedi. "Çay."

Ninem ve ben çay içerek, etrafımız camdan Swarovski hayvanlarıyla ve gümüş kaşıklarla çevrili şekilde öylece oturduk.

Ninem sonrasında konuştuğunda sesi geri dönmüştü, kendine hâkim ve durağandı. "Canım kızım," dedi, "bu kadar üzgün olduğum için özür dilerim ama endişelenme, şimdi çok daha iyi hissediyorum." Fincanından küçük bir yudum aldı ve bana gülümsedi. Her zamanki gülümsemesinden değildi. Yüzünün ancak yarısına ulaşabilen bir gülümsemeydi.

Aklıma bir soru geldi. "Hiç beni sordu mu? Annem?"

"Tabii ki sordu canım. Durup dururken aradığında genellikle seni sormak için arardı. Onu bilgilendirirdim tabii ki dinlediği müddetçe. Bazen çok uzun sürmezdi."

"İyi olmadığı için mi?" diye sordum. Bu, annemin neden gittiğini açıklamak için ninemin kullandığı sözcüktü.

"Evet çünkü hiç iyi değildi. Beni genelde sokaklardan arardı ama kaynak sağlamayı kestiğimde aramayı bıraktı."

"Peki ya babam?" diye sordum. "Ona ne oldu?"

"Daha önce de söylediğim gibi iyi bir insan değildi. Annene bunu anlaması için yardım etmeye çalıştım. Hatta eski arkadaşlardan anneni ondan uzaklaşmaya ikna etmeleri için yardım bile istedim ama bir işe yaramadı."

Ninem durdu ve bir yudum çay daha aldı. "Bana uyuşturuculara bulaşmayacağına dair söz vermelisin canım kızım."

"Söz veriyorum nine," dedim.

Başka ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden uzandım ve ona sarıldım. Bana çok yeni bir şekilde tutunduğunu hissedebiliyordum. Onun bana değil de benim ona sarıldığım tek zamanın bu olduğunu hissettim.

Birbirimizden ayrıldığımızda yapılacak doğru hareketin ne olduğunu bilmiyordum. "Ne dersin nine? Tüm çareler tükendiğinden etrafı toparlayalım mı?"

Başıyla onayladı. "Canım kızım, benim için hazine değerindesin. Öylesin. Bu dağınıklığa beraber girişelim mi?"

Böylece ninem geri döndü. Muhtemelen duygularını gizliyordu ama tüm incik boncuğunu düzenlediğimizde, yeniden silip parlatıp vitrindeki yerine koyduğumuzda sanki sıradan bir günmüş gibi cıvıldamaya ve konuşmaya başladı.

Ondan sonra annemden hiç bahsetmedik.

Şimdi buradayım, o günküyle aynı noktada, camdan hayvan hatıralarıyla çevrili ama bu sefer korkunç şekilde yalnızım.

"Nine," diyorum boş odaya, "sanırım başım dertte."

Vitrinin tepesindeki fotoğrafları düzenliyorum. Ninemin hazinelerinin her birini parlatıyorum ve güvenli bir şekilde camın arkasına istifliyorum. Vitrinin önünde durarak içindeki her şeye bakıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir arkadaşın olduğu müddetçe asla yalnız değilsin.

Şu ana kadar olan bitenin çoğunu yalnız atlattım ama belki de yardım istemenin vakti geldi.

Telefonumu bıraktığım ön kapıya gidiyorum. Alıyorum ve Rodney'yi arıyorum.

Çalar çalmaz cevap veriyor. "Merhaba?"

"Merhaba Rodney," diyorum. "Umarım zamansız bir vakitte aramadım."

"Sorun yok," diyor. "N'aber? Seni oteli polislerle terk ederken gördüm. Herkes konuşuyor ve başının dertte olduğunu söylüyor."

"Bu özel durumda bildirmekten esef duyuyorum ama söylenenler doğru olabilir."

"Polis ne istedi?"

"Gerçeği," diyorum. "Benim hakkımda. Giselle hakkında. Bay Black aşırı dozdan ölmemiş. Tam olarak değil."

"Ah, şükürler olsun. Neden ölmüş?"

"Henüz bilmiyorlar ama benden şüphelendikleri açık ve belki Giselle'den."

"Ama... Onun hakkında hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyorum.

"Ve Juan Manuel veya onunla ilgili bir şeyden de bahsetmedin, değil mi?"

"Onun olan bitenle ne ilgisi var ki?"

"Yok. Hiç ilgisi yok. Yani... Beni neden arıyorsun?"

"Rodney, yardıma ihtiyacım var." Sesim çatlıyor ve tanrımı sürdürmekte zorlanıyorum.

Bir dakikalığına sessizleşiyor ve sonra, "Sen... Sen Bay Black'i öldürmedin, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır! Tabii ki öldürmedim. Böyle bir şeyi nasıl..."

"Üzgünüm, üzgünüm. Söylediğimi bile unut. Peki başın tam olarak nasıl dertte?"

"Giselle beni süite geri yolladı çünkü geride bir şey bırakmış. Bir silah. Onu geri istedi. Ve o benim arkadaşım, o yüzden ben..."

"Tanrım!" Hattın öbür ucunda bir sessizlik oluyor. "Tamam."

"Rodney?"

"Evet, buradayım," diyor. "Peki silah şimdi nerede?"

"Bir elektrik süpürgesinin içinde. Kilitli dolabımın orada."

"O silahı almalıyız," diyor Rodney. Sesindeki heyecanı duyabiliyorum. "Onu yok etmek zorundayız."

"Evet! Kesinlikle," diyorum. "Ah Rodney seni tüm bunlara dahil ettiğim için çok üzgünüm. Ve lütfen eğer polis seninle bir daha konuşursa onlara kötü bir insan olmadığımı söylemek zorundasın; asla kimseyi incitmeyeceğimi."

"Merak etme Molly. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Göğsümden yukarı saf bir minnettarlığın tırmandığını, beni zırıl zırıl ağlamakla tehdit ettiğini hissediyorum ama Rodney'nin uygunsuz bulma ihtimaline karşı bunun olmasına izin veremem. Bu deneyimin bizi yakınlaştırmasını istiyorum, ayırmasını değil. Derin bir nefes alıyorum ve duygularımı bastırıyorum.

"Teşekkür ederim Rodney," diyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın, hatta bundan daha fazlasısın. Sensiz ne yapardım, bilmiyorum."

"Arkandayım," diyor.

Ama bundan fazlası var. Gerisini duyduğunda benden sonsuza kadar uzaklaşabilir diye korkuyorum.

"Birazcık daha bilgi var," diyorum. "Bay Black'in evlilik yüzüğü. Onu süitte buldum ve şey... Bunu itiraf etmek benim için çok zor ama kendimi son zamanlarda geçici bir finansal sıkıntı içinde buldum. Kiramı ödeyebilmek için yüzüğü bugün tefeciye götürdüm."

"Sen... Sen ne yaptın?"

"Merkezde bir dükkânın vitrininde."

"İnanamıyorum. Buna gerçekten inanamıyorum," diye cevap veriyor. Sanki çok harika bir habermiş gibi buna neredeyse güldüğünü duyabiliyorum. Eminim bunu komik bulmuyor. Gülmenin tıpkı gülümsemeler gibi olması beni etkiliyor. İnsanlar onu bir dizi şaşırtıcı duygunun ifadesi olarak kullanıyor.

"Çok büyük bir hata yaptım," diyorum. "Beni tekrar sorgulayacakları hiç aklıma gelmedi. Bütün bunların içindeki rolüm tamamlandı diye düşündüm. Eğer polis Bay Black'in yüzüğünü rehin verdiğimi öğrenirse onu sanki finansal bir çıkar uğruna öldürmüşüm gibi görünecek. Anlayabiliyor musun?"

"Kesinlikle anlayabiliyorum," diyor Rodney. "Vay canına! İnanılmaz. Dinle, her şey yoluna girecek. Her şeyi bana bırak."

"Silahtan kurtulacak mısın? Peki yüzükten? Onu asla almamalıydım. Yanlıştı. Onu geri satın alıp kimsenin bir daha görmeyeceğinden emin olur musun? Bir gün sana geri öderim. Sana söz veriyorum."

"Dediğim gibi Molly. Her şeyi bana bırak. Şimdi evde misin?"

"Evet," diyorum.

"Bu gece dışarı çıkma. Tamam mı? Hiçbir yere gitme."

"Asla çıkmam Rodney," diyorum. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Arkadaşlar bunun içindir, değil mi? Birbirlerinin başını beladan kurtarmak için."

"Doğru," diyorum. "Arkadaşlar bunun içindir."

"Rodney?" diyorum. Ona, arkadaştan daha fazlası olmak için delirdiğimi söylemek üzereyken geç kalıyorum. Hoşça kal demeden telefonu kapatıyor. Onu toparlanacak büyük bir karmaşayla baş başa bırakıyorum ve o hiç zaman kaybetmiyor.

Bütün bunlar bittiğinde, onu bütün masrafları ödenmiş bir İtalyan mönüsü ziyafetine götüreceğim. Olive Garden'da sarkıt aydınlatmalı sıcak ışığın altında, kendi özel bölmemizde oturacağız ve dağlar kadar salata ve ekmekten sonra bir evren dolusu makarna ve üzerine de çeşit çeşit tatlı yiyeceğiz. Bitirdiğimizde, bir şekilde hesabı ben ödeyeceğim.

Bütün bunların hesabını ben ödeyeceğim. Ödeyeceğimi biliyorum.

PERŞEMBE

BÖLÜM 15

Ertesi sabah oteldeyim ve geç kalmışım; ah hem de çok geç. Ne kadar sıkı çalışsam da, ne kadar oda temizlesem de işi yetiştiremiyorum. Bir odayı temizlemeyi bitiriyorum ve koridorda bir sonraki misafir odasına açılan büyük şaşkın bir ağza benzeyen başka bir kapı var. Her yerde pislik var, her halıya kum tanesi yığınları inmiş, bütün aynalarda çatlaklar var, masa üstlerine yağ ve buruşmuş çarşaflara kanlı parmak izleri bulaşmış. Aniden kaçmak için çaresizce lobideki büyük merdivenleri tırmanıyorum. Ellerim her biri dokunulamayacak kadar kaygan olan altın parmaklıkları kavrıyor. Boncuk gibi sürüngen gözleri tanıdık geliyor, sonra göz kırparak parmaklarımın arasında canlanıyor. Adım attığım her basamakta yeni bir yılan uyanıyor: Cheryl, Bay Snow, Wilbur, dövmeli kazuletler, Bay Russo, Dedektif Stark, Rodney, Giselle ve nihayet Bay Black.

"Hayır!" diye bağırıyor ve sonra kapının çaldığını duyuyorum. Yatakta dimdik oturuyorum, kalbim göğsümü delecek gibi atıyor.

"Nine?" diye bağırıyorum. Her sabah olduğu gibi yeniden anlıyorum. Bu dünyada yalnızım.

Kapı durmadan çalıyor.

Telefonumu kontrol ediyorum. Daha yedi olmamış, bu yüzden de alarmım henüz çalmamış. Sabahın bu en münasebetsiz saatinde aklı başında kim kapımı çalıyor olabilir? Sonra bana fatura vermesi gereken Bay Russo'yu hatırlıyorum.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve terliklerimi giyiyorum. "Geliyorum!" diyorum. "Bir dakika lütfen!"

Kâbusu başımdan savuşturuyorum ve koridordan ön kapıya yürüyorum. Paslı sürgüyü yana sürüyorum ve sonra kilidi çevirip kapıyı sonuna kadar açıyorum.

"Bay Russo her ne kadar getirdiğiniz..." Ama cümlemin ortasında duruyorum çünkü kapıdaki Bay Russo değil.

Heybetli genç bir polis memuru, ayakları birbirinden ayrık bir şekilde ve tüm ışığı engelleyerek duruyor. Arkasında iki tane daha memur var, *Columbo*'ya yaraşır orta yaşlı bir adam ve Dedektif Stark.

"Lütfen beni bağışlayın, kıyafetlerim uygun değil," diyorum. Bir zamanlar ninemin olan –üzerinde çeşitli renklerde çaydanlıklar, sıralı pembe pazenden– pijamamın yakasını kavrıyorum. Böyle misafir karşılanmaz; sabahın uygunsuz bir saatinde haber vermeden gelecek kadar kaba olanlar bile.

"Molly," diyor Dedektif Stark genç memurun önüne geçerek. "Yasadışı silah bulundurmak, uyuşturucu bulundurmak ve birinci dereceden cinayetten tutuklusun. Sessiz kalma ve soruları yanıtlamama hakkın var. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Polisle konuşmadan önce bir avukata danışma hakkın var, şimdi ve gelecekte sorgulama esnasında avukat bulundurma hakkın var."

Başım dönüyor, yer ayaklarımın altından kayıyor. Gözlerimin önünde minik çaydanlıklar uçuşuyor. "İçinizde bir fincan çay içmek..." Ama cümlemi bitiremiyorum çünkü görüşüm bulanıklaşıyor.

Son hatırladığım şey dizlerimin marmelata döndüğü ve tüm dünyanın karardığı.

Kendime geldiğimde bir nezarethanedeyim ve küçük gri bir karyolada uzanıyorum. Ön kapımı, kapıyı açışımı ve televizyondaki gibi bana haklarımın okunuşunu hatırlıyorum. Gerçek miydi? Yavaşça oturuyorum. Parmaklıkları olan küçük bir odadayım. Evet, bu gerçek. Bir hapishane hücresindeyim, muhtemelen daha önce iki kere sorgulandığım aynı karakolun bodrumunda.

Sakin kalma niyetiyle birkaç kez nefes alıyorum. Kuru ve tozlu kokuyor. Hâlâ pijamalarımlayım, bu özel durum için ne kadar uygunsuz bir kıyafet olduğunu ancak anlıyorum. Oturduğum karyola ninemin "çözülemez pislik" dediği türden lekelerle kaplı; bulaşmış kan ve ne olduğunu düşünmek bile istemediğim, herhangi bir şey olabilecek sarı dairesel lekelerle. Bu karyola mükemmel hâle getirilmesi mümkün olmadığı için acilen yok edilmesi gereken nesnelerin iyi bir örneği.

Bu hücrenin geri kalanı ne kadar temiz? Merak ediyorum. Böyle bir yerde kapıcı olarak çalışmanın bir otel hizmetçisi olmaktan daha kötü olabileceği geliyor aklıma. Burada yıllar içinde birikmiş bakteri bolluğunu ve kiri hayal edin. Hayır, buna odaklanamam.

Terlikli ayaklarımla yere basıyorum.

Şükürlerini sun.

Şükrettiğim şeyler. Bir numarayla başlamak üzereyim ama ellerime baktığımda kirli olduklarını görüyorum. Lekeli. Her parmağımda koyu siyah mürekkep izleri var. O zaman hatırlıyorum. Bu dar, mikrop yuvası hücrede, bu karyolada uzanırken iki polis memuru parmaklarımı birer birer kapkara bir mürekkep süngerine doğru yönlendiriyordu. Sonrasında ellerimi yıkamama izin verecek anlayışa bile sahip değillerdi, gerçi ben de sormuş değildim. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Belki de yeniden bayıldım. Bunun ne kadar önce olduğunu söylemek zor; beş dakika da olabilir, beş saat de.

Başka bir şey düşünmeye fırsatım olamadan evimin kapısının önündeki genç memur parmaklıkların diğer yanında görünüyor.

"Uyanmışsın," diyor. "Polis karakolundasın, anlıyor musun? Evinin kapısının önünde ve burada bayıldın. Sana haklarını okuduk. Birçok suçlamadan tutuklusun. Hatırlıyor musun?"

"Evet," diyorum. Tam olarak neden tutuklandığımı hatırlayamıyorum ama büyük ihtimalle Bay Black'in ölümüyle ilgisi olması gerektiğini biliyorum.

Dedektif Stark, genç memurun arkasında beliriyor. Şu anda sivil kıyafetlerle ama bu, gözleri gözlerimle buluştuğunda hissettiğim dehşeti değiştirmiyor. "Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim," diyor. "Molly, benimle gel."

Genç memur hücre kapısının kilidini açıyor ve kapıyı benim için tutuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum yanından geçerken.

Dedektif Stark yolu gösteriyor. Genç memur etrafımın sarılı olduğundan emin olmak için beni arkamdan takip ediyor. Üç başka hücrenin olduğu koridorda bana eşlik ediyor. İçlerine bakmamaya çalışıyorum ama nafile. Hücresinin parmaklıklarını tutmuş, yüzünde yaralar olan soluk benizli bir adama gözüm takılıyor. Onun karşısında karyolasında ağlayarak oturan, kıyafetleri yırtık bir kadın var.

Şükürlerini sun.

Birkaç basamak çıkıyoruz. Pislik ve kir kaplı tırabzanlara dokunmamaya çalışıyorum. Nihayet daha önce iki kez ziyaret ettiğim tanıdık odaya varıyoruz. Dedektif Stark ışıkları yakıyor.

"Otur!" diye emir veriyor. "Buraya o kadar sık geldin ki evin gibi geliyor olmalı."

"Evle hiçbir alakası yok," derken sesim bıçak gibi keskin. Pis, beyaz masanın ardındaki oynak sandalyeye sırtımı değdirmemeye çalışarak oturuyorum. Tüylü terliklerime rağmen ayaklarım soğuk.

Genç memur, adi bir strafor bardak, iki kahve kreması ve kâğıt tabakta bir çörekle içeri giriyor. Ve bir metal kaşık var. Hepsini masanın üzerine koyuyor ve sonra gidiyor. Dedektif Stark kapıyı arkasından kapatıyor.

"Yel" diyor. "Tekrar bayılmanı istemeyiz."

"Çok düşüncelisiniz," diye cevaplıyorum çünkü yemek ikram edildiğinde iltifat etmelisiniz. Esasen umurunda olduğunu düşünmüyorum ama bunun hiçbir önemi yok. Kurt gibi açım. Bedenim besine aç. Olacakları atlatmak için yoluma devam etmeliyim.

Kaşığı alıp elimde çeviriyorum. Alt kısmında kurumuş gri bir parça var. Hemen yerine bırakıyorum.

"Kahveni kremalı mı içiyorsun?" diye soruyor Dedektif Stark. Masada, karşımdaki sandalyede oturuyor.

"Sadece bir tane," diyorum. "Teşekkür ederim."

Kremaya uzanıyor, açıyor ve bardağa boşaltıyor. İğrenç kaşığı alıp karıştırmak üzere.

"Hayır!" diyorum. "Kahvemi karıştırılmadan içmeyi tercih ederim."

Artık yorumlaması gittikçe kolaylaşan bakışıyla bana bakıyor; alay ve iğrenmeyle. Strafor bardağı bana uzatıyor. Elime aldığımda bardak şu korkunç gıcırtılı sesi çıkarıyor. Elimde olmadan büzülüyorum.

Dedektif Stark içinde çörek olan tabağı bana doğru itiyor. "Yel" diyor yeniden, bu bir emir, davet değil.

"Teşekkür ederim," diyorum çöreğin kâğıt kaplamasını incelikle çıkarıp sonra dört muntazam parçaya bölerken. Bir köşesini ağzıma atıyorum. Kuru üzümlü, tahıllı. En sevdiğim çörek, yoğun ve besin yönünden zengin, rasgele ağızda patlayan bir tatlılığı var. Sanki Dedektif Stark neyi sevdiğimi bilmiş gibi ama tabii ki bilmiyor. Bunu sadece *Columbo* bilebilirdi.

Yutuyorum ve acı kahveden birkaç yudum alıyorum. "Nefis," diyorum.

Dedektif Stark kahkahayı basıyor. Bunun düzgün bir kahkaha olduğuna inanıyorum. Başka hiçbir kelime yeterli gelmiyor. Kollarını kavuşturuyor. Bu onun soğuk olduğu anlamına gelebilir ama şüpheliyim. Bana güvenmiyor ve bu tamamen karşılıklı.

"Sana karşı dava açtığımızın farkındasın değil mi?" diyor. "Kanuna aykırı şekilde silah bulundurmaktan, uyuşturucu bulundurmaktan ve birinci derece cinayetten."

Kahvemi ikinci kez yudumlarken neredeyse boğuluyorum. "Bu imkânsız," diyorum. "Bırakın cinayeti, hayatımda karınca bile incitmedim."

"Bak," diyor, "senin Bay Black'i öldürdüğüne ya da bununla bir ilgin olduğuna inanıyoruz. Ya da kimin yaptığını bildiğine. Otopsi raporu geldi. Kesinleşti Molly. Kalp krizi değildi. Boğulmuş. Böyle ölmüş."

Ağzıma bir parça çörek daha sıkıştırıyorum ve çiğnemeye odaklanıyorum. Her lokmayı on ya da yirmi kez çiğnemek daima iyidir. Ninem sindirime yardım ettiğini söylerdi. Kafamda saymaya başlıyorum.

"Otelde hazırladığınız her yatak için kaç yastık bırakıyorsunuz?" diye soruyor Dedektif Stark.

Cevabı kuşkusuz biliyorum ama ağzım dolu. Hemen cevap vermem kaba olur.

"Dört," diyor ben cevap vermeye fırsat bulamadan. "Her yatağa dört yastık. Bunu Bay Snow ve bazı diğer hizmetçilerden doğrulattım ama cinayet mahalline geldiğimde Bay Black'in yatağında sadece üç yastık vardı. Dördüncü yastık nereye gitti Molly?"

Altı, yedi, sekiz çiğneyiş. Yutuyorum ve konuşmak üzereyim ama konuşamadan dedektif iki eliyle bizi ayıran masaya vuruyor ve neredeyse sandalyemden düşmeme sebep oluyor.

"Molly!" diye bağırıyor. "Az önce yastıkla bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü ima ettim ve sen orada oturmuş düşünceli bir şekilde çörek yiyorsun."

Hızlanmakta olan tansiyonumu dengelemek için duraksıyorum. Bağırılmaya ve iğrenç suçlarla itham edilmeye alışık değilim. Bunu son derece telaşlandırıcı buluyorum. Hırpalanmış sinirlerimi rahatlatmak için kahvemden bir yudum alıyorum.

Sonra konuşuyorum. "Başka bir şekilde tekrar söyleyeceğim dedektif. Bay Black'i ben öldürmedim ve onu kesinlikle bir yastıkla boğmadım. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, uyuşturucu bulundurabilmem hiçbir şekilde mümkün değil. Hayatımda ne uyuşturucu gördüm ne de kullandım. Ayrıca annemi uyuşturucular öldürdü ve neredeyse ninemi de kırık bir kalpten öldürecekti."

"Giselle'le olan bağlantın konusunda bize yalan söyledin Molly. Bize temizlik işin bittikten sonra da Blacklerin süitinde sıklıkla takıldığını ve onunla kişisel konuşmaların olduğunu söyledi. Ayrıca Bay Black'in cüzdanından para aldığını da söyledi."

"Ne? Demek istediği o değil! Para kabul ettiğim anlamında söylemiştir. Bana parayı kendisi verdi." Gözlerimi dedektiften odanın köşesinde göz kırpan kameraya çeviriyorum. "Giselle bana daima cömertçe ve isteyerek bahşiş verdi. Bay Black'in cüzdanından para alan kendisi, ben değilim."

Dedektif Stark'ın ağzı kaskatı kesiliyor. Pijamalarımı düzeltiyorum ve sandalyemde dikleşiyorum.

"Söylediğim onca şey arasında açıklığa kavuşturmak istediğin tek şey bu mu?"

Odanın düz açıları çarpılmaya ve bükülmeye başlıyor. Dengemi korumak için derin bir nefes alıyorum ve masanın kıvrımları yerine tekrar köşeleri olmasını bekliyorum.

Bu bilgiler çok fazla. Hepsini özümseyemiyorum. Neden insanlar sadece kastettikleri şeyleri söyleyemiyor? Dedektifin Giselle'le yeniden konuştuğunu anlıyorum ama Giselle'in beni yanlış bir şekilde sunduğuna inanmak imkânsız. Böyle bir şeyi arkadaşına yapmaz.

Ellerim titremeye başlıyor ve vücuduma yayılıyor. Strafor bardağa uzanıyorum ve ağzıma götürme telaşıyla döküyorum.

Hızlıca bir karara varıyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," diyorum. "Giselle'in bana içini döktüğü doğru ve onu bir arkadaş olarak görüyorum, yani görüyordum. Bunu size daha önce açıkça belirtmediğim için üzgünüm."

Dedektif Stark başıyla onaylıyor. "Açıkça belirtmemek mi? Hah. 'Açıkça belirtemediğin' başka bir şey daha var mı?"

"Evet. Aslına bakarsanız var. Ninem her zaman, 'Eğer bir kişi hakkında söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa hiçbir şey söylemeyin daha iyi,' derdi. Bu yüzden Bay Black hakkında çok az şey söyledim. Bilmenizi isterim ki Bay Black, herkesin sandığı gibi iyi bir VIP değildi. Belki onun düşmanlarını sorgulamalısınız. Daha önce de söylediğim gibi Giselle onun tarafından fiziksel olarak incitildi. Çok tehlikeli bir adamdı."

"Giselle'e onsuz daha iyi olacağını söyleyebileceğin kadar mı tehlikeli?"

"Ben asla..." Ama orada durdum çünkü bunu söylemiştim. Şimdi hatırlıyorum. Öyle olduğuna inanmıştım ve şimdi de hâlâ inanıyorum.

Ağzımı bir parça çörekle dolduruyorum. Konuşmamak için meşru bir sebebiniz olması rahatlatıcı. Ninemin çiğneme buyruklarına dönüyorum. Bir, iki, üç...

"Molly, pek çok iş arkadaşınla konuştuk. Seni nasıl tanımladıklarını biliyor musun?"

Kafamı sallamak için diyetime ara veriyorum.

"Senin tuhaf olduğunu söylediler. Mesafeli. Müşkülpesent. Tam bir ucube ve daha kötüleri."

Onuncu çiğneyişe varınca yutuyorum ama boğazımda oluşan yumru gitmiyor.

"Bazı iş arkadaşlarının daha başka neler dediğini biliyor musun? Seni birini öldürürken kafalarında tamamıyla canlandırabildiklerini söylediler."

Cheryl tabii ki. Ancak o böyle iğrenç bir şey söyleyebilir.

"İnsanlar hakkında kötü konuşmayı sevmiyorum," diye cevap veriyorum. "Ama madem beni sıkıştırıyorsunuz, başhizmetçi Cheryl Green tuvalet beziyle lavabo temizliyor. Üstü örtük konuşmuyorum. Gerçekten öyle yapıyor demek istiyorum. İyi olduğu hâlde hastalık izni alıyor. İnsanların dolaplarını gözetliyor

ve bahşişleri çalıyor. Eğer hırsızlık ve hijyen suçlarını işleyebiliyorsa daha ne kadar alçalabilir?"

"Sen ne kadar alçalabilirsin Molly? Bay Black'in evlilik yüzüğünü çaldın ve rehin verdin."

"Ne?" diyorum. "Çalmadım. Buldum. Bunu size kim söyledi?"

"Cheryl seni tefeci dükkânına kadar takip etti. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Yüzüğü vitrinde bulduk Molly. Dükkân sahibi seni mükemmel bir şekilde tarif etti: Ağzını açmadığı müddetçe arka planda yok olan biri. Pek çok koşulda kolayca unutabileceğiniz türden bir insan."

Nabzım küt küt atıyor. Zihnimi odaklayamıyorum. Bu benim karakterimi iyi yansıtmıyor ve bunu telafi etmeliyim.

"Yüzüğü rehin vermemeliydim," diyorum. "Kafamdaki yanlış bir kuralı uyguladım, *mal bulanındır* kuralı yerine, *başkalarına sana davranılmasını istediğin gibi davran* kuralını uygulamalıydım. Kararımdan pişmanım ama bu beni hırsız yapmaz."

"Başka şeyler de çaldın," diyor.

"Çalmadım," diyorum, reddedişimi vurgulamak için kollarımı kavuşturuyorum ve içerlememi bedensel olarak dışavuran bir tavır sergiliyorum.

"Bay Snow seni dışarı konulmuş tepsilerden yemek ve küçük şişe reçelleri çalarken görmüş."

Midemin, oteldeki asansör arızalanmak üzereyken başıma geldiği gibi içimden çıkıp dışarı saçılacağını hissettim. Hangisi daha utanç vericiydi bilmiyorum. Bay Snow'un beni bunu yaparken görmesi mi yoksa bana tek kelime etmemiş olması mı?

"Doğru söylüyor," diye kabul ettim. "Atılmış yemekleri çaldım, eninde sonunda çöpe atılacak olan yemekleri. Bu, *sakla samanı gelir zamanı* kuralı, hırsızlık değil."

"Her şey açı meselesi Molly. İş arkadaşlarından, hizmetçilerden biri, tehlikeyi saptayamadığını söyledi."

"Sunitha," diyorum. "Kayıtlara geçsin, o harika sicili olan bir hizmetçi."

"Tehlikede olan *onun* sicili değil burada."

"Bay Preston ile konuştunuz mu?" diye soruyorum. "O bana kefil olacaktır."

"Kapıcıyla konuştuk aslında. Senin 'kabahatsiz' –ilginç bir kelime seçimi– olduğunu söyledi ve pisliği başka yerde aramalıymışız. Black'in aile fertlerinin yanı sıra gece girip çıkan garip karakterlerden bahsetti ama sanki seni korumak için konuyu saptırıyor gibiydi Molly. Danimarka Krallığı'nda* iyi gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyor."

"Danimarka'nın bütün bunlarla ne ilgisi var?" diye soruyorum.

"Dedektif Stark derince bir iç geçiriyor. "Hayret doğrusu! Bu çok uzun bir gün olacak."

"Ya Juan Manuel, bulaşıkçı?" diye soruyorum. "Onunla konuştunuz mu?"

"Neden bir bulaşıkçıyla konuşalım Molly? Ayrıca o kim?"

Bir annenin oğlu, aile geçindiren biri, kovandaki bir başka görünmez arı. Ama daha çok üstelememeye karar veriyorum. En son istediğim şey başının belaya girmesi. Onun yerine benim güvenilirliğime kefil olacak başka bir isim veriyorum. "Social'daki barmen Rodney'yle konuştunuz mu?"

"Aslına bakarsan konuştum. Senin –tırnak içinde– 'cinayetten daha fazlasına muktedir' olduğunu söyledi."

Dik durmamı sağlayan tüm enerji anında yok oldu. Çöküyorum ve kucağımdaki ellerime bakıyorum. Bir hizmetçinin elleri. Çalışan eller. Sürdüğüm onca nemlendiriciye rağmen ufalanmış ve kuru, tırnaklar temizce kısa kesilmiş, avuçlarda nasırlar var. Gerçekte olduğum yaştan çok daha yaşlı bir kadının elleri. Kim bu elleri ve onun bağlı olduğu bedeni istesin? Rodney'nin isteyebileceğini nasıl oldu da düşünebildim?

---

* (İng.) "Something is rotten in the state of Denmark" deyimi William Shakespeare'in Hamlet oyununun birinci sahnesinde Marcellus tarafından söylenir. İngilizcede gerekçelerle ilgili şüpheler uyandığında, bir şeyler yolunda gitmediğinde ve ciddi biçimde hatalı olduğunda kullanılan bir deyimdir. (ç.n.)

Şimdi Dedektif Stark'a bakıyorum, gözlerimden yaşlar akacağını biliyorum, o yüzden pijamamın üzerindeki neşeli küçük çaydanlıklara odaklanıyorum; canlı pembe, bebek mavisi ve sarımsı turuncu renkteler.

Dedektif konuştuğunda sesi daha öncekine göre yumuşak çıkıyor. "Parmak izlerin Black süitinin her yerindeydi."

"Tabii ki öyle," diyorum. "O süiti her gün temizledim."

"Peki, ayrıca Bay Black'in boynunu da mı temizledin? Çünkü temizleme solüsyonunun izleri orada da bulundu."

"Çünkü yardım için aramadan önce nabzını kontrol ettim!"

"Onu öldürmek için çeşit çeşit planların vardı Molly, peki sonuçta neden silah yerine boğmayı seçtin? Gerçekten yakalanmayacağını mı düşündün?"

Yukarı bakmayacağım. Bakmayacağım.

"Silahı senin elektrikli süpürgende bulduk."

İçimin burkulduğunu, ejderin kamçıladığını ve dişlerini gıcırdattığını hissediyorum.

"Benim elektrikli süpürgemi kurcalayarak ne yapıyordunuz?"

"Sen içine silah saklayarak ne yapıyordun Molly?"

Nabzım yükseliyor. Silah ve yüzükten haberi olan diğer tek kişi Rodney'ydi Bunu yapamam. Bu parçaları kafamda birleştiremem.

"Senin temizlik arabanı analiz ettik," diyor Dedektif Stark. "Ve kokain izlerine rastlandı. Burada elebaşı olmadığını biliyoruz Molly. Bunun için yeterince akıllı değilsin. Giselle'in seni Bay Black ile tanıştırdığına ve senin ona otel aracılığıyla yürüttüğü kârlı uyuşturucu operasyonunu gizlemek için yardım ettiğine inanıyoruz. İkinizin arasında bir şeyler yanlış gitmiş olmalı. Belki ona kızdın ve öç almak için canını aldın ya da belki Giselle'e kötü bir durumdan kurtulması için yardım ediyordun. Her iki yolla da işin içindeydin."

"Yani söylediğim gibi önümüzde iki yol var. Hemen birinci derece cinayet de dahil tüm iddialarda suçunu kabul edebilirsin.

Hâkim hızlı savunmanı ve itirafını dikkate alır. Pişmanlığını erkenden göstermen, ayrıca bu otelde meydana gelen uyuşturucu işleyişi hakkında sağlayabileceğin her bilgi, ceza hükmünü hafifletmede sana fayda sağlar."

Çaydanlıklar kucağımda dans ediyor. Dedektif homurdanıyor ama sesi tizleşiyor ve giderek uzaklaşıyor.

"Ya da uzun ve yavaş yoldan gidebiliriz. Daha çok kanıt toplarız ve mahkemeye gideriz. Her halükârda Hizmetçi Molly, oyun bitti. Peki hangisini seçiyorsun?"

Düzgün düşünemediğimi biliyorum ve biri cinayetle suçlandığında nasıl davranılacağına dair doğru kuralları bilmiyorum. Durup dururken *Columbo*'yu hatırlıyorum.

"Öncesinde haklarımı okudunuz," diyorum. "Kapımın önündeyken. Bir avukata danışma hakkımın olduğunu söylediniz. Eğer bir avukat tutarsam ödemesini hemen mi yapmalıyım?"

Dedektif Stark gözlerini deviriyor; hiddeti o kadar bariz ki bunu görmemem mümkün değil. "Avukatlar genelde hemen ödeme beklemez," diyor.

Başımı kaldırıyorum ve doğrudan ona bakıyorum.

"Bu durumda bir telefon konuşması yapmak istiyorum, lütfen. Bir avukatla görüşmeyi talep ediyorum."

Dedektif Stark sandalyesini geri itiyor. Can sıkıcı bir ses çıkıyor. Yerde çoktandır var olan nahoş iz bolluğuna yenisini eklediğinden eminim. Sorgulama odasının kapısını açıyor ve kapıda nöbet tutan genç polis memuruna bir şeyler söylüyor. Memur arka cebinden bir cep telefonu çıkarıyor ve uzatıyor. Benim cep telefonum. Benim cep telefonumla ne yapıyor?

"Al!" diyor dedektif. Telefonumu küt diye masaya bırakıyor.

"Telefonumu aldınız," diyorum. "Size bu hakkı kim verdi?"

Dedektif Stark'ın gözleri büyüyor. "Sen," diyor. "Hücrede bayıldıktan sonra bir arkadaşını arama ihtiyacın olur diye telefonunu almamızda ısrar ettin."

Doğrusu hatırlamıyorum ama muğlak bir şeyler bilincimi kurcalıyor.

"Çok teşekkür ederim," diyorum. Telefonumu alıyorum ve rehberi açıyorum. Toplam sekiz kaydı inceliyorum: Giselle, ninem, Cheryl Green, Oliver Garden, Bay Preston, Rodney, Bay Russo, Bay Snow. Kimin tamamen benim tarafımda olduğunu düşünüp taşınıyorum ve kimin olmayabileceğini. İsimler gözümün önünde dönüyor. Sonra seçiyorum ve arıyorum. Çaldığını duyuyorum. Biri açıyor.

"Bay Preston?" diyorum.

"Molly? Sen iyi misin?"

"Lütfen böyle uygunsuz bir zamanda rahatsız ettiğim için beni bağışlayın. Muhtemelen işe gitmek için hazırlanıyorsunuz."

"Şu an değil. Bugün mesaim geç başlıyor. Canım kızım, neler oluyor?"

Üzerime vuran florasan ışıklarıyla düz beyaz odaya bakıyorum. Dedektif Stark'ın buz gibi donuk gözleri üzerimde. "Gerçek şu ki Bay Preston, ben pek iyi değilim. Cinayetten tutuklandım. Ve daha da fazlasından. Otele en yakın karakolda tutuluyorum. Ve... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yardımınıza ihtiyacım var."

BÖLÜM 16

Bay Preston'la görüşmem bittiğinde Dedektif Stark elini uzatıyor. Doğrusu ne için uzattığını bilmediğimden işimizi bitirdiğimizi ve masayı temizlediğini düşünerek boş strafor bardağımı alıp ona veriyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyor. "Şimdi de senin hizmetçin olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kesinlikle öyle düşünmüyorum. Eğer yarı düzgün bir hizmetçiye uzaktan yakından benzeseydi, bu oda böyle görünmezdi; eski püskü, lekeli ve pisliğe bulanmış. Elimde bir mendil ve bir şişe sudan başka bir şey olmasaydı bile bu domuz ağılını temizlemek için fırsat kollardım.

Dedektif Stark telefonumu elimden alıyor.

"Geri alacak mıyım? Kaybetmek istemeyeceğim önemli bağlantılarım var."

"Geri alacaksın," diyor. "Bir gün." Saatine bakıyor. "Peki öyleyse, avukatını beklerken söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Beni bağışlayın dedektif. Lütfen sessizliğimi kişisel algılamayın. Öncelikle hiçbir zaman havadan sudan konuşmada yetenekli olmadım ve bunu yapmaya zorlandığımda genellikle yanlış şeyler söylüyorum. İkincisi sessiz kalma hakkımın bilincindeyim ve bu hakkı kullanmaya hemen başlayacağım."

"İyi," diyor. "Nasıl istersen."

Aşırı sonsuz gibi gelen bir süreden sonra kapı gürültüyle çalıyor.

"İlginç bir şey olmalı," diyor dedektif sandalyesinden kalkıp kapıyı açarken.

Gelen, sivil kıyafetler içinde Bay Preston. Onu kapıcı kepi ve ceketinin dışında çok nadir gördüm. Üzerinde mükemmel biçimde ütülenmiş mavi bir gömlek ve koyu renk kot pantolon var. Yanında, bir terzinin elinden çıkmış donanma mavisi takımı ve elinde siyah deri çantasıyla çok daha resmi giyinmiş bir kadın var. Koyu kahverengi gözleri kim olduğunu anında ele veriyor çünkü babasınınkilere çok benziyor.

Onları selamlamak için kalkıyorum. "Bay Preston," diyorum onu gördüğüm için nasıl ferahladığımı saklamayı beceremeden. Biraz fazla hızlı hareket ettiğim için masaya kalçamı çarpıyorum. Acıyor ama ağzımdan dökülen kelime yığınına engel olamıyor. "Burada olduğunuz için çok memnunum. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Öyle korkunç şeylerle suçlanıyorum ki. Ben kimseye asla zarar vermedim, hayatımda uyuşturucuya elimi sürmedim ve elimde silah tuttuğum tek zaman..."

"Molly, ben Charlotte," diyor Bay Preston'ın kızı araya girerek. "Benim profesyonel tavsiyem, şu an sessiz kalman yönünde ve seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Babam bana senin hakkında çok şey anlattı."

"İçinizden biri avukat olsa iyi olur, yoksa aklımı kaybedeceğim," diyor Dedektif Stark.

Charlotte ileri doğru adım atıyor, yüksek topuklu ayakkabıları soğuk, endüstriyel zeminde gürültüyle takırdıyor. "O, ben oluyorum, Billings, Preston ve García'dan Charlotte Preston," diyor dedektife kartvizitini uzatırken.

"Canım kızım," diyor Bay Preston bana. "Biz şimdi buradayız, yani hiçbir şeyle ilgili endişen olmasın. Bunların hepsi büyük..."

"Baba!" diyor Charlotte.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye cevap veriyor ve ağzına kilit vuruyor.

"Molly, benim tarafımdan temsil edilmeyi kabul ediyor musun?"

Tek kelime etmiyorum.

"Molly?" diye üsteliyor.

"Bana konuşmama talimatı verdiniz. Şimdi konuşabilir miyim?"

"Özür dilerim, eksik söyledim. Suçlamalarla ilgili şeyler dışında konuşabilirsin. Sana tekrar sormak istiyorum: Benim tarafımdan temsil edilmeyi kabul ediyor musun?"

"Ah evet, bunun bana çok yardımı dokunur," diyorum. "Ödeme planını daha uygun bir zamanda konuşabilir miyiz?"

Bay Preston eline öksürüyor.

"Size mendil takdim ederdim ama korkarım ki üzerimde yok." Başını sallayan Dedektif Stark'ı izliyorum.

"Lütfen şimdi ödemeyle ilgili endişelenme. Sadece seni buradan çıkarmaya odaklanalım," diyor Charlotte.

"Onu serbest bırakmak için 800.000 dolarlık kefalet ödemeniz gerektiğinin farkındasınız değil mi? Şimdi bir düşüneyim..." diyor Dedektif Stark işaret parmağını dudağına koyarak, "Sanırım bu, bir hizmetçinin kazancının biraz üzerinde."

"Haklısınız dedektif," diyor Charlotte. "Hizmetçiler ve kapıcılar genellikle düşük ücret alır ve az değer görür. Ama avukatlar öyle mi? Biz iyi para kazanırız. Bana söylenene göre dedektiflerden daha iyi. Ben şahsen öndeki kâtibe kefaleti ödedim." Dedektif Stark'a gülümsüyor. Kesinlikle söyleyebilirim ki bu dostça bir gülümseme değil.

Charlotte bana dönüyor. "Molly," diyor, "bu sabah senin için bir kefalet duruşması ayarladım. Seni orada temsil etmeme izin yok ama çoktan senin adına birkaç mektup düzenledim."

"Mektup mu?" diye soruyorum.

"Evet, babamdan karakter beyanı ve benden kefaletini ödediğime dair bir yazı. Eğer her şey yolunda giderse bu öğleden sonra salınacaksın."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Bu kadar basit mi? Salınacağım ve bitecek mi?" Bakışlarımı ondan Bay Preston'a çeviriyorum.

"Çok zor," diyor Dedektif Stark. "Seni dışarı çıkarsalar bile yine de mahkemeye çıkmak zorundasın. Suçlamaları düşürmüyoruz."

"Bu, senin telefonun mu?" diye soruyor bana Charlotte.

"Evet," Diyorum.

"Bir yerde kilitli ve güvende olacağından emin olacaksınız değil mi Dedektif Stark? Kanıt olarak tutanağa geçmeyeceksiniz."

Dedektif Stark duraksıyor. Eli kalçasında. "Bu, benim ilk rodeom değil kovboy. Evinin anahtarları da bende bu arada, bayıldıktan sonra bende kalması için ısrar etti." Dedektif cebinden anahtarımı çıkarıyor ve masaya atıyor. Eğer antiseptik bezim olsa hemen kapıp anında dezenfekte ederdim.

"Harika," diyor Charlotte telefonu ve anahtarı alırken. "Ön taraftaki kâtiple konuşacağız ve kanıt değil, kişisel eşya olarak tutulacağından emin olacağız."

"Tamam," diyor Dedektif Stark.

Bay Preston kaşlarını buruşturarak bana bakıyor. Belki fazla odaklandığı içindir diye düşünüyorum ama sanırım daha çok endişeli olduğundan.

"Merak etme," diyor. "Seni duruşmadan sonra bekliyor olacağız."

"Diğer tarafta görüşürüz," diye ekliyor Charlotte ve böylece dönüp gidiyorlar.

Gittiklerinde Dedektif Stark kolları kavuşmuş bir şekilde durup öylece bana bakıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Sen ve çaydanlıkların gözalıcı hücrene geri döneceksiniz ve sabırla duruşmanızı bekleyeceksiniz," diye cevap veriyor Dedektif Stark.

Kalkıyorum ve pijamamı düzeltiyorum. Dışarıdaki genç polis memuru beni tiksindirici hücreme götürmek için hazır bekliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum dedektife çıkmadan önce.

"Ne için teşekkür ediyorsun?" diye soruyor.

"Çörek ve kahve için. Umarım benimkinden daha iyi bir sabah geçiriyorsunuzdur."

BÖLÜM 17

Öğlen saatinde pijama giyiyor olmak korkunç derecede garip ve mahkemede böyle tamamıyla uygunsuz bir kıyafet giymek özellikle sinir bozucu. Dedektif Stark'ın polis memurlarından biri, beni bir saat önce nezaket gösterip mahkemeye getirdi ve şimdi binadaki dar bir ofiste kefalet duruşmamda beni temsil edecek genç bir adamla oturuyorum. Bana ismimi sordu, yöneltilen suçlamalara göz attı, hâkim hazır olduğunda çağırılacağımızı söyledi ve sonra okunacak bazı e-postaları olduğunu iddia etti. Telefonunu çıkardı ve en az beş dakikadır tüm dikkatini ona vermiş durumda. Bu esnada ne yapmam gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok. Fark etmez. Bu, bana kendimi toplamam için zaman veriyor.

Suçlanan kişi olarak boğazına kadar düğmeleri iliklenmiş temiz bir bluz ve resmi bir pantolon giymem gerektiğini televizyondan biliyorum.

"Affedersiniz," diyorum genç avukata. "Duruşmadan önce eve gidip üzerimi değiştirmem mümkün mü?"

Yüzü buruşuyor. "Ciddi olamazsınız," diye cevap veriyor. "Bugün duruşmanızın görüleceği için ne kadar şanslı olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Ciddiyim," diyorum. "Oldukça."

Telefonunu göğüs cebine koyuyor. "Vay canına! Size bazı haberlerim var."

"Harika. Lütfen çabucak paylaşın," diye cevap veriyorum.

Ama tek kelime etmiyor. Bana ağzı beş karış açık bir şekilde bakıyor, bu da kesinlikle bir pot kırdığım anlamına geliyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

Dakikalar sonra beni soru yağmuruna tutmaya başlıyor. "Hiç hapiste yattınız mı?"

"Bu sabaha kadar yatmamıştım," diyorum.

"Orası hapishane değil," diyor. "Hapishane oradan çok daha kötü. Sabıkanız var mı?"

"Çok sağ olun ama sicilim tertemiz."

"Ülkeyi terk etme planları güdüyor musunuz?"

"Ah, evet. Bir gün Cayman Adaları'nı ziyaret etmek isterim. Duyduğuma göre çok güzelmiş. Siz hiç bulundunuz mu?"

"Hâkime ülkeyi terk etme planınızın olmadığını söyleyin sadece," diyor.

"Nasıl isterseniz."

"Duruşma uzun sürmeyecek. Sizinki gibi ceza davalarında bile oldukça standart. Şartlı salınmanızı sağlamaya çalışacağım. Şu ana kadar suçlanmış herkes gibi suçlu olmadığınızı ve kefaletle serbest bırakılmak istediğinizi çünkü zavallı, hasta ninenin tek bakıcısı olduğunuzu varsayabilirim değil mi?"

"Öyleydim ama artık değilim," diyorum. "O öldü ve suçlamaların hiçbirini kabul etmiyorum elbette."

"Doğru, tabii ki," diye cevap veriyor.

Gösterdiği ivedi güven için minnettarım.

Tamamen masum olduğumla ilgili ayrıntılara girmek üzereyken cebindeki telefonu çalıyor. "Sıradaki biziz," diyor. "Hadi gidelim."

Beni küçük ofisten koridora çıkarıyor ve içinde iki tarafında sıralar ve ortasında koridoru olan çok daha büyük bir odaya götürüyor. Onunla birlikte koridordan mahkemenin önüne yürüyorum. Bir anlığına benzer koridorlu benzer bir oda hayal ediyorum ama büyük bir farkla; koridorda yanımda beni tanımayan

bir adamla değil ama beni çok iyi tanıyan bir adamla gelin olarak yürüyorum.

Genç avukatım hâkimin sağındaki bir masanın önündeki sandalyeyi gösterip, "Oturun," dediğinde hayal âlemim nazik olmayan bir şekilde bölünüyor.

Otururken Dedektif Stark mahkeme salonuna girip koridorun karşısındaki benzer bir masanın önünde duran benzer bir sandalyeye yerleşiyor.

Tekrar gerildiğimi hissediyorum. Titrememi bastırmak için ellerimi sıkıca kucağımda kenetliyorum.

Biri, "Herkes ayağa kalksın," dediğinde genç avukatın elini beni ayağa kalkmaya yöneltmek için dirseğimde hissediyorum.

Duruşma hâkimi mahkeme salonunun arkasındaki bir kapıdan görünüyor ve yüksek kürsüsüne yavaşça yürüyerek sesli bir inlemeyle oturuyor. Bana Brezilya boynuzlu kurbağasını hatırlattığını söyleyerek nezaketsiz görünmek istemem. Ninem ve ben Amazon Yağmur Ormanları ve Brezilya boynuzlu kurbağası hakkında şahane bir belgesel izledik. İnanılmaz eşsizlikte bir yaratık. Uzun, kıvrılmış dudakları ve kabarık kaşları var, tıpkı önümdeki hâkim gibi.

Duruşma, hâkimin Dedektif Stark'tan konuşmasını talep etmesiyle hemen başlıyor. Bana yönlendirilen suçlamaları sunuyor. Black davasıyla ve benim davayla bağlantımla ilgili pek çok şey söylüyor. Beni güvenilir olmayan bir insan gibi gösteriyor. Ama beni en çok küçük düşürücü son kısmı üzüyor.

"Sayın Hâkim," diyor, "Molly Gray'e yöneltilen suçlamalar çok ciddi. Önünüzdeki zanlının masum görüntüsü çizip en ufak bir risk teşkil etmiyor gibi göründüğünün farkında olsam da kendisi güvenilir olmadığını ispat etmiştir. Görünüşe bakılırsa iyi ve prestijli Büyük Regency Otel'de çalışan Molly'nin hayatını ve işyerini ne kadar derinlemesine soruşturursak o kadar çok pisliği açığa çıkarıyoruz."

Eğer yapabilseydim ve bana kalsaydı tokmağı vurup televizyondaki gibi, "İtiraz ediyorum!" diye bağırırdım.

Hâkim kılını bile kıpırdatmıyor ama araya giriyor. "Dedektif Stark, size otelin bu duruşmanın konusu olmadığını ve bunun bir otel yargılaması olmadığını hatırlatabilir miyim?"

Dedektif Stark boğazını temizliyor. "Söylemek istediğim asıl şey, Molly Gray ve Bay Black'in ilişkisinin doğasını sorgulamaya başlıyor olduğumuz. Şu an huzurunuzda bulunun, görünüşte masum genç otel hizmetçisi ve Bay Black arasında kayda değer yasadışı faaliyete dair kanıt topladık. Ahlaki sağlamlığı ve hukuk kurallarına uyma kabiliyetiyle ilgili ciddi endişelerim var. Diğer bir deyişle Sayın Hâkim, bu görünüşün aldatıcı olmasının en iyi örneği."

Bunu son derece rencide edici buluyorum. Yanlışlarım olabilir ama kurallara uymadığımı düşünmek, zırvalıktan ve boş laftan ibaret. Kurallar yapıma tamamen uyumsuz olsa bile bütün hayatımı tam olarak onlara uymaya adadım.

Genç avukat benim adıma konuşmaya yönlendiriliyor. Hızlı konuşuyor ve kollarını çarpıcı şekilde sağa sola sallıyor. Hâkime, tertemiz bir sicilim olduğunu, kederli derecede sıradan bir yaşam sürdüğümü, sıradan bir işte az kazançla çalıştığım için kaçma riskimin olmadığını, hayatımda hiç ülkeyi terk etmediğimi ve yirmi yıldır, dolayısıyla tüm hayatım boyunca aynı adreste ikamet ettiğimi açıklıyor.

Sonunda bir soru yöneltiyor. "Bu genç kadın gerçekten tehlikeli bir suçlu ve kaçakçı profiline uyuyor mu? Gerçekten soruyorum. Huzurunuzda kimin olduğuna iyi bakın. Akla yatkın olmayan bir şeyler var." Hâkimin kurbağaya benzeyen gıdısı ellerinin üzerinde. Gözleri düşük ve yarı kapalı. "Kefaleti kim ödüyor?" diye soruyor.

"Zanlının bir yakını," diye cevap veriyor genç avukat.

Hâkim, önündeki bir kâğıdı kontrol ediyor. "Charlotte Preston?" Hâkimin gözleri azıcık aralanıyor ve üzerime dönüyor. "Yüksek yerlerde arkadaşların var bakıyorum," diyor.

"Pek sayılmaz Sayın Hâkim," diye cevap veriyorum. "Ama son zamanlarda evet. Ayrıca tamamen uygunsuz kıyafetim için

özür dilemek isterim. Kapımın önünde vakitsiz bir zamanda tutuklandım ve mahkeme salonunuza gereken saygıyı gösterecek şekilde giyinme şansım olmadı."

Konuşup konuşmamam gerektiğini bilmiyorum ama artık çok geç. Genç avukatımın ağzı beş karış açık ama bana sonrasında ne söylemem ya da yapmam gerektiğine dair hiç ipucu vermiyor.

Oldukça uzun bir aradan sonra hâkim konuşuyor. "Sizi çaydanlıklarınızı esas alarak yargılamayacağız Bayan Gray ama kurallara itaat etme ve olduğunuz yerde kalma yeteneğinizle yargılayacağız." Etkileyici kaşları, kelimelerini vurgularcasına dalgalanıyor.

"Bu iyi haber Sayın Hâkim. Aslında kurallara uyma konusunda oldukça yetenekliyim."

"Bildiğim iyi oldu," diye cevap veriyor.

Genç avukat tamamen sessiz kalıyor. Savunmam için tek kelime etmeye girişmediğinden ben devam ediyorum. "Sayın Hâkim, kendi mevkimin çok üzerinde birkaç arkadaş edindiğim için kendimi çok talihli sayıyorum ama ben sadece bir hizmetçiyim, anlıyor musunuz? Bir otel hizmetçisi. Yanlışlıkla suçlanmış bir otel hizmetçisi."

"Bugün yargılanmıyorsunuz Bayan Gray. Sizi kefaletle serbest bırakırsak hareketlerinizin kısıtlanacağını anlamalısınız. Ev, iş ve şehiriçi sadece."

"Bu tam olarak hayatımın şu noktasına kadar seyir defterimin özeti Sayın Hâkim, televizyondaki seyahat ve doğa belgesellerini saymazsak ki sanırım koltuğun görece rahatlığında meydana geldiği için sayılmıyor. Coğrafi menzilimi genişletmek için ne bir niyetim ne de finansal yeterliliğim var ve kendi başıma nasıl seyahat edeceğimi biliyorum. Yabancı bir yerde kuralları bilememekten endişe duyar ve kendimi şey... Aptal durumuna düşürürüm." Duruyorum ve pot kırdığımı anlıyorum. "Sayın Hâkim," diye ekliyorum aceleyle ve hızlıca bir reveransla.

Hâkimin uzun, amfibik ağzının bir tarafı gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrılıyor. "Bugün buradaki herhangi birinin kendini aptal yerine düşürmesini hiç istemem," diyor hâkim ve sonra duruşma boyunca hiç göz göze gelmediği Dedektif Stark'a bakıyor.

"Bayan Gray," diye beyan ediyor hâkim, "şartlı tahliye isteğini kabul ediyorum. Gitmekte özgürsün."

BÖLÜM 18

En nihayetinde bir sürü belge ve formaliteden sonra kendimi Charlotte Preston'ın lüks arabasının konforlu deri arka koltuğuna gömülü buluyorum. Mahkeme salonundan çıkar çıkmaz Charlotte'ı iyi tanıdığını ve beni ona güvenli bir şekilde götüreceğini söyleyen bir kâtibe yönlendirildim. Bana Bay Preston ve kızının söz verdikleri gibi bekliyor oldukları arka kapıya kadar eşlik etti. Beni bu arabayla alıp götürdüler. Özgürüm, en azından şimdilik.

Charlotte'ın arabasının ön paneli saatin öğleden sonra bir olduğunu söylüyor. Sanırım bu araç bir Mercedes ama hiç arabam olmadığını ve çok nadiren arabaya bindiğimi düşünürsek iyi araba markalarından haberdar değilim. Charlotte arabayı sürerken Bay Preston yanındaki koltukta oturuyor.

Mahkeme salonu veya polis karakolundaki iğrenç hücrede olmaktansa bu arabanın içinde olduğuma son derece minnettarım. Sanırım sevimsizliklerdense işin iyi yanlarına odaklanmalıyım. Bugün bana bir sürü yeni deneyim kazandırdı ve ninem yeni deneyimlerin kişisel gelişim için yeni kapılar açtığını söylerdi. Bugün ne açılan kapılardan ne de edindiğim deneyimlerden hoşlandığımdan emin değilim ama umarım uzun vadede kişisel gelişime yol açarlar.

"Baba, Molly'nin telefonu ve anahtarları sende değil mi?"

"Ah evet," diyor Bay Preston. "Hatırlattığın için teşekkür ederim." Cebinden çıkarıyor ve bana geri uzatıyor.

"Teşekkür ederim Bay Preston," diyorum.

Ancak o zaman aklıma geliyor. "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"Evine Molly," diyor Charlotte. "Seni eve götüreceğiz."

Bay Preston göz göze gelmek için koltuğunda geri dönüyor. "Sen endişelenme Molly," diyor. "Charlotte sana yardım edecek, sana ücretiz avukatlık hizmeti verecek ve her şey tıkır tıkır işleyip normale dönene kadar vazgeçmeyeceğiz."

"Peki ya kefalet?" diye soruyorum. "O paranın yanına yaklaşacak kadar bile param yok."

"Sorun yok Molly," diyor Charlotte gözlerini yoldan asla ayırmadan. "Aslında onu ödemek zorunda bile değilim, sadece kaçarsan."

"Şey, öyle bir şey yapacak değilim," diyorum iki koltuğun arasındaki boşluğa eğilerek.

"Görünen o ki yaşlı hâkim Wight bunu oldukça çabuk anlamış ya da bana öyle söylendi," diyor Charlotte.

"Bunu nasıl bu kadar çabuk duydun?" diye soruyor Bay Preston.

"Kâtipler, asistanlar, mahkeme yazmanları... İnsanlar konuşur. Onlara iyi davranırsan sana haber iletir. Birçok avukat onları ezip geçer gerçi."

"Dünyanın düzeni," diyor Bay Preston.

"Korkarım öyle. Hâkim Wight'ın, Molly'nin ismini basına vermekte acele etmediğini de söylediler ayrıca. Stark'ın yanlış tilkiyi kovaladığını biliyor gibi geldi bana."

"Bütün bunlar nasıl olabildi, hiçbir fikrim yok," diyorum. "Ben sadece bir hizmetçiyim, kabiliyetlerim doğrultusunda elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ben o iddiaların hiçbirinde suçlu değilim."

"Bunu biliyoruz Molly," diyor Bay Preston.

"Bazen hayat adaletli değil," diye ekliyor Charlotte. "Yıllarca çalışmanın sonunda öğrendiğim tek bir şey varsa o da bir kişinin farklılığından yararlanıp onu kendi kişisel kazançları için kullanan suçlu sayısında asla yokluk çekilmediği."

Bay Preston koltuğunda yeniden dönüyor ve bana bakıyor. Alnında derin kırışıklıklar çıkmış.

"Hayat ninen olmadan zor olmalı," diyor. "Ona çok güvendiğini biliyorum. Biliyorsun, vefat etmeden önce seni gözetmemi istedi."

"Öyle mi?" diyorum. Burada olmasını çok isterdim. Gözüme dolan yaşlarla pencereden dışarı bakıyorum. "Teşekkür ederim beni gözettiğiniz için," diyorum.

"Hiç sorun değil," diye cevap veriyor Bay Preston.

Binam görüş alanıma girdiğinde daha önce onu gördüğüme bu kadar sevinmediğimden çok eminim.

"Sizce bugün her zamanki gibi işe gitmem uygun olur mu Bay Preston?"

Charlotte babasına dönüyor ve sonra tekrar önündeki yola bakıyor.

"Korkarım olmaz Molly. Bir süre izin alman beklenecektir," diyor Bay Preston.

"Bay Snow'u aramak doğru olmaz mı?"

"Hayır, bu durumda değil. Şu anda en iyisi otelden kimseyle iletişime geçmemek."

"Binamın arkasında misafir park alanı var," diyorum. "Ninem ve benim ağırladığımız misafirlerin çoğu ninemin arkadaşı olduğu ve hiçbirinin aracı olmadığı için şimdiye kadar hiç kullanmadım."

"Onlarla iletişim içinde misin?" diye soruyor Charlotte ücretsiz bir noktaya yönelirken.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ninem öldüğünden beri değil."

Park ettiğimizde arabadan çıkıyoruz ve ben binaya doğru yolu gösteriyorum. "Bu taraftan," diyorum merdiven boşluğunu işaret ederek.

"Asansör yok mu?" diye soruyor Charlotte.

"Korkarım ki yok," diye cevap veriyorum.

Sessizce benim katıma tırmanıp daireme doğru yürürken Bay Russo kendi dairesinden çıkıyor.

"Sen!" diyor tombul başparmağıyla beni işaret ederek. "Bu apartmana polis getirdin! Seni tutukladılar! Molly, sen işe yaramazın tekisin ve daha fazla burada yaşayamazsın. Seni evden çıkarıyorum, beni duyuyor musun?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan omzumda bir el hissediyorum. Charlotte beni geçiyor ve Bay Russo'nun yüzünün birkaç santim ötesinde duruyor.

"Siz toprak ağasısınız sanırım? Yani ev sahibi demek istedim."

Bay Russo kirayı biraz geciktireceğimi söylediğimde her zaman yaptığı gibi suratını asıyor.

"Ben ev sahibiyim," diyor. "Sen de kim oluyorsun?"

"Ben Molly'nin avukatıyım," diye cevap veriyor Charlotte. "Bu binanın birden fazla kanun ve tüzüğü ihlal ettiğinin farkındasınız değil mi? Kırık yangın kapısı, dar park alanı. Ayrıca beş katın üzerindeki her binada asansör olmak zorunda."

"Çok pahalı," diyor Bay Russo.

"Eminim belediye görevlileri bu bahaneyi daha önce de duymuştur. İzin verin size ücretsiz birkaç tavsiyede bulunayım. Adınız neydi pardon?"

"Bay Russo," diyorum yardımcı olmak için.

"Teşekkür ederim Molly," diye yanıtlıyor Charlotte. "Bunu unutmayacağım." Ona geri dönüyor. "Ücretsiz tavsiyem şöyle: Müvekkilimi aklınızdan çıkarın, müvekkilim hakkında konuşmayın, müvekkilimi evden çıkarma ya da başka bir şeyle taciz veya tehdit etmeyin. Benden aksini duymadığınız sürece burada olmaya herkes kadar hakkı var. Anladınız mı? Yeterince açık mı?"

Bay Russo'nun yüzü kıpkırmızı oluyor. Konuşmasını bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde konuşmuyor. Güçbela başını sallıyor, sonra dairesine geri çekiliyor ve sessizce kapıyı arkasından kapatıyor.

Bay Preston, Charlotte'a gülümsüyor. "İşte benim kızım," diyor.

Ellerimle anahtarı yoklayıp kapımı açıyorum.

Ninemin temizlik yönetiminin en iyi faydalarından biri de dairenin misafir ağırlamaya sürekli uygun olması, sürekli misafir ağırladığımdan falan değil. Polisin bugünkü istenmeyen ve Giselle'in salı günkü şok edici ziyaretinin dışında bu avantajın meyvesini görebildiğim birkaç zamandan biri.

"Lütfen içeri gelin," diyorum Charlotte ve Bay Preston'ı kapımdan içeri buyur ederken. Dolabımdan temizlik bezimi çıkarmıyorum çünkü hâlâ terliklerimleyim ve etkili bir şekilde temizlenemeyecek kadar yumuşak tabanları var. Onun yerine dolaptan plastik bir poşet alıyorum ve terliklerimi içine sokuyorum, SSE: Sonra Sterilize Edilecek. Bay Preston ve Charlotte ayakkabılarını çıkarmamayı seçiyor ki bu özel günde onlara ne kadar minnettar olduğumu düşünürsek benim için bir sakıncası yok.

"Çantanı alabilir miyim?" diye soruyorum Charlotte'a. "Dolap küçük ama mekânsal düzenlemeye gelince biraz sihirbaz gibiyimdir."

"Aslına bakarsan ona ihtiyacım olacak," diyor. "Not almak için."

"Elbette," diyorum, gerçi neden burada olduğunun ve olacakların farkına vardığımda zeminin ayaklarımın altından kaymaya başladığını hissediyorum. Şu ana kadar insanları –arkadaş canlısı insanlar, yardımsever insanlar– kendi muhitimde ağırlamanın benim için yeni olan hoşluğuna odaklanmışım. Aslında düşünmek istemediğim detayları ve hikâyeleri paylaşmak zorunda kalacağım. Kötü sonuçlanan her şeyi açıklamak zorundayım. Ne diyeceğimi seçmek zorundayım.

Bu düşünceler aklımdan geçer geçmez görünür biçimde titremeye başlıyorum.

"Molly," diyor Bay Preston omzuma elini koyarak. "Mutfağa gidip bizim için çay demlesem sorun olur mu? Charlotte'a sor istersen; her nasılsa yaşlı bir adama göre çok iyi çay demlerim."

Charlotte oturma odasında dolanıyor. "Babam çok fena çay yapar," diyor. "Ona bırak, böylece sen de kendine çekidüzen verebilirsin Molly. Üstünü değiştirmeye can attığından eminim."

"Kesinlikle öyle," diyorum pijamalarıma bakarak. "Çok uzun sürmez."

"Aceleye gerek yok. Hazır olduğunda burada olacağız."

Bay Preston'ın mutfaktaki tangırtılarını ve kendi kendine mırıldanmasını koridordan duyabiliyorum. Bu kesinlikle görgü kurallarına aykırı. Misafirler rahatça oturma odasında oturmalı ve ben onlara hizmet etmeliyim, tersi değil. Ama yine de gerçek şu ki tam şu anda görgü kurallarını umursayamıyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Sinirlerim çok yıpranmış durumda. Kendi koridorumda devinimsiz bir şekilde dururken Charlotte mutfaktaki Bay Preston'ın yanına gidiyor. Teldeki iki kuş gibi birbirleriyle çene çalıyorlar. Olabilecek en güzel ses, günışığı ve umut gibi; bir anlığına ikisine sahip olma şansını hak edecek ne yaptım diye merak ediyorum. Bacaklarım yavaş yavaş hareket kabiliyetini yeniden kazanıyor ve mutfağa doğru yürüyüp girişte dikiliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Size ne kadar teşekkür..."

Bay Preston sözümü kesiyor. "Şeker kâsesi neredeydi? Buralarda bir yerde olmalı."

"Ocağın yanındaki dolapta, birinci rafta," diyorum.

"Hadi sen git. Gerisini bize bırak."

Dönüyorum ve yatak odasına yöneliyorum, bugün doğru düzgün sıcak su olmasına şükrederek hızlıca duşa giriyorum ve karakolun ve mahkeme salonunun tiksinç kirini bedenimden söküp atarak rahatlıyorum. Birkaç dakika sonra oturma odasına beyaz, düğmeleri ilikli bir bluz ve koyu renk pantolonla giriyorum. Çok daha iyi hissediyorum.

Bay Preston kanepeye yerleşmiş ve Charlotte mutfaktan aldığı bir sandalyeyle onun karşısında oturuyor. Çok uzun zaman önce az bir parayla ikinci el dükkânından satın aldığımız ninemin dolaptaki muhteşem gümüş servis tepsisini bulmuş. Tepsiyi onun büyük, erkeksi ellerinde görmek çok garip. Bütün çay servisi kanepenin önündeki masada ustalıkla tertiplenmiş.

"Böyle çay servis etmeyi nerede öğrendiniz Bay Preston?"

"Her zaman şu anki işimde çalışmıyordum, biliyorsun. Oraya yükselmek için çok çalışmak zorunda kaldım," diyor. "Ve düşünürsek şimdi avukat olan bir kızım var." Kızına doğru bakarken gözleri kısılıyor. Bana ziyadesiyle ninemi hatırlatan bir bakış; ağlamak istiyorum.

"Fincanını doldurayım mı?" diye soruyor bana Bay Preston. Cevabımı beklemiyor. "Bir mi yoksa iki şeker mi?"

"İki şekerlik bir gün," diyorum.

"Benim için her gün iki şekerlik gün," diyor. "Ne kadar tatlı olursa o kadar iyi."

Doğrusu benim için de öyle. Şekere ihtiyacım var çünkü yine birazda olsa bayılacak gibi hissediyorum. Bu sabah karakolda yediğim üzümlü çörekten beri ağzıma başka bir şey koymadım. Dolabımda üç kişiye yetecek kadar yemek yok ve tek başıma yemek kabalığın doruk noktası olur.

"Baba, şekeri azaltmalısın," diyor Charlotte başını sallayarak. "Sana hiçbir faydasının olmadığını biliyorsun."

"Ah neyse," diye cevap veriyor. "Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretmek zordur, değil mi Molly?" Göbeğini okşuyor ve kıkırdıyor.

Charlotte fincanını masaya koyuyor. Sandalyesinin yanında yere koymuş olduğu sarı renkli not defterini ve gösterişli altın rengi kalemini alıyor. "Peki o zaman Molly, otur. Konuşmaya hazır mısın? Bana Blacklerle ilgili bildiğin her şeyi ve sence neden şey... Pek çok şeyle suçlandığını anlatmanı istiyorum."

"Haksız yere suçlandım," diyorum Bay Preston'ın yanına otururken.

"Şüphesiz Molly," diye cevap veriyor Charlotte. "Bunu bemen açıklığa kavuşturmadığım için üzgünüm. Babam ve ben buna inanmasak burada olmazdık. Babam, beni olanlarla bir ilgin olmadığına ikna etti. Otelde kötü faaliyetler olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordu." Duruyor ve odaya bakıyor. Gözleri ninemin çiçekli perdelerine, vitrinine ve duvardaki İngiliz kırsalı resimlerine takılıyor. "Babamın senden neden bu kadar emin olduğunu anlayabiliyorum Molly. Ama seni temize çıkarmak için bu suçlardan kimin sorumlu olabileceğini çözmemiz gerekiyor. İkimiz de sana tuzak kurulduğunu düşünüyoruz. Anlıyor musun? Bay Black'in cinayetinde piyon olarak kullanıldın."

Elektrik süpürgemdeki silahı hatırlıyorum. Benim dışımda silahtan haberdar olanlar, Giselle ve Rodney'ydi. Bu düşüncenin kendisi bile beni üzüntü dalgasına boğuyor. Tüm sağduyumu alıp götürerek olduğum yerde çökmeme neden oluyor.

"Ben masumum," diyorum. "Bay Black'i ben öldürmedim." Gözyaşlarım akmak üzere ama onları tutuyorum. Kendimi aptal yerine düşürmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum.

"Sorun yok," diyor Bay Preston koluma yavaşça vurarak. "Sana inanıyoruz. Tek yapman gereken gerçeği söylemek, senin gerçeğini. Gerisini Charlotte halledecek."

"Benim gerçeğim, evet," diyorum. "Bunu yapabilirim. Sanırım zamanı geldi." O gün Black süitine girip onu yatakta ölü bulduğumda ne gördüğüme dair ayrıntılı bir betimleme yapıyorum. Charlotte deli gibi her kelimemi not alıyor. Dağınık oturma odası masasındaki içkileri, Giselle'in yatak odasına saçılmış ilaç şişesini, yere atılmış bornozu, yataktaki –dört adet olması gereken– üç adet yastığı tarif ediyorum. Hatıralar geri geldikçe titremeye başlıyorum.

"Charlotte'ın burada peşinde olduğu şeyin yastıklar ve dağınıklık olduğundan emin değilim Molly," diyor Bay Preston. "Sanırım cinayeti ima eden ayrıntıları arıyor."

"Bu doğru," diye ekliyor Charlotte. "Haplar gibi. Hapların Giselle'e ait olduğunu söyledin. Onlara dokundun mu? Etiketli miydiler?"

"Hayır, dokunmadım. En azından o gün dokunmadım ve şişe etiketli değildi. Giselle'in olduklarını biliyorum çünkü ben süiti temizlerken sıklıkla benim yanımda hapları kullanırdı. Ayrıca şişeyi banyoda sıkça gördüm. Onlara benim 'benz arkadaşlarım' ya da benim 'gevşeme haplarım' derdi. Sanırım 'benz' bir çeşit ilaç, değil mi? Bana hasta görünmüyordu; şey, fiziksel anlamda yani. Ama bazı hastalıklar hizmetçilere çok benziyor; halihazırda oradalar ama algılanmıyorlar."

Charlotte not defterinden kafasını kaldırıyor. "Çok doğru," diyor. "Benzodiazepinin kısaltması. Kaygı ve depresyon için kullanılan bir ilaç. Beyaz, küçük haplardı değil mi?"

"Aslına bakarsanız çok tatlı bir su mavisi tonundaydı."

"Hah," diyor Charlotte. "O zaman sokakta satılan bir ilaçtı. Baba, sen hiç Giselle'le konuştun mu? Hiç tuhaf davrandığını gördün mü?"

"Tuhaf davranış mı?" diyor çayından bir yudum alırken. "Tuhaf davranış, Büyük Regency'de beklenen bir şeydir. O ve Bay Black'in genelde dışarıda olduğu kesin. Bay Black'in öldüğü gün aceleyle çıktı ve ağlıyordu. Bir hafta öncesinde de aynı şey olmuştu ama o Bay Black'in kızı Victoria ve ilk eşinin ziyaretinden sonraydı."

"O günü hatırlıyorum," diyorum. "Bayan Black –ilki– asansör kapısını benim için tuttu ama kızı servis asansörünü kullanmamı söyledi. Giselle bana Victoria'nın onu sevmediğini söyledi. Belki de Giselle o gün bu yüzden ağlıyordu Bay Preston."

"Gözyaşı ve aşırı dram, Giselle için sıradan bir durumdu," diyor Bay Preston. "Sanırım evli olduğu adamı düşününce bu şaşırtıcı değil. Bir adamın kötülüğü benim üzerime vazife değil ama hayatının erken sonlandığını gördüğümde üzülmedim."

"Neden?" diye soruyor Charlotte.

"Kendimi bildim bileli Büyük Regency gibi bir yerde, kapıda çalıştığında insanları bir bakışta tanıyabiliyorsun. O bir centilmen değildi; ne yeni Bayan Black için ne de eski Bayan Black için. Demedi deme, o adam kötü bir insandı."

"Kötü bir insan mı?" diye soruyorum.

"Kokuşmuş, çürük bir yumurtaydı," diye onaylıyor Bay Preston.

"Bariz bir düşmanı var mıydı baba? Onun ölmesini rahatlıkla isteyebilecek biri?"

"Ah, eminim vardı. Onlardan biriydim ama başkaları da vardı. Öncelikle kadınlar vardı, *diğer* kadınlar. Bayan Blackler –yenisi ve eskisi– etrafta olmadığında, nasıl desem... Genç kadın ziyaretçileri olurdu."

"Baba, seks işçisi de gitsin."

"Öyle olduklarından emin olsam derdim ama aralarında para alışverişi olduğunu asla görmedim. Ya da diğer kısmı." Bay Preston öksürüyor ve bana bakıyor. "Özür dilerim Molly, bütün bunlar korkunç."

"Öyle," diyorum. "Ama ben bunu doğrulayabilirim. Giselle bana Bay Black'in evlilikdışı ilişkiler yaşadığını söyledi, birden fazla kadınla olduğunu da. Bu, Giselle'i incitiyordu anlaşılır bir şekilde."

"Sana bunu mu söyledi?" diye sordu Charlotte. "Başka birine söyledin mi?"

"Kesinlikle söylemedim," diyorum. Bluzumun üst düğmesini düzeltiyorum. "Ağzı sıkılık, bizim temel ilkemizdir, görünmez müşteri memnuniyeti amacımızdır."

Charlotte babasına bakıyor.

"Bay Snow'un otel çalışanlarına buyruğu," diye açıklıyor. "Otel müdürü ve kendinden menkul otel konaklama ve hijyen kralı. Ama onun tüm bu 'Bay Temiz' rolünün zekice bir paravan olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Molly," diyor Charlotte. "Sana yöneltilen uyuşturucu ve silah suçlamalarını anlamama yardım edebilecek herhangi bir şey anlatabilir misin?"

"Biraz açıklayabilirim umarım. Giselle ve ben, bir hizmetçi ve misafirden fazlasıydık. Bana güvendi. Benimle sırlarını paylaştı. Benim arkadaşımdı." Bay Preston'a misafir-çalışan çizgisini aştığım için onu hayal kırıklığına uğratıyor olma korkusuyla bakıyorum ama kızgın değil, sadece endişeli görünüyor.

"Giselle, Bay Black'in öldüğü günün ertesinde evime geldi. Polise bunu anlatmadım. Evime yaptığı özel bir ziyaret olduğunu ve kimseyi ilgilendirmediğini düşündüm. Çok üzgündü ve benden bir iyilik istedi. Ben de isteğini yerine getirdim."

"Aman Tanrım!" diyor Bay Preston.

"Baba!" diyor Charlotte. Sonra bana, "Senden ne yapmanı istedi?" diyor.

"Süitte sakladığı silahı, oradan çıkarmamı. Banyo vantilatöründe."

Charlotte ve Bay Preston tekrar bakışıyorlar ki bu benim çok alışık olduğum bir bakış; benim anlamadığım bir şeyi anlıyorlar.

"Ama hiç silah sesi, hatta Bay Black'in bedeninde kurşun yarası raporu yok," diyor Bay Preston.

"Hayır, benim gördüğüm herhangi bir tutanakta yok," diye cevap veriyor Charlotte.

"Boğulmuş," diyorum. "Dedektif Stark'ın söylediği bu."

Charlotte'ın ağzı açık kalıyor. "Bildiğim iyi oldu," diyor ve defterine bir şeyler karalıyor. "Yani silah, cinayet silahı değil. Onu Giselle'e geri verdin mi?"

"Geri verecek şansım olmadı. Sonra verme umuduyla elektrikli süpürgeme sakladım. Sonra öğlen yemeği zamanı otelden ayrıldım."

"Doğru," diyor Bay Preston. "Seni kapıdan aceleyle çıkarken gördüm ve böyle telaşlı bir şekilde nereye gittiğini merak ettim."

Kucağımdaki fincana baktım. Bir şey zihnimi meşgul ediyor, midemdeki ejder harekete geçiyor. "Bay Black'in evlilik yüzüğünü buldum," diyorum. "Ve rehin verdim. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Sadece, tek başıma ekonomik olarak ayın sonunu

getirmek çok zorlaştı. Ninem olsa, benden çok utanırdı." İkisine de bakmaya cesaret edemiyordum. Ben de fincanımın içine bakıyorum.

"Canım kızım," diyor Bay Preston. "Ninen para sorunlarını herkesten çok anlardı. İnan bana, bunu çok iyi biliyorum ve daha da fazlasını. Anladığım kadarıyla vefat ettikten sonra sana biraz para bıraktı."

"Gitti," diyorum. "Ziyan oldu." Wilbur ve Fabergé'den bahsedemem. Bir anda itiraf edebileceğimden fazla utanç var.

"Yani yüzüğü rehin verdin ve işe geri döndün, öyle mi?" diye soruyor Charlote.

"Evet."

"Ve döndüğünde polis seni bekliyordu."

Bay Preston araya giriyor. "Bu doğru Charlotte. Ben oradaydım. Gerçi denediysem de durduracak hiçbir şey yapamadım."

Charlotte sandalyede kımıldanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Peki ya uyuşturucu suçlamaları? Onlar nereden çıktı, biliyor musun?"

"Benim el arabamda kokain izi varmış. Bunun nasıl mümkün olabileceğini aklım almıyor. Nineme çok uzun zaman önce asla uyuşturucuya el sürmeyeceğime söz verdim. Şimdi o sözümden dönmüş olmaktan korkuyorum."

"Canım kızım," diyor Bay Preston, "bunu kelimesi kelimesine söylemediğinden eminim."

"Silaha geri dönelim," diyor Charlotte. "Polis onu, senin elektrikli süpürgende nasıl buldu?"

İşte, tutuklandığımdan beri bir araya getirmiş olduğum parçaları itiraf etmem gereken zaman, bu zaman. "Rodney!" diyorum iki heceyi boğularak, zar zor kusup ağzımdan çıkarırken.

"İsmi ne zaman ortaya çıkacak diye merak ediyordum," diyor Bay Preston.

"Dün, polis benimle konuştuğunda korkuyordum. Çok korkuyordum. Doğruca eve gittim ve Rodney'yi aradım."

"Social'da barmen," diyor Bay Preston Charlotte'a açıklama yaparak. "Yaltakçı bir ahmak. Not al."

Bay Preston'ın bunu söylediğini duymak acı veriyor. "Rodney'yi aradım," diyorum. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Benim için sadık bir arkadaştı, belki arkadaştan biraz daha fazlası. Ona, polisin beni sorguladığını, Giselle'i ve elektrikli süpürgedeki silahı, bulduğum ve rehin verdiğim yüzüğü anlattım."

"Bırak tahmin edeyim. Rodney, senin gibi güzel bir kıza yardım etmekten çok mutluluk duyacağını söyledi," diyor Bay Preston.

"Onun gibi bir şey," diyorum. "Ama Dedektif Stark, beni rehineciye kadar takip edenin yöneticim Cheryl olduğunu söyledi. Belki tüm bunların suçlusu odur? Kesinlikle güvenilmez biri. Size anlatabileceğim hikâyeleri bir bilseniz."

"Canım Molly," diyor Bay Preston iç geçirerek. "Rodney, Cheryl'ı polise tüyo vermek için kullandı. Bunu anlayabiliyor musun? Büyük olasılıkla senin elinde olan silah ve yüzüğü, şüpheyi kendinden uzaklaştırmak için kullandı. Senin arabandaki kokainle de pekâlâ ilgisi olabilir. Ve Bay Black'in cinayetiyle de."

Ninem bundan hoşlanmazdı biliyorum ama omuzlarım yine çöküyor. Zar zor dik durabiliyorum. "Sizce Rodney ve Giselle işbirliği içinde olabilir mi?" diye soruyorum.

Bay Preston yavaşça başını sallıyor.

"Anlıyorum," diyorum.

"Üzgünüm Mollly, seni Rodney konusunda uyarmaya çalıştım," diyor.

"Öyle yaptınız Bay Preston. 'Sana söylemiştim,' diye de ekleyebilirsiniz. Bunu hak ediyorum."

"Bunu hak etmiyorsun," diye cevap veriyor. "Hepimizin kör noktaları var."

Kalkıyor ve ninemin vitrinine yürüyor. Annemin fotoğrafına bakıyor, sonra yerine koyuyor. Ninemle benim Olive Garden'da çekilen fotoğrafımızı alıyor. Gülümsüyor, sonra kanepedeki yerine geri dönüyor.

"Baba, otelde yasadışı faaliyet olduğuna dair seni şüphelendirecek tam olarak ne gördün? Sence Büyük Regency'de gerçekten uyuşturucu kaçakçılığı yapılıyor mu?"

"Hayır!" diyorum net bir biçimde, o cevap vermeye fırsat bulamadan. "Büyük Regency temiz bir işletme. Bay Snow başka türlüsüne izin vermez. Diğer bir konu, Juan Manuel."

"Bulaşıkçı Juan Manuel Morales mi?" diye soruyor Bay Preston.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Normal şartlarda kesinlikle dedikodu yapmam ama bunlar normal şartlardan çok öte."

"Devam et," diyor Charlotte.

Bay Preston öne eğilip kendini kanepenin sivri yaylarına göre konumlandırıyor.

Her şeyi açıklıyorum: Juan Manuel'in bir süre önce çalışma izninin nasıl dolduğunu, kalacak bir yerinin olmadığını, Rodney'nin onun gizlice otel odalarında kalmasına nasıl izin verdiğini, bıraktığım küçük valizi ve Juan Manuel ve arkadaşlarından sonra her sabah nasıl temizlik yaptığımı.

"Kabul ediyorum," diyorum. "Sadece bir gece içinde o kadar çok toz bir odaya nasıl dolar, gerçekten bilmiyorum."

Charlotte kalemini defterinin üzerine bırakıyor ve babasına seslenıyor. "Vay baba, nasıl da iyi bir işletmede çalışıyorsun!"

"Fransızların söylediği gibi, par excellence," diye ekliyorum.

Bay Preston'ın başı ellerinin arasında ve ileri geri sallıyor. "Bilmeliydim," diyor. "Juan Manuel'in kolundaki yanık izleri, nasıl olduğunu her sorduğumda beni görmezden gelmesi..."

Ancak işte o zaman zihnimdeki yapboz parçaları bir araya geliyor: Rodney'nin kazulet arkadaşları, toz, paketler ve valizler. El arabamdaki kokain izleri.

"Aman Tanrım," diyorum. "Juan Manuel. Taciz edilmiş ve zorlanmış."

---

* (Fr.) Mükemmel, türünün en iyisi. (ç.n.)

"Otelde her gece uyuşturucu paketlemeye zorlanmış," diyor Bay Preston. "Ve kullanılan sadece o değil, seni de kullanıyorlardı Molly."

Boğazımda oluşan devasa yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Şimdi açıkça görebiliyorum, her şeyi. "Sadece hizmetçi olarak çalışmıyormuşum, değil mi?" diye soruyorum.

"Korkarım ki hayır," diye cevaplıyor Charlotte. "Bunu söylediğim için çok üzgünüm Molly ama ayrıca kurye olarak da çalışıyormuşsun."

BÖLÜM 19

Charlotte, ofisinden biriyle sakince bir konuşma yapıyor. Bay Preston banyoda. Ben oturma odasını arşınlıyorum. Pencerenin yanında durup camı aralıyor ve beyhude bir çabayla temiz hava almaya çalışıyorum. Dış duvarımızda asılı bir kuş besleme kabı esintiyle sallanıyor. Ninemle ben kuşları bu pencereden izlerdik. Bıraktığımız ekmek kırıntılarını silip süpürürlerken onları hayranlıkla seyrederdik. Her bir küçük kuşa isim verdik: Sir Chirpsalot, Leydi Wingdamere ve Kont Gaga. Ama Bay Russo gürültüden şikâyet ettiğinde beslemeyi bıraktık. Kuşlar uçtu ve bir daha da asla geri dönmedi. Ah, kuş olmak...

Pencereden bakarken Charlotte'ın konuşmasından küçük bölümler yakalıyorum: Rodney Stiles'la ilgili sicil sorgulaması, Giselle Black adına silah bulundurma kaydı, Büyük Regency Otel'in denetleme kayıtları.

Bay Preston banyodan dönüyor. "Juan Manuel'den haber yok mu?" diye soruyor.

"Henüz yok," diye cevap veriyorum.

Bir saat kadar önce Charlotte ve Bay Preston, Juan Manuel'le iletişime geçmeye karar verdi. Onu kendi kargaşama sürüklemek konusunda çok kararsızdım.

"Yapılacak doğru şey bu," diyor Charlotte. "Pek çok sebepten dolayı."

"Kayıp parça onun elinde," diye ekliyor Bay Preston. "Bu fiyaskoya ışık tutabilecek tek kişi o; eğer onu konuşmaya ikna edebilirsek."

"Korkmayacak mı?" diye soruyorum. "Ailesinin tehdit edildiğine inanmam için bir sebebim var. Ve kendisinin de..." Diğer kısımdan bahsetmeye dayanamıyorum bile; yanık izlerinden.

"Evet," dedi Charlotte. "Kim korkmaz ki? Ama bugün, daha önce sahip olmadığı yeni bir seçeneği olacak."

"Ne seçeneği?" diye soruyorum.

"Biz ve onlar arasındaki seçenek."

Cevaplayan Bay Preston'dı. Bay Preston, sonrasında çok az zaman kaybetti. Otel mutfağından birini aradı, aradığı kişi diğer bir kişiyi arayıp mutfak çalışanları kayıt defterinden gizlice numarasını kontrol etti ve Juan Manuel'in kendi cep telefonu numarasını bize ulaştırdı. Biz de aceleyle kendi telefonlarımıza kaydettik.

Bay Preston numarasını çevirirken endişeyle bekledim. Ya o da başka bir hayal kırıklığına dönüşürse, düşündüğüm gibi bir kişi olmadığı ortaya çıkarsa?

"Juan Manuel?" dedi Bay Preston. "Evet, bu doğru..."

Juan Manuel'in cevaplarını duyamıyordum ama Bay Preston'ın neden aradığını anlamaya çalışan şaşkın yüzü gözümün önündeydi.

"Sanırım ciddi bir tehlike altındasın," diye açıklıyor Bay Preston. Kızının avukat olduğunu ve Juan Manuel'in otelde bazı işlere mecbur bırakıldığını bildiğini söyleyerek devam etti.

Juan Manuel konuşurken kısa bir duraklama oldu.

"Anlıyorum," diyor Bay Preston. "Seni incitmek istemiyoruz ve ailenin incinmesini de istemiyoruz. Ayrıca bilmelisin ki Molly'nin de başı dertte. Evet, bu doğru. Bay Black'in ölümüyle ilgili iftiraya uğradı," diye açıklıyor Bay Preston.

Başka bir kısa duraklama daha, biraz daha karşılıklı konuşma ve sonra "Teşekkür ederim. Evet, kesinlikle her şeyi ayrıntısıyla

açıklayabiliriz. Ve bil ki asla seni... Evet, tabii ki. Her şey sana bağlı. Sana adresi mesaj olarak atacağım. Görüşmek üzere."

Şimdi bir saatten fazla zaman geçmiş olmasına rağmen Juan Manuel hâlâ burada değil. Tüm bu bekleme ve beklenti içinde olmalar sinirlerim üzerinde çok fena bir etki bırakıyor. Kendimi sakinleştirmek için Bay Preston ve Charlotte'ın yanımda olmasının ne kadar büyük bir fark yarattığını düşünüyorum. Dün yalnızdım. Bu daire kasvetli ve boştu. Bütün renk ve coşkusu ninemin ölümüyle akıp gitmişti. Ama şimdi yeniden yaşayıp canlandı. Pencerenin dışındaki kuş besleme kabına bakıyorum. Belki sonra, Bay Russo ne derse desin onu yine kırıntılarla doldururum.

Aşırı yüklenmiş hissediyorum ve yerimde duramadığımdan şu an, bir ileri bir geri yürümekteyim. Eğer burada yalnız olsaydım, muhtemelen yerleri ovar ya da banyoyu fırçalardım ama yalnız değilim, artık yalnız değilim. Misafirim olması büsbütün yeni ve tuhaf bir şey, ayrıca büyük bir rahatlık.

Bay Preston kanepedeki yerini alıyor.

Charlotte konuşmasını bitiriyor.

Bir şey içimi kemiriyor ve bunu paylaşmaya karar veriyorum. "Sizce R... Rodney'yi aramam gerekmiyor mu?" diye soruyorum. İsmi beni tökezletse de baklayı ağzımdan çıkarıyorum. "Belki bir açıklama sunar? Belki de el arabamda bulunan kokainle hiçbir ilgisi yoktur. Cheryl ya da bir başkası da olabilir, değil mi? Ya tüm bunları açıklayabilecek asıl kişi Rodney ise?"

"Kesinlikle hayır," diyor Charlotte. "Daha yeni Rodney'yle ilgili geçmiş soruşturması yaptım. Zengin bir ailesi var ama on beş yaşında sepetlenmiş. Sonra bir topluluk evinde kalmış. Sonra küçük çaplı soygunculuk, saldırı ve asla üstüne kalmamış çeşitli uyuşturucu suçlamaları ve kendini bu şehre atmasından çok öncesine dayanan farklı adresler dizisi var."

"Görüyor musun Molly? O ahmağı aramak kötü bir fikir," diyor Bay Preston ninemin örgü battaniyesini eliyle düzeltirken. "Sadece yalan söyleyecek."

"Ve sonra ortadan kaybolacak," diye ekliyor Charlotte.

"Peki ya Giselle? Bana yardım edecek bir şeyler biliyor olmalı. Ya da Bay Snow?"

İkisinin de cevap vermesine fırsat kalmadan kapım çalınıyor.

Nefesim kesiliyor. "Ya polisse?" Oda dalgalanmaya başlıyor ve ön kapıya kadar varamayacağımdan korkuyorum.

Charlotte yerinden kalkıyor. "Şu an yasal bir temsilcin var. Polis seninle iletişime geçmek isteseydi beni arardı."

Yanıma geliyor. "Sorun yok," diyor elimi güven verici bir şekilde bileğime koyarken. İşe yarıyor. Anında biraz daha sakin hissediyorum ve yerdeki dalgalanmalar katılaşıyor.

Bay Preston diğer yanımda beliriyor. "Bunu yapabilirsin Molly," diyor. "Hadi, kapıyı beraber açalım."

Derin bir nefes alıyorum ve girişe yürüyorum. Kapıyı açıyorum.

Juan Manuel önümde duruyor. Temiz pantolonun içine soktuğu ütülü, polo yaka bir tişört giyiyor. Bir elinde beyaz plastik bir poşet taşıyor. Gözleri büyümüş ve sanki merdivenleri ikişer ikişer çıkmış gibi nefes nefese bir hâlde.

"Merhaba Molly," diyor. "İnanamıyorum. Senin başının belaya girmesini asla ama asla istemedim. Eğer elimden..."

Lafının ortasında duruyor. "Sen kimsin?" diye soruyor Charlotte'a doğru bakarak.

Charlotte ileri doğru çıkıyor. "Ben Charlotte, Molly'nin avukatı ve Bay Preston'ın kızıyım. Lütfen korkmayın. Sizi ihbar etmek gibi bir niyetimiz yok ve büyük tehlike altında olduğunuzu biliyoruz."

"Çok büyük tehlike altındayım, çok büyük," diyor. "Bunu asla ben seçmedim. Beni zorladılar. Molly'i de zorladılar ama farklı bir şekilde."

"İkimizin de başı dertte Juan Manuel," diyorum. "Çok ciddi şekilde."

"Evet, biliyorum," diyor.

Arkamda duran Bay Preston konuşuyor. "Çantada ne var?"

"Otelden arta kalanlar," diye cevap veriyor Juan Manuel. "Erken bir akşam yemeği molası veriyor gibi görünmek zorundaydım. Öğlen çayından kalan sandviçler var içinde. Bunları sevdiğinizi biliyorum Bay Preston."

"Ah evet, seviyorum," diyor Bay Preston. "Ben onları çıkarayım. Hepimizin güçlü kalmaya ihtiyacı var."

Bay Preston çantayı alıyor ve mutfağa götürüyor.

Juan Manuel girişte kıpırdamadan dikiliyor. Artık çantayı taşımadığından ellerinin titrediğini görmek kolaylaşıyor. Benimkiler de titriyor.

"İçeri girmez misin?" diyorum.

İleri doğru iki dengesiz adım atıyor.

"Geldiğin için minnettarım, özellikle de içinde bulunduğun şartları düşünürsek. Benimle konuşacağını umuyorum," diyorum. "Ve onlarla. Benim yardıma ihtiyacım var."

"Biliyorum Molly. İkimizin de başı dertte."

"Evet. Bir şeyler olmuş ve ben..."

"Ve sen ne olduğunu anlamadın şu ana kadar."

"Evet," diyorum. Yaralı kollarına bakıyorum, sonra arkamı dönüyorum.

İçeri giriyor ve etrafına bakıyor. "Vay canına," diyor. "Burası bana evi hatırlatıyor."

Ayakkabılarını çıkarıyor. "İş ayakkabılarımı nereye koyabilirim? Çok temiz değiller."

"Ah, çok düşüncelisin," diyorum. Etrafından dolanıyorum ve dolabı açıyorum. Bir bez çıkarıyorum. Ayakkabılarının altını temizlemek üzereyken bezi benden alıyor.

"Hayır, hayır. Benim ayakkabılarım, benim işim."

O, ayakkabılarını dikkatlice silip dolaba koyarken ve bezi düzgünce katlayıp kaldırırken ne yapacağımı bilemeden dikiliyorum.

"Seni uyarmalıyım ki ben tam olarak kendimde değilim. Her şey çok, çok sarsıcıydı. Ve genelde misafirim olmaz, yani bu duruma da alışkın değilim. Misafir ağırlamada pek deneyimim yok."

"Tanrı Aşkına Molly," diyor Bay Preston mutfaktan. "Sadece rahatla ve biraz yardım kabul et. Juan Manuel, belki bana mutfakta yardım edersin, değil mi?"

Juan Manuel ona katılıyor ve ben banyoyu kullanmak için izin istiyorum. Gerçek şu ki kendime gelmek için bir araya ihtiyacım var. Aynaya gözümü dikiyorum ve derince nefes alıyorum. Juan Manuel burada ve ikimiz de tehlikedeyiz. Dağılmış görünüyorum. Gözlerimin altında şiş ve kırmızı siyah halkalar var. Gergin ve bitkin hâldeyim. Beni çevreleyen banyo fayansları gibi çatlaklarım kendini belli etmeye başladı. Yüzüme biraz su çarpıyorum, kuruluyorum ve sonra banyodan çıkıp oturma odasındaki misafirlerime katılıyorum.

Bay Preston kabukları alınmış leziz salatalıklı sandviçler, mini-kişler ve diğer nefis artık yemeklerle dolu ninemin servis tepsisini taşıyor. Yemeğin kokusunu alır almaz midem anında guruldamaya başlıyor. Bay Preston tepsiyi sehpaya koyuyor. Sonra Juan Manuel için mutfaktan fazladan bir sandalye getiriyor. Hepimiz yerlerimize oturuyoruz.

İnanamıyorum. Burada dördümüz birden ninemin oturma odasında oturuyoruz. Bay Preston ve ben kanepedeyiz ve önümde Charlotte ve Juan Manuel var. Sanki arkadaşça bir çay partisindeymişiz gibi hoşbeş ediyoruz ama hepimiz öyle olmadığını biliyoruz. Charlotte, Juan Manuel'in ailesi ve Büyük Regency'de ne zamandır çalıştığı hakkında sorular soruyor. Bay Preston ne kadar güvenilir ve çalışkan biri olduğuyla ilgili yorumlarda bulunuyor. Juan Manuel kucağına bakıyor.

"Çok çalışıyorum, evet," diyor. "Çok fazla ama yine de büyük sorunlarım var."

Kucaklarımızda küçük sandviçlerle dolu tabaklar var ve ben herkesten hızlı olmak üzere onları yiyoruz.

"Ye," diyor Charlotte. "İkiniz de. Bu kolay değil. Güçlü olmanız gerekiyor."

Juan Manuel öne doğru eğiliyor.

"Al," diyor. "Bunları dene." Tabağıma iki adet çok güzel parmak sandviç koyuyor. "Ben yaptım."

Bir sandviç alıyorum ve ısırıyorum. Dolgun krem peynir ve tütsülenmiş somonla birlikte sonlara doğru damakta patlayan dereotu ve rendelenmiş limon kabuğuyla üstün bir lezzet.

"Nefis," diyorum. "Teşekkür ederim."

Bir dakikalığına hepimiz sessiz kalıyoruz ama diğerleri rahatsız hissediyorsa da farkında değilim. Kısa bir anlığına, şartlara rağmen ninem öldüğünden beri hissetmediğim bir şeyi hissederken buluyorum kendimi. Yoldaşlı hissediyorum. Kendimi tamamen yalnız hissetmiyorum. Sonra herkesi en başta buraya toplayan şeyi hatırlıyorum ve endişe tekrar harekete geçiyor. Tabağımı kenara koyuyorum.

Charlotte da aynısını yapıyor. Sandalyesinin yanındaki defterini ve kalemini alıyor. "Peki o zaman, hepimiz aynı sebepten dolayı buradayız, artık başlasak iyi olur. Juan Manuel, sanırım babam seni Molly'nin durumu hakkında bilgilendirdi, değil mi? Ve senin de çok zor bir durumda olduğuna inanıyorum."

Juan Manuel sandalyesinde kıpırdanıyor. "Evet," diyor. "Öyle." İri kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Molly," diyor, "seni bu işin içinde görmeyi hiç istemezdim ama seni içeri aldıklarında ne yapacağımı bilemedim. Umarım bana inanırsın."

Yutkunuyorum ve sözlerini düşünüyorum. Bariz bir yalanla gerçek arasındaki farkı anlamam bir dakikamı alıyor. Ama sonra keskinleşiyor ve yüzünde açıkça görebiliyorum. Söylediği şey gerçek. "Teşekkür ederim Juan Manuel. Sana inanıyorum."

"Bana mutfakta söylediğin şeyi söyle ona," diye öneriyor Bay Preston.

"Her gece otelde farklı bir odada nasıl kaldığımı biliyorsun? Bana her gün nasıl farklı bir anahtar verdiğini, değil mi?"

"Evet," diyorum.

"Bay Rodney, o sana hikâyenin tamamını anlatmıyordu. Artık bir dairem olmadığı doğru ve şimdi bir çalışma iznimin olmadığı

da öyle. Çalışma iznim olduğunda her şey harikaydı. Eve para yolladım. İhtiyaçları vardı çünkü babam öldükten sonra yeterli para yoktu. Ailem benimle gurur duyuyordu: 'Sen iyi bir evlatsın,' diyordu annem. 'Bizim için çok çalışıyorsun.' Çok mutluydum. Her şeyi doğru yoldan yapıyordum."

Juan Manuel durup yutkunuyor ve sonra konuşmaya devam ediyor. "Ama sonra çalışma iznimin uzatılması gerekince Bay Rodney, 'Sorun yok," dedi. Beni avukat bir arkadaşıyla tanıştırdı ve o avukat arkadaş benim bir sürü paramı aldı ama sonunda izin falan yoktu ortada. Rodney'ye şikâyet ettiğimde, 'Benim avukat arkadaşım her şeyi halleder. Birkaç gün içinde yeni bir çalışma iznin olacak," dedi. Bay Snow'un bu durumu öğrenmeyeceğini garanti etti. Ama sonra, 'Sen de bana yardım etmelisin, biliyorsun. Sen beni destekle, ben de seni destekleyeyim,' dedi. Ben ona yardım etmek istemedim. Başka bir yolunu bulmak için eve dönmek istedim ama dönemedim. Hiç birikimim kalmamıştı."

Juan Manuel sessizleşiyor.

"Rodney sana tam olarak ne yaptırdı?" diye soruyor Charlotte.

"Gece mutfaktaki mesaim bittikten sonra Molly'nin verdiği anahtar, otelin hangi odasına aitse oraya gizlice giriyordum. Molly, benim için çantamı bırakıyordu, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Öyle. Her gece."

"O çanta katiyen benim değildi. Bay Rodney'nin çantasıydı. İçinde uyuşturucu vardı. Kokain. Bazı başka şeyler daha. Gece geç saatte etrafta kimse olmadığında, daha fazla uyuşturucu getirdiği de olurdu. Sonra giderdi. Bütün gece beni –bazen yalnız, bazen Bay Rodney'nin adamlarıyla– çalıştırırdı ve kokaini satış için hazırlardık. Öncesinde bütün bunlardan haberim yoktu, yemin ederim ama sonradan öğrendim. Öğrenmek zorunda kaldım. Hızlıca."

"Seni zorladığını söylediğinde tam olarak neyi kastediyordun?" diye sordu Charlotte.

Juan Manuel konuşurken çaresizlikten ellerini ovuşturuyordu. "Bay Rodney'ye, 'Bunu yapmayacağım. Yapamam. Bunu yapmaktansa sınır dışı edilmeyi tercih ederim," dedim ama bunu söylediğimde işler daha da kötüleşti. Beni öldüreceğini söyledi. 'Umurumda değil, öldür beni. Bu yaşanacak bir hayat değil,' dedim." Juan Manuel duraksıyor, kucağına bakıyor, sonra devam ediyor. "Ama sonunda Bay Rodney bana pis işini yaptıracak bir yol buldu."

Juan Manuel'in yüzü geriliyor. Gözlerindeki koyu halkaları ve nasıl kızarmış olduklarını fark ediyorum. Aynı görünüyoruz, o ve ben, tüm acılarımız tamamıyla ortada.

"Rodney o zaman ne yaptı?" diye soruyor Charlotte.

"Eğer sesimi kesip onun kirli işini yapmaya devam etmezsem memleketimdeki ailemi öldüreceğini söyledi. Anlamıyorsunuz. Kötü arkadaşları var. Mazatlán'daki adresimi biliyor. O kötü bir adam. Bazen geç vakit çalışırken o kadar yorulurdum ki sandalyemde uyuyakalırdım. Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamazdım. Bay Rodney'nin adamları beni itip kakar, uyanık tutmak için üzerime su dökerdi. Bazen beni cezalandırmak için üzerimde puro söndürürlerdi." Kolunu tutuyor.

"Molly," diyor Juan Manuel. "Kolumu bulaşık makinesinde yaktığım konusunda yalan söyledim, üzgünüm. Gerçek o değil." Sesi titriyor, gözyaşlarına boğuluyor. "Bu yanlış, yetişkin bir insanın bebek gibi ağlamaması gerektiğini biliyorum," diyor. Bana bakıyor. "Molly, o gün otel odasına gelip beni Rodney ve adamlarıyla gördüğünde sana, kaçmanı ve gidip birine anlatmanı söylemeye çalıştım. Seni de benim gibi avuçlarının içine almalarını istemedim ama aldılar. Seni de ele geçirmenin bir yolunu buldular."

Juan Manuel hıçkırmaya devam ederken Bay Preston kafasını sallıyor. Benim de gözyaşlarım dökülmeye başlıyor.

Aniden hayatımda hiç olmadığı kadar yorgun hissetmeye başlıyorum. Tek istediğim kanepeden kalkmak, koridordan geçip odama yürümek, kendimi ninemin yıldızlı yorganıyla sarmalayıp

sonsuza kadar uykuya dalmak. Ninemin son günlerini düşünüyorum. Sonuna doğru böyle mi hissetmişti, devam edecek gücü bulamamış mıydı?

"Görünen o ki sıçanımızı bulduk," diyor Bay Preston.

"Bir tane varsa başkaları da vardır," diye ekliyor Charlotte. Juan Manuel'e dönüyor. "Rodney, Bay Black için mi çalışıyordu? Bay Black'in bu uyuşturucu operasyonunun arkasında olduğunu ima eden bir şey –herhangi bir şey– duydun mu ya da gördün mü?"

Juan Manuel yüzündeki yaşları siliyor. "Bay Rodney, Bay Black hakkında asla çok fazla şey söylemedi ama bazen telefonlar alırdı. Benim İngilizce anlamayacak kadar aptal olduğumu düşünüyor ama her şeyi anlıyordum. Bay Rodney bazen geç saatte odaya çok ama çok parayla gelirdi. Bay Black'e para vermek için buluşmalar ayarlardı. Hayatımda görmediğim kadar çok para. Bunun gibi." Elleriyle bir hareket yapıyor.

"Tomarla para," diyor Charlotte.

"Evet. Yeni. Taze."

"Bay Black'i ölü bulduğum gün kasada buna benzer desteler vardı," diyorum. "Mükemmel, temiz tomarlar."

Juan Manuel devam ediyor. "Bir keresinde Rodney çok kızgındı çünkü o gece yeterince para gelmiyordu. Bay Black'le görüşmeye gitti ve döndüğünde benimkine benzer bir yarası vardı ama kollarında değil, göğsünde. Böylece tek cezalandırılanın ben olmadığımı anlamış oldum."

Parçalar yerine oturuyor. Rodney'nin gıcır gıcır beyaz gömleğinin 'V' yakasından görünen ve mükemmel düzgün göğsünü mahveden garip halka şeklindeki damgayı hatırlıyorum.

"O yarayı gördüm," diyorum.

"Başka bir şey daha var," diyor Juan Manuel. "Bay Rodney benimle Bay Black hakkında asla doğrudan konuşmadı ama karısını tanıdığını biliyorum. Yeni eşini, Bayan Giselle'i."

"Bu imkânsız," diyorum. "Rodney onunla neredeyse hiç konuşmadığını söyledi bana." Ama söylerken bile ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum.

"Rodney'nin Giselle'i tanıdığını nereden biliyorsun?" diye soruyor Charlotte.

Juan Manuel telefonunu çıkarıyor ve aradığı fotoğrafı bulana kadar bazı fotoğraflar arasında geziniyor. "Çünkü onu yakaladım," diyor. "İngilizcede nasıl diyorsunuz, en flagrante delito.*"

"Suçüstü mü?" diye öneriyor Bay Preston.

"Evet, onun gibi," diyor ve bize göstermek için telefonunu çeviriyor.

Rodney ve Giselle. Otelin gölgeli koridorunda öyle tutkuyla öpüşüyorlar ki Juan Manuel'in onların fotoğrafını çektiğinin kesinlikle farkında değiller. Fotoğrafa baktığımda ayrıntıları —omzuna saçılmış saçları, Rodney'nin onun kavisli sırtındaki elini— beynime kaydederken kalbim ağrıyor ve ağırlaşıyor. Kalbimin tamamen durmasından korkuyorum.

"Vay canına," diyor Charlotte. "Onu, bana yollayabilir misin?"

"Evet," diyor Juan Manuel. Birbirlerine numaralarını veriyorlar ve Charlotte'a fotoğrafı yolluyor. Aşağılık kanıtın kopyasının telefonunda görünmesi sadece saniyeler alıyor.

Charlotte kalkıyor ve oturma odasını arşınlamaya başlıyor. "Giselle ve Rodney'nin Bay Black'in ölmesini istemeleri için birçok nedenin olduğu gittikçe açığa kavuşuyor. Ama Molly'nin masum olduğunu kanıtlayabilmemizin tek yolu bir ya da ikisinin birlikte By Black'i öldürdüğüne dair çürütülemez bir kanıt bulmamız."

"Giselle değildi," diyorum. "O yapmadı."

Üzerime bir sürü şüpheli göz dönüyor.

"Ah Molly, bunu nasıl bilebilirsin?" diye soruyor Charlotte.

"Biliyorum. Sadece biliyorum."

Charlotte ve Bay Preston birbirlerine yine o bakışla bakıyor: Şüpheyle.

Bay Preston ayağa kalkıyor. "Bir fikrim var," diyor.

"Eyvah!" diye cevaplıyor Charlotte.

---

* (İsp.) Suçüstü. (ç.n.)

"Bir dinle sadece," diyor. "Kolay olmayacak ve takım olarak çalışmamız gerekecek."

"Söylemeye gerek yok," diyor Charlotte.

"Bu takım fikrini beğendim," diyor Juan Manuel. "Bize davranış şekilleri doğru değil."

"Sinsi olmak zorundayız," diyor Bay Preston. "Garantili bir plan yapmak zorundayız."

"Bir plan mı?" diye soruyor Charlotte.

"Evet," diye cevaplıyor Bay Preston. "Tilkiyi alt etmek için bir plan."

BÖLÜM 20

Ayrıntıları tartışmamız bir saatten fazla zamanımızı alıyor. Bu süre boyunca o kadar çok, "Hayır" ve "Yapamam" diyorum ki ninemin dediği gibi *Yapamayan Küçük Makine*• gibi geliyor kulağa sesim.

"Evet, yapabilirsin," diyor Bay Preston bana defalarca. "*Columbo* vazgeçer miydi?"

"Bunu halledersiniz Bayan Molly," diye lafa karışıyor Juan Manuel.

"Eğer yapamayacağını düşünseydim, önermezdim," diye açıklıyor Charlotte.

Tekrar tekrar alıştırma yapıyoruz. Senaryoların üzerinden geçiyoruz ve sorabilecekleri tüm sorulara vereceğim cevapları mükemmelleştiriyorum. İkiyüzlülük ediyor olma, gerçek düşüncelerimi sunmuyor olma duygusunun üstesinden gelmeliyim. Juan Manuel zihnimi hafifletecek bir şey söylüyor: "İyi bir şey yapabilmek için bazen o tek kötü şeyi yapmalısın." Birçok açıdan çok haklı ve bunun böyle olduğunu tecrübelerimden biliyorum.

Juan Manuel'i karşıma alarak prova yaptık, sonra sıra Bay Preston'a geldi. Benim nazik arkadaşlarım olduklarını unutmak

• (İng.) Orijinal başlık "Little Engine That Could" / "Yapabilen Küçük Makine". Yazar başlığı değitirmiş. İllistrasyonlu çocuk kitabı ve animasyon filmleri şeklinde varolan Amerikan halk hikâyeleri. Platt & Munk yayınevinde 1930 yılında basılmasından itibaren geniş çapta bilinir oldu. Hikâyenin kendine özgün cümlesi: "I think I can" / "Sanırım yapabilirim". (ç.n.)

zorunda kaldım. Onları hiç alakası olmamalarına rağmen kötü insanlar olarak düşünmek zorunda kaldım. Ayrıntıların üzerinden geçtik, ana hatları not aldık ve karşımıza çıkabilecek her ihtimalle baş edebilmek için acil durum planları bulduk.

Ve işte bitti. Charlotte, Bay Preston ve Juan Manuel hep birlikte bana bakarak gülümsüyor ve sandalyelerinde dimdik oturuyorlar. Çok emin olamıyorum ama sanırım yüzlerinde gördüğüm şeyi anlıyorum: Gurur. Bunu yapabileceğime inanıyorlar. Eğer ninem burada olsaydı, *Görüyor musun Molly? Eğer aklına koyarsan yapabilirsin*, derdi.

O kadar çok prova yapıyoruz ki kendimi tüm planla ilgili daha rahat ve iyi hissediyorum. Söylemeliyim ki kendimi etrafımdaki yetenekli dedektif takımıyla biraz *Columbo* gibi hissediyorum. Birlikte umarım Rodney'nin yine suçüstü yakalanmasıyla sonuçlanacak bir tuzak planladık ama bu sefer tamamen değişik bir yolla.

Planın ilk adımı benim ona mesaj atmamla hemen başlıyor. Ne yazacağımı kesin olarak tasarladık. "Çok gerginim," diyorum telefonuma mesajı yazar yazmaz. "Lütfen biri ben gönder tuşuna basmadan kontrol edebilir mi?"

Juan Manuel, Bay Preston ve Charlotte kanepede etrafıma toplanıyor ve omzumun üzerinden okuyor.

"İyi görünüyor," diyor Juan Manuel. "Konuşma şeklin her zaman çok kibar. Daha çok insan senin gibi konuşmalı Molly."

Gülümsüyor ve ılık bir ürperti hissediyorum. "Teşekkür ederim, çok naziksin."

"Ben, 'acilen' kelimesini eklerdim," diye öneriyor Bay Preston.

"Evet, doğru," diyor Charlotte. "Acilen."

Mesajı düzeltiyorum: *Rodney acilen buluşmalıyız. Bay Black ÖLDÜRÜLMÜŞ. Polise senin bilmen gereken bazı ifşaatlarda bulundum. İçtenlikle özür dilerim!*

"Oldu mu?" diye soruyorum hepsinden onay almak isteyerek.

"Yap şunu Molly. Gönder'e bas!" diyor Charlotte.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve tuşa basıyorum. Mesajın telefonumdan giderken çıkardığı vınlamayı duyabiliyorum.

Birkaç saniye sonra gözümü açtığımda mesaj kutumda, gönderilmiş mesajımın altında üç halka beliriyor.

"Bak sen şu işe," diyor Bay Preston. "Görünen o ki bizim ahmak cevap vermekte epey acele ediyor."

Rodney'nin mesajları geldiğinde telefonum titriyor: *Molly, bu da ne demek oluyor? Yirmi dakika içinde benimle OG'da buluş.*

"OG?" diye soruyor Bay Preston. "O ne?"

"Orijinal gangster," diye cevap veriyor Juan Manuel.

"Bunun anlamı ne?" diye soruyor Charlotte.

Sonra bir anda kafama dank ediyor ve anlıyorum. "Olive Garden," diyorum. "Onunla orada buluşacağım. Cevap vermeli miyim?"

"Yakında orada olacağını söyle ona," diyor Charlotte.

Bir cevap yazmaya çalışıyorum ama ellerim çok fazla titriyor.

"Benim yapmamı ister misin?" diye soruyor Charlotte.

"Evet, lütfen," diyorum.

Ona telefonu veriyorum ve o yazarken hepimiz omuzlarının üzerinden izliyoruz: *Tmm. 20 dk içinde GÜ.*

Gönder tuşuna basmak üzereyken Juan Manuel onu durduruyor. "Bu mesaj hiç de Molly'nin atacağı türde bir mesaj değil. O asla böyle yazmaz."

"Gerçekten mi?" diyor Charlotte. "Nesi var?"

"Daha güzel bir hâle getirmelisiniz," diye öneriyor Juan Manuel. "Saygılı bir dil kullanın. Belki 'hoş' kelimesini kullanabilirsiniz. Molly o kelimeyi çok kullanıyor: Hoş. Çok güzel."

Charlotte yazdığını siliyor ve yeniden deniyor: *Bizi bir araya getiren koşullar öyle olmasa da bu plan kulağa çok hoş geliyor. Görüşmek üzere.*

"Evet," diyorum. "Ben böyle söylerdim. Bu çok iyi."

"İşte benim 'Bayan Mollyim," diye ekliyor Juan Manuel.

Vınlama sesi geliyor. Charlotte mesajı gönderiyor ve telefonumu bana uzatıyor.

"Molly," diyor Bay Preston güven veren elini omzuma koyarak. "Hazır mısın? Ona ne söyleyeceğini, ne yapacağını biliyorsun değil mi?"

Üç endişeli yüz cevabımı bekliyor.

"Hazırım," diye cevaplıyorum.

"Bunu yapabilirsin Molly," diyor Charlotte.

"Sana inanıyoruz," diye ekliyor Bay Preston.

Juan Manuel başparmağı yukarıda onaylıyor.

Hepsi bana güveniyor. Hepsi bana inanıyor. Emin olmayan tek kişi benim.

Aklına koyarsan yapabilirsin.

Derin bir nefes alıyorum, telefonumu cebime sokuyorum ve ön kapıdan çıkıyorum.

BÖLÜM 21

On sekiz dakika sonra Olive Garden'dayım ki bu tahmini varış zamanımın iki dakika öncesi; sebebi, gergin olduğum için tüm yolu daha hızlı bir şekilde yürümem. Sarkıt ışıkların parıltısı altındaki bölmemize oturuyorum ama bu sefer hiç de bizim bölmemiz gibi gelmiyor. Bir daha asla bizim bölmemiz olmayacak.

Rodney henüz gelmedi. Beklerken zihnimde korkunç düşünceler dönüyor: Bay Black, solgun ve çekilmiş yüzü, Rodney ve Giselle'in fotoğrafı, birbirine dolanmış iki kaygan yılan, ninemin hayatının son birkaç dakikası. Bunların kafamda neden dönüp durduğunu bilmiyorum ama aşırı gergin sinirlerimi yatıştırmama yardımcı olmuyor. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Gerginlik tüm benliğimi altüst ederken nasıl normal davranacağım?

Bir daha baktığımda onu görüyorum, restorana aceleyle giriyor ve beni arıyor. Saçları darmadağınık, gömleğinin üst iki düğmesi açık ve çileden çıkaracak kadar düzgün göğsünü açığa çıkarıyor. Masamdan çatalı alıp gömleğindeki "V" şeklinin çerçevelediği çıplak tenine sapladığımı hayal ediyorum ama sonra yarasını görüyorum ve karanlık arzum uçup gidiyor.

"Molly," diyor bölmeye girip karşıma otururken. "İşe biraz ara vermek için bir bahane uydurdum ama çok zamanım yok. Hızlıca halledelim, olur mu? Bana her şeyi anlat."

Bir garson masamıza geliyor. "Olive Garden'a hoş geldiniz. Başlangıç olarak size ücretsiz salata ve ekmek getirebilir miyim?"

"Hızlıca bir içki içmek için geldik," diye cevap veriyor Rodney. "Bana bir bira."

Bir parmağımı havaya kaldırıyorum. "Aslında salata ve ekmek çok harika olur ve ben ayrıca meze tabağı ve büyük bir pepperoni pizza alacağım. Ah, biraz da su lütfen. Çok ama çok soğuk olsun. Buzlu." Bugün bana Chardonnay yok, zihnim açık kalmalı. Ayrıca bu bir kutlama değil, hem de hiçbir şekilde. "Teşekkür ederim," diyorum garsona.

Rodney parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve iç çekiyor.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diyorum garson gittiğinde. "Her ihtiyacım olduğunda yanımda olmanın benim için anlamı büyük. Çok güvenilir bir arkadaşsın." Bunu söylerken zorlanıyorum ve yüzüm sertleşiyor ama Rodney fark etmiş görünmüyor.

"Senin için buradayım Molly. Bana ne olduğunu anlat sadece, olur mu?"

"Şey," diyorum titreyen ellerimi masanın altında saklarken, "dedektif beni karakola götürdükten sonra Bay Black'in doğal nedenlerle ölmediğini söyledi. Boğulduğunu söyledi."

Bunu idrak etmesini bekliyorum.

"Vay canına," diyor Rodney. "Ve sen de bariz şüphelisin."

"Aslında değilim. Başka birini arıyorlar." Bunlar tam olarak Charlotte'ın söylememi istediği kelimelerdi.

Dikkatle onu izliyorum. Âdemelması aşağı yukarı inip çıkıyor. Garson salata, ekmek ve içeceklerimizle geri dönüyor. Soğuk sudan büyük bir yudum alıyorum ve Rodney'nin artmakta olan rahatsızlığının keyfini çıkarıyorum. Yemeğe dokunmuyorum bile. Çok fazla endişeliyim. Ayrıca yemek, sonrası için.

"Dedektif Stark şüpheli kişilerin gerekçelerinin büyük olasılıkla Bay Black'in vasiyeti olduğunu söyledi. Hatta onu öldürmeden önce belki de onunla vasiyeti tartıştıklarını bile düşünüyor. Zavallı Giselle. Bay Black'in ona hiçbir şey bırakmadığını biliyor muydun? Tek bir şey bile, zavallı, zavallı kadın."

"Ne? Bunu sana dedektif mi söyledi? Ama bu olamaz. Böyle bir şeyin olamayacağından eminim."

"Emin misin? Giselle'i iyi tanımadığını düşünüyordum," diyorum.

"Tanımıyorum," diyor. İçerisi gereğinden fazla sıcak olmasa da terliyor gibi görünüyor. "Ama onu iyi tanıyan insanlar biliyorum. Her neyse onlar bana böyle anlatmamıştı. Yani şey... Biraz şaşırtıcı." Biradan bir yudum alıyor ve dirseklerini masaya koyuyor.

"Çok kaba!" diyorum.

"Ne?"

"Dirseklerin masada. Burası bir restoran, bu da bir yemek masası. Görgü kuralları, dirseklerini masadan uzak tutmanı gerektirir."

Kafasını sallıyor ama saldırgan uzantılarını masadan çekiyor. Zafer!

"Salata? Ekmek?" diye teklif ediyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor. "Sadede gelelim. Bay Black, Giselle'e Cayman Adaları'ndaki villayı bırakmadı mı? Dedektif bundan bahsetti mi?"

"Hımm," diyorum. Peçeteyi alıyorum ve masanın altında terleyen ellerimle kavrıyorum. "Villa hakkında bir şey hatırlamıyorum. Sanırım dedektif hemen hemen her şeyin ilk Bayan Black'e ve çocuklarına kaldığını söyledi."

"Bana polisin tüm bu bilgileri sana geçerli bir sebep olmadan sunduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne? Tabii ki hayır," diyorum. "Bana kim bir şey söylesin ki? Ben sadece hizmetçiyim. Dedektif Stark beni odada tek başıma bıraktı ve bunun nasıl olduğunu bilirsin. İnsanlar orada olduğumu unutuyor ya da belki anlamayacak kadar aptal olduğumu düşünüyor. Bunların hepsine karakolda kulak misafiri oldum."

"Peki dedektifler süpürgendeki silahla ilgilenmediler mi? Demek istediğim, seni bu yüzden tutukladılar, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Görünen o ki Cheryl sizinle buldu ve onları uyardı. Nereye bakacağını biliyor olması ilginç. O kadar tembel birinin tozlu süpürge poşetini aradığını hayal etmek zor."

Rodney'nin yüzü değişiyor. "Onlara benim söylediğimi ima etmiyorsun, değil mi? Molly biliyorsun ben asla—"

"Seninle ilgili asla böyle bir imada bulunmam Rodney. Sen suçsuzsun, masumsun," diyorum. "Daha çok benim gibisin."

Başıyla onaylıyor. "İyi. Burada bir yanlış anlaşılma olmadığına sevindim." Kafasını ıslak bir köpeğin sudan çıktığında yaptığı gibi sallıyor. "Peki polis silahı sorduğunda onlara ne dedin?"

"Basitçe kimin silahı olduğunu ve nerede bulduğumu açıkladım," diye cevap veriyorum. "Bu, dedektifin iki kaşını kaldırmasına sebep oldu. Sanırım bu, Dedektif Stark'ın şaşırmış olduğu anlamına geliyordu."

"Yani Giselle'i, arkadaşını ispiyonladın, öyle mi?" diye soruyor. Dirsekleri çileden çıkarıcı bir şekilde masada yeniden beliriyor.

"Gerçek bir arkadaşa asla ihanet etmem," diyorum. "Ama sana söylemem gereken korkunç bir şey var. Seni o yüzden çağırdım?" İşte hazırlanmış olduğum an geliyor.

"Söylesene hadi, nedir?" diye soruyor sesindeki öfkeyi zar zor saklamayı başararak.

"Ah Rodney. Sosyal durumlarda ne kadar endişeli bir hâle büründüğümü biliyorsun ve söylemeliyim ki dedektifler tarafından sorgulanmak böyle konularda çok az deneyimim olduğu için bende şaşkınlık yarattı. Belki sen böyle çetin sorgulamalara benden daha alışkınsındır, değil mi?"

"Molly sadede gel."

"Doğru," diyorum elimdeki peçeteyi sıkıştırarak. "Giselle'in silahı meselesi bir kez torbadan çıkınca —sanırım bu durumda hem kelime anlamıyla hem de mecazen doğru— dedektif, Black süitinin üzerinden yeniden geçeceklerini söyledi." Buna vereceği cevabı ölçmeye çalışırken peçeteyi gözlerime götürüyorum.

"Devam et," diyor.

"Ben de, 'Ah, bunu yapamazsınız! Juan Manuel süitte kalıyor,' dedim ve dedektif, 'Juan Manuel kim?' diye sordu. Böylece ben de anlattım. Ah Rodney, muhtemelen anlatmamalıydım. Juan Manuel'in senin arkadaşın olduğunu ve çalışma izni olmadığı için ona nasıl yardım ettiğini ve..."

"Dedektife benden mi bahsettin?"

"Evet," diyorum. "Gece valizlerinden, Juan Manuel ve senin arkadaşlarının arkasından nasıl temizlik yaptığımdan ve senin nasıl iyi ve nazik olduğundan..."

"Onlar onun arkadaşları, benim değil."

"Şey, her kimseler, odaların altını üstüne getirdikleri kesin. Ama endişelenme, dedektifin senin ne kadar iyi bir adam olduğunu bilmesini sağladım; her ne kadar arkadaşların biraz tozlu olsalar da."

Kafasını ellerinin arasına aldı. "Ah Molly. Sen ne yaptın?"

"Gerçeği söyledim," diyorum. "Ama Juan Manuel için biraz sorun yarattığımı fark ettim. Ya yine kontrol ettiklerinde Black süitinde olursa? Başının herhangi bir şekilde belaya girmesini hiç istemem. Sen de istemezsin, değil mi Rodney?"

Şiddetle başını sallıyor. "İstemem. Evet. Demek istediğim, kontrole geldiklerinde orada olmamasını sağlayacağım. Ve polis gelmeden o odayı hızla temizlememiz gerekiyor. Anlarsın işte, böylece Juan Manuel'den bir iz kalmamış olacak."

"Tabii ki," diyorum. "Ben de aynısını düşündüm." Rodney'ye gülümsüyorum ama içimde pis, yalan söyleyen suratına bir çaydanlık dolusu kaynar su döküyorum.

"Yani yapacaksın, değil mi?" diye soruyor.

"Neyi yapacağım?" diye cevap veriyorum.

"İçeri sızıp süiti temizleyeceksin. Şimdi, polisler gelmeden önce. Çernobil ve Bay Snow dışında erişimi olan tek kişisin. Eğer Bay Snow, Juan Manuel'i orada yakalarsa –daha kötüsü polis yakalarsa– sınır dışı edilir."

"Ama bugün işe gitmemem gerekiyor. Bay Snow, polis için 'şüpheli' kişi olduğumu, yani..."

"Lütfen Molly! Bu önemli." Uzanıyor ve elimi tutuyor. Elimi sertçe çekmek istiyorum ama hareket etmemem gerektiğini biliyorum."

Sana inanıyoruz.

Kafamda duyduğum bu sefer ninemin sesi değil, Bay Preston'ın sesi; sonra Charlotte'ın, sonra da Juan Manuel'in.

Ellerimi onunkilerin altında sabit tutuyorum, bakışım belirsiz. "Biliyorsun," diyorum, "otele girmeme izin yok ama bu senin giremeyeceğin anlamına gelmiyor. Peki hızlıca otele sızıp doğru anahtarı alsam ve sana versem nasıl olur? Sonra benim el arabamı kullanabilir ve odayı kendin temizlersin. Kendi pisliğini –Juan Manuel'in demek istiyorum– temizlemen iyi olmaz mıydı?"

Gözleri etrafta fır dönüyor. Alnındaki pırıltılar damlacık hâlinde yoğunlaşıyor.

"Tamam, peki. Sen bana anahtarı getir, ben odayı temizlerim," diyor birkaç dakika sonra.

"Anahtar derhal geliyor," diyorum ama zekâmı kavramakta zorlanıyor.

Garson masamıza pepperoni pizza ve meze tabağıyla geliyor.

"Bunları paket yapabilir miydiniz acaba?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor. "Salata ve ekmekle ilgili bir sorun mu vardı? Dokunmamışsınız bile."

"Ah hayır," diyorum. "Harikalar. Sadece biraz acelemiz var."

"Elbette," diyor. "Her şeyi paketliyorum." Bir iş arkadaşına işaret ediyor ve ikisi yemekle ilgileniyor.

"Rodney'yi işaret ederek, "Hesabı o ödeyecek," diyorum.

Ağzı beş karış açık kalıyor ama bir şey söylemiyor; tek bir kelime bile.

Garsonumuz önlüğünden hesabı çıkarıyor ve ona uzatıyor. Cüzdanından gıcır gıcır yeni bir yüz dolar çekiyor, garsona uzatıyor ve "Üstü kalsın," diyor. Aniden kalkıyor. "Ben acele etsem iyi olur Molly. Otele geri dönmeli ve bunu hemen halletmeliyim."

"Tabii ki," diyorum. "Ben bütün yemeği eve götüreyim. Sonra otele varır varmaz sana mesaj atarım. Ah, bu arada Rodney..."

"Ne?" diye soruyor.

"Yapbozları sevmemen çok yazık."

"Neden?"

"Çünkü," diyorum, "tüm parçalar bir araya geldiğinde hissedilen tatmini pek bildiğini sanmıyorum."

Bana bakıyor ve dudakları kıvrılıyor. Bu bakışın anlamı çok açık. Ben bir aptalım, bir budala ve bunu fark edemeyecek kadar salağım.

Tüm aşağılık, yalancı yüzüne bulaşmış ifade bu.

BÖLÜM 22

Elimde paketlerle eve doğru tüm yolu hızla yürüyorum. Bay Preston'a, Charlotte'a ve özellikle Juan Manuel'e rapor verme hevesindeyim.

Binaya girer girmez merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Bay Russo'nun kapısının azıcık açık olduğunu gördüğümde köşeden koridora dönmek üzereyim. Beni gözetliyor, sonra içeri sıvışıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kilidi açmak için paketleri yere bırakıyorum, sonra girişe yürüyorum. "Eve döndüm!" diye bağırıyorum.

Bay Preston ayağa fırlıyor. "Ah, canım kızım, dönmüşsün. Tanrı'ya şükür."

Charlotte ve Juan Manuel oturma odasında oturuyor. Onlar da beni görür görmez ayaklarının üzerine fırlıyor.

"Nasıl gitti?" diye soruyor Charlotte.

Charlotte'ın sorusunu cevaplayamadan Juan Manuel yanımda bitiyor. Yemek paketlerini alıyor ve şimdi de dolaptan bezi çıkarıyor. Ayakkabılarımı çıkardığım anda onları alıyor, tabanlarını temizleyip kaldırıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Sorun değil. Bir şeye ihtiyacın var mı? İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "Yemek getirdim. Umarım herkes Olive Garden'ı seviyordur."

"Sevmek mi? Bayılıyorum," diye cevap veriyor Juan Manuel. Paketleri alıp mutfakta kayboluyor.

"Bize nasıl geçtiğini söylesen iyi olur," diyor Charlotte. "Babam ve Juan Manuel'in sen kapıdan çıkıp gittiğinden beri sinirleri bozuk."

"Her şey plana göre gitti," diyorum. "Rodney şimdi otele geri dönüyor. Tutuklananın ben olduğumdan habersiz ve polisin süiti yeniden araştırmak için geri geleceğine inanıyor. Ona süitin anahtarını vermek için kısa bir süre sonra orada olacağımı söyledim." Bunu söylerken elimde olmadan gülümsüyorum çünkü yapabileceğimden emin olmadığım bir şeyi başarmıştım.

"Mükemmel. Aferin," diyor Charlotte.

"Yapabileceğini biliyordum," diye bağırıyor Juan Manuel mutfaktan.

"Baba," diyor Charlotte, "senin mesain saat altıda başlıyor, değil mi? Black süitinin anahtarını ele geçirebileceğinden emin misin?"

"Elimin altında birkaç numaram var," diye cevap veriyor.

"Dört dörtlük olsalar iyi olur baba çünkü şu an ihtiyacımız olan son şey senin de başının belaya girmesi."

"Sen endişelenme. Her şey tıkır tıkır işleyecek. Yaşlı babana güven."

Juan Manuel mutfaktan Olive Garden'dan meze ve pizzalarla dolu ninemin çay tepsisini taşıyarak beliriyor.

"Benim bir süre önce işe dönmüş olmam gerekiyordu," diyor. "Beni arayıp duruyorlar." Tepsiyi sehpaya bırakıp oturuyor.

Charlotte sandalyesini sürüyerek ona yaklaşıyor. "Bu sana bağlı Juan Manuel ama eğer bugün işe geri dönersen –aslına bakarsan o otele bir daha geri dönersen– Rodney'nin seni kullanmak için her zaman yaptığı gibi bir yol bulmasından endişeleniyorum ve sonra tuzağa çekilen asıl sen olacaksın, o değil."

Juan Manuel ayaklarına bakıyor. "Evet, biliyorum," diyor. "Mutfağı geri arayacağım ve hasta olduğumu, mesaimi tamamlayamayacağımı söyleyeceğim."

"Güzel," diyor Charlotte.

"Gerisini sonra çözerim," diye ekliyor Juan Manuel.

"Gerisi?" diye soruyor Bay Preston.

"Bu gece nerede uyuyacağımı," diyor. "Önce tilkiyi yakalamaya odaklanmalıyız." Başını sallıyor ve gülümsüyor ama gerçek bir gülümseme değil, gözlerine ulaşan türden değil.

Charlotte, Bay Preston'a bakıyor.

"Ah Juan Manuel," diyor Bay Preston. "Düşünemedik. Bu, eğer otele geri dönemeyeceksen bu gece uyuyacak yerinin olmayacağı anlamına geliyor."

"Bu benim sorunum, sizin değil," diyor yukarı bakmadan. "Endişelenmeyin."

Bariz bir çözüm olduğu aklıma geliyor ama benim için ayrıca tuhaf kaçacak bir çözüm. Daha önce hiç yatıya kalan misafirim olmadı ama sanırım ninem bu özel durumda doğru olanı yapmam için beni zorlardı. "Bu gece için burada kalabilirsin," diyorum. "Bir sürü yer var. Benim odamı alabilirsin ve ben ninemin odasında kalırım. Sana başka ayarlamalar yapman için biraz zaman kazandırmış olur."

Ne dediğime inanamıyor gibi bana bakıyor. "Gerçekten mi? Sen ciddi misin? Burada kalmama izin mi veriyorsun?"

"Arkadaşlar bunun için değil midir? Başı beladayken birbirine yardım etmek için."

Başını yavaşça ileri geri sallıyor. "Bütün olanlardan sonra benim için bunu yapmana inanamıyorum. Teşekkür ederim. Endişelenme, çok sessizimdir. Kendi kendini temizleyen iyi bir fırın gibiyimdir."

Bay Preston kıkırdıyor ve çay tepsisinden küçük bir tabak kapıp içini sarımsaklı ekmek, pizza ve kızarmış mozzarella ile dolduruyor.

Ona uyarak ilk önce Juan Manuel, sonra kendim için küçük bir tabak hazırlıyorum.

"Rodney'nin armağanı," diyorum. "İkimize de çok daha fazlasını borçlu."

"Öyle," diyor Juan Manuel.

Charlotte kalkıyor ve televizyonun üzerindeki uzaktan kumandayı alıp yirmi dört saat yayın yapan yerel haber kanallarından birini açıyor.

Kızarmış mozzarellamdan ilk ısırığımı almak üzereyken duyduğum şey beni yarı yolda durduruyor.

... ve polis emlak kodamanı Charles Black'in katilinin araştırmasıyla ilgili önemli gelişmeleri aktarmak için bir saat içinde özel bir basın toplantısı düzenleyecek. Tam olarak emin olamasak da suçlamalar ve büyük olasılıkla suçlanan kişinin kimliği ile ilgili ayrıntıları öğrenmeyi bekliyoruz. Ayrıca...

Bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Birkaç saniye içinde tüm özgüvenim azalıyor. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Charlotte iç geçiriyor. "Bundan endişeleniyordum. Polis halka güvence vermek ve katili yakalamada kendine pay çıkarmak konusunda hevesli."

"Bu iyi değil," diye ekliyor Juan Manuel tabağını masaya koyarken.

"Ya ismimi söylerlerse? Ya Rodney otele bile varmadan öğrenirse?"

"Saat şimdi beş. Hâlâ bir saatimiz var," diyor Bay Preston.

"Bu doğru," diyor Charlotte. "Paniklemeyelim. Plana sadık kalalım derim ben ama çok zamanımız yok."

Haber spikeri ölümün ayrıntılarını ve otopsi sonucunu değerlendiriyor: Boğulma yoluyla ölüm. Hepimiz sessizce izliyoruz.

... ve içeriden bazı kaynaklara göre Bay Black'in eşi, sosyetik Giselle Black'in suçlanmayabileceğini ve aynı otelde misafir olarak kalmaya devam ettiğini söylüyor. Ama elbette bir saat içerisinde daha fazlasını öğreneceğiz ve...

Charlotte televizyonu kapatıyor. "Umalım da Rodney bunu görüp ortalıktan kaybolmasın ve Giselle de yakın bir zamanda otelden ayrılmasın," diyor.

"Ayrılmayacak," diyorum. "Gidecek başka yeri yok."

Bay Preston tabağını bırakıp ayağa kalkıyor. "Görünüşe göre bugün işe erken gidiyorum," diyor. "Molly, hazır mısın? Bundan sonraki adımları biliyorsun, değil mi?"

Kelimeleri bir araya getiremiyor gibiyim. Dünyanın biraz yamulduğunu hissediyorum ama ilerlemeliyim. "Hazırım," diyorum.

"Charlotte, benden mesaj aldığında Dedektif Stark'la iletişime geçeceksin."

"Evet baba. Aslına bakarsan tam karakolun önünde bekleyeceğim."

"Juan Manuel, buradan görev kontrol merkezi gibi hareket eder misin? Yardıma ihtiyacımız olduğunda seni arayacağız."

"Evet, elbette," diyor. "Siz arayın, hemen gelirim. Onu yakalayana kadar bana rahat yok."

Bana söyleyecek ya da yapacak bir şey kalmıyor. İştahım kaçtığı için tabağı bırakıyorum.

Kızarmış mozzarella çubukları beklemek zorunda.

BÖLÜM 23

Bay Preston zaman kazanmak için taksiye binmemiz konusunda ısrar ediyor. Taksinin beni bırakabilmesi için köşeyi dönmek üzereyiz. Ödemeyi yaptığında utanıyorum ama cömertliğini kabul etmek dışında bir seçeneğim yok.

"Molly, buradan yürümek istediğinden emin misin? Planı hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet Bay Preston, ben iyiyim. Hazırım." Duyguların kelimeleri takip edeceğini umarak söylüyorum ama gerçek şu ki titriyorum ve etrafımı saran dünya çok hızlı dönüyor.

Bay Preston omzuma elini koyduğunda taksiden inmek üzereyim. "Molly, ninen seninle gurur duyardı."

Ninemden bahsedilmesi duygularımın yoğunlaşmasına sebep oluyor ama onları bastıracağım. "Teşekkür ederim Bay Preston," demeyi başarıyorum arabadan inmeden önce.

Bay Preston'ın bensiz uzaklaşmasını izliyorum.

Son bloğu kendim yürüyorum, otelin karşısındaki geçitte saklanmış vaziyette on dakika bekliyorum. Bu, geç akşamüstü saati ürkütücü bir şekilde güzel. Altın rengindeki ışık, metal ve cama çarpıyor ve orada gizemli bir parıltıyla yıkanıyor. Chenler erken bir akşam yemeği için yola koyulmuş. Bay Chen ince çizgili bir takım elbise giyiyor ve Bayan Chen elbisesinin üst kısmına takılmış parlak pembe bir süs çiçeği dışında siyahlar içerisinde.

Genç bir aile uzun sürmüş bir gezi gününden sonra taksiden dışarı fırlıyor, ebeveynler hâlsiz ve yavaş. İki çocuk kırmızı basamakları hızla çıkıyor ve valelerin görmesi için hediyelik eşyaları tutuyor. Hava kararırken her zaman böyle; sanki otel sabırla akşamın sakinliğini beklerken gün son enerjisini basamaklardan yukarı fırlatıyor.

Kürsü terk edilmiş ve boş görünen tek yer. Bay Preston henüz gelmedi. Şüphesiz hâlâ aşağıda, muhteşem ceketi ve kepini kuşanıyor ve mesaisi için erkenden giriş yapıyor.

Zaman dayanılmaz bir şekilde yavaş akıyor. Sinirsel gerginlik tüm bedenimin titremesine yol açıyor. Bunu yapabilecek miyim, bilmiyorum. Bu seviyede bir gösteriye uygun değilim. Bana güç veren tek şey Bay Preston, Charlotte ve Juan Manuel'in işin içinde olması.

Kendine inanırsan, seni hiçbir şey durduramaz.

Elimden geleni yapıyorum nine. İnan yapıyorum.

Zamanı geldi.

Olduğum yerde duruyorum, geçitte sıkışmış, kahve dükkânının gölgelerine saklanmış bir şekilde duvara dayanmış durumdayım. En sonunda Bay Preston şık bir şekilde giyinmiş hâlde görünüyor. Döner kapılardan sakince yürüyor ve otelin kürsüsünde duruyor. Telefonunu çıkarıyor ve bir mesaj gönderiyor, sonra tekrar cebine koyuyor. Kirli olduğunu bilmeme rağmen duvara yaslanıyorum. Eğer her şey yolunda giderse yıkanmak için zamanım olacak. Eğer her şey yolunda gitmezse bir daha asla temiz olamayacağım.

Birkaç dakika daha geçiyor. Tam bütünüyle panik olmaya başlamak üzereyken onu yolun aşağısında tespit ediyorum. Rodney hızla otele doğru yürüyor. İtiraf etmeliyim ki onu görmemle birlikte karmaşık duygular hissediyorum. Bir taraftan, ortaya çıkışı her şeyin plana göre işlediği anlamına geliyor, diğer yandan yalancı, hilekâr suratı içimi öldürücü bir öfkeyle dolduruyor.

Ön basamakları koşarak çıkıyor ve kürsüde duruyor. Bay Preston'la konuşuyor. Konuşma bir dakikadan az sürüyor. Sonra Rodney otele giriyor.

Bay Preston telefonunu çıkarıp tuşlara basıyor. Cebim titremeye başladığında neredeyse korkuyla yerimden sıçrıyorum.

Telefonumu alıyorum. "Alo?" diye fısıldıyorum. "Evet, hepsini gördüm. Ne istedi?"

"Basın konferansını duymuş," diye açıklıyor Bay Preston. "Bana kimin tutuklandığını bilip bilmediğimi sordu."

"Ona ne söyledin?" diye soruyorum.

"Giselle'i polisle konuşurken gördüğümü ve kızgın göründüğünü."

"Aman Tanrım, bu planda yoktu," diyorum.

"Bu yaşlı adamın hızlı düşünmesi gerekiyordu. Sen de gerekirse aynısını yap. Bunu yapabilirsin. Biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Basın konferansı kırk dakika içinde başlıyor. Hızlı olmalıyız. Zamanı geldi. Ona şimdi mesaj at. Plana göre hareket et."

"Anlaşıldı Bay Preston. Tamam."

Aramayı bitiriyorum ve Bay Preston'ın telefonu kaldırdığını görüyorum.

Rodney için bir mesaj kutusu açıyorum:

Yardım et. Otelin ön kapısının önündeyim ve içeri girmeme izin vermiyorlar! Eğer senin için anahtarı alamazsam ne yaparız?

Rodney'nin cevabı hemen geliyor: OO BYA

Ne? Bu da ne demek oluyor? En ufak bir fikrim bile yok. Düşün Molly, düşün.

Bir arkadaşın olduğu sürece asla yalnız değilsin.

Cevap tam olarak parmak uçlarımda. Kişiler bölümünden Juan Manuel'i buluyorum ve numarasını çeviriyorum.

"Molly, neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Plan yürürlükte ama biraz başım sıkıştı ve acilen yardıma ihtiyacım var." Ona Rodney'nin mesajını okuyorum.

"*Benim* bunun ne anlama geldiğini bildiğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor. "Kendimi, televizyondaki hani şu arkadaşını aradığın ve onun sana cevabı verdiği ve büyük para kazandığın yarışmadaki gibi hissediyorum. Ama Molly sen yanlış arkadaşı aradın!" Duraksıyor. "Bekle. Kapatma." Hattın diğer ucunda hışırtılar duyuyorum.

"Tamam, Molly? Hâlâ orada mısın?

"Evet."

"Google'dan kontrol ettim. Rodney, 'Orada Olacağım. Bir Yere Ayrılma,' demek istiyor. Tamam mı? Anlamlı geldi mi?"

Geldi. Kesinlikle geldi. Her şey rayında. "Juan Manuel, ben..."

Ben onu öpebilirdim. Bunu söylemek istedim; o kadar minnettardım ki onu öpebilirdim. Ama bu çok cüretkâr ve saçma bir düşünce, yani her zamanki hâlimin aksine, boğazıma takılıyor ve ağzımdan dökülmüyor.

Onun yerine, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Git tilkiyi yakala Molly," diye cevap veriyor. "Eve döndüğünde ben OO."

Burada benimle olmadığını biliyorum ama sanki buradaymış gibi hissediyorum, sanki hattın içinden uzanarak elimi tutuyor gibi.

"Evet, teşekkür ederim Juan Manuel."

Kapatıyorum ve telefonumu kaldırıyorum.

Zamanı geldi.

Derin bir nefes alıyorum, sonra gölgelerden kaldırıma çıkıyorum.

Daima iki yönlü düşün!

Karşıya geçiyorum, çok normalmiş gibi yapmaya çalışarak, acele etmeden; kendime sanki başka sıradan bir günde nasıl davranıyorsam öyle davranmayı hatırlatarak. Sonra bir adımımı diğer adımımın önüne atarak şık, kırmızı merdivenleri çıkıyorum.

Bay Preston beni görüyor. Kürsüdeki otel telefonunu alıyor ve bir arama yapıyor. Onun tamamen inandırıcı bir şekilde,

"Evet. Acilen. Burada, ön kapıda ve bir yere gitmiyor," deyişini duyuyorum.

Planlandığı gibi Bay Preston beyaz eldivenler takıyor ki bu onun her zamanki üniformasının bir parçası değil. Eldivenleri sadece özel durumlarda giyiyor ama bugün bir faydaları dokunacak.

"Molly," diyor sesli ve kaba bir şekilde. "Burada ne arıyorsun? Bugün otelde olamazsın. Senden gitmeni istemek zorundayım." İnsanların izlediğinden emin olmak için etrafına bakıyor. Pek çok misafir otele girip çıkmakta. Kaldırımdaki birkaç vale yaptıkları işi bırakıyor ve izlemek için duruyor. Sanki ben eğlencelik hoş bir izleyicilerin olduğu spormuşum gibi görünüyor.

Bay Snow döner kapılardan görününce aniden duruyorum.

Bay Preston süratle ona doğru hareket ediyor. "Ben güvenliği çağırayım," diyor Bay Snow'a, sonra döner kapılara doğru gidiyor.

Bay Snow bana doğru aceleyle geliyor. "Molly," diyor, "sana üzülerek bildirmek isterim ki artık Büyük Regency Otel'in çalışanı değilsin. Burayı hemen terk etmelisin."

Bu sözler beni tamamen sarsıyor, duyduğumda kendimi düpedüz yasta hissediyorum. Yine de derince nefes alıyorum ve oyunuma sadık kalıp daha öncekilerden de sesli bir şekilde repliklerimi söylüyorum. "Ama ben örnek bir çalışanım! Beni sebepsiz yere kovamazsınız!"

"Senin de bildiğin üzere bir sebep var Molly," diyor Bay Snow. "Bu basamakları terk etmen gerekiyor. Şimdi."

"Bu akılalmaz," diyorum. "Gitmeyeceğim."

Bay Snow gözlüklerini düzeltiyor. "Misafirleri rahatsız ediyorsun," diye tıslıyor.

Etrafa bakıyorum ve daha çok misafirin toplandığını görüyorum. Görünüşe bakılırsa valeler resepsiyona haber uçurmuş. Resepsiyon masasından birçok çalışan yanlarında duruyor ve birbirleriyle fısıldaşıyor. Hepsi bana doğru bakıyor.

Takip eden birkaç dakika boyunca Bay Snow'u merdivenlerde meşgul ediyor, açıklama talep ediyor, bir daha düşünmesi için yalvarıyorum; hijyene adanmışlığımdan ve temizlediğim her misafir odasıyla otele kattığım yüksek kaliteden uzun uzadıya bahsediyorum. Ninemi örnek alıyorum; sabahları nasıl olurdu, nefes bile almadan nasıl cıvıl cıvıl cıvıldardı. Bütün bu zaman süresince bütün plan suya düşmeden önce sadece birkaç dakikamız kaldığının farkındayım. Ayrıca üniformalı olmadığımın da farkındayım ki bu stresimi ve genel huzursuzluğumu artırıyor. *Geri dönün Bay Preston. Hemen!* diye düşünüyorum kendi kendime.

En nihayetinde hızlıca döner kapıdan çıkıyor ve Bay Snow'un yanında dikiliyor.

"Güvenliği bulamadım efendim," diye bildiriyor.

"Gitmesini sağlayamadım," diye cevaplıyor Bay Snow.

"Bırakın bunu ben halledeyim," diyor Bay Preston. Bay Snow onaylıyor ve kenara çekiliyor. "Molly, seninle bir saniye..."

Bay Preston beni yavaşça duyulmayacak uzaklıkta bir yere çekiyor.

"İşe yaradı mı?" diye fısıldıyorum.

"Yaradı. Cheryl'ı buldum."

"Sonra ne oldu?"

"İstediğimi aldım."

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Ona diğer hizmetçilerin bahşişlerini çaldığını bildiğimi söyledim. O kadar telaşlandı ki el arabasından ana anahtar kartını yürüttüğümü fark etmedi bile. Arkada hiç parmak izi de kalmadı," diye ekliyor beyaz eldivenli parmaklarını oynatarak. "Al," diyor bir elini uzatarak. "Elimi sık."

İşareti alıyorum ve elini sıkıyorum. Sıktığımda ana kart sorunsuz bir şekilde avucuma geçiyor.

"Kendine iyi bak Molly," diyor bütün mahallenin duyabileceği bir sesle. "Şimdi eve koş. Bugün burada işin yok." Başını Bay Snow'a sallıyor ve Bay Snow da aynını yapıyor.

Tabii ki Bay Preston da en az benim kadar gidemeyeceğimi biliyor. Henüz değil. En nihayetinde Rodney döner kapılardan görünüp bana doğru basamaklarda zıplayarak gelirken işçi arılar hakkında tamamen yeni bir monoloğa başlamak üzereyim.

"Olan biteni anlamıyorum!" diye bağırıyorum. "Ben iyi bir hizmetçiyim! Rodney, sen tam da görmek istediğim kişisin. Buna inanabiliyor musun?"

Bay Snow yaklaşıyor. "Rodney," diyor, "Bayan Molly'e artık bu otelde istenmediğini açıklamaya çalışıyoruz ama mesajı iletmekte zorluk çekiyoruz."

"Anlıyorum," diyor Rodney. "Bırakın onunla ben konuşayım."

Tekrar kenara çekiliyorum. Bizi duyamayacakları bir yere gelir gelmez Rodney, "Molly, endişelenme. Ben Snow'la sonra konuşurum ve işinle ilgili durumu öğrenirim, tamam mı? Büyük ihtimalle yanlış anlamadır. Anahtarı alabildin mi? Black süitinin? Kaybedecek zaman yok."

"Haklısın yok," diyorum. "Anahtar burada." Gizlice anahtarı ona uzatıyorum.

"Teşekkürler Molly. Sen bir harikasın. Hey, polisin bir basın konferansı düzenleyeceğini duydum, birazdan başlayacak. Neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Korkarım ki hayır," diyorum.

Bu cevabın onu tatmin edeceğini umarak dikkatle onu izliyorum. "Peki, tamam. Baykuş Göz polisleri içeri almadan bu işi halletsem iyi olur."

"Evet. Mümkün olduğunca çabuk. Bol şans."

Dönüyor ve merdivenleri çıkmaya başlıyor. "Ah Rodney!" diyorum. Arkasını dönüyor ve bana doğru bakıyor. "Bir arkadaş için yapacaklarının sonu olmaması gerçekten takdire şayan."

"Bunlar ne ki," diyor. "Yapamayacağım hiçbir şey yok."

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan merdivenlerin tepesine varıyor. "Endişelenme," diyor Bay Snow'a. "O gidiyor." Ben sanki orada değilmişim gibi aynen böyle söylüyor.

Bundan sonra kırmızı merdivenlerden aceleyle iniyorum, sadece bir kez Rodney'yi döner kapıdan aceleyle girerken ve Bay Preston'ı bir eli dışarıda, diğer eli Bay Snow'a otelin içine doğru rehberlik ederken görmek için arkamı dönüyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum: 05:45.

Zamanı geldi.

BÖLÜM 24

Otelin hemen karşısındaki bir kahve dükkânında oturuyorum. Hemen camın yanındayım, yani Büyük Regency'nin girişini harika bir açıdan görebiliyorum. Işık soluyor. Girişe karanlık gölgeler düşerek kırmızı halıları başka bir tona bürüyor; kurumuş kan rengine yakın bir renge. Ferforje gaz lambalarının ışıldamasına pek bir şey kalmadı ve günbatımı karanlığa dönerken alevleri güçlü bir şekilde parlıyor olacak.

Önümde, sızdıran ve asla doğru düzgün akmayan metal bir çaydanlık ve kalın bir kupa var. Ninemin porselenini buna tercih ederim ama umduğunu değil, bulduğunu alıyorsun. Ayrıca dörde böldüğüm taze pişirilmiş üzümlü yulaflı çöreğe para döktüm ama şu an yemek için çok gerginim.

Birkaç dakika önce Bay Preston ön kapıdan çıktı ve kapıdaki kürsüsünde yerini aldı. Bir arama yaptı. Gerçekten de çok hızlıydı. Tam olarak sokağın karşısına, bu pencereye baktığını görebiliyorum. Muhtemelen beni solgunlaşan ışıkta göremiyor ama burada olduğumu biliyor ve ben de onun orada olduğunu biliyorum. Bu da rahatlatıcı.

Telefonum titreşiyor. Charlotte'tan bir mesaj. Bir, "her şey yolunda" emojisi. Daha öncesinde bu emojinin, "her şey plana uygun gidiyor" işareti olacağında anlaşmıştık.

Ondan başka bir mesaj daha geliyor: *Olduğun yerde bekle.*

Ben de ona bir "her şey yolunda" emojisi yolluyorum, gerçi hiç de her şey yolundaymış gibi hissetmiyorum. Şu basamaklarda bir hareket görene, emoji dışında bir işaret alana ve planın gerçekten işlediğini anlayana kadar her şeyin yolunda gittiğini hissetmeyeceğim ve kararlı bir şekilde hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi davranacağım. Ve şu ana kadar bir şey olduğu yok.

Saat 05:59.

Zamanı geldi.

Hâlâ ılık olan ama beni pek de rahatlatmayan kupamı endişeli ellerimle kavrıyorum. Masamın sağındaki televizyonu rahatlıkla görebiliyorum. Ses yok ama her zamanki gibi yirmi dört saat yayın yapan haber kanalı açık. Dedektif Stark'ın iş arkadaşı olarak hatırladığım genç bir polis memuru, basın konferansında konuşmak üzere. Önündeki kâğıttan okuyor. Alttan başlıklar geçiyor:

... Bay Charles Black'in pazartesi günü Büyük Regency Otel'de polisin artık cinayet olarak resmileştirdiği ölümüyle bağlantılı olarak bir tutuklama yapıldı. Zanlı fotoğrafta gördüğünüz Büyük Regency Otel hizmetçisi Molly Gray. Kendisi birinci dereceden cinayet, silah bulundurma ve uyuşturucu suçlamalarından tutuklu.

Çaydan bir yudum alıyorum ve ekranda yüzümü gördüğümde neredeyse boğulacak gibi oluyorum. İşe alındığımda çekilmiş bir fotoğraf, İK dosyamdan. Fotoğrafta gülümsememiştim ama en azından profesyonel gözüküyorum. Üzerimde üniformam var. Temiz ve yeni ütülenmiş. Başlıklar akmaya devam ediyor:

... şu an kefaletle serbest bırakılmış durumda. Daha fazla bilgi almak isteyen herkes...

Sonrasında dinlemeyi bırakıyorum çünkü aniden fren yapıp duran arabaları duyuyorum. Sokağın karşısında, hemen otelin önünde dört tane koyu renk polis aracı var. Bir sürü silahlı polis, araçlarından fırlıyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor. Bay Preston'ın onlara öncülük ettiğini görüyorum. Bütün her şey birkaç saniye içerisinde olup bitiyor. Bay Preston döner kapılardan

tekrar çıktığında arkasında Bay Snow var. Birkaç kelime edecek alandaki bazı misafire dönüyorlar; hiçbir şey kesinlikle yolunda değilken her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyor şüphesiz. Uzaktan izlerken kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Beklemekten ve umut etmekten başka yapacak bir şey yok, bir arama yapmak dışında; çok önemli bir arama.

Zamanı geldi.

Bu, bunca zamandır kendime sakladığım, planın dışındaki tek bölüm. Kimseyle paylaşmadım; Bay Preston veya Charlotte, hatta Juan Manuel'le bile. Hâlâ sadece benim bildiğim şeyler var, başıma geldiği için sadece benim anlayabileceğim şeyler. Yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyorum. O kadar yalnızsınız ki yanlış seçimler yapıyorsunuz, çaresizlikten yanlış insanlara güveniyorsunuz.

Telefondaki kişiler bölümünü açıyorum. Giselle'i arıyorum.

Bir, iki, üç kere çalıyor ve tam da açmayacağını düşündüğümde...

"Alo?"

"İyi akşamlar Giselle. Ben Molly, hizmetçi Molly. Arkadaşın."

"Aman Tanrım Molly. Senin aramanı bekliyordum. Seni otelde göremedim. Seni özledim. Her şey yolunda mı?"

İncelikle kaybedecek zamanım yok ve bunun hayatta görgü kurallarını tamamıyla yok saydığım birkaç durumdan biri olduğuna inanıyorum. "Bana yalan söyledin," diyorum. "Rodney senin erkek arkadaşın, gizli erkek arkadaşın. Bana bunu asla söylemedin."

Hattın diğer ucunda bir duraksama var.

"Ah, Molly," diyor bir süre sonra, "özür dilerim." Sesinde neredeyse ağlayacağını ima eden o küçük titremeyi duyabiliyorum.

"Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."

"Arkadaşız," diye cevap veriyor.

Bunun bir ok gibi saplandığını hissediyorum.

"Molly ben kayboldum. Ben... Ben kayboldum," diyor. Şimdi alenen ağlıyor, sesi uysal ve korkmuş gibi geliyor.

"Bana silahını aldırttın," diyorum.

"Biliyorum. Seni karıştırmamalıydım. Korkmuştum, polisin bulacağından ve her şeyin beni işaret edeceğinden korkmuştum. Ve sonra senden asla şüphelenmeyeceklerini düşündüm."

"Polis silahı benim elektrikli süpürgemde buldu. Şimdi her şey beni işaret ediyor Giselle. Bir sürü suçtan tutuklandım. Birkaç dakika önce halka duyuruldu."

"Aman Tanrım! Bu olamaz," diyor.

"Oluyor. Benim başıma geliyor ve ben Bay Black'i öldürmedim."

"Bunu biliyorum," diyor. "Ama ben de öldürmedim Molly, yemin ederim."

"Biliyorum," diyorum. "Rodney'nin bana komplo kurduğunu biliyor muydun?"

"Molly, yemin ederim bilmiyordum ve Rodney'nin sana yaptırdıklarını, sevkiyatlardan sonra oda temizleme gibi şeyleri daha pazartesi günü öğrendim. Ondan öncesinde hiçbir fikrim yoktu. Hani gözü morarmıştı ya, bana bunu söylediğinde ona vurduğum için oldu. Bununla ilgili büyük bir kavga ettik. Ona bunun doğru olmadığını, senin masum olduğunu, iyi bir insan olduğunu ve insanları bu şekilde kullanmaması gerektiğini söyledim. Ona çantamı fırlattım Molly. Zinciri tam gözüne geldi."

Böylece bir gizem çözülmüş oldu ama sadece biri. "Bay Black ve Rodney'nin yasadışı faaliyetlerde ortak olduğunu biliyor muydun?" diye soruyorum. "Otel üzerinden yasadışı operasyon yürüttüklerini biliyor muydun?"

Hattın diğer ucunda kıpırdandığını duyuyorum. "Evet," diyor. "Bir süredir biliyordum. Bu yüzden bu lanet otelde bu kadar zaman geçirdik. Ama seninle ilgili bölüm, Rodney'nin seni kirli işlerine karıştırması... Bunları bu haftaya kadar bilmiyordum. Eğer daha önce öğrenseydim, yemin ederim bunu sonlandırırdım. Ve

sana söylüyorum, Charles'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Rodney ve ben bununla ilgili şakalar yaptık elbette. Bunun hayatlarımızı nasıl düzelteceği, sonunda açıkça beraber olabileceğimiz, bir kurşunla onun patronundan, benim kocamdan kurtulacağım konusunda şakalar. Hatta birlikte uzaklara kaçmayı bile planladık."

O zaman dank ediyor. Uçuş planı, iki tane tek yönlü bilet. "Cayman Adaları'na," diyorum.

"Evet, Cayman Adaları'na. O yüzden Charles'tan mülkü benim üzerime yapmasını istemiştim. Onu terk edecek ve kaçacaktım, uzaktan boşanma davası açacaktım. Rodney ve ben yeni bir hayata başlayacaktık, daha iyi bir hayata. Ama Rodney'nin gerçekten neler yapabileceğini asla düşünmemiştim."

Sesi sönükleşiyor. "Hiç ihanete uğradığını hissettin mi Giselle?" diye soruyorum. "Hiç seni sonrasında yüzüstü bırakan birine gerçekten inandın mı?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Hepsini çok iyi biliyorsun," diyor.

"Bay Black, o seni yüzüstü bıraktı."

"Evet, öyle yaptı," diyor. "Ama sadece o değil. Rodney de öyle yaptı. Görünüşe göre pisliklere güvenme konusunda uzmanım."

"Bu ikimizin ortak özelliği olabilir," diyorum.

"Evet," diyor Giselle. "Ama ben onlar gibi değilim Molly. Charles ve Rodney'den bahsediyorum. Ben onlar gibi değilim."

"Değil misin?" diye soruyorum. "Ninem, 'Birinin nasıl biri olduğunu bilmek mi istiyorsun, dediklerine değil yaptıklarına bak,' derdi. Bunu şimdiye kadar anlamamıştım. Ayrıca, 'Yaşamadan bilemezsin,' derdi."

"Yaşamadan neyi..."

"Anlamı, artık senin sözlerine güvenmediğim. Güvenmeyeceğim."

"Molly, sadece bir hata yaptım. Senden o sülte gidip benim kirli işimi yapmanı istemek gibi lanet bir hata yaptım. Lütfen. Seni bu konuda yüzüstü bırakmayacağım. Bundan yakalarını kurtaramazlar."

Sesi açık ve gerçek ama duyduklarıma güvenebilir miyim?

"Giselle, şu anda otelde misin? Odanda mısın?"

"Evet. Kulede kilitli bir prenses misali. Molly, sana yardım etmeme izin vermek zorundasın. Konuşacağım, tamam mı? Polise benim silahım olduğunu ve senden getirmeni istediğimi söyleyeceğim. Onlara Rodney ve Charles'ın bir kartel yürüttüklerini bile söyleyeceğim. Adını temize çıkaracağım, sana söz veriyorum. Molly, sen bugüne kadar sahip olduğum tek gerçek dostsun."

Gözlerimin kenarında yaşlar biriktiğini hissediyorum. Umarım doğrudur, gerçekten öyle umuyorum. Umarım çürük bir sepetteki iyi bir yumurtadır. Onu sınavdan geçirmenin zamanı geldi.

"Giselle, beni dinlemen gerek. Beni çok ama çok dikkatli dinlemen gerek, tamam mı?"

"Tamam," diyor hıçkırıklarının arasında.

"Cayman Adaları'na gidebilir misin?"

"Evet, açık biletim var. İstediğim zaman giderim."

"Hâlâ pasaportun var mı?"

"Evet."

"Rodney'yle iletişime geçme. Anlıyor musun?"

"Ama ona haber vermem..."

"Seni zerre kadar umursamıyor Giselle, göremiyor musun? Seni de ilk fırsatta aşağı çekecek. Oyunundaki bir başka piyonsun sadece."

Nefes almakta zorlandığını duyuyorum. "Ah Molly, keşke daha çok senin gibi olabilseydim. Değilim, hem de hiç değilim. Sen güçlüsün, dürüstsün, iyisin. Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Yalnız kalabilir miyim, bilmiyorum."

"Sen hep yalnızdın Giselle. Kötü bir ilişkinin olması, hiç ilişkinin olmamasından iyidir."

"Dur tahmin edeyim. Bunu ninen mi söyledi?"

"Evet, o söyledi," diyorum. "Ve haklı."

"Nasıl oluyor da âşık olduğum adamlar bu kadar..."

"Alçak?" diye öneriyorum?

"Evet," diyor. "Bu kadar alçaklar."

"Alçak ve şeytani benzer kelimeler. Biri diğerini besliyor."

"Rodney ve Charles," diyor.

"Alçak ve şeytani," diye cevap veriyorum. "Giselle, çok zamanımız yok. Sana söylediğim gibi yapmanı istiyorum ve hızlıca yapmalısın."

"Tamam," diyor. "Nasıl istersen Molly."

"Temel birkaç ihtiyacını tek bir çantaya koymanı istiyorum. Pasaportunu ve ne kadar paran varsa onu göğsünde taşımanı ve kaçmanı istiyorum. Otelin ön kapısından değil, arka kapısından. Hemen şimdi. Beni duyuyor musun?"

"Ama peki ya sen? Seni öylece..."

"Eğer arkadaşımsan, bunu benim için yaparsın. Artık yalnız değilim. Gerçek arkadaşlarım var, doğru arkadaşlarım. Senden dediğim gibi yapmanı istiyorum. Şimdi git Giselle. Kaç."

Konuşmaya devam ediyor ama dinlemiyorum çünkü söylemem gereken her şeyi söyledim. Bunun kabalık olduğunu biliyorum ve eğer bu olağanüstü bir durum olmasaydı kesinlikle böyle ters ve kısa keser bir şekilde konuşmazdım. Başka kelime etmeden yüzüne kapatıyorum.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda masamın başında dikilen dükkân çalışanını görüyorum. Garip bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyor. Bu davranışı hatırlıyorum. Bu, kendi konuşma sıramı beklerken benim yaptığım şey.

"O sen miydin?" diye soruyor. Televizyon ekranını gösteriyor.

Nasıl cevap vermeliyim?

Dürüstlük en iyi ilkedir.

"O bendim, evet."

Bunu sindirmeye çalışırken bir duraklama oluyor.

"Ah, benim yapmadığımı eklemeliyim. Yani Bay Black'i ben öldürmedim. Ben bir katil değilim. Endişelenecek bir şey yok." Kupamdan bir yudum alıyorum.

Kahve dükkânı çalışanı kaskatı kesiliyor ve çekinerek masamdan uzaklaşıyor. Tezgâhın arkasına güvenle geçince bana arkasını dönüyor. Mutfağa koşuşunu izliyorum ve orada şüphesiz ki yöneticisiyle konuşuyor ve birazdan yönetici dışarı çıkacak, bana gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakacak. Bunun korkudan kaynaklandığını anlayacağım çünkü bu konuda, ince işaretleri ve duygusal durumu dışavuran beden dilini anlamakta gittikçe daha iyi oluyorum.

Yaşadıkça öğreneceksin.

Aynı yönetici beni baştan aşağı süzecek ve benim şu haberlerdeki kişi olduğumu doğrulayacak. Polisi arayacak. Polis onu sakinleştirmek için bir şey söyleyecek, ona endişelenmemesini ya da basın toplantısındaki detayların yanlış olduğunu anlatacak.

Her şey iyi olacak. Sonunda.

Derin bir nefes alıyorum. Çayımın rahatlatıcı bir yudumunun keyfini çıkarıyorum. Bekliyor ve otelin girişini izliyorum.

Ve sonra: İşte sonunda beklediğim şey...

Polis önlerinde bir adamla döner kapıdan çıkıyor. Rodney, kolları sıvalı beyaz gömleğinin ve kelepçeli önkollarının ne kadar hoş olduğunu kolayca gözler önüne seriyor. Arkasında Dedektif Stark var. Hemen tanıdığım donanma mavisi silindir bir çanta taşıyor. Fermuarı yarı açık. Buradan bile içinin bir bulaşıkçının kıyafetleri ve kişisel eşyalarıyla değil, içinde kokain olan poşetlerle dolu olduğunu görebiliyorum.

Üzümlü yulaflı çöreğimin düzgün parçalarından birini alıyorum. Ne kadar hoş. Taze. Bu dükkânın öğleden sonraları ürün çıkarması ilginç değil mi? Birçok insanın öğleden sonra çörek tercih edeceği akla gelmez ama işte buradalar. Belki de dışarıda tıpkı benim gibi olanlar vardır.

İnsanlar asla çözülemeyecek gizemlerdir.

Bu doğru nine. Gerçekten çok doğru.

Çörek çok lezzetli. Ağzımda dağılıyor. Yemesi çok zevkli. Çok insani, çok tatmin edici bir şey. Hepimizin yaşamak için

yapmamız gereken bir şey, dünyadaki her insanın ortak olarak sahip olduğu bir şey. Yiyorum, öyleyse varım.

Rodney, başından polis araçlarından birinin arka koltuğuna doğru itiliyor. Birkaç dakika önce otele koşarak giren polis memurlarının çoğu, alt basamakta nöbet tutuyor. Endişeli misafirler otel alanında toplaşmış, kapıcılarından avuntu ve güvence bekliyorlar.

Dedektif Stark basamakları tırmanıyor ve Bay Preston'a bir şeyler söylüyor. İkisinin de bana doğru baktığını görüyorum. Akşamüstü ışığı dükkânın camlarına vururken beni görmelerine imkân yok.

Dedektif Stark bana doğru belli belirsiz bir şekilde başını sallıyor ama yine de görüyorum. Benim için sallıyor. Bundan eminim. Ama emin olmadığım şey, bu uzaktan yapılan hareketin ne anlama geldiği. Dedektif Stark'ı yanlış yorumlama konusunda gereğinden fazla talihsizlik yaşadım, yani tüm tahminler varsayımsal ama kesin değil.

Kumarla hiç işim olmadı, bunun en büyük sebebi parayı kazanmanın benim için çok zor ve kaybetmenin ise çok kolay oluşuydu. Ama bahse girmem gerekse Dedektif Stark'ın başını sallamasının özel bir anlamı olduğunu iddia ederdim ve anlamı da şuydu: *Yanıldım.*

BÖLÜM 25

Acele etmeden evime doğru yürüyorum. Stresin etkisi altındayken küçük, ilham verici şeyleri takdir etmenin zorluğu ne kadar garip: Kuşların gece uykularına yatmadan önce şişinerek son ninnilerini cıvıldamalarını, günbatımında pamuk şekeri kıvamındaki gökyüzünü, eve dönüyor olduğun ve son birkaç aydaki her bir günden farklı olarak ön kapıyı açtığında seni bekleyen bir arkadaşın olduğu gerçeğini.

Her şey sonunda iyi olacak. İyi olmayacaksa da bu, dünyanın sonu değil.

Binam ileride. Adımlarımı hızlandırıyorum. Juan Manuel'in "her şey yolunda" emojileri değil, gerçek haberler almak için yanıp tutuştuğunu biliyorum.

Ön kapıdan süzülüyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Koridoruma dönüyor, anahtarı çıkarıyor ve içeri giriyorum.

"Eve döndüm!" diye bağırıyorum.

Juan Manuel hızla yanıma koşuyor ve bir el arabası kadar bile olmayan mesafede önümde dikiliyor; bu mesafe beni rahatsız falan ediyor olduğundan değil. İnsanların yakınımda olmasından asla rahatsız olmadım. Benim sorunum daima tam tersi oldu: İnsanların mesafesini koruması.

"*Híjole,*• evdesin!" diyor ellerini bir araya getirerek. Dolabı açıyor, ayakkabı bezini kapıyor ve ayakkabılarımı çıkarmamı bekliyor.

• (İsp.) Çok şükür. (ç.n.)

"İşe yaradı mı?" diye soruyor. "Tilkiyi yakaladılar mı?"

"Evet," diyorum. "Kendi gözlerimle gördüm. Rodney'yi yakaladılar."

"Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bana her şeyi anlatmalısın. İyi misin? Anlat bana, sen iyi misin?"

"Juan Manuel, ben iyiyim. Hatta çok iyiyim."

"Güzel," diyor soluğunu bırakarak. "Çok iyi." Ayakkabılarımı alıyor ve altlarını sanki içinden bir cin çıkacakmış gibi ovuyor. Agresif ovalama işi bereket versin ki sonlanıyor ve ayakkabılarımı ve bezi dolaba koyuyor. Sonra bana sarılıyor. Bu ani şefkat gösterisine o kadar şaşırıyorum ki kollarım iki yanıma düşüyor ve yapılacak doğru şeyin sarılmak olduğunu unutuyorum. Bunu tam idrak etmişken beni bırakıyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyorum.

"Eve sağ salim geri döndüğün için," diyor. "Mutfağa gel. Bizim için küçük bir akşam yemeği hazırladım. Umudumu yitirmemeye çalıştım Molly ama endişelendim. Belki polisin gelip beni alacağını ya da senin asla geri dönemeyeceğini düşündüm. Aklıma onlarla ilgili kötü, çok kötü düşünceler..." Sesi azalarak kesiliyor.

"Ne olmuş onlara?" diye soruyorum.

"Rodney ve adamları," diyor. "Eğer onlar... Seni de bana yaptıkları gibi incitselerdi."

Bu düşünceyle odanın otuz derece yamulduğunu hissediyorum ama kendime gelmek için derince nefes alıyorum.

"Gel," diyor Juan Manuel.

Onu ziyafet hazırladığı mutfağa doğru takip ediyorum. Olive Garden'dan arta kalanlar bizim için güzelce tabaklara konmuş. Fazladan İtalyan havası yaratmak için ninemin siyah-beyaz kareli masa örtüsünü bile yaymış. Sonuç büyüleyici. Bizim küçük kuytu mutfağımız kartpostallardaki gibi bir manzaraya dönüşmüş. Bir rüyada gibi hissediyorum ve bu da bana sesimi toparlamak için zaman tanıyor.

"Bu çok harika görünüyor Juan Manuel," demeyi başarıyorum. "Biliyor musun, sanırım uzun zaman sonra ilk defa tam bir öğün yiyebileceğim."

"Yiyeceğiz ve bana her şeyi anlatacaksın," diyor.

Birlikte oturuyoruz ama oturmasının üzerinden çok zaman geçmeden ayağa fırlıyor. "Ah, unuttum," diyor.

Koşarak oturma odasına gidiyor ve ninemin mumlarından biriyle ve kibritle geri dönüyor. "Bunu yakabilir miyiz?" diye soruyor. "Özel olduğunu biliyorum ama bugün de özel bir gün, değil mi? Bugün doğru adamı yakaladılar, değil mi?"

"Evet, onu polis arabasıyla götürdüler," diyorum. "Ve umarım bu ikimiz için de iyi bir anlama geliyordur."

Mumu aramıza yerleştiriyor. Tam çatallarımızı almak üzereyken cebimdeki telefonum çalıyor ve neredeyse sandalyemden düşüyorum. Arayan Charlotte. Çok şükür.

"Charlotte?" diyorum. "Ben Molly, Molly Gray."

"Evet," diye cevap veriyor. "Biliyorum. Sen iyi misin?"

"Evet," diyorum. "Oldukça iyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim. Juan Manuel'le birlikte evdeyim ve bir İtalya turu yapmak üzereyiz."

"Anlamadım?"

"Önemli değil. Otelde işlerin nasıl gittiğini söyleyebilir misin? Neler olduğunu kahve dükkânından izledim ama plan işe yaradı mı? Rodney'yi suçüstü yakaladılar mı?"

"Her şey çok iyi gitti Molly. Dinle, şu an fazla konuşamıyorum. Polis karakolundayım. Dedektif Stark beni ofisine çağırdı. Sen ve Juan Manuel orada kalın, tamam mı? Babamla ben mümkün olan en kısa zamanda yanınıza geleceğiz. Muhtemelen birkaç saat sürer ve sanırım sonuç seni çok memnun edecek."

"Tamam, evet. Teşekkür ederim Charlotte," diyorum. "Dedektif Stark'a saygılarımı ilet."

"Bunu istediğinden emin misin?"

"Kaba davranmaya gerek yok."

"Tamam Molly. Selamını söyleyeceğim."

"Lütfen ona baş sallamalarını anlayabildiğimi söyle."

"Neyi anlayabiliyorsun?"

"Lütfen tam olarak böyle söyle. Ve teşekkür ederim."

"Tamam," diyor Charlotte. Sonra aramayı sonlandırıyor. Telefonumu kaldırıyorum.

"Bölündüğü için çok üzgünüm. Akşam yemeği esnasında genellikle aramalara cevap vermediğimi bilmelisin. Bunu bir alışkanlık hâline getirmeye niyetim yok."

"Molly, 'bu doğrudur' ve 'bu yanlıştır' meselesini çok kafana takıyorsun. Ben sadece Charlotte'ın ne söylediğini bilmek istiyorum."

"Onu iş üstünde yakaladılar. Rodney'yi."

"En flagrante delito?"

"Suçüstü, evet."

Juan Manuel'in yüzüne ve koyu kahverengi gözlerine bir gülümseme yayıldı. Ninem bir keresinde bana gerçek gülümsemenin gözlerde gerçekleştiğini söylemişti, şu ana kadar gerçekten anlayamadığım bir şey.

"Molly, daha önce seninle yalnız konuşma şansım olmadı, özür dileme şansım. Senin bunların hiçbirine dahil olmanı asla istemedim."

Çatalımı almıştım ama hemen geri koyuyorum.

"Juan Manuel," diyorum, "sen beni, bunun dışında tutmaya çalıştın, hatta beni uyarmaya bile çalıştın."

"Belki daha iyisini yapmaya çalışabilirdim. Belki polislere her şeyi söylemeliydim. Sorun şu ki polislere güvenmiyorum. Benim gibi insanlara baktıklarında tek gördükleri kötü şeyler ve bütün polisler iyi değil Molly. Kimin kim olduğunu nasıl bilebilirsin? Eğer uyuşturucu ve otel hakkında konuşursam işlerin belki daha da kötüleşeceğinden endişelendim; senin ve benim için."

"Evet," diyorum. "Anlıyorum. Benim de kimin kim olduğunu anlamakla ilgili sorunlarım var."

"Rodney ve Bay Black," diye devam ediyor. "Beni öldürüp öldürmeyecekleri artık umurumda değildi. Ama ya annem? Onlara zarar vermelerinden çok korktum; sana zarar vermelerinden de öyle. Eğer acıya katlanırsam, eğer sessiz kalırsam başka hiç kimse zarar görmez belki diye düşündüm."

Bilekleri masanın üzerinde ama dirsekleri değil. Yüzüne odaklanmakta güçlük çekiyorum çünkü tek görebildiğim kollarındaki yaralar; bazıları iyileşmiş ama bir ya da iki tanesi hâlâ taze.

Juan Manuel'in kollarını işaret ediyorum. "O muydu?" diye soruyorum. "Bunları Rodney mi yaptı?"

"Rodney değil," diyor. "Arkadaşları. İri olanlar. Ama emri Rodney verdi. Bay Black, Rodney'yi yakıyor, Rodney de beni. Bu şikâyet ettiğim, Rodney'nin kirli işlerini yapmak istemediğimi söylediğim için başıma gelenler. Ve sevdiğim bir ailem olduğu, onun böyle bir şeye sahip olmadığı için başıma gelenler."

"Sana yaptıkları çok yanlış."

"Evet," diyor. "Öyle. Ve sana yaptıkları da."

"Kolların fena gözüküyor," diyorum.

"Öyleydiler ama bugün iyiler. Bugün biraz daha iyi hissediyorum. Bana ne olacağını bile bilmiyorum ama Rodney yakalandığı için iyi hissediyorum ve yakacak bir mumumuz var. Yani umut var." Kibrit kutusundan bir kibrit çıkarıyor ve mumu yakıyor. Sonra, "Yemeği soğutmayalım. Hadi yiyelim," diyor.

Çatallarımızı alıyoruz ve yemeğin tadını çıkarıyoruz. Bolca zamanım var, sadece doğru sayıda çiğnemek için değil, her bir lokmanın tadını çıkarmak için de. Isırıklar arasında öğleden sonrasının her ayrıntısını yeniden düşünüyorum: Kahve dükkânına nasıl oturduğumu, nasıl bekleyip endişelendiğimi, kendimi televizyonda nasıl gördüğümü, araçların fren yaparak nasıl durduğunu, Rodney'nin kafasından kabaca polis aracının arka koltuğuna nasıl itildiğini. Ona kahve dükkânındaki kadının beni haberlerden nasıl tanıdığını anlattığımda sesli bir şekilde

gülmeye başlıyor. Bir anlığına donakalıyorum. Bana mı gülüyor, benimle mi gülüyor, anlayamıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum.

"Senin bir katil olduğunu düşünmüş! Kendi dükkânında bir katil. Çay içip kek yerken!"

"Kek değildi," diyorum. "Üzümlü, yulaflı çörekti."

Daha da çok gülmeye başlıyor ve nasıl bilmiyorum ama benimle güldüğü bir şekilde açığa çıkıyor. Aniden ben de kendimi gülerken buluyorum, nedenini bile bilmeden üzümlü, yulaflı çöreğe gülüyorum.

Yemekten sonra Juan Manuel tabakları toplamaya başlıyor.

"Hayır," diyorum. "Yemeği hazırlaman çok nazikçeydi. Ben toplarım."

"Adil değil," diye cevap veriyor. "Temizlik yapmayı bir tek sen mi sevdiğini sanıyorsun? Neden eğlencemi elimden alıyorsun?"

Kendi usulüyle yeniden gülümsüyor ve mutfak kapısının arkasından ninemin önlüğünü kapıyor. Mavi, pembe şal desenli bir önlük ama umursuyormuş gibi görünmüyor. Başından geçiriyor ve ipleri bağlarken kendi kendine mırıldanıyor. Çok uzun zamandır bu önlüğü kimsenin üzerinde görmedim; ninemin kendisi bile son aylarında onu kullanmak için çok hastaydı. Önlüğü tekrar üç boyutlu görmek, bir bedenin ona biçim verdiğini görmek... Neden bilmiyorum ama gözlerimi uzaklaştırıyorum.

Masaya dönüyorum ve Juan Manuel lavaboda sabunlu su hazırlarken kalan tabakları toparlıyorum.

Birlikte dağınıklığı hızla toparlıyoruz, sadece birkaç dakika içinde tüm mutfak mükemmel bir biçimde parıldıyor.

"Gördün mü?" diyor. "Bütün hayatım boyunca mutfaklarda çalıştım –büyük olanlarda, küçük olanlarda, aile mutfaklarında– ve günün sonunda temiz bir mutfak görmek bir insanın kalbinin sevinçle zıplamasına sebep oluyor."

"Sevinçten zıplamasına mı sebep oluyor?" diyorum.

"Ah evet, sevinçten zıplamasına."

Ninemim mumunun parıltısında sanki ona daha önce hiç doğru düzgün bakmamışım gibi bakıyorum. Bu adamı aylardır her gün işte gördüm ve şimdi aniden, daha önce fark etmediğim kadar yakışıklı görünüyor.

"Hiç görünmez hissettiğin oluyor mu?" diye soruyorum. "İş-yerinde demek istiyorum. Hiç insanların seni görmediğini hissettin mi?"

Ninemin önlüğünü çıkarıyor ve kapıdaki askıya asıyor.

"Evet, elbette," diyor. "Bu hisse alışkınım. Tamamen görünmez olmak nasıl bir histir bilirim; yabancı bir dünyada yalnız hissetmek, gelecek için endişelenmek."

"Senin için korkunç olmuş olmalı," diyorum. "Kötü bir şey yapıyor olduğunu bilmene rağmen Rodney'ye yardım etmeye zorlanmak..."

"İyi bir şey yapabilmek için bazen o tek kötü şeyi yapmalısın. Her zaman bu kadar açık değil, herkesin düşündüğü gibi siyah ve beyaz değil; özellikle de seçim yapma şansın yoksa."

Evet, kesinlikle haklı.

"Söyle bana Juan Manuel," diyorum. "Yapboz sever misin?"

"Sevmek mi? Bayılırım."

Tam o anda kapıya vuruluyor. Midemin kötüleştiğini ve ayaklarımın yere yapışıp kaldığını hissediyorum.

"Molly, gelebilir miyiz? Molly?"

"Evet, tabii ki," diyorum.

Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. İkimiz de kapıya ulaşıyoruz. Kilidi çevirip açıyorum.

Caharlotte ve Bay Preston kapıda dikiliyorlar ve arkalarında Dedektif Stark var.

Dizlerimin bağı çözüldüğünden kapıya yaslanıyorum.

"Sorun yok Molly," diyor Bay Preston. "Sorun yok."

"Dedektifin iyi haberleri var," diye ekliyor Charlotte.

Sözleri duyabiliyorum ama kıpırdayamıyorum. Juan Manuel yanımda ve dik durmamı sağlıyor. Koridorda bir kapının

açıldığını duyuyorum ve bir sonra gördüğüm şey Bay Russo'nun, Dedektif Stark'ın arkasında dikilişi. Sanki ön kapımda parti var gibi.

"Biliyordum!" diye bağırıyor. "Senin işe yaramaz olduğunu biliyordum Molly Gray. Seni haberlerde gördüm. Seni bu apartmanda istemiyorum, beni duyuyor musun? Memur Hanım, onu buradan çıkarın!"

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum, beni sesimden mahrum ediyor.

Dedektif Stark, Bay Russo'ya dönüyor. "Aslında bayım, o haberde yanlış bilgi verildi. Bir saat içinde bir düzeltme yayınlanacak. Molly tamamıyla masum. Aslına bakarsanız davaya yardım etmeye çalıştı ve bu ilk başta anlaşılmadı. O yüzden buradayım."

"Bayım," diyor Charlotte, Bay Russo'ya. "Hiç sebebiniz olmadan kiracıları öylece evden çıkaramayacağınızın farkındasınızdır, eminim. Bayan Gray kirayı ödedi mi?"

"Geç de olsa evet, ödedi," diye cevap veriyor.

"Bayan Gray sizin saldırılarınızı hak etmeyen örnek bir kiracı," diyor Charlotte. "Ayrıca Dedektif Stark, siz hiç bu binada asansör fark..."

"Üzgünüm, gitmeliyim," diyor Bay Russo ve aceleyle uzaklaşmaya başlıyor.

"Güle güle!" diye bağırıyor Charlotte arkasından.

Koridor sessizleşiyor. Hepimiz kapımın önünde dikiliyoruz. Bütün gözler üzerimde. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bay Preston boğazını temizliyor. "Molly, bizi içeri davet etme nezaketinde bulunur muydun?"

Ayaklarımın uyuşukluğu geçiyor. Gücümü yeniden topladığımda Juan Manuel beni bırakıyor.

"Kusura bakmayın," diyorum. "Bu kadar misafir ağırlamaya alışkın değilim ama istenmeyen misafirler değilsiniz. İçeri buyurun."

Juan Manuel kapının yanında nöbetçi gibi duruyor, her misafiri selamlıyor, ayakkabılarını çıkarmalarını istiyor ve onları titrek elleriyle temizleyip dolaba düzgünce yerleştiriyor.

Tüm misafirlerim oturma odasına girerek tuhaf bir şekilde dikiliyor. Neyi bekliyorlar?

"Lütfen," diyorum. "Oturun."

Bay Preston mutfağa gidiyor, iki sandalyeyle geri dönüyor ve onları kanepenin karşısına yerleştiriyor.

"Çay isteyen var mı?" diye soruyorum.

"Bir fincan çay için adam öldürürüm," diyor Bay Preston.

"Baba!"

"Yanlış kelime seçimi. Özürlerimi sunarım."

"Önemi yok Bay Preston," diyorum. Dedektif Stark'a dönüyorum. "Hepimiz zaman zaman hata yaparız, değil mi dedektif?"

Dedektif Stark çoraplı ayaklarıyla çok ilginç görünüyor. İşteyken ayakkabılarını çıkarmak, narin parmaklarını bu şekilde sergilemek onun için garip olmalı.

"Öyleyse," diyorum. "Çay işi ne oldu?"

"Ben yaparım," diye yanıtlıyor Juan Manuel. Gözleri hızla dedektifin üzerinden geçiyor ve sonra mutfağa doğru telaşla geri çekiliyor.

Bay Preston, Dedektif Stark'a oturmasını öneriyor ve o da isteğini yerine getiriyor. Charlotte her zamanki sandalyesine oturuyor. Ben kanepede, ninemin önceden her zaman oturduğu ve şimdi Bay Preston'ın olduğu noktanın yanında yerimi alıyorum.

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diyorum, "son birkaç saatte yaşanan olayları çok merak ediyorum. Hâlâ cinayetten suçlanıp suçlanmadığımı öğrenmeyi çok istediğimi ifade etmeliyim."

Mutfaktaki fayanslara bir kaşığın düşüp tangırdadığını duyuyorum.

"Üzgünüm!" diye bağırıyor Juan Manuel.

"Sana karşı yapılan tüm suçlamalar düştü," diyor Dedektif Stark.

"Hepsi," diye tekrar ediyor Charlotte. "Dedektif karakola gelmeni ve bu haberi sana orada vermeyi istedi ama seninle burada yüzleşmesi konusunda ısrarcı oldum."

"Teşekkür ederim," diyorum Charlotte'a.

Sandalyesine yaslanıyor ve tam gözümün içine bakıyor. "Sen masumsun Molly. Anlıyor musun? Onlar da bunu biliyor."

Sözleri duyuyorum. Kafama işleniyorlar ama onlara tam olarak inanmıyorum. Eylemler olmadan sözcükler aldatıcı olabiliyor.

Bay Preston dizime hafifçe vuruyor. "İşte bak! Sonu iyi biten her şey iyidir." Bu eğer yaşasaydı tam olarak ninemin söyleyeceği bir şey olurdu.

"Molly," diyor Dedektif Stark, "buradayım çünkü senin yardımına ihtiyacımız olacak. Bu sabah Bay Snow'dan bize otelde acilen yardıma ihtiyacı olduğuna dair bir arama geldi. Bize yeni gelişmeler konusunda tüyo verdi."

Juan Manuel mutfaktan çıkıyor, yüzü solgun ve kanı çekilmiş. Ninemin çay tepsisini taşıyor ve masaya yerleştiriyor. Sonra dedektiften çok sayıda el arabası mesafesinde uzaklaşıyor.

Dedektif Stark fark etmiş görünmüyor. Tepsiye bakıyor, ninemin fincanını seçiyor ve bu beni gereksiz yere rahatsız ediyor ama olsun.

"Juan Manuel," diyorum ayağa kalkarak. "Lütfen benim yerime otur." Keşke ona önerebileceğim başka sandalye olsa ama ne yazık ki yok.

"Hayır, hayır," diyor. "Lütfen sen otur Molly. Ben ayakta dururum."

"İyi fikir," diyor Dedektif Stark. "Tekrar bayılma olasılığı azalır."

Geri oturuyorum.

Dedektif çayına biraz şeker ekleyip karıştırıyor ve devam ediyor. "Bugün eski Black süitine tekrar girdiğimizde, Social Restoran ve Bar'ın barmeni Rodney Stiles ve iki ortağı içerideydi."

"Yüzlerinde ilginç dövmeler olan iki azametli centilmen mi?" diye soruyorum.

"Evet, onları tanıyor musun?"

"Onların otelde misafir olduğunu sanıyordum," diyorum. "Bana Juan Manuel'in arkadaşları olduğu söylenmişti." Söyler söylemez pişman oluyorum.

Bay Preston aklımı okumuş gibi anında, "Merak etme Molly. Dedektif, Rodney ve Juan Manuel'e yapılan şantaj hakkında her şeyi biliyor. Ve ona uygulanan şiddeti de."

Juan Manuel hemen mutfağın dışında hareketsiz duruyor. Sanki siz orada değilmişçesine tartışma konusu olmanın nasıl hissettirdiğini biliyorum.

"Molly, Rodney her istediğinde odaları neden temizlediğini dedektife anlatabilir misin? Dedektife sadece gerçeği anlat," diyor Charlotte.

Juan Manuel'e bakıyorum. Onun rızası olmadan tek bir kelime daha etmeyeceğim. "Sorun yok," diyor. "Onlara anlatabilirsin."

Sonra her şeyi anlatmaya başlıyorum: Rodney'nin onun arkadaşı olduğu ve evsiz kaldığı konusunda nasıl yalan söylediğini, neyi silip süpürdüğümün farkında olmadan bana nasıl odaları temizlettiğini, beni nasıl kandırdığını ve Juan Manuel'i nasıl kullandığını.

"O odalarda her gece ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Juan Manuel'in saldırıya uğradığını anlamadım. Bir arkadaşa yardım ettiğimi düşünüyordum."

"Ona inanmanın sebebi neydi bu arada?" diye soruyor Dedektif Stark. "İşin içinde bariz bir şekilde uyuşturucu olduğu belliyken Rodney'ye neden inandın?"

"Sizin için bariz olan şey dedektif, herkes için daima bariz olmuyor. Ninemin eskiden söylediği gibi, 'Hepimiz, farklı şekillerde aynıyız.' Gerçek şu ki Rodney'ye inandım. Kötü bir insana güvendim."

Juan Manuel mutfağın dışında heykel gibi dikilmeye devam ediyor.

"Rodney, beni ve Juan Manuel'i kendini görünmez kılmak için kullandı," diyorum. "Bunu şimdi görebiliyorum."

"Haklısın," diyor Dedektif Stark. "Gerçi onu yakaladık. Süitte büyük miktarda benzodiazepin ve kokain bulduk. Kelimenin tam manasıyla avuçlarındaydı."

Giselle'in etiketsiz şişedeki "benz arkadaşları"nı düşünüyorum, büyük olasılıkla Rodney tarafından tedarik edilmişti.

"Onu çok sayıda uyuşturucu bağlantılı suçla, yasadışı silah bulundurmakla ve bir memuru tehdit etmekle suçladık."

"Bir memuru tehdit etmek mi?" diyorum.

"Süitin kapısı açıldığında bir el tabancası çıkardı. Senin süpürgende bulduğumuzla aynı marka ve modelde Molly."

Hayal etmesi zor; beyaz gömleğinin kolları sıyrılmış Rodney, barda bira doldurmak yerine silah çekiyor.

Benim fark etmediğimi Juan Manuel fark ediyor. Konuştuğunda tüm gözler ona dönüyor. "Birçok suçlamadan bahsettiniz ama cinayetten hiç bahsetmediniz."

Dedektif Stark başıyla onaylıyor. "Rodney'yi ayrıca Bay Black'in cinayetinden birinci dereceden sorumlu tuttuk ama dürüst olmam gerekirse o suçlamayı desteklemek için sizin yardımınıza ihtiyacımız olacak. Hâlâ çözemediğimiz birkaç şey var."

"Ne gibi?" diye soruyor hemen Charlotte.

"Senin onu ölü bulduğun ilk gün Black süitine girdiğimizde Molly, süitin hiçbir yerinde Rodney'nin parmak izi yoktu. Aslına bakarsan neredeyse hiç parmak izi yoktu ve senin temizlik solüsyonunun izleri, Bay Black'in boynunda bulunmuştu."

"Nabzını kontrol ettim. Çünkü..."

"Evet, biliyoruz Molly. Onu öldürmediğini biliyoruz."

O zaman aklıma geliyor. "Benim hatam."

Herkesin gözü üzerime dönüyor.

"Bununla tam olarak ne demek istiyor olabilirsin?" diye soruyor Bay Preston.

"Rodney'nin parmak izlerini hiçbir yerde bulamamanız gerçeğinden bahsediyorum. Ben bir odayı temizlediğimde onu mükemmel bir durumda bırakırım. Eğer Rodney o odaya girip

parmak izi bırakmışsa bile ben bilmeden onları temizlemiş olurdum. Ben iyi bir hizmetçiyim, belki fazla iyi."

"Haklı olabilirsin," diyor Dedektif Stark. Sonra gülümsüyor ama gözlere ulaşan türden dolu dolu bir gülümseme değil. "Giselle Black'in nerede olabileceğiyle ilgili bir şey bilip bilmediğini merak ediyoruz. Rodney'yi tutukladıktan sonra onun oteldeki odasına koştuk ama çoktan gitmişti. Bizim oteli pusuya düşürdüğümüzü görüp aceleyle kaçmış gibi görünüyor. Büyük Regency defterlerinden birine, bir not bırakmış."

"Ne yazıyor?" diye soruyorum.

"Hizmetçi Molly'e sorun. O anlatacak. Ben yapmadım. Rodney ve Charles = HBD"

"HBD mi?" diyorum.

"Hayat boyu dost," diye tahmin yürütüyor Charlotte. "Rodney ve Charles'ın suç ortağı olduğunu söylüyor."

"Evet," diyor Juan Manuel. "Suç ortağıydılar." Bütün gözler ona dönüyor. Konuşmaya devam ediyor. "Rodney ve Bay Black telefonda çok konuşurdu. Bazen tartışırlardı. Para hakkında. Nakliye, bölge ve anlaşmalar hakkında. Kimse bir şey duymadığımı düşünüyor ama duyuyorum."

Dedektif, Juan Manuel'le yüz yüze gelmek için sandalyesini çeviriyor. "Senin tanık ifadeni almayı çok isteriz," diyor.

Juan Manuel'in yüzünde bir telaş ifadesi beliriyor.

"Seni suçlamayacaklar," diyor Charlotte. "Sınır dışı da etmeyecekler. Bir suç mağduru olduğunu biliyorlar ve faili yakalamak için sana ihtiyaçları var."

"Bu doğru," diyor dedektif. "Rodney'yle işbirliği yapmak için zorlandığını ve tehdit edildiğini biliyoruz; fiziksel saldırıya maruz kaldığını da. Ve süresi geçmiş bir çalışma iznin olduğunu da biliyoruz."

"Sadece süresi geçmedi," diyor Juan Manuel. "Rodney'ye tosladı."

Dedektif Stark başını yana eğiyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Juan Manuel, Rodney'nin onu bir göçmen avukatıyla nasıl temasa geçirdiğini, böylece parasının nasıl yok olduğunu ve belgelerinin nasıl asla günyüzüne çıkmadığını açıklıyor.

"Şu 'avukat'. İsmini biliyor musun?"

Juan Manuel başıyla onaylıyor.

Dedektif başını sallıyor. "Görünüşe göre kovalanacak bir davamız daha var."

Charlotte araya giriyor. "Juan Manuel eğer bizi Rodney'ye karşı açılan davada baştanık olarak desteklersen, belki şu sözde avukatı da yakalayabiliriz. Başka insanlara da aynısını yapmadan önce yakalarız."

"Kimse bunları yaşamamalı," diyor Juan Manuel.

"Bu doğru ve Juan Manuel," diyor Charlotte, "ortağım García, şirketimizde göçmenlik yasası işlerine bakıyor. Eğer istersen seni onunla tanıştırabilirim, çalışma iznini yenileyebilir mi diye bakabiliriz."

"Onunla konuşmayı isterim, evet," diyor Juan Manuel. "Endişelerim var: Birisi Bay Snow. Ne yaptığımı biliyor. Konuşmam gerekirken sessiz kaldığımı biliyor. Beni mutlaka kovacaktır."

"Kovmayacak," diyor Bay Preston. "Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Hepimizin var," diyor Dedektif Stark. "Rodney ve Bay Black'in otel üzerinden bir kartel yürüttüğünü ve seni kullanıp suistimal ettiklerini doğrulamana ihtiyacımız var. Ayrıca senin yardımınla Rodney'yi suç işlemeye neyin ittiğini anlayabiliriz. O suçlamada masum olduğunu iddia ediyor. Uyuşturucu suçlarını kabul ediyor ama cinayeti değil. Henüz değil."

Juan Manuel bir anlığına sessizleşiyor. Sonra, "Elimden geldiğince yardım edeceğim," diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Dedektif Stark. "Ve Molly, bize Giselle hakkında söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hazır olduğunda ortaya çıkacaktır," diyorum.

"Öyle umalım," diyor Dedektif Stark.

Giselle'i uzaklarda, beyaz kumlu bir kumsalda telefonundan haberleri tıklayıp Rodney'nin tutuklanmasını öğrenirken gözümde canlandırıyorum. Benim artık şüpheli olmadığımı öğrenecek. O zaman ne yapacak? Polise gidecek mi, yoksa her şeyi arkasında mı bırakacak? Başka bir zengin adamın cüzdanına mı gözünü dikecek, yoksa gerçekten büyüyecek ve değişecek mi?

Hiçbir zaman iyi bir insan sarrafı olamadım. Gerçeği çok geç görebiliyorum. Juan Manuel'in dediği gibi: Bazen iyi bir şeyi yapmak için tek bir kötü şeyi yapmak zorundasın. Belki bu sefer Giselle tek bir şeyi iyi yapar. Belki de yapmaz.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Juan Manuel'e? Bana?"

"Şöyle," diyor Dedektif Stark, "sen özgürsün. Bütün suçlamalar düştü."

"Ama hâlâ işe gidemiyorum, değil mi?" diye soruyorum. Bu düşüncenin kendisi bile ölüm fermanım verilmiş gibi hissettiriyor.

"Hayır, Molly," diyor Bay Preston. "İşini kaybetmeyeceksin. Aslına bakarsan Bay Snow, bu konuda seninle ve Juan Manuel'le kendisi konuşacak."

"Gerçekten mi?" diyorum. "İkimizi de kovmayacak mı?"

"İkinizin de örnek çalışan olduğunuzu, Büyük Regency çalışanı olmanın ne anlama geldiğinin birer temsilcisi olduğunuzu söyledi," diyor Bay Preston.

"Peki ya duruşma?" diye soruyorum.

"Bu uzun süre gerçekleşmeyecek," diye cevap veriyor Charlotte. "Duruşmaya hazırlanmamız aylarımızı alacak ama umarım Dedektif Stark ve ekibiyle Rodney'yi uzun süre parmaklıkların arkasına koymayı başaracağız."

"Bu uygun görünüyor," diyorum. "O bir yalancı, tacizci ve hilekâr."

"Ayrıca bir katil," diye ekliyor Bay Preston.

Bir şey demiyorum.

"Dedektif," diyor Charlotte, "müvekkilimin yorgun olduğunu hissediyorum. Bu sabah yanlışlıkla cinayetle suçlandığını ve şimdi onu suçlayanla oturma odasında çay içtiğini düşünürsek onun için çok acayip bir gün oldu. Ona söylemek istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

Dedektif Stark boğazını temizliyor. "Sadece ben... Gözaltına alındığın için pişmanım."

"Çok naziksiniz dedektif," diyorum. "Umarım önemli bir ders almışsınızdır."

Dedektif sandalyesinde sanki keskin raptiyelerin üzerinde oturuyormuşçasına kıpırdanıyor. "Affedersin?" diyor.

"Belki de benim hakkımda alelacele bazı yargılamalarda bulundunuz. Normal olarak gördüğünüz belirli tepkiler beklediniz ve bu tepkileri göremediğinizde benim suçlu olduğuma karar verdiniz. Beni ve kendinizi gülünç duruma düşürdünüz."

"Böyle de söylenebilir," diyor.

"Ninem, yaşamanın öğrenmek olduğunu söylerdi. Belki bir dahaki sefere varsayımlardan kaçınırsınız."

"Hepimiz, farklı şekillerde aynıyız," diyor Juan Manuel.

"Hah," diyor. "Sanırım öyle."

Böylece kalkıyor, zaman ayırdığımız için bize teşekkür ediyor, botlarını giyiyor ve gidiyor.

Kapı ardından kapandığı anda paslı sürgüyü çekiyorum ve rahatlayarak derin bir nefes alıyorum.

Arkamı dönüyorum ve oturma odasında boşluk yerine üç arkadaşımın yüzlerini görüyorum. Gülümsüyorlar, gözlere ulaşan türden bir gülümseme. Hayatımda ilk kez gerçek bir arkadaşın ne demek olduğunu anlıyorum. Sadece sizi seven biri değil o, sizin adınıza harekete geçmekte istekli biri aynı zamanda.

"Pekâlâ," diyor Bay Preston, "dedektif tükürdüklerini o kadar çok yaladı ki sanırım patlayabilir. Nasıl hissediyorsun Molly?"

Fazlasıyla rahatlamıştım ama bundan daha fazlası vardı. "Ben... Ben bunu hak edecek ne yaptığımdan çok emin değilim," diyorum.

"Bunların hiçbirini hak etmedin Molly," diyor Charlotte. "Sen masumsun."

"Suçları kastetmiyorum. Demek istediğim, siz üçünüzün hiçbir geçerli sebep olmadan bana gösterdiği nezaket."

"Nezaket için her zaman bir sebep vardır," diyor Juan Manuel.

"Haklısın," diyor Bay Preston. "Ve bunu bana sürekli kim söylerdi biliyor musun?"

"Hayır!" diyorum.

"Senin iyi kalpli, yaşlı ninen."

"Sizin birbirinizi nereden tanıdığınızı bana hiç anlatmadı," diyorum.

"Evet, anlatmamıştır diye tahmin ediyorum," diye cevaplıyor. "Biz bir zamanlar nişanlıydık."

"Siz *neydiniz?*" diye soruyor Charlotte.

"Bu doğru, senden önce de bir hayatım vardı canım; hakkında çok az şey bildiğin bir hayat."

"Buna inanamıyorum," diyor Charlotte. "Bunu şimdi mi öğreniyorum?"

"Peki ne oldu?" diye soruyor Juan Manuel. Dedektifin boş sandalyesine yerleşiyor.

"Ninen, Flora, çok harika bir hanımefendiydi Molly. Nazik ve duyarlıydı. Kendi yaşındaki kızlardan çok farklıydı ve ben ona tamamıyla abayı yakmıştım. İkimiz de on altı yaşındayken ona evlenme teklif ettim ve o da kabul etti ama ailesi izin vermedi. Varlıklı bir aileydiler, biliyorsun. Benim seviyemin çok üstündeydi ama asla öyle gibi davranmazdı."

Duyduklarım karşısında şaşırıyor, tümüyle şok geçiriyorum. Ama belki de ninemin sırları olduğunu tahmin etmeliydim. Hepimizin var, hepimizin.

"Ah, ninen seni nasıl severdi Molly," diyor Bay Preston. "Tahmininden çok daha fazla."

"Ve yıllarca sizinle iletişim hâlindeydi, öyle mi?" diye soruyorum.

"Evet, eşim Mary'le arkadaştılar ve zaman zaman, başı dertte olduğunda Flora beni arardı ama gerçek bela daha öncesinde gerçekleşmişti."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Hiç, bir deden olabileceği aklına geldi mi?"

"Evet," diyorum. "Ninem ona, 'güvenilmez' derdi."

"Öyle mi?" diyor. "Pek çok şey olabilirdi ama asla o değil. Eğer seçeneği olsa, asla uzaklaşmazdı. Buna zorlandı. Her neyse, onu bilirdim. Bir arkadaştı diyebiliriz. Aşk tazeyken ve solmamışken nasıl olduğunu bilirsiniz." Bay Preston boğazını temizlemek için duraksıyor. "Flora'nın hamile olduğu ortaya çıktı; artık bunu saklayamaz duruma geldiğinde ve ailesi öğrendiğinde, işte o zaman sonsuza dek ona sırtlarını döndüler. Zavallı kız. Daha on yedi yaşında bile değildi. Kendi çocuğuyla gizlice kaçan bir çocuktu sadece. İşte böyle temizlikçi oldu."

Ninemi öyle tek başına, her şeyi ve herkesi kaybetmiş düşünmek zor. Omuzlarımda bir ağırlık, tanımlayamadığım bir üzüntü hissediyorum.

"Ninen parlak biriydi. Herhangi bir okulda burs kazanabilirdi," diyor Bay Preston. "Ama o günlerde çocuklu, evlenmemiş bir kadın olarak eğitime elveda dedi."

"Şimdi, bekle bir saniye baba," diyor Charlotte. "Bir şeyler anlamsız geliyor. Şu arkadaşın kimdi ve şimdi nerede?"

"Son duyduğuma göre çok sevdiği, kendine ait bir ailesi var ama asla Flora'yı unutmadı, asla."

Charlotte'ın başı yana eğiliyor. Babasına pek anlayamadığım garip bir ifadeyle bakıyor. "Baba," diyor, "bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Canım kızım," diyor. "Sanırım fazlasıyla söyledim."

"Annemi de tanır mıydınız?" diye soruyorum.

"Evet. Korkarım ki o tam bir güvenilmezdi. Yanlış bir adamla, evli olmadan yaşadığı için ninen benden onunla mantık çerçevesinde konuşmayı denememi istedi. Onu görmeye gittim, kaldığı

kötü otelden ayrılması için yalvardım ama dinlemedi. Zavallı ninen, bunun acısı... Bir çocuğu o şekilde kaybetmek..." Bay Preston'ın gözleri yaşla doluyor. Charlotte elini tutuyor.

"Ninen çok iyiydi, öyleydi. 'Mary'im sonlara doğru zorluk çekerken ninen onu kurtarmaya geldi," diyor Bay Preston.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Mary çok büyük acı içindeydi ve ben de öyle. Yatağının başucunda oturup elini tutar ve "Lütfen gitme. Henüz değil," derdim. Flora bütün bunları izledi ve sonra beni kenara çekti. 'Görmüyor musun? Zamanın geldiğini ona söylemedikçe gitmeyecek,' dedi."

Bu tam olarak ninemin söyleyeceği bir şey. Kafamda sesinin yankılandığını duyuyorum. "Sonra ne oldu?" diye soruyorum.

"Mary'ye onu sevdiğimi söyledim ve Flora'nın söylediğini yaptım. Eşimin huzur içinde yatması için tüm ihtiyacı olan buydu."

Bay Preston daha fazla hıçkırıklarını tutamıyor.

"Doğru olanı yaptın baba," diyor Charlotte. "Annem acı çekiyordu."

"Ninene her zaman bana yol gösterdiği için borcumu ödemek istedim."

"Ona olan borcunuzu ödediniz Bay Preston," diyorum. "Benim yardımıma koştunuz ve ninem buna minnettar olurdu."

"Ah hayır, ben değilim," diyor Bay Preston. "O Charlotte."

"Hayır baba. Sen ısrarcı oldun. Beni birlikte çalıştığınız bu genç hizmetçiye yardım etmem için ikna ettin. Sanırım senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya başlıyorum."

"Gerçek dost, kara günde belli olur," diyorum. "Ninem size teşekkür ediyor. Hepinize. Eğer burada olsaydı bunu kendi söylerdi."

Böylece Bay Preston kalkıyor, Charlotte da öyle. "Peki madem, sırılsıklam olmayalım," diyor yanaklarını silerken. "Gitsek iyi olacak."

"Çok uzun bir gün oldu," diye ekliyor Charlotte. "Juan Manuel, sana oteldeki dolabından gerçek valizini getirdik."

"Teşekkür ederim," diyor.

Ani bir dürtüyle aklıma geliyor. Onların gitmesini istemiyorum. Ya hayatımdan çıkıp bir daha asla geri gelmezlerse? Bu ilk defa olan bir şey değil. Bu düşünce beni aniden geriyor.

"Sizi yeniden göreceğim, değil mi?" diye soruyorum. Sesimdeki endişeyi saklayamıyorum.

Bay Preston kıkırdıyor. "İstesen de istemesen de göreceksin Molly."

"Bizi fazlasıyla göreceksin," diye cevaplıyor Charlotte. "Hazırlanmamız gereken bir dava var."

"Ve ayrıca davanın ötesinde birbirimize kaldık Molly. Biliyorsun, ben yaşlıyım, kendi bildiğini okuyan bir dulum. Garip görünebilir ama bu bana iyi geldi. Bütün bunlar... Hepiniz... Sanki..."

"Aile gibi mi?" diye öneride bulunuyor Juan Manuel.

"Evet," diyor Bay Preston. "Tam olarak böyle hissettiriyor."

"Biliyorsunuz," diyor Juan Manuel, "benim ailemde kural, pazar günleri hep beraber yemek yemektir. Evle ilgili en çok özlediğim şey bu."

"Bunun çaresi var," diyorum. "Charlotte, Bay Preston, bu pazar akşam yemeğinde bize katılma nezaketini gösterir misiniz?"

"Ben pişiriyorum!" diyor Juan Manuel. "Muhtemelen hiç gerçek Meksika yemeği yememişsinizdir, annemin yaptığı türden Meksika yemekleri yapacağım. Ah, bayılacaksınız."

Bay Preston, Charlotte'a bakıyor. Charlotte başıyla onaylıyor.

"Tatlıyı getireceğiz," diyor Bay Preston.

"Ve kutlamak için bir şişe şampanya," diye ekliyor Charlotte.

Charlotte ve Bay Preston kapının girişinde ayakkabılarını giyerken dikilip bekliyorum. Sizi, daha yeni hayat boyu hapisten kurtarmış iki insana nasıl doğru düzgün veda edilir, emin değilim.

"Peki o zaman, neyi bekliyorsun?" diyor Bay Preston. "Yaşlı arkadaşına bir sarıl."

Denileni yaptığımda hissettiklerime şaşırıyorum; Goldilocks, Baba Ayı'ya* sarılıyormuş gibi hissediyorum.

Charlotte'a da sarılıyorum ve çok hoş ama tamamen farklı hissettiriyor; sanki bir kelebeğin kanadını okşamak gibi.

Kol kola gidiyorlar ve kapıyı arkalarından kapatıyorum. Juan Manuel girişte duruyor ve ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor.

"Molly, bu gece burada kalmam konusunda emin misin?"

"Evet," diyorum. "Sadece bu gecelik." Ardından kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Sen benim odamı al, ben de nineminkini alacağım. Nevresimleri hemen değiştiriyorum. Nevresimlerimi her zaman çamaşır suyuyla yıkıyorum, ütülüyorum ve hazırda iki takım tutuyorum. Banyonun düzenli aralıklarla temizlendiğinden ve dezenfekte edildiğinden emin olabilirsin. Eğer diş macunu, sabun gibi diğer temizlik malzemeleri istersen çok eminim ki..."

"Molly, bu iyi. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Bitmek bilmeyen laflarım son buluyor. "Bu konuda pek iyi değilim. Otelde misafirlere nasıl davranılacağını biliyorum ama kendi evimde bilmiyorum."

"Bana hiçbir şekilde özel davranmak zorunda değilsin. Sadece temiz ve sessiz olmaya ve olabildiğince sana yardım etmeye özen göstereceğim. Kahvaltı sever misin?"

"Evet, kahvaltı severim."

"Güzel," diyor. "Ben de."

Odadaki nevresimleri kendim değiştirmeye çalışıyorum ama Juan Manuel kabul etmiyor. Ninemin yıldızlı yorganını topluyoruz ve nevresimleri çıkarıyoruz. Birlikte bunları yaparken bana memleketi Teodoro'da, üç yaşındaki yeğeninin, o yatağı yapmaya çalışırken sürekli yatağa atladığıyla ilgili hikâyeler anlatıyor. Bana hikâyelerini anlatırken onları gözümde canlandırıyorum. Küçük çocuğu zıplarken ve oynarken görebiliyorum. Sanki hemen orada, bizimle birlikte.

---

* *Goldilocks and the Three Bears / Goldilocks ve Üç Ayı*. 19. yüzyıl İngiliz peri masalı. Üç farklı versiyonu var. Sonuncu ve ünlü versiyonunda Baba Ayı, Anne Ayı ve Bebek Ayı üçlüsü bulunuyor. (ç.n.)

Bitirdiğimizde Juan Manel sessizleşiyor. "Tamam, şimdi yatmaya hazırlanacağım Molly."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Belki bir bardak Ovaltine* ya da banyo için malzeme?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Peki o zaman," diyorum odadan çıkarken.

"İyi geceler."

"İyi Geceler Bayan Molly," diye cevap veriyor ve sonra yavaşça odanın kapısını kapatıyor.

Koridordan banyoya yavaşça yürüyorum. Pijamalarımı giyiyorum. Yavaşça dişlerimi fırçalıyorum. İstisnasız tüm azı dişlerimi düzgünce fırçaladığımdan emin olmak için üç kez *Mutlu Yıllar* şarkısını söylüyorum.

Yüzümü yıkıyorum, tuvaletimi yapıyorum, ellerimi ovalıyorum. Lavabonun altından Windex'i** alıyorum ve hızlıca aynayı parlatıyorum. İşte buradayım, lekesiz bir şekilde kendimi yansıtıyorum. Tertemiz.

Daha fazla oyalanmanın faydası yok.

Zamanı geldi.

Koridorda ilerliyor ve ninemin kapısı önünde duruyorum. Bu kapıyı son kez kapattığım zamanı hatırlıyorum; adli tabip ve yardımcılarının ninemin bedenini götürmelerinden sonrasını, odayı baştan sona temizlememden sonrasını, nevresimlerini yıkayıp yatağını yeniden yapmamdan sonrasını, yastıklarını dolgunlaştırıp her bir incik boncuğunun tozunu almamdan sonrasını, kapının arkasında asılı duran ev kazağını almamdan sonrasını, kıyafetleri arasında yıkamadığım son giysisi olan kazağını. Ondan kalan son kalıntıyı yüzüme yaklaştırıp içime çekmiştim ve onu bile sonunda çamaşır sepetine kaldırmıştım. Bu kapının son kapanışıyla çıkan keskin ses, ölümün kendisi kadar kalıcıydı.

---

* Arpa özü, şeker, peynir altı suyu ve kakao içeren bir süt tatlandırıcı markası. (ç.n.)

** Cam ve yüzey temizleyicisi markası. (ç.n.)

Uzanıyorum ve elimi kapı koluna koyuyorum. Çeviriyorum. Oda tam olarak bıraktığım gibi. Ninemin Royal Doulton* figürleri, yazı masasında iç etekleriyle durağan bir şekilde dans ediyorlar. Bebek mavisi yatak ucu fırfırları el değmemiş gibi duruyor. Yastıkları kabarık ve kırışıksız.

"Ah Nine!" diyorum. Acının bir gelgit dalgası gibi gelişini hissediyorum ve dalga o kadar büyük ki beni onun yatağına taşıyor. Üzerine uzanıyorum, aniden denizde kaybolmuş bir cankurtaran sandalında gibi hissediyorum. Yastıklarından birine sarılıyorum, yüzüme koyuyorum ama çok iyi yıkamışım. Onun kokusundan geriye bir şey kalmamış. O gitti.

Hayatının son gününde onunla birlikte oturdum. Şimdi olduğum yerde uzanıyordu. Ön kapının oradaki sandalyeyi taşıdım –üzerinde huzur duası yastığı olanı– ve yanına yerleştirdim. Bir hafta öncesinde televizyonu taşımış ve ben işteyken doğa belgeselleri ve *National Geographic* izleyebilsin diye şifonyerinin üzerine yerleştirmiştim. Onu birkaç saatliğine bile olsa yalnız bırakmak istemedim. Büyük bir acı içinde olduğunu biliyordum, gerçi bunu inkâr etmek için çok çabalıyordu.

"Canım kızım, sana işte ihtiyaçları var. Sen kovanın önemli bir parçasısın. Ben burada iyiyim. Çayım var ve haplarım da. Ve *Columbom*."

Günler geçtikçe rengi değişti. Kendi kendine şarkı mırıldanmayı bıraktı. Sabahları bile daha sessizdi, her düşünce fazla uzun, banyoya her gidiş epik bir yolculuk gibiydi.

Onu yola getirmek için çaresizce çabaladım. "Nine, ambulans çağırmamız lazım. Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor."

Yavaşça başını salladığında gri, tüy gibi uçuşan saçları yastıkta titreşirdi. "Gerek yok. Ben hâlimden hoşnutum. Ağrı için haplarım var. Olmak istediğim yerdeyim. Evim, güzel evim."

"Ama belki bir şeyler yapabilirler. Belki doktorlar..."

* 1815 yılında kurulmuş İngiliz seramik ve ev aksesuarı üreticisi. (ç.n.)

"Şşşşş," dedi dinlemeyi reddettiğimde. "Bir söz verdik, sen ve ben. Verilen sözler hakkında nasıl anlaşmıştık?"

"Sözler tutulmak içindir."

"Evet," dedi. "İşte benim kızım."

Son gün ağrılar her zamankinden beterdi. Onu yeniden hastaneye gitmek için ikna etmeye çalıştım ama faydası yoktu.

"*Columbo* başlıyor," dedi.

Televizyonu açtım ve bölümü izledik, daha doğrusu o gözleri kapalı, elleri çarşafı kavramışken ben izledim.

"Dinliyorum," dedi ancak bir fısıltıyla. "Gözlerim ol, bana gördüklerini anlat."

Ekranı takip edip olanları anlattım. *Columbo*, milyoner kocasının bir cinayet davasında muhtemelen başşüpheli olmadığını öğrendiğinde pek de perişan görünmeyen bir erkek avcısıyla görüşme yapıyordu. İçinde oldukları restoranı tarif ettim; yeşil masa örtüsünü, kadının başını nasıl hareket ettirdiğini, masada nasıl da yerinde duramadığını. *Columbo*'nun, onun suçlu olduğunu bildiğini ne zaman anladığımı söyledim nineme; o bakışının, onun herkesten önce gerçeği bildiğini gösterdiğini.

"Evet," dedi. "Çok iyi. İfadeleri anlamayı öğreniyorsun."

Bölümün yarısında ninem huzursuzlandı. Acı o kadar kötüydü ki yüzü buruşmuştu ve gözünden yaşlar akıyordu.

"Nine? Sana nasıl yardım edebilirim? Ne yapabilirim?"

Zar zor nefes aldığını duyabiliyordum. Her nefes alışında giderden akan suyun çıkardığına benzer bir ses çıkarıyordu.

"Molly," dedi. "Zamanı geldi."

Columbo arka planda soruşturmasına devam ediyordu. Kadının peşindeydi. Parçalar yerine oturuyordu. Sesi kıstım.

"Hayır nine. Hayır, yapamam."

"Evet," dedi. "Söz verdin."

Karşı çıktım. Laf anlatmaya çalıştım. Ona hastaneyi aramama izin vermesi için defalarca yalvardım.

Durulmamı bekledi ve durulduğumda yeniden söyledi.

"Bana bir fincan çay yap. Zamanı geldi."

Benden bir şey istediği için çok minnettardım ve ayaklarımın üzerine fırladım. Aceleyle mutfağa gittim ve çayını, en sevdiği fincanda –üzerinde güzel kulübe manzarası olan– ve rekor sürede hazırladım.

Ona götürdüm ve komodinin üzerine bıraktım. Daha dik durabilmesi için arkasına bir yastık koydum ama ona dokunurken ne kadar hassas davransam da tuzağa düşmüş bir hayvan gibi acıyla inledi.

"Haplarım," dedi. "Kalan ne varsa."

"İşe yaramayacak nine," dedim. "Yeterince yok. Haftaya daha fazla olacak." Ona yeniden dil döktüm. Yakardım.

"Sözler..."

Deyimi tamamlamak için artık yeterli nefesi kalmamıştı.

Sonunda pes ettim. Şişeyi açtım ve fincan tabağının yanına koydum. Fincanı ellerine götürdüm.

"İçine koy!" dedi.

"Nine..."

"Lütfen."

Kalan ağrı kesicilerin hepsini çayına boşalttım; dört hap, hepsi buydu. Yeterli değildi. Yeni bir reçete yazdırabilmemize beş gün vardı, ıstırap dolu beş gün.

Gözyaşları içinde nineme baktım. Göz kırptı ve tabaktaki kaşığa baktı.

Kaşığı aldım, bir dakika sonra bana tekrar göz kırpana kadar sürekli karıştırdım. Karıştırmayı bıraktım.

Büyük bir çabayla fincanı gri dudaklarına yerleştirebilmeme yetecek kadar öne eğildi. Çayı içirirken bile yalvardım. "İçme. İçme..."

Ama yaptı. Hepsini içti.

"Harika," diye fısıldadı bitirdiğinde. Sonra kendini tekrar yastıklara bıraktı. Ellerini göğsüne koydu. Dudakları kıpırdadı. Duyabilmek için dudaklarının dibine kadar gelmek zorunda kaldım.

"Seni seviyorum benim canım kızım," dedi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Nine," dedim. "Yapamam!"

Ama görebiliyordum. Bedeninin gerildiğini, acının onu bir kere daha ele geçirdiğini görebiliyordum. Nefes alış verişi daha da sıklaştı ve hırıltısı tıpkı bir davul gibi arttı.

Bunu tartışmıştık. Söz vermiştim. Her zaman çok akılcı, çok mantıklıydı ve onu, bu son dileğinden mahrum edemezdim. İstediğinin bu olduğunu biliyordum. Acı çekmeyi hak etmiyordu.

Tanrım bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmek için metanet, değiştirebileceğim şeyler için cesaret ve ikisinin arasındaki farkı anlamak için bilgelik bahşet.

Sandalyede arkamda duran huzur yastığını aldım. Yastığı ninemin yüzüne koydum ve orada tuttum.

Yastığa bakamadım. Onun yerine ellerine odaklandım; işçi ellerine, bir hizmetçinin ellerine, benimkine çok benzeyen ellerine: Temiz, tırnaklar kısa kesilmiş, boğumlar nasır tutmuş, cilt ince ve kâğıt gibi, altındaki mavi ırmaklar geri çekilmiş, debisi azalmış. Bir kereliğine parmakları kavrayıp erişmeye çalışırken ellerini uzattı ama çok geçti. Karar vermiştik. Hiçbir şeye ulaşamayan parmaklar rahatladı. Vazgeçtiler.

Çok uzun sürmedi. Her şey sessizleştiğinde yastığı kaldırdım. Tüm gücümle göğsüme bastırdım.

İşte ninem oradaydı. Tıpkı uyuyor gibi görünüyordu; gözleri kapalı, ağzı azıcık açık, yüzü sakin, huzur içinde.

Şimdi dokuz ay sonra onun yatağında uyanık bir biçimde uzanmışken, Juan Manel hemen koridorun sonundayken, son birkaç gün içinde hayatımı altüst eden şeyleri düşünüyorum.

"Nine, seni çok özlüyorum. Seni bir daha göremeyeceğime inanamıyorum."

Şükürlerini sun.

"Evet nine öyle yapacağım," diyorum sesli bir şekilde. "Şükürlerimi sunmak çay sunmaktan çok daha iyidir."

CUMA

BÖLÜM 26

Kahvaltı hazırlığının tanıdık sesleri ve kokularıyla uyanıyorum, kahve demleniyor, terlikli ayaklar mutfakta dolanıyor, hatta mırıldanma sesi bile var.

Ama bu ninem değil.

Ve ben de kendi yatağımda değilim, onun yatağındayım.

Her şey geri dönüyor.

Kalkma zamanı canım kızım. Yeni bir gün başlıyor.

Yataktan çıkıyorum, terliklerimi ayağıma geçiriyorum ve ninemin sabahlığını pijamalarımın üzerine geçiriyorum. Yüzümü yıkamak için ayaklarımın ucunda banyoya gidiyorum ve sonra mutfağa yürüyorum.

İşte Juan Manuel burada. Duş almış, saçları hâlâ ıslak. Bir şarkı mırıldanıyor, tabakları tangırdatıyor ve ocağın üzerindeki yumurtaları karıştırıyor.

"Günaydın!" diyor tavanın üzerinden bakarak. "Umarım sakıncası yoktur. Bir koşu markete gidip sessizce geri döndüm. Yumurta yoktu. Peki bu ekmeğe ne demeli?" Tezgâhın üzerindeki kızartmalık hamurları gösteriyor. "Benim için garip bir şey. Bunu nasıl pişireceğimi bilmiyorum. Çok fazla delik var."

"Onlar kızartmalık hamur," diyorum. "Ve çok lezzetliler. Onları kızartıyorsun, sonra üzerine tereyağı ve marmelat sürüyorsun."

Poşeti kapıyorum ve iki tanesini kızartma makinesine sokuşturuyorum.

"Umarım kahvaltıyı benim hazırlamamın sakıncası yoktur."

"Hiç yok," diyorum. "Çok naziksin."

"Biraz kahve aldım. Sabahları kahve içmeyi seviyorum. Sütle ve yumurtayla. Ve tortilla ile ama bugün yeni bir şey deneyeceğim, delikli kızarmış hamuru deneyeceğim."

Birlikte mutfakta oradan oraya koşturarak kahvaltıyı hazırlıyoruz. Ninem dışında biriyle mutfakta bu şekilde hareket etmek tuhaf ama hızla bitiriyoruz. Oturuyoruz ve hamurlarımızı tereyağı ve marmelatla hazırlıyoruz.

"Sakıncası yok değil mi? Ellerim temiz."

"Temiz olduğundan emin olduğum birisi varsa o da sensin," diyor Juan Manuel.

İltifat karşısında gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim."

Yumurtalar alışılmadık biçimde lezzetli. Onları azıcık baharatlı bir sosla hazırladı. Keskin ve leziz. Marmelat ve kızarmış hamurla fevkalade iyi gidiyor. Sabahları öten serçe gibi sürekli konuştuğundan her lokmanın tadını çıkarıyorum. Konuşurken çatalı havada ve dirseklerini nazikçe masadan uzakta tutmasına şaşmadan edemiyorum.

"Bu sabah ailemle FaceTime'da görüştüm. Olan biteni bilmiyorlar ve onlara söylemeyeceğim. Ama dün gece burada bir arkadaşla kaldığımı biliyorlar. Onlara senin odanı gösterdim, mutfağını ve oturma odanı. Fotoğrafını." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Umarım sakıncası yoktur."

Ağzım dolu olduğu için cevap veremiyorum ve ağzınız doluyken konuşmak ayıp ama benim için sakıncası yok, hem de hiç.

"Ah, kuzenim Fernando var ya? Kızı gelecek ay on beş yaşına basacak. İnanamıyorum! Benim ülkemde bir kız çocuğu on

beş yaşına bastığında büyük bir aile partisi olur, mariachi* grubu tutarız, büyük bir sofra kurarız ve bütün gece dans ederiz. Annem soğuk algınlığı geçirmişti ama şimdi iyileşti. Bu pazar bir aile fotoğrafı çekecekler ve bana gönderecekler. Herkesi göreceksin. Ve yeğenim, Teodoro. Çiftliğe gitmiş ve eşeğe binmiş. Şimdi tek yaptığı, bir eşek gibi davranmak. Çok komik... Ah, onları çok özlüyorum."

Kızarmış hamurumun son parçasını yutuyorum ve üzerine biraz kahve içiyorum.

"Çok zor olmalı," diyorum. "Onları sadece FaceTime aracılığıyla görmek."

"Uzaktalar," diye cevap veriyor. "Ama ayrıca yine de buradalar."

Babasını ve ninemi düşünüyorum. "Evet," diyorum. "Haklısın."

Daha fazla konuşmaya fırsat kalmadan cep telefonum çalıyor. Oturma odasında bırakmıştım.

"Affedersin," diyorum. "Genelde yemek sırasında telefonları cevaplamam ama..."

"Biliyorum, biliyorum," diye cevap veriyor.

Oturma odasına gidip telefonumu alıyorum.

"Alo?" diyorum. "Molly'le görüşüyorsunuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Molly benim, Bay Snow."

"Evet, merhaba."

"Nasılsın?" diye soruyor.

"İyiyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Ya siz?"

"Zor zamanlardı ve sana bir özür borçluyum. Polis senin hakkında hiç de doğru olmayan şeylere inanmama sebep oldu. Daha akıllı olabilirdim Molly. Odalarımızın senin bakımına ihtiyacı var ve umarım yakın zamanda işine geri dönersin."

* (İsp.) Geleneksel Meksika halk müziği ve bu müziği icra edenlere verilen isim. (ç.n.)

Bunu duyduğuma seviniyorum, hem de çok. "Korkarım şu an işe gelemeyeceğim. Kahvaltı yapıyorum."

"Ah hayır, hemen gelmeni beklemiyordum, hazır olduğunda demek istiyorum. İstediğin kadar kendine zaman tanı elbette."

"Yarın nasıl olur peki?"

Bay Snow'un rahatlayarak iç geçirdiğini duyabiliyorum. "Bu muhteşem olur Molly. Cheryl maalesef iyi olmadığını bildirdi ve diğer hizmetçiler çift mesai yapıyor. Seni çok özlediler ve senin için endişeleniyorlar. Senin geri döneceğini duyunca çok sevinecekler."

"Lütfen onlara sevgilerimi iletin," diyorum.

Bir şey kafamı kurcalıyor ve bunu dile getirmeye karar veriyorum. "Bay Snow," diyorum, "bana söylendiğine göre bazı çalışma arkadaşlarım beni garip buluyormuş. Sanırım kullanılan ifadelerden biri 'ucube'ydi. Bana bu konu hakkındaki fikrinizi söyleyip söyleyemeyeceğinizi merak ediyordum."

Bay Snow bir anlığına sessizleşiyor. Sonra, "Benim düşüncem göre bazı iş arkadaşlarının büyümesi gerekiyor. Anaokulu değil, otel işletiyoruz. Benim düşüncem göre sen, her anlamda olabilecek en nadide kişisin ve Büyük Regency'nin gördüğü en iyi hizmetçilerden birisin."

Gururumun okşandığını hissediyorum. Sözleriyle birkaç santim uzamış olma ihtimalim var.

"Bay Snow," diyorum.

"Evet Molly."

"Peki ya Juan Manuel?"

"Burada bir işinin olduğunu bilmesi için onu da arayacağım. Görünüşe göre çalışma izni meselesi çözülebilir bir şey. Olanların hiçbiri onun suçu değildi."

"Biliyorum," diyorum. "Kendisi şimdi burada. Onunla konuşmak ister miydiniz?"

"O... Ne? Ah evet, bu iyi olur."

Mutfağa yürüyorum ve telefonu Juan Manuel'e uzatıyorum.

"Alo?" diyor. "Evet, evet... Üzgünüm Bay Snow. Ben... Hayır, ben..."

İlk başta Juan Manuel tek kelime etmeye fırsat bulamıyor. "Evet, efendim... Biliyorum efendim. Bilmiyordunuz. Teşekkür ederim bunu söyle..."

Konuşma devam ederek iş meselesine varıyor. "Tabii ki efendim. Bugün avukatla konuşuyor olacağım. Çok minnettarım ve hâlâ işim olduğu için çok mutluyum."

Karşılıklı birkaç kelime daha ediyorlar. Nihayet sonunda Juan Manuel, "Mümkün olan en kısa zamanda işime geri döneceğim. Hoşça kalın Bay Snow," diyor.

Juan Manuel telefonu kapatıyor ve masaya koyuyor.

"İnanamıyorum, hâlâ bir işim var."

"Benim de," diyorum. Üzerime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum, bir zamandır hissetmediğim tanımlayamadığım bir canlılık.

Ellerini çırpıyor. "O zaman," diyor, "görünüşe göre bu mutfaktaki iki insanın izin günü. Ne yapacaklarını merak..."

"Söylesene Juan Manuel," diyorum. "Bir ihtimal dondurma seviyor olabilir misin?"

AYLAR SONRA

BÖLÜM 27

Bugün pek çok sebepten güzel bir gün. Dün gece yatağa girdiğimde şükrettiğim şeyleri saydım ve o kadar çoktular ki çarçabuk yüze ulaştım. Sonunda uykuya dalmış olmalıyım ama tüm gece saymaya devam edebilirdim ve yine de tükenmezlerdi.

Ve bugün daha bile fazla, sayılamayacak kadar iyi şey var.

Güneş parlıyor. Dışarısı sıcak, gökyüzünde hiç bulut yok. Büyük Regency'ye henüz vardım ve yeni gelmiş bazı misafirleri bagajlarından kurtaran Bay Preston'a doğru zıplayarak merdivenleri çıkıyorum.

"Molly!" diyor tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle. "Seni kalabalık bir mahkeme yerine işte görmek ne güzel."

"Güzel bir gün değil mi Bay Preston?"

"Öyle," diye cevap veriyor. "Biz işteyiz ve Rodney parmaklıkların arkasında. Her şey olması gerektiği gibi."

Rodney'nin ismi her geçtiğinde midemde asit dalgalanmalarının ve çenemde kasılmaların olmayacağı bir gün yine gelecek mi diye merak ediyorum.

"Juan Manuel nerede?" diye soruyorum Bay Preston'a.

"Birazdan gelir. Mesaisi bir saat içinde başlıyor."

"Pazar günkü plan hâlâ geçerli, değil mi? 'Enchilada'larını' iple çekiyorum. Bilirsin, iş yemeğe geldiğinde çok maceracı değilimdir ve karım gittiğinden beri mutfakla pek uğraşmıyorum. Ama senin şu adam damak zevkimi geliştirdi. Hatta belki biraz fazla," diyor kıkırdayıp karnını ovuştururken.

"Bunu duyduğuna çok sevinecek Bay Preston. Ve evet sizi ve Charlotte'ı pazar günü her zamanki saatte bekliyoruz. Ben gitsem iyi olur. Bugün yapacak çok iş var! Bir düğün ve konferans var. Bay Snow odaların hafta boyunca dolu olduğunu söylüyor. Charlotte'a selam söyleyin."

"Söyleyeceğim canım kızım. Kendine dikkat et."

Bay Preston bazı misafirlere yardım etmek için dönüyor. Döner kapıdan geçip lobiye giriyorum. İlk gördüğüm günkü kadar büyük: Sade mermer merdivenler, altın yılanlı tırabzanlar, yumuşak zümrüt yeşili âşık koltukları, misafirlerin uğultu ve mırıltıları, valelerin ve portörlerin ileri geri koşturmaları. Derin bir nefes alıyorum ve sonra bodrum katına yöneliyorum ama tam merdivenleri inmeye başlayacakken resepsiyon masasındaki şık penguenleri fark ediyorum. Çalışmayı bırakıyorlar. Hepsi bana doğru bakıyor. Bir çoğu hiç de umurumda olmayan bir şekilde birbirleriyle fısıldaşıyor.

Bay Snow resepsiyonun arkasındaki kapıdan çıkıyor. Beni görüyor.

"Molly!" diyor. Aceleyle geliyor. "Harikaydın, kesinlikle harika."

Sözlerine odaklanmakta zorluk çekiyorum. Penguenleri izliyor, benimle neden kafayı bozduklarını anlamaya çalışıyorum.

"Sadece gerçeği söyledim," diyorum Bay Snow'a.

"Evet ama senin gerçeğin, senin ifaden olayı çözümledi. Kürsüde o kadar sakin ve sağlamdın ki... Kelimelerle aran çok iyi, biliyorsun ve ayrıntıları hatırlamak konusunda da öylesin. Hâkim bunu gördü ve güvenilir bir tanık olduğunu anladı."

---

* (İsp.) Mısır lavaşına çeşitli malzemelerin doldurulduğu ve sos kaplı bir Meksika yemeği. (ç.n.)

"Neden bakıyorlar?" diye soruyorum.

"Anlamadım?" diyor Bay Snow. Gözlerimi resepsiyon masasına doğru takip ediyor. "Ah, anladım," diyor. "Tahminde bulunmam gerekirse hayranlık ve saygıdan. Bana kalırsa bakışlarının sebebi saygılarını sunmak derdim."

Saygı. Böyle bir ifadeye o kadar alışkın değilim ki idrak etmekte zorlanıyorum.

"Teşekkür ederim Bay Snow," diyorum. "Ben gitsem iyi olacak. Mükemmel bir duruma getirilmesi gereken çok odam var ve bildiğiniz gibi odalar kendilerini temizlemiyor."

"Kesinlikle temizlemiyorlar. İyi günler Molly."

Aşağıdaki temizlik bölümüne yöneliyorum. Her zamanki gibi havasız ve bunaltıcı ama buna hiçbir zaman aldırmadım, hem de hiç. Yeni temizlenmiş ve gıcır gıcır ütülenmiş üniformamın incecik plastiğe sarılı bir şekilde asılı olduğu dolabımın önünde dikiliyorum. Üniformam da bir başka şükür sebebim. Gerçek bir güzellik.

Soyunma odasına götürüyorum ve üzerime geçiriyorum. Sonra dolabıma dönüp onu açıyorum. Dedektif Stark, Giselle'in kum saatini bana çok önce geri iade etti ve onu dolabımın üst rafında hatırlatması için tutuyorum; onu, bizi, arkadaşlığımızın ne kadar garip olduğunu ve olmadığını.

Zamanı geldi.

Üniformamın yanı sıra dolabımda tuttuğum yeni bir aparat var. Hemen kalbimin üzerine taktığım uzunca, yaldızlı bir broş. Üzerinde, MOLLY GRAY BAŞHİZMETÇİ yazıyor.

Bay Snow çarpıcı ve beklenmedik bir hareketle beni bir ay önce terfi ettirdi. Anlatması bana düşmez ama görünen o ki Cheryl'ın iş etiği Bay Snow'un yüksek profesyonel standartlarını karşılamıyordu, bu yüzden yöneticilik pozisyonundan alındı ve görev bana verildi.

O zamandan beri kovanın tüm işleyişini ve maneviyatını geliştirmek için bazı en iyi yeni uygulamaları somutlaştırıyorum.

İlk olarak her mesaiden önce her hizmetçinin el arabasının tamamıyla ve düzgünce doldurulduğundan emin oluyorum. İşimin bu kısmını çok seviyorum; kutularındaki sabunları ve minik şampuanları düzenlemeyi, cilalama bezlerini ve deterjanları yenilemeyi, yeni, beyaz havluları mükemmel bir şekilde istiflemeyi. Özel günlerde –örneğin Anneler Günü– hizmetçilerin arabalarına küçük hediyeler bırakıyorum, mesela üzerinde küçük bir notla bir kutu çikolata: *Hizmetçi Molly'den. Bilmenizi isterim: Çalışmanız çok verimli.*

Diğer bir yeni uygulama, mesaimize nasıl başladığımızla ilgili. Bütün hizmetçiler olarak el arabalarımızla toplanıp adil bir oda dağılımı –hem odaların sayısı anlamında hem de kazanılacak olası bahşişle ilgili olarak– üzerinde anlaşıyoruz. Cheryl'a, diğer hizmetçilere verilmiş odaları "önceden göremeyeceğini" ve başka bir hizmetçinin yastığından bir kuruş bile alacak olursa onu apar topar kovandan atacağımı ve kendi el arabasıyla üzerinden geçeceğimi açıkça belirttim.

Takımımızda yeni bir hizmetçi var. İsmi Ricky ve o, Sunshine'ın oğlu. Cheryl peltek olduğuna ve göz kalemi çektiğine işaret etmekte gecikmedi ki tamamen dürüst olmak gerekirse bu iki gerçek bana o kadar alakasız gelmiş olmalı ki bir ay süren tüm eğitim kursu boyunca fark etmeyi başaramamışım. Her nasılsa fark ettiğim şey, ne kadar çabuk öğrendiği, yatağı tek bir kırışıklık bırakmadan yapmaktan nasıl zevk aldığı, camı ışıl ışıl parlayana kadar nasıl temizlediği ve misafirleri bir saraylı adabıyla nasıl selamladığıydı. Müdürlerin dediği gibi, o bir otelciydi.

Terfi edildiğimde zam aldım ve buna artık kira ücretini de paylaştığım gerçeğini eklersek kendi Fabergé'mi başlatabileceğim. Henüz çok fazla değil, sadece birkaç yüz dolar ama bir planım var. Yumurtayı bir kez daha yakın bir kolejdeki otel işletmeciliği ve konaklama programına kaydolacak param olana kadar büyüteceğim. Bay Snow'un izniyle ders programıma bir çözüm bulacağım ve bir ya da iki yıl içinde yüksek bir dereceyle

mezun olacağım ve çok daha iyi yetenekler ve otel işletmeciliği konusunda daha geniş bir bilgiyle Büyük Regency'de tam zamanlı çalışmak için geri döneceğim.

Belki de hayatımdaki en büyük değişiklik bir sevgilim olduğunun artık resmiyet kazanması. Bana söylendiğine göre ona hayat ortağım diye seslenmem daha modaymış ve bu terime alışmaya çalışıyorum ama ne zaman öyle söylemek istesem aklıma suç ortağı terimi geliyor ki bu bir bakıma doğru, gerçi bunu o zaman bilmiyordum.

Juan Manuel en nihayetinde çalışma iznini alıp mutfağa döndüğünde Bay Snow, kendi ayakları üzerinde durana kadar ona otelde kendine ait bir oda önerdi. Ama akşamları ve hafta sonları çalışmadığımız zamanlarda Juan Manuel ve ben birlikte çok zaman geçirmeye başladık. Onun göründüğü gibi –iyi biri– olduğuna inanmam biraz zamanımı aldı ve sanırım onun için de aynısı geçerliydi.

Arkadaşları davranışlarına göre yargılamayı öğrendim ve Juan Maneul'in davranışları her şeyi ortaya koyuyor. Mesela otelde devam eden yasal olmayan faaliyetlerle ilgili tek bir şey bilmediğimi söyleyerek mahkeme salonunda hakkımı savunması gibi büyük şeyler var. Ama ayrıca küçük eylemleri var; mesela her işgünü tam olarak öğlen saatinde mutfaktan aldığım, benim için hazırladığı kahverengi kâğıt torbadaki öğlen yemekleri gibi. İçinde lezzetli bir sandviç ve seveceğimi bildiği sürpriz bir tatlı– kurabiye, çikolata ve zaman zaman üzümlü, yulaflı çörek oluyor.

Hâlâ nineme çok üzüldüğüm günler oluyor ve Juan Manuel'e hüzünlü olduğuma dair mesaj attığımda hemen cevap veriyor: OO! BYA! Birlikte çözeceğimiz bir yapboz getiriyor ya da günlük ev işlerinde bana yardım ediyor. Eğer iyi bir ev işi kadar insanın moralini yükseltecek başka bir şey varsa o da ev işini biriyle beraber yapmak. Bana gelince, Juan Manuel hüzünlenip ailesini özlediğinde ona mendil teklif etmekten geri duruyorum. Onun yerine onu kucaklayıp öpüyorum.

İki ay önce Juan Maneul'e otelden ayrılıp yanıma taşınmak isteyip istemediğini sordum. "Masraftan tasarruf etmek amaçlı," diye açıklığa kavuşturdum. "Başka amaçların yanı sıra."

"Ancak bütün bulaşıkları yıkamama izin olursa kabul ederim," dedi.

Gönülsüzce kabul ettim.

O zamandan beri oldukça mutlu yaşıyoruz; kirayı bölüşüyoruz, beraber yemek hazırlıyoruz, birlikte ailesini arıyoruz, beraber alışveriş yapıyoruz, birlikte Olive Garden'a gidiyoruz ve daha pek çok şey yapıyoruz. Juan Manuel İtalyan mönüsü tabağı aşkımı paylaşıyor. Sık sık, bir gün ıssız bir adada mahsur kalırsak ve yemek için İtalyan mönüsü tabağının tek bir bölümünü seçmek zorunda kalırsak hangisini seçeceğimize dair bir oyun oynuyoruz.

"Sadece bir tane seçebilirsin: Tavuk parmesan, lazanya ya da Alfredo fettucine."

"Hayır, seçemem. Bu imkânsız Molly."

"Ama seçmelisin. Seçmek zorundasın."

"Seçemiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

"Çok sağ ol ama yaşamanı ve iyi olmanı tercih ederim!"

Bu oyunu son oynadığımızda Olive Garden'daydık. Öne eğildi ve masanın karşısından beni öptü; sarkıt ışıkların hemen altında, dirseklerini tek bir kez bile masaya koymadan çünkü o tam da böyle bir adam.

Bu gece beraber dışarı çıkacağız, sadece ikimiz, Olive Garden'a gideceğiz. Ne de olsa kutlamak için nedenimiz var. Dün ikimiz için de büyük bir gündü. İkimiz de Rodney aleyhine açılan davada kürsüye çıktık. Charlotte bizi çapraz sorgulamaya, savunmanın üzerimize yağdırabileceği her bir zor soruya hazırlamak için haftalarını harcadı. Sonunda Juan Manuel benden önce kürsüye çıktı, mahkemeye çok üzücü ve korkunç gerçek hikâyesini anlattı. Onlara belgelerinin ondan nasıl alındığını, Rodney'nin onu ve ailesinin hayatlarını nasıl tehdit ettiğini, onun için nasıl

çalışmaya zorlandığını ve defalarca nasıl yakıldığını anlattı. Neticede kürsüde saldırıya uğrayan Juan Manuel değildi, bendim.

Bu mahkemenin her sabah masalardan kelimenin tam anlamıyla kokain temizlediğinden haberin olmadığına inanmasını mı bekliyorsun gerçekten?

Bay Black'in suç ortağı olduğunu söylemek doğru olur mu?

Giselle senin arkadaşın mı? Onu bu yüzden mi koruyorsun?

Onlara Giselle'in benim korumama muhtaç olmadığını söylemek istedim; en azından artık değil, ne de olsa Bay Black yani onun tacizcisi artık yaşamıyor. Ama Charlotte'tan mahkemede varsayımsal bir soru geldiğinde cevap vermek zorunda olmadığımı öğrendim, ne de olsa kendimi gülünç duruma düşürmek istemediğimden itiraz etme işini Charlott'a bıraktım ve hiçbir şey söylemedim.

Dedektif Stark, Giselle'i mahkemeye çıkarmak için çok kez uğraştı ama boşuna. Bir keresinde ona telefonla ulaşmayı başardı. Giselle'i Saint-Tropez'de bir otelde tespit etti. Dedektif Stark ona ülkeye geri dönmesi ve kürsüye çıkması için yalvardı. Giselle suçlamaların kime karşı yapıldığını sordu ve bana değil, Rodney'ye karşı olduklarını öğrenince, "Hayatta olmaz, geri dönmüyorum," dedi.

"Neden olduğunu söyledi mi?" diye sordum.

"Hayatını suçlu erkekler için yeterince harcadığını söyledi. Onun için her şeyin artık farklı olduğunu, hayatta ilk defa özgür olduğunu söyledi. Onun izini bulup mahkeme celbini kendi elimle teslim etmedikçe ancak cehennem donarsa geri döneceğini söyledi. Ayrıca dedektif olanın o değil, ben olduğumu, kötüleri parmaklıklar arkasına koymanın benim işim olduğunu söyledi."

Bu tam Giselle'in söyleyeceği şeydi. Onu neredeyse söylerken hayal edebiliyordum.

Sonunda hikâyemi sadece Juan Manuel'in doğrulayabileceği şekilde kürsüye çıktım. Görünüşe göre iyi iş çıkardım.

Görünen o ki kürsüde sakin bir tutumum vardı ve hâkim bunu göz önünde bulundurdu. Charlotte çoğu tanığın orada saldırıya uğruyor gibi hissettiğini veya saldırgan davrandıklarını ya da kendilerini kaybettiklerini söylüyor.

İsim takılmasına ve karakterimle ilgili imalarda bulunulmasına alışkınım. Sözlü polemiklere ve iğnelemelere alışkınım. Ben fark etmiyor olsam bile her gün yoluma çıkıyorlar. Sözlerimin benim tek savunmam oluşuna alışkınım.

Büyük kısmında kürsüde olmak zor değildi. Tek yapmam gereken soruları dinlemek ve gerçekle, benim gerçeğimle cevap vermekti.

En zor bölüm Charlotte'ın benden Bay Black'i yatağında ölü bulduğum günü, mahkemenin gözünde canlandırmamı istediğinde geldi. Onlara Bay Black'in beni süitin hemen dışında neredeyse devirdiğini anlattım. O gün daha sonra tekrar odaya girdiğimde Giselle'in gitmiş olduğunu ve yatak odasında köşeyi döndüğümde Bay Black'i orada nasıl uzanırken bulduğumu anlattım. Hatırlayabildiğim her detayı anlattım: Oturma odasındaki masanın üzerinde olan içkileri, açık kasayı, yere saçılmış hapları, Bay Black'in yerde ters dönmüş ayakkabılarını, yataktaki dört değil üç yastığı.

"Üç yastık," diyor Charlotte. "Büyük Regency'de genelde yatakta kaç yastık olur?"

"Bizim standardımız dört; iki sert, iki yumuşak olmak üzere. Ve sizi temin ederim ben her zaman yatakta dört temiz yastık bulundururum. Detaylara çok önem veririm."

Mahkemeyi beni incitmek pahasına boğuk bir kahkaha patlaması sardı. Hâkim herkesi sükûnete çağırdı ve Charlotte devam etmemi istedi.

"Anlat mahkemeye Molly. Süitte ya da koridorda kayıp yastığı almış olabilecek birini gördün mü?"

İşte şimdi kimseyle, Charlotte'la bile paylaşmadığım alengirli kısım geldi ama kendimi bu ana hazırlamıştım. Şükürlerimi sunduğum geceler boyunca alıştırma yapmıştım.

Bakışımı ve sesimi ayarladım. Kan akışımın çıkardığı hoş sese odaklandım. Kulaklarımda aceleyle akışını duyabiliyordum, içeri ve dışarı, uzak bir kumsalda dalgalanan deniz gibi. *Doğru doğrudur. Olan olmuştur.*

"Odada yalnız değildim," dedim. "İlk önce öyle olduğumu düşünmüştüm ama değildim."

Charlotte topuklarının üzerinde bana doğru döndü.

"Molly?" dedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yutkundum, sonra konuştum. "Resepsiyonu yardım için aradığım ilk seferden sonra ahizeyi bıraktım. Sonra yatak odasının kapısına döndüm. İşte o zaman gördüm."

"Molly, konuşmadan önce çok dikkatli düşünmeni istiyorum," dedi sakince tavsiye vererek ama gözleri telaşla büyümüştü. "Sana bir soru soracağım ve sen de mutlak gerçeği söyleyeceksin. Ne gördün?" Kafası hiçbir şey anlamlı gelmiyormuşçasına bir yanına yatmıştı.

"Önümdeki uzak duvarda bir ayna vardı."

Durdum ve Charlotte'ın takip edebilmesi için bekledim. Çok uzun sürmedi.

"Bir ayna," dedi. "Peki ne yansıtıyordu?"

"İlk önce dehşete kapılan kendi yüzümü. Sonra arkamda, solumda Giselle'in dolabının gölgeli köşesinde bir kişi vardı."

Gözlerim Charlotte'ın gözlerine kilitlendi. Zihni karmaşık bir makine gibi beni okuyor ve nasıl devam edeceğimi ölçüyordu.

"Ve... Bu kişi bir şey tutuyor muydu?" diye sordu.

"Bir yastık."

Kalabalık salonu mırıldanmalar sardı. Hâkim herkesi sessizliğe davet etti. "Molly, karanlık köşede durduğunu gördüğün bu kişi şu an burada, mahkemede mi?"

"Korkarım rahatlıkla söyleyemeyeceğim," dedim.

"Bilmediğin için mi?"

"Çünkü tam o anda karanlık köşedeki siluete bakmak için döndüğümde bayıldım ve uyandığımda o kişi artık orada değildi."

Charlotte yavaşça başını salladı. Acele etmedi. "Tabii ki," dedi, "bayılma nöbetleri geçmişin var, değil mi Molly? Dedektif Stark bir kez kendi evinde bir kez de karakolda bayıldığına dair tanıklık etti, bu doğru mu?"

"Evet. Aşırı baskı altındayken bayılıyorum ve yanlış bir kararla tutuklandığımda kesinlikle aşırı baskı altındaydım. Ayrıca o aynaya bakıp odada yalnız olmadığımı anladığımda da aşırı baskı altındaydım."

Charlotte kürsünün önünde volta atmaya başladı. Tam olarak benim önümde durdu. "Ayıldığında ne oldu?" diye sordu.

"Bilincim yerine geldiğinde resepsiyonu ikinci kez aradım ama o sırada odada kimse yoktu. Sadece ben vardım. Şey, ben ve Bay Black'in cesedi," dedim.

"Mümkün mü Molly? Öyle olduğunu söylemiyorum ama o karanlık köşedeki insanın Rodney Stiles olması mümkün mü?"

Rodney'nin avukatı ayaklarının üzerine fırladı. "İtiraz ediyorum. Tanığı yönlendiriyor," dedi.

"Kabul edildi," diye cevapladı hâkim. "Avukat hanım, sorunuzu başka bir şekilde sormak ister misiniz?"

Charlotte bir anlığına duraksadı ama düşündüğü için yaptığından şüpheliydim. Bu zamanı Rodney'yi incelemek için kullandım. Avukatı öne eğilerek kulağına bir şey fısıldıyordu. Bu sefer benim için ne isim bulduklarını merak ettim, önemli olduğundan değil. Rodney çok pahalı gibi görünen bir takım elbise giymişti. Onun yakışıklı olduğunu düşünürdüm ama o an ona baktığımda, onda ne bulmuş olduğumu hayal edemedim.

Uzun bir aradan sonra Charlotte nihayet, "Başka sorum yok Sayın Hâkim," dedi. Bana döndü, "Teşekkür ederim Molly," dedi.

Bir anlığına bittiğini düşündüm ama sonra daha yolun yarısında olduğumuzu hatırladım. Rodney'nin avukatı aylak aylak bana doğru geldi, tam önümde durarak gözünü bana dikti. Bu az da olsa sinirimi bozdu. Bu tip bakışlara alışkınım. Dünya beni buna iyi hazırladı.

Söylediğim her kelimeyi hatırlamıyorum ama aynı eski zemini arşınladığımı, aynı hikâyeyi her sorulduğunda aynı şekilde anlattığımı çok iyi hatırlıyorum. Bir kere bile tökezlemedim çünkü gerçeğin ne olduğunu ve ne olmadığını bildiğinizde ve son noktayı siz koyduğunuzda onu anlatması kolay. Çapraz sorgulama sırasında Rodney'nin avukatının beni güçle bir biçimde zorladığı sadece tek bir an vardı.

"Molly, senin hikâyende hâlâ anlamadığım bir şey var. Polis karakoluna defalarca kez getirildin. Dedektif Stark'a o gün otel süitinin köşesindeki silueti anlatmak için defalarca fırsatın oldu, hatta böyle yaparak kendini temize bile çıkarabilirdin ama yine de üst üste defalarca odada birini görmüş olduğundan bahsetmedin. Bu konu hakkında tek kelime etmedin ve eğer avukatının davranışından bir anlam çıkacaksa o da bugüne kadar onun da bir şey bilmiyor gibi göründüğü. Şimdi bu nedir Molly? Sebebi gerçekte orada kimsenin olmaması mı? Sebebi başka birini koruyor olman mı yoksa aynaya baktığında tek gördüğünün kendi suçlu yüzün olması mı?"

"İtiraz ediyorum. Sataşma var, hem de en ağırından," dedi Charlotte.

"Kabul edildi, son kısım çıkarılsın," dedi hâkim.

Salona dalga dalga fısıltılar yayıldı.

"Sorumu değiştiriyorum," dedi Rodney'nin avukatı. "Otel odasında gördüklerin hakkında Dedektif Stark'la ilk konuştuğunda yalan mı söyledin?"

"Ben yalan söylemem," diyorum. "Tam tersine. Hepiniz belgeleri okudunuz, hatta belki o pis karakolda ilk kez sorgulandığım gün verdiğim ifadenin videosunu da izlediniz. Dedektif Stark'a söylediğim ilk şeylerden biri, hiçbir belirsizliğe mahal bırakmaksızın, süite girdiğimi söylediğimde orada benimle birlikte birinin olduğunu düşünmemdi. Bu detayı özellikle not almasını istedim kendisinden."

"Ama belli ki dedektif, sizin Bay Black'i kastettiğinizi varsaydı."

"Ve işte bu yüzden varsayımlar tehlikelidir," dedim.

"Ah!" diye cevapladı kürsünün önünde ileri geri adım atarken. "Yani tüm gerçeği ihmal ettin. Açıklık getirmeyi reddettin. Bu da Molly, bir yalandır." Çenesini çok az aşağıya eğmiş durumdaki hâkime baktı. Belki Charlotte araya girer diye düşündüm ama girmedi. Sırasında hareketsiz ve sessizdi.

"'Odada başka biri vardı' ve bu kişi bir yastık tutuyordu iddialarını, dedektiflere –defalarca kez– açıklamakta neden başarısız olduğun konusunda lütfen bizi aydınlatır mısın Molly?"

"Çünkü ben..."

"Sen ne Molly? Söyleyecek söz bulmak konusunda çok az zorluk çeken biri olarak beni şaşırtıyorsun, hadi o zaman açık açık konuş. İşte sana fırsat."

"Gördüğüm şeyin ne olduğundan yüzde yüz emin değildim. Kendimden ve etrafımdaki dünyadan şüphe duymayı öğrendim. Farklı olduğumu, yani birçoklarından farklı olduğumu anlayabiliyorum. Benim algıladığım şey, sizin algıladığınız şey değil. Ek olarak insanlar beni her zaman dinlemiyor. Çoğunlukla bana inanılmayacağından korkuyorum; düşüncelerimin yok sayılacağından. Ben sadece bir hizmetçiyim, hiç kimseyim. Ve o an gördüğüm şey bir rüya gibiydi ama şimdi biliyorum ki gerçek. Karanlık bir gerekçesi olan biri, Bay Black'i öldürdü ve bu ben değildim," dedim. O zaman Rodney'ye baktım ve o da bana baktı. Yüzünde tamamen yeni bir bakış vardı. Sanki tam olarak ilk defa beni olduğum kişi olarak görüyordu.

Mahkeme salonu karıştı ve hâkim bir kez daha düzeni sağlamak için çağrıda bulundu. Bana başka bir sürü soru daha soruldu ve ben de cevapladım; açıkça ve kibarca. Ama söylediğim hiçbir şeyin öneminin olmadığını biliyordum. Biliyordum çünkü Charlotte'ı sırasında görebiliyordum ve gülümsüyordu, benim için yeni bir gülümsemeydi bu, zihnimdeki klasörde "H" harfli dosyanın içine "huşu" olarak kaydedildi. Onu şaşırtmış, tamamen şoka

sokmuştum ama her şeyi tamamen altüst etmemiştim. Her şey yolunda gidiyordu. Gülümsemesi bu anlama geliyordu.

Ve haklıydı. Her şey bizim için yolunda gitti.

Şimdi geri dönüp, dün mahkeme salonunda olup biten her şeye baktığımda kendi kendime gülümsemeden edemiyorum.

Sunitha ve Sunshine'ı bana doğru gelirken gördüğümde hatıralarımdan kurtuluyorum. Tam mesaimizin başında buradalar. Üniformaları içinde mükemmeller, saçları düzgünce arkaya taranmış. Önümde sessizce duruyorlar ki bu Sunitha için çok olağan ama Sunshine için olağandışı bir durum.

"Günaydın hanımlar," diyorum. "Umarım odaların mükemmel duruma getirileceği bir başka günü daha iple çekiyorsunuzdur."

Hâlâ tek kelime etmiyorlar. Sonunda Sunshine konuşuyor: "Hadi, söyle ona!"

Sunitha ileri çıkıyor. "Şunu demek istiyordum: Yılanı yakaladınız. Çimenler şimdi temiz, teşekkür ederim."

Tam olarak ne demek istediğini anlayamıyorum ama bana iltifat ettiğini anlayabiliyorum.

"Hepimiz temiz bir otel istiyoruz, değil mi?"

"Ah evet," diyor. "Temiz demek yeşil demek!"

Bu beni son derece memnun ediyor çünkü geçenlerde hizmetçi eğitim dersinde söylediğim bir şeyden alıntı yapıyor. *Eğer uğraşımız temizlik olursa, yeşilimiz fazla olur.* Yeşille parayı kastetmiştim; bahşişler, banknotlar. Bunun oldukça akıllıca olduğunu düşündüm ve hatırlamasına sevindim.

"Bugünün büyük bahşişi, geleceğin büyük bahşişi!" diyor.

"Ve bu hepimiz için iyi," diyorum. "Gidelim mi?"

Ve daha fazla gecikmeden el arabalarımızın arkasına geçiyor ve ilerliyoruz.

Ama tam asansöre varmışken cebimdeki telefon titreşiyor.

Asansör kapısı açılıyor. "Siz devam edin, ben bir sonrakine bineceğim," diyorum.

Onların gitmesiyle telefonuma bakmak için fırsat buluyorum. Büyük ihtimalle Juan Manuel. Gün içinde sıkça mesaj gönderiyor, beni gülümsetecek küçük şeyler: İkimizin parkta dondurma yerken fotoğrafı, ailesiyle ilgili bir gelişme.

Ama Juan Manuel değil, bankadan bir e-posta. Anında midemin fenalaştığını hissediyorum. Kötü finansal haberleri kaldıracak hâlim yok. Açıyorum ve mesajı okuyorum:

SANDY CAYMAN size 10.000$ (Amerikan doları) gönderdi ve para otomatik olarak hesabınıza geçirildi.

Ve "özel mesaj"ın altında iki kelime var: Şükran Borcu.

İlk başta bunun bir hata olduğunu düşünüyorum ama sonra kafama dank ediyor. Sandy Cayman. Sandy kumsalları. Cayman Adaları.

Giselle.

Giselle bana hediye gönderdi. Ve bulunduğu yer orası, deli gibi istediği villasının, ölümünden birkaç saat önce Bay Black'ten tapusunu üzerine yapmasını istediği villasının bulunduğu en sevdiği ada. Bay Black pes etti. Bu Rodney'nin savunma avukatlarınca mahkemede açığa çıkarıldı. Hayatının son gününde süiti terk ettiğinde, Giselle'e evlilik yüzüğünü fırlattıktan sonra fikrini değiştirdi. Kasadan Cayman Adaları'ndaki villanın tapusunu kaptı. Beni koridorda neredeyse devirdiği esnada göğüs cebinde görmüş bulunmuştum. Giselle'le tartışmasına rağmen doğrudan avukatlarına gitti ve villayı Giselle'in üzerine yaptı. Bu otele dönmeden önce yürüttüğü son işlemdi. Bu çok fazla şeyi açıklıyordu.

Giselle'i güneşte şezlongun üzerinde hayal ettim, sonunda hep istediği şeye kavuşmuştu; sadece beklediği şekilde değil. Bir şekilde şimdi parası da vardı, para Bay Black'in parası olmasa bile; telafi etmek için para.

Bana hediye göndermişti. Muazzam, Fabergé zenginleştirici bir hediye.

İstesem bile nasıl geri ödeyeceğimi bilmediğim bir hediye.

Çok iyi niyetler için kullanmayı planladığım bir hediye.

SON BÖLÜM

Ninem daima gerçeğin öznel olduğunu söylerdi ve bu, benim kendi yaşam deneyimlerim onun bilgeliğini kanıtlayana dek idrak etmekte zorlandığım bir şeydi. Şimdi anlıyorum. Benim gerçeğim sizinkiyle aynı değil çünkü hayatı aynı şekilde deneyimlemiyoruz.

Hepimiz, farklı şekillerde aynıyız.

Gerçeğin bu daha esnek tasarımıyla yaşamayı öğrenebilirim, bundan da ötesi, bu bana bugünlerde büyük bir rahatlık sağlıyor.

Daha az kelimesi kelimesine yaşamayı, pek çok şey hakkında daha az mutlak olmayı öğreniyorum. Dünya, sadece siyah beyaz görüldüğünde değil, renk prizmasının tüm renkleriyle bakıldığında daha iyi bir yer. Bu yeni dünyada yorumlara ve çeşitlemelere, grinin tonlarına yer var.

Duruşma gününde kürsüde anlattığım gerçeğin yorumu tam olarak böyle: Bay Black'i yatağında ölü bulduğum o gün benim deneyim ve hafızamın yorumu. Benim gerçeğim, dünyaya benim bakışımı öne çıkarıyor ve ona öncelik tanıyor; görmekte iyi olduğuma odaklanıyor ve anlamakta başarısız olduğumu ya da daha dikkatle incelememeyi seçtiklerimi örtbas ediyor.

Adalet gerçeğe benziyor, o da öznel. Cezalandırılmayı hak eden pek çoğu kendi payına düşen hisseyi asla almıyorken bu esnada iyi insanlar, dürüst insanlar yanlış suçlardan mahkûm oluyor. Adalet hatalı bir sistem; pis, dağınık ve kusurlu. Peki ama

iyi insanlar adaleti talep etmekteki kişisel sorumluluklarını kabul etseler bütün dünyayı temizlemek ve yalancıları, hilekârları, insanları kullananları ve tacizcileri sorumlu tutmak için daha iyi bir şansımız olmaz mı?

Bu konudaki görüşlerimi açıkça paylaşmıyorum. Kim önemser? Ne de olsa ben sadece bir hizmetçiyim.

Duruşma gününde orada bulunanlara Bay Black'i yatakta ölü bulduğum günü anlattım. Hikâyeyi gördüğüm, yaşadığım gibi anlattım, sadece kısa kestim. Evet, Bay Black'in nabzının atıp atmadığını kontrol etmek için boynunu tuttuğumda atmadığını gördüm. Resepsiyonu yardım istemek için aradım. Yatak odası kapısına döndüm ve aynada kendi görüntümü yakaladım. Ancak o zaman odada yalnız olmadığımı anladım. Köşede gerçekten de bir siluet vardı. O kişinin yüzüne karanlık bir gölge düşmüştü ama ellerini ve göğsüne yasladığı yastığı açıkça görebiliyordum. Bu siluet bana fazlasıyla kendimi ve ninemi hatırlatmıştı. Sanki aynada kendimi çift olarak görüyor gibiydim. İşte o zaman bayıldım.

Hikâye bundan sonra devam ediyor. *Columbo*'nun bir bölümüne benzer şekilde: Her zaman daha önce görülmemiş olandan daha fazlası vardır.

Köşedeki siluet bir adam değildi.

Uyandığımda kendimi yatağın yanında, yerde buldum. Birisi otelin not kâğıtlarıyla yüzümü yelpazeliyordu. Birkaç derin nefesten sonra görüşüm açıldı. Bu bir kadındı. Orta yaşlı, siyah beyaz kırçıllı saçlarını güneş gözlükleriyle arkaya tutturmuş bir kadın. Saçları benimkine çok benzer biçimde kısa kesilmiş, düz bir şekilde biçimlendirilmişti. Bol bir beyaz bluz ve koyu renk pantolon giyiyordu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle üzerime eğilmişti. Yüzünü ilk başta hatırlamadım.

"Sen iyi misin?" diye sordu yelpazelemeyi bırakarak.

İlk tepkim tekrar telefona uzanmak oldu.

"Lütfen," dedi. "Bunu yapmana gerek yok."

Sırtımı yatağa yaslayarak kendimi oturur vaziyete getirdim. İki adım gerileyerek bana alan açtı ama gözleri üzerimdeydi.

"Çok üzgünüm," dedim. "Odada başka bir misafir olduğunun farkında değildim. Ama yapmam..."

"Hiçbir şey yapmamalısın. Lütfen. Telefona dokunmadan önce söyleyeceklerimi dinle."

Kızgın hatta gergin bile değildi. Sadece bir öneride bulunuyordu.

Bana söyleneni yaptım.

"Bir bardak su ister misin?" diye sordu. "Belki tatlı bir şeyler de?"

Ayağa kalkmaya hazır değildim. Bacaklarıma güvenmiyordum. "Evet," dedim. "Çok makbule geçer."

Başıyla bir kez onayladı ve odadan çıktı. Onun oturma odasında arandığını duyabiliyordum. Sonra banyo lavabosunun musluğundan akan suyu duydum.

Bir dakika sonra yatak odasına dönmüş önümde eğiliyordu. Bana, titreyen ellerimle aldığım ve iştahla içtiğim bir bardak suyu uzattı.

"Al," dedi bitirdiğimde, "bunu temizlik arabanızda buldum."

Akşam servisinden kalma bir çikolataydı. Açık konuşmak gerekirse benim yemem için değildi ama bu olağanüstü bir durumdu ve paketini çoktan açmıştı.

"Daha iyi hissedeceksin."

Çikolatadan bir parçayı bana uzattı ve tam avucumun içine koydu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Bütün parçayı ağzıma attım. Şeker sihrini yerine getirerek ağzımda dağıldı.

Bir dakika bekledi ve sonra, "Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Elini uzattı.

Titreyen elimi onunkine koyup yardımıyla ayağa kalktığımda yanında duruyordum. Oda daha netti. Ayaklarımın altındaki zemin sabitti.

Yatağın yanında duruyorduk ve ikimiz de gözlerimizi uzaklaştırmaya cesaret edemeden bir süre birbirimize baktık.

"Çok zamanımız yok," dedi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Daha yakından inceledim. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama ayrıca otele sık sık gelen her orta yaşlı kadından birine de benziyordu.

"Özür dilerim, korkarım ki..."

O zaman kafama dank etti. Gazetelerden. Asansördeki kısa karşılaşmamızdan. O, Bayan Black'ti. İkinci Bayan Black Giselle değil ama ilk Bayan Black, asıl eş.

"Ah," dedi çikolata kâğıdını düzgünce pantolonunun cebine sokarken. "Hatırlamaya başlıyorsun."

"Bayan Black araya girdiğim için çok üzgünüm ama sanırım eski eşiniz... Sanırım Bay Black öldü."

Yavaşça başıyla onayladı. "Eski kocam bir hilekârdı, bir hırsızdı, bir tacizciydi ve bir suçluydu."

Ancak o zaman parçaları birleştirmeye başladım. "Bayan Black, Bay Black'i öldürdünüz mü?"

"Sanırım bu bakış açına bağlı," dedi. "İnanıyorum ki kendini öldüren o; yavaşça, zamanla, kendi hırsının kurbanı oldu, çocuklarını ve beni normal bir hayattan mahrum etti, bir adamın olabileceği her şekilde yolsuzluğun ve kötülüğün örneği oldu. İki oğlum onun kopyası ve şimdi babalarının parasını harcayarak bir partiden diğerine gezen uyuşturucudan cılkı çıkmış iki serseme dönüştüler. Ve kızım Victoria'nın tek isteği aile işini kurtarmak, ahlaklı bir şekilde yürütmek ama öz babası onu evlatlıktan reddetmek istiyor. Victoria ve beni perişan edene kadar durmayacaktı ve bunu Victoria yüzde kırk dokuz hissedar olmasına rağmen yaptı. Yani en azından öyleydi. Şimdi bundan daha fazlası olacak."

Yatakta ölü yatan Bay Black'e ve sonra tekrar bana baktı.

"Onunla sadece konuşmak ve Victoria'ya bir şans tanımasını istemek için geldim. Ama beni içeri aldığında sarhoştu, hapları ağzına atıp duruyor. Giselle'in, tıpkı benim gibi servet avcısı bir fahişe olduğuna, ikimizin hiçbir işe yaramaz beyinsiz eşler ve hayatının en büyük iki hatası olduğumuza dair homurdanıp duruyordu. İğrençti ve zorbaydı. Diğer bir deyişle her zamanki gibiydi."

Duraksadı.

"Beni bileklerimden yakaladı. Morluklar çıkacak."

"Tıpkı Giselle gibi," dedim.

"Evet. Tıpkı yeni model Bayan Black gibi. Onu uyarmaya çalıştım. Giselle'i. Ama dinlemedi. Anlamak için daha çok genç."

"Onu da dövüyor," dedim.

"Artık yapamayacak," diye cevap verdi. "Daha kötüsünü de yapardı ama öğürmeye ve hızla solumaya başladı. Bileklerimi bıraktı. Sonra yatağa doğru tökezledi, ayakkabılarını fırlattı ve öylece uzandı."

Gözleri yerdeki yastığa takıldı, sonra uzaklaştı. "Söyle bana," dedi. "Hiç dünyanın daha kötüye gittiğini hissettiğin oluyor mu? Kötülerin işlerinin rast gittiğini ve iyilerin acı çektiğini düşünüyor musun?"

Sanki en derin düşüncelerimi okuyordu. Zihnim benden adaletsizce koparılmış ve acı çekmeme sebep olmuş kişilerin kısa listesi üzerinden hızla geçti: Cheryl, Wilbur ve hiç tanışmadığım bir adam olan babam.

"Evet," dedim. "Her zaman öyle hissediyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtladı. "Benim deneyimlerime göre iyi bir insanın pek de iyi olmayan bir şey yaptığı ama bunun yine de yapılmasının gerektiği zamanlar var."

Evet, haklıydı.

"Ya bu kez farklıysa?" diye sordu. "Ya dizginleri ele alsak ve teraziyi dengelesek? Ya sen beni görmemiş olsan? Otelden öylece çıkıp gitmiş olsam ve arkama hiç bakmasam?"

"Tanınırsınız, öyle değil mi?"

"İnsanlar keşke kapılarına dağıtılan gazeteleri okusa ama bunu yaptıklarından şüpheliyim. Ben çoğunlukla görünmezim. Büyük Regency'nin arka kapısından çıkan gri saçlı, orta yaşlı, bol kesimli kıyafetler giyen ve güneş gözlüğü takan bir başka kadınım sadece."

Açıkça görünmez olmak, tıpkı benim olduğum gibi.

"Nerelere dokundunuz?" diye sordum.

"Anlamadım?"

"Süite girdiğinizde nerelere dokundunuz?"

"Ah... Kapı koluna dokundum ve muhtemelen kapının kendisine de. Sanırım kapının oradaki çalışma masasına da elim değdi. Oturmadım. Oturamadım. Beni odada kovalıyor, bağırıp suratıma tükürüyordu. Bileklerimden yakaladı, yani aslında ona tam olarak dokunduğumu söyleyemeyiz. Yatağın üzerindeki yastığı aldım ve... Sanırım bu kadar."

İkimiz de bir süre sessizce yerdeki yastığa baktık. Aklıma yine ninem geldi. Onu o zaman tam olarak anlamamıştım ama Bayan Black'le geçirdiğimiz zaman süresince aniden açıkça farkına vardım: Merhametin çeşitli biçimleri vardı.

Bu görünüşte yabancı olan ama bana çok benzeyen kişiye baktım.

"Gelmiyorlar," dedi. "Her kimi aradıysan onlar."

"Hayır, gelmiyorlar. Çok iyi dinlemiyorlar. En azından beni. Yeniden aramam gerekecek."

"Şimdi mi?"

"Hayır, henüz değil."

Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Ayaklarım gergin olduğum zamanlardaki gibi taş kesilmişti. "Siz gitseniz iyi olacak," dedim sonunda. "Size engel olmayayım." Kısaca reverans yaptım.

"Peki ben gittiğimde sen ne yapacaksın?"

"Her zaman yaptığım şeyi. Her şeyi temizleyeceğim. Su bardağımı götüreceğim. Kapının kolunu ve çalışma masasını

temizleyeceğim. Banyodaki musluğu parlatacağım. Yerdeki yastığı çamaşır sepetine koyacağım. Bodrumda temizlenecek ve mükemmel biçimde eski hâline geri dönecek. Burada olduğunu kimse asla bilmeyecek."

"Tıpkı benim gibi?"

"Evet," dedim. "Ve süitin bu bölümlerini mükemmel hâllerine ulaştırdığımda resepsiyonu yeniden arayacağım ve acil yardım isteğimi yenileyeceğim."

"Beni hiç görmedin," dedi.

"Ve siz de beni hiç görmediniz," diye cevapladım.

Sonra gitti. Öylece yatak odasının kapısından ve süitten çıktı. Kapının arkasından kapandığını duyana kadar yerimden kıpırdamadım.

Bu Bayan Black'i, ilk Bayan Black'i son görüşümdü. Ya da görmeyişim. Hepsi bakış açınıza göre değişiyor.

Gider gitmez her zaman yaptığım gibi her şeyi temizledim. Arkasında bıraktığı yastığı el arabamdaki çamaşır sepetine koydum. Resepsiyonu, tıpkı mahkemede söylediğim gibi tamamen kendime gelince ikinci kez aradım ve en nihayetinde birkaç dakika sonra yardım geldi.

Şimdi geceleri iyi uyuyorum, belki de hiç olmadığı kadar iyi uyuyorum çünkü bu dünyadaki en sevgili arkadaşım Juan Manuel'in yanında uzanıyorum. Uykusu ağır, tıpkı ninem gibi başı yastığa varmadan uyuyakalıyor. Ninemin yıldızlı yorganının altında beraber uyuyoruz çünkü bazı şeyler azıcık değişirken diğer şeylerin aynı kalması daha iyi. Ninemin bizi çevreleyen duvarlardaki manzara resimlerini kaldırdım ve yerlerine Juan Manuel ve benim çerçeveli fotoğraflarımızı astım.

Nefes alıp verişini dinliyorum, dalgalanan bir deniz gibi: İçeri, dışarı, içeri... Ve şükürlerimi sunuyorum. O kadar çoklar ki gözümü korkutuyorlar. Vicdanımın temiz olduğunu biliyorum çünkü her gece güzel rüyalara dalmadan önce giderek daha az

şükürle geceyi atlatıyorum. Yenilenmiş ve neşeli bir şekilde güne hazır uyanıyorum.

Eğer tüm bu olanlar bana bir şey öğrettiyse o da şu: İçimde, orada var olduğunu hiç bilmediğim bir güç var. Ellerimin güçlü olduğunu her zaman biliyordum; temizlemek için, kiri söküp atmak için, her şeyi düzene sokmak için. Ama şimdi başka bir yerde daha gücüm olduğunu biliyorum: Zihnimde ve kalbimde.

Sonuç olarak ninem haklıydı. Tüm olan bitenle ilgili. Her şeyle ilgili.

Ne kadar yaşarsan o kadar öğrenirsin.

İnsanlar asla çözülemeyecek gizemlerdir.

Hayat yolunu bulur.

Her şey sonunda iyi olur. Olmazsa da bu hiçbir şeyin sonu değildir.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı yayımlamak için bir köy dolusu insan gerekiyordu. Aşağıda ismi geçen benim köyümdeki olağanüstü insanlara teşekkür ederim:

İleri görüşlü ve hayalleri gerçek kılan temsilcim Madeleine Milburn ve Madeleine Milburn Edebiyat, TV & Film Ajası'ndaki ekibine. Özellikle Liane-Louise Smith, Liv Maidment, Giles Milburn, Georgina Simmonds, Georgia McVeigh, Rachel Yeoh, Hannah Ladds, Sophie Péllisier, Emma Dawson ve Anna Hogarty'e.

Bilge, sonuna kadar destek ve ilham veren editörlerim Penguin Random House U.S.'den Hilary Teeman, Penguin Random House Canada'dan Nicole Winstanley ve HarperFiction UK'den Charlotte Brabbin'e.

Dünya genelinde bu kitabı okuyucularla buluşturan pek çok şampiyon yayıncıya.

Kanada'dan Kristin Cochrane, Tonia Addison, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Scott Sellers ve Marion Garner'a özel teşekkürlerimi borç bilirim.

Ve ABD'den Caroline Weishuhn, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Kara Welsh, Cindy Berman, Erin Korenko, Elena Giavaldi, Paolo Pepe, Jennifer Garza, Susan Corcoran, Quinne Rogers, Taylor Noel, Michelle Jasmine, Virginia Norey ve Debbie Aroff'a.

Ve BK'dan Kimberley Young, Kate Elton, Lynne Drew, Isabel Coburn, Sarah Munro, Alice Gomer, Hannah O'Brien, Sarah Shea, Rachel Quinn, Maddy Marshall, Jennifer Harlow, Ben Hurd, Andrew Davis, Claire Ward ve Grace Dent'e.

Ve birlikte çalıştım için çok şanslı olduğum büyülü-film-yapımcılarına ICM Partners'tan Josie Freedman ve Alyssa Weinberger'e, Winterlight Pictures'tan Chris Goldberg'e, Universal Pictures'tan Jeyun Munford ve Christine Sun'a ve Wink Pictures'tan Josh McLaughlin'e.

Kevin Hanson ve Simon & Schuster'ın eski ve yeni tüm ekibine, özellikle Sarah St. Pierre, Brendan May, Jessica Scott, Phyllis Bruce, Laurie Grassi, Janie Yoon, Justin Stoller, Jasmine Elliott, Karen Silva, Felicia Quon, Shara Alexa, Sherry Lee, Lorraine Kelly, David Millar, Adria Iwasutiak, Alison Callahan, Jen Bergstrom ve Suzanne Baboneau'a. Siz benim insanlarımsınız, siz kitap insanlarısınız. İlk baskıları kutudan çıkarırken daima çocuk gibi sevinelim ve yabandaki kitap rafları bizi hep heyecana boğsun.

Endüstri profesyonelleri ve danışmanları Adrienne Kerr, Marianne Gunn O'Connor, Keith Shier ve Samantha Haywood'a.

Şiddetle özlenen Carolyn Reidy'e. Bu kitap hakkında konuşabileceğimizi ummuştum çünkü notların da tıpkı senin gibi olacaktı: Dobra ve dahice. Her neredeysen hâlâ okumaya devam ettiğinden eminim.

Yazmak hakkında her şeyi öğrendiğim ve kitapları üzerinde çalışma ayrıcalığına eriştiğim yazarlarıma. En çok ihtiyacım olduğunda ilk yardımı esirgemeyen Ashley Audrain, Samantha M. Bailey ve Karma Brown'a özel teşekkürlerimi sunarım.

Olağanüstü yayıncıya ve yayıncılık ve ötesinde sadık arkadaş Adria Iwasutiak'a.

Bu seçkin yolculukta benimle sevgi ve minnettarlıkla yürüyen ve en başından beri hikâye aşkını paylaşan Jorge Gidi Delgadillo ve Sarah Fulton'a.

Obur okuyucular ve yeni bir aile ve kalbimin değerlileri Pat ve Feriel Pagni'ye.

Arkadaşlarım, özellikle Zoe Maslow, Roberto Verdecchia, Ed Innocenzi, Aileen Umali Rist ve Eric Rist, Ryan Wilson ve Sandy Gabriele, Jimena Ortuzar, Martin Ortuzar ve Ingrid Nasager'e.

Temizlikçiklerin en iyisi ve bir yeğenin sahip olabileceği en sevgi dolu hala Suzanne'e.

İlk ve en nazik okuyucum ve pek çok parlak (evet parlak) maceramın en sevgili ortağı Tony Hanyk'e.

Ve nihayet en özel teşekkürlerimi aileme borç bilirim, Pronovostlara, olduğum kişi olmamı sağladıkları için, Jackie ve Paul, annem ve babam, erkek kardeşim ve eşine; yeğenlerim Devin and Joane'e. Uzun süre hikâyelerimizi anlatalım ve uzun bir süre onları yaşayalım.

YAZAR HAKKINDA

Nita Prose uzun süreden beri editörlük yapıyor, pek çok çoksatan yazara ve kitaplarına hizmet ediyor. Kanada, Toronto'da kısmen temiz bir evde yaşıyor. Sizden nitaprose.com ya da Twitter ve Instagram: @NitaProse hesapları üzerinden haber almak çok hoşuna gider.

40'TAN FAZLA DİLE ÇEVRİLDİ!

"Ben hizmetçinizim. Sizin hakkınızda çok şey biliyorum ama gerçekten düşünürsek siz benim hakkımda ne biliyorsunuz?"

Kırmızı kadife halıları, altın yılanlı tırabzanları ve zümrüt yeşili koltuklarıyla Büyük Regency Otel'e hoş geldiniz. İçine kapanık karakteri, tuhaf davranışları ve temizliğe olan takıntısıyla Hizmetçi Molly'nin tüm dünyası ninesi öldüğünden beri bu prestijli otel olmuştur. Her sabah temiz üniformasını giymekten, arabasını minyatür sabunlar ve şişelerle doldurmaktan, yastıkları kabartmaktan büyük zevk alır. Konukların tozlarını ve sırlarını süpürmekte ise tam bir ustadır.

Molly'nin temizleyemeyeceği hiçbir şey yoktur...
Ta ki bir odada ceset bulana kadar...

Bu olaydan sonra Molly, aniden cinayet davasında baş şüpheliye dönüşür ve kendini anlayamadığı bir yalanlar ağının içinde bulur. Tüm bu gizemleri çözmek, Molly'nin bir zamanlar düzenli olan dünyasını altüst edecektir.

Nita Prose'tan *Hizmetçi* beklenmedik sürprizlere sahip, insanlara farklı açılardan bakmayı öğreten ve her şeyin göründüğü gibi olmadığını anlatan mizahi bir suç gerilim romanı.

Öldürülen bir müşteri, çılgın çalışanlar ve tuhaf bir hizmetçi... Lüks bir otelin perde arkasını keşfetmeye hazır olun!

"Büyüleyici, yürek ısıtan, ustaca yazılmış ve zekice hazırlanmış özgün bir olay örgüsüyle bu olağandışı suç romanı, okurda sıcak bir gülümseme bırakacak." —**Booklist**

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 142376
KDV'den muaftır.